

Minh Hậu Thật Tùy Hứng (Minh Hậu Ngạn Nhâm Tính)

Contents

Minh Hậu Thật Tùy Hứng (Minh Hậu Ngạn Nhâm Tính)	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử: Kỷ Nguyên Mới	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2: Bạch Ngọc Như Tư	3
3. Quyển 1 - Chương 2: Ngọc Bạch U Minh	8
4. Quyển 1 - Chương 3: Mạn Đà La	14
5. Quyển 1 - Chương 4: Tu La Chi Nhận	18
6. Quyển 1 - Chương 5: Nghi Phép Ôn Tuyền	24
7. Quyển 1 - Chương 6: Song Sinh Tử	29
8. Quyển 1 - Chương 7: Gặp Lại Thanh Y	33
9. Quyển 1 - Chương 8: Vừa Gặp Đã Thương	38
10. Quyển 1 - Chương 9: Kiếp Trước Kiếp Này	42
11. Quyển 1 - Chương 10: Cầu Không Được	46
12. Quyển 1 - Chương 11: Long Gia Thiếu Chủ	51
13. Quyển 1 - Chương 12: Liếc Mắt Đưa Tình	55
14. Quyển 1 - Chương 13: Thanh Bích Châu Tuyệt	59
15. Quyển 1 - Chương 14: Lấy Đức Báo Oán	64
16. Quyển 1 - Chương 15: U Dạ Vương	70
17. Quyển 1 - Chương 16: Bóng Ma Trong Tranh (một)	75
18. Quyển 1 - Chương 17: Bóng Ma Trong Tranh (hai)	79
19. Quyển 1 - Chương 18: Quân Tử Vô Tội	84
20. Quyển 1 - Chương 19: Hoài Bích Có Tội	88
21. Quyển 1 - Chương 20: Có Người Quân Tử	93
22. Quyển 1 - Chương 21: Giác Mộng Ngàn Năm	98
23. Quyển 1 - Chương 22: Chỉ Vì Là Người	103
24. Quyển 1 - Chương 23: Quỷ Mị Quỷ Quái	108
25. Quyển 1 - Chương 24: Một Hồn Hai Phách	112
26. Quyển 1 - Chương 25: Cha Đến Thăm	117
27. Quyển 1 - Chương 26: Phiên Ngoại Tiểu Hồ Điệp	121
28. Quyển 1 - Chương 27: Bỏ Nhà Đi	124
29. Quyển 1 - Chương 28: Mọi Chuyện Như Ý	129
30. Quyển 1 - Chương 29: Phượng Hoàng Sa Sút	133
31. Quyển 1 - Chương 30: Hồn Khóa Tiêu Tịch	138
32. Quyển 1 - Chương 31: Tiên Trắng	142
33. Quyển 1 - Chương 32: Thiếu Niên Không Biết Sợ (1)	147
34. Quyển 1 - Chương 33: Thiếu Niên Không Biết Sợ (2)	152
35. Quyển 1 - Chương 34: Phù Thế Phồn Hoa	156
36. Quyển 1 - Chương 35	161
37. Quyển 1 - Chương 36	165
38. Quyển 1 - Chương 37	170
39. Quyển 1 - Chương 38: Phiên Ngoại: Phúc Hoa Tương Y (chưa Beta)	176
40. Quyển 1 - Chương 39: Phiên Ngoại: Thắt Hồn Lạc Phách (chưa Beta)	179

Minh Hậu Thật Tùy Hưng (Minh Hậu Ngạn Nhâm Tính)

Giới thiệu

Thể loại: dị thể, kiếp trước kiếp này, trung khuyến diêm vương công x xinh đẹp ngạo kiều thụ, công sủng thụ, sinh tử, H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-hau-that-tuy-hung-minh-hau-ngan-nham-tinh>

1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử: Kỷ Nguyên Mới

Kỷ nguyên mới năm 3520.

Thế giới phát triển với tốc độ cao, đối mặt với vấn đề nghiêm trọng là tỉ lệ sinh đẻ thấp, mỗi một đứa trẻ sinh ra bất luận là nam hay nữ đều trở thành của cải quý giá nhất thế giới cho đến năm hai mươi tuổi, sảy thai, vứt bỏ, thương tổn hài tử đều sẽ bị phán tù chung thân, điều này còn không bằng tử hình đâu, chí ít cho cái sáng khoái, mà hình phạt chung thân này rất có khả năng sẽ bị lôi ra làm như vật thí nghiệm, mất mạng một cách khó hiểu.

Từ sau khi đại tai nạn xảy ra, chín phần mười nhân loại trên thế giới đều bị chết đi, người sống sót lại phải trải qua một thời kỳ vô cùng gian nan, cũng là bởi vì đoạn thời gian vô cùng gian nan kia, tạo thành hậu quả là phần lớn người không có cách nào sinh dục hoặc là không dễ mang thai, trải qua vài ngàn năm tiến hóa mới có những hài tử vô cùng quý giá kia, nhưng là coi như mấy ngàn năm đã trôi qua, nhân khẩu toàn cầu chỉ có khoảng hai trăm triệu, tỉ lệ tử vong của trẻ con mới sinh ra cực cao, có thể sống sót đã là điều vô cùng may mắn.

Tổng học viện của khu Châu Á, trước bộ đại học, thiếu niên tóc ngắn màu đen đứng ở trước cửa lớn nhìn đội đặc vụ với khẩu súng trên tay, nhìn chế độ ra vào cửa nghiêm ngặt, nhìn quy tắc nghiêm cẩn như vậy, thiếu niên không hề có một tiếng động nở nụ cười, ngẩng đầu lên nhìn về phía màu trời màu xanh có chút giả tạo.

Cậu nhớ rõ một ngày nào đó của một trăm năm trước thế kỷ mới.

Thiên Đế náo loạn của Thiên giới, cho rằng nhân loại không thờ phụng thần linh, là coi rẻ thần, hấn liên hợp chủ nhân của ba giới Yêu giới, Linh giới, Tu La giới đi hủy diệt Nhân giới, muốn nhân loại lại một lần nữa đi thờ phụng bọn họ.

Xác thực là Nhân giới bị hủy diệt, nhưng mà, Nhân giới bị hủy diệt dẫn đến việc cân bằng của lục giới bị phá hủy, Thiên giới sụp đổ, Linh giới bị xé rách, Tu La giới chìm xuống, bết bát hơn chính là, Minh giới từ chối tiếp thu hồn phách của năm giới, bởi vì là tính mạng của bọn họ không phải tự nhiên mà chết, không thể vào Minh giới. Minh giới tàn nhẫn đóng lại cửa lớn, vong linh, oan hồn, ác quỷ đầy rẫy năm giới, hình thành sự hủy diệt chân chính.

Thiên Đế cùng vương của các giới khác đàm phán cùng Minh vương.

Bên trong lục giới, trừ Nhân giới, các giới đều có vương. Bên trong năm vị vương này, chỉ có Minh vương vẫn chưa thay đổi từ xưa đến nay, còn vương của bốn giới khác không biết đã thay đổi bao nhiêu đời, tuổi tác gộp lại cũng không bằng một số lẻ của Minh vương.

Cuộc đàm phán nói chuyện kia dài đến tận mười năm, thời gian này chỉ xấu với nhân loại, nhưng mà những giới khác cũng cảm thấy đủ lâu, cuối cùng, đàm phán có kết quả, Minh vương có thể trùng kiến Nhân giới, chữa trị vết tích đứt đoạn của lục giới, cũng chỉ có một điều kiện, chính là cái điều kiện này, để những người của mấy giới khác phải cân nhắc dài đến mười năm.

Ta chỉ có một điều kiện, kỷ nguyên mới, khởi đầu mới, quy củ do ta định ra.

Long Ngọc ngẩng cao đầu nhìn bầu trời, bầu trời nhìn như giả tạo nhưng là chân thực kia, liếc mắt nhìn ‘người’ đang đi vội qua bên cạnh, trên môi vẽ ra một vết cười yêu mị.

Vương của ta định ra quy củ bất kể là người, không phải là người, là thần, không phải là thần, là yêu, không phải là yêu, là linh, không phải là linh, là Tu La, không phải là Tu La, bất kể ai cũng phải tuân thủ, vương của ta mới là chúa tể chân chính của lục giới, xưa nay vẫn không thay đổi, không ai bằng!

Cậu bước vào cái cửa lớn cao chót vót kia, đi về hướng sinh hoạt của học sinh nhân loại.

Cậu tên là Long Ngọc, tên của hiện tại quá khứ và tương lai, một cái tên không được người đời nhớ kỹ, mấy ngàn năm trước lục giới chỉ biết cậu là một tên nửa người nửa Tu La đứng ở phía sau Minh vương, rất ít người có thể nhớ tên của cậu, càng nhiều người nhớ đến tên Minh vương Tu La hoặc là xưng hô có thể làm cho cả lục giới rung chuyển, Minh hậu.

Người yêu duy nhất đời kiếp này của Minh vương.

2. Quyển 1 - Chương 1-2: Bạch Ngọc Như Tư

Tiến vào đại học, thân là học sinh mới, giáo sư dẫn dắt để Long Ngọc lấy tay đặt trên một quả cầu ánh sáng trong suốt, ánh sáng trong quả cầu nhanh chóng chuyển động, khi dừng lại thì có một làn khói màu đen đổ bay lên, giáo sư dẫn dắt nhứt chỉ bữu môi, nói thầm: “Lại là một tên hỗn huyết.” Chỉ tay vào đường bên phải “Bên kia”. Ngay cả giáo sư dẫn dắt cũng không có chú ý đến, Long Ngọc hiện ra không phải là hình sợi dài mà là hình sương mù. Long Ngọc hờ hững liếc mắt một cái, cười gằn rồi đi. Chỉ là đồ vật của nhân loại mà muốn cậu hiện thân phận thực sự sao? Nếu như là Linh giới thì còn có thể nhìn thấy, bên trong màu đen như mực kia nở rộ ra một đóa Mạn Đà La yêu diễm đỏ như máu, đó là loài hoa chỉ nở ở Minh giới và Tu La, đại biểu cho chết chóc.

Tỉ lệ sinh đẻ của kỷ nguyên mới cho dù thấp, nhưng nhân loại vẫn đem người phân ra thành ba bảy loại. Vào thời kỳ đại hủy diệt, các loại linh hồn giao tạp, khiến người ta phát hiện linh hồn biến dị, tuổi tác tăng lên rất nhiều, tuổi trung bình lên tới ba trăm tuổi, người đặc biệt sẽ lên tới ngàn vạn tuổi, cũng chính là dị năng giả. Người đời gọi những người không có huyết thống loài người gọi là thuần huyết, người như vậy thì tỉ lệ xuất hiện dị năng là vô cùng lớn, ngược lại những người có huyết thống loài người gọi là hỗn huyết, người như thế tỉ lệ xuất hiện dị năng nhỏ vô cùng, người ta cho rằng, huyết thống dung hợp tốt nhất là, Thần tộc cùng Linh tộc, Yêu tộc cùng Tu La, đây là tỉ lệ tốt nhất.

Nếu như muốn hỏi Long Ngọc, cậu sẽ nói cho các người biết, đây là dung hợp bất bất nhất, cái gì mới là dung hợp hoàn mỹ nhất? Linh giới cùng Minh giới, Minh giới cùng Tu La, sức mạnh của Minh giới mới là chí cao vô thượng!

Bên trong trường học, hỗn huyết nhiều hơn so với thuần huyết, môn học ít hơn rất nhiều so với thuần huyết, nhất là Long Ngọc còn chọn hệ văn học cổ đại rất ít người học, học sinh trên danh sách chỉ có năm mươi một người, mà đến đi học còn không tới hai mươi người, đại đa số chỉ là học sinh quý tộc đi học bằng cách đút lót, hoặc là nghĩ biện pháp tăng cao năng lực của mình, mơ rằng sẽ có một ngày mình có thể trở thành dị năng giả.

Cái thời đại này, cao nhất chính là vương, chỉ tiếc là không có người thấy vị được gọi là vương, nghe nói chế độ, quy tắc của thế giới này đều do vương làm ra, mà tiếp theo là quý tộc, thượng quý tộc là gia tộc thuần huyết, bọn họ được hưởng một phần đặc quyền, ví dụ như gia tộc Johnson mang huyết thống Tu La thuần túy chương quân quân bộ.

Tiền thể cũng nói luôn, thương mại do Yêu tộc khống chế chủ yếu, nông nghiệp do Linh tộc khống chế chủ yếu, quân bộ do Tu La tộc khống chế chủ yếu, mà Thần tộc bị mất đi quyền lực, chỉ được đến quyền giám sát một số thứ, cái này do Linh tộc đảm nhiệm là thích hợp hơn, nhưng mà, ai bảo định ra quy tắc không phải bọn họ đâu.

Long Ngọc nâng cằm híp mắt, nửa mê nửa tỉnh nghe giáo sư đã hơn trăm tuổi nhưng nhìn như mới ba mươi giảng về sự phát triển của thế giới mới, tầm quan trọng của huyết thống, trong lời nói còn biểu đạt một số ý tứ, nói huyết thống của đám học sinh bên dưới là không có tiền đồ.

Cái gì là huyết thống thấp kém, cái gì loại hình vô dụng, Long Ngọc nghe mà bất mãn. Sinh ra làm nhi tử của Chiến thần Nhân giới danh xưng Đại tướng quân Long Tĩnh cùng biểu tượng của chết chóc Yêu nhược tây phi Chân Giao của Tu La giới, tính tình của cậu vốn không tốt, hơn nữa người có thể đánh được cậu ở trên thế giới này một bàn tay có thể đếm được, không đúng! Ngay cả một ngón tay cũng không có, để một tên gia hỏa hỗn huyết thất bại nói cậu như vậy, có thể chịu cậu liền không phải Long Ngọc.

Mắt nhẹ nhàng nháy một cái, vào lúc mí mắt trên chạm vào mí mắt dưới, trong phòng học liền vang lên vài tiếng đùng đùng, đèn chiếu sáng đột nhiên nổ tung toàn bộ, dòng điện mạnh mẽ đi ngang qua thân thể của giáo sư, cho dù là thuần huyết bị dòng điện bảy ngàn vôn đi qua thân thể cũng đủ để cho hắn nằm viện trên hai, ba tháng.

Sự tình lần này được học viện cho là sự cố bất ngờ, đương nhiên cũng có khoa điều tra đặc thù đến đây điều tra, đến khi nhân viên điều tra đi lướt qua Long Ngọc ở trên hành lang, trong lòng cậu hừ lạnh một cái, con chim ngói nhỏ nhỏ chán sống rồi sao?

Đặc phái viên đứng tại chỗ không dám động, mãi đến tận khi Long Ngọc biến mất ở cuối hành lang mới dám đưa tay lên lau mồ hôi, thân nường nãi nãi nha! Tôn đại thần này sao lại ở đây!

Kết quả cuối cùng, sự kiện kia chính là bất ngờ, đánh chết cũng là bất ngờ, tuyệt đối không có những lý do khác!

Nói rõ luôn, khoa điều tra đặc thù là dùng để quản giáo thuần huyết, phòng ngừa thuần huyết dùng dị năng linh tinh làm thương tổn hỗn huyết, khoa điều tra đặc thù do tộc có cánh ở Yêu giới tạo thành, tất cả đều là bộ tộc có cánh đã có từ xa xưa.

Sau khi kỷ nguyên mới phát triển, số lượng của những bộ tộc từ xa xưa càng ngày càng giảm, đa số đều hòa chung vào nhân loại, nhưng vẫn còn một số bộ tộc tồn tại, Ngao thị, Hữu Dực thị, Lâu thị của Long tộc, gia tộc Johnson, gia tộc Mercer của Tu La giới, Lãnh thị, Liễu thị của Linh giới, Hiên Viên tộc của Thiên giới, tám gia tộc lớn nhất tạo thành thượng quý tộc; Thương thị, Phiền thị, Cung thị của thuần huyết Thiên giới cùng Linh giới, Tuyên thị, Úc thị, Ông thị của thuần huyết Linh giới cùng Yêu giới, Mâu thị, Hình thị, Bí thị của thuần huyết Yêu giới cùng Tu La giới, Ứng thị, Thiều thị, Bồng thị của thuần huyết Thiên giới cùng Yêu giới, mười hai gia tộc tạo thành hạ quý tộc, hai mươi gia tộc này tạo thành giới quý tộc.

Nhưng có thể nhìn thấy vương chỉ có người của thượng quý tộc, nhưng cũng không phải cứ là quý tộc liền có thể nhìn thấy vương, vì lẽ đó đến tận hôm nay vương là ai, thân phận gì còn là một điều bí ẩn trong tầng lớp quý tộc.

Phương pháp ngày ấy của Long Ngọc hoàn toàn là phá hoại quy tắc, hẳn là bị trừng phạt, vấn đề là ai dám?

Từng tầng từng tầng báo cáo lên trên, người bên trên đều là bất đắc dĩ thở dài đem trách nhiệm đẩy lên bên trên, đẩy tới đẩy lui liền đẩy tới chỗ cao nhất, sau đó? Đương nhiên là đá chìm biển lớn, ngay cả một gợn sóng cũng không có.

Người có thể không sùng lão bà như thế được không?

Gia chủ Ngao gia phần hận chữ bối, đương nhiên chỉ có thể mắng trong lòng, mắng ra lời, ạch, hẳn không có can đảm đó.

Trong học viện đã bắt đầu phân chia phe phái, thể hiện rõ ràng ở cuộc tranh cử làm hội trưởng hội học sinh, Thương Hoán của hạ quý tộc Thương gia, Georgia Mercer của gia tộc Mercer, hai người tranh không phân cao thấp.

Long Ngọc chậm rãi bước trên đường trường, khó tránh khỏi gặp gỡ với một người trong số họ. Thân là hạ quý tộc, Thương Hoán không dậy nổi hứng thú với một người hỗn huyết bình thường như thế, nhưng thân là thượng quý tộc Georgia lại chú ý tới trên người Long Ngọc. Trên người cậu có một loại mùi vị rất thơm, vô cùng mê hoặc, đồng thời mang theo vị máu, trong khoảng thời gian ngắn Georgia có chút nghi hoặc, là hạng người gì mà có thể đồng thời nắm giữ dụ hương cùng mùi máu?

Dạ hương đối với những chủng tộc có từ xa xưa không thể quen thuộc hơn, đó là mùi đồ ăn, hơn nữa người thấy dạ hương sẽ càng thêm thoải mái ngon miệng, nếu như là trước đây, Georgia chắc chắn sẽ nhào tới, nhưng hiện tại hẳn lại do dự, mùi máu nồng nặc kia đã nói rõ người chết ở trong tay người này không phải là ít, cảm giác người kia là một đóa hoa ăn thịt người, tỏa ra mùi hương hấp dẫn con người tự động đưa tới cửa. Georgia quyết định quan sát một khoảng thời gian rồi nói sau, hẳn cũng không biết ý nghĩ này hôm nay của hẳn đã cứu hẳn một mạng.

“Ngọc mỹ nhân, đã không có giáo sư một tuần rồi, tại sao lại không có ai dạy thay? Lâm Song Mộc ngâm bút ai thần, người này là hỗn huyết với Linh giới, lớn lên có mấy phần thanh tú, tính cách rất là tùy ý.”

“Ai biết được.” Long Ngọc nhún nhún vai, trong miệng nói không biết nhưng trong lòng lại rõ hơn bất kỳ ai, xem ra là bị dọa sợ rồi không dám dạy thay, nghe nói Văn hiệu trưởng đều tìm đến thượng quý tộc, nhưng những người có thể đến trường dạy học đều tìm các loại lý do để chạy. Long Ngọc ngửi ngửi cổ tay của mình, ừ, mùa hoa đến mà mùi máu này vẫn không giấu được, thượng quý tộc đối với hương vị này quá là miễn cảm, cũng trách mình năm đó giết quá nhiều, mùi máu này, mùi hoa Mạn Đà La, đã sâu đến tận xương tủy, mùa hoa vừa đến mùi vị liền phát ra. Trước đây đối với lục giới đây có thể nói là mê hoặc của đồ ăn, hiện tại chỉ có thể nói là cảnh báo, muốn mệnh thì đi đường khác!

Sau trận đại hủy diệt năm đó, oan hồn vong linh ác quỷ ngập trời, cậu tay cầm lợi kiếm chém giết bao nhiêu, trở thành biểu tượng cho chết chóc giông như là mẹ của cậu.

Chưa kể khi đó trùng hợp là kỳ Tu La của Long Ngọc. Long Ngọc là nửa người nửa Tu La, trưởng thành đến độ tuổi nhất định thì sẽ tiến vào kỳ dung hợp, đợi đến khi kỳ dung hợp lên đến đỉnh điểm, sẽ tiến vào kỳ Tu La, đồng thời cũng sẽ cuồng hóa, hành động hoàn toàn dựa theo bản tính của Tu La. Bản tính của Tu La là gì? Khát máu, dễ giết, lệ khí!

Mười năm kia, Thiên giới, Linh giới, Yêu giới đã được thấy tận mắt cái gì mới thật sự là Tu La, Thanh Phong kiếm dài ba thước trong tay Long Ngọc một đường chém giết đến khi kiếm vỡ vụn, vốn tưởng rằng thế là xong, nhưng ai có thể nghĩ rằng cậu lại vứt bỏ kiếm hỏng, lấy móng tay làm vũ khí, sát ý không giảm, càng giết càng thuận lợi. Vì để cho Minh vương ra tay ngăn chặn Long Ngọc, các giới chỉ có thể ký xuống điều ước bất bình đẳng kia, sau đó Minh vương chỉ cần ôm ngang một cái là không sao. Mấy vị vương kia đều rơi hết cảm xuống đất, chỉ đơn giản như vậy?

Sau đó mọi người cũng hoài nghi là Minh vương cố ý thả Long Ngọc đi ra, sau đó sự thật chứng minh đúng là như vậy. Theo như Minh vương nói, hẳn không nỡ đi áp chế thân ái nhà hẳn đâu, ngược lại cũng đủ loạn, lại loạn thêm một chút cũng không sao, thân ái nhà hẳn phát tiết đi ra là không sao rồi.

Nghe được lời nói như vậy, vương của bốn giới ngay cả tâm tình muốn liên thủ giết chết Minh vương cũng có! Đáng tiếc cũng chỉ có thể nghĩ thôi, trọng điểm là đánh không lại nha đánh không lại!

Hiệu trưởng Lãnh Phi đồng thời cũng là tộc trưởng tiền nhiệm của Lãnh gia của thượng quý tộc thở dài nặng nề, ôm lấy đầu quát to một tiếng: “Trời xanh ơi! Vị Thần Tiên kia đến thu vị tôn đại thần này đi! Còn có để cho người khác sống hay không đây!”

“Vị tôn đại thần kia?” Giọng nói ôn hòa bất ngờ vang lên, Lãnh Phi nhất thời cứng đờ ngẩng đầu lên đối mặt với một đôi mắt màu xanh thẫm.

=====

Vài ngày sau.

“Nghe nói hiệu trưởng mời tới một vị giáo sư thiên tài lại vô cùng trẻ tuổi?”

“Thời đại này còn có một giáo sư đại học thiên tài? Vừa trẻ tuổi lại vừa là một thiên tài không phải minh tinh thì chính là minh tinh.”

“Tớ thấy hẳn căn bản là khoác lác đi!”

“Lần trước nói cái gì mà tuổi trẻ tuần kiệt, hỏi ra tuổi tác đều sắp tám mươi.”

“Tám mươi cũng không lớn cũng chỉ là một đại thúc thôi!”

“Vấn đề là đại thúc cũng phải là đại thúc tuần tú nha! Cái mặt đầy hố kia, so với bề mặt của mặt trăng còn lợi hại hơn.”

“Tớ cũng nghe nói, nói nguyên lai là bị hủy dung, đây còn là kết quả sau khi sửa rồi đấy!”

“Cái gì! Vẫn là sau khi sửa rồi? Vậy cái mặt trước khi sửa thì ra sao nha?”

“Ây... lạnh nha!”

Nhóm bạn học nữ vừa đi vừa thảo luận, Long Ngọc đan cánh tay ra sau đầu cùng Lâm Song Mộc xem Thương Hoán cùng Georgia đấu dị năng trên đấu trường, hai người một người dùng lửa còn một người dùng điện, đánh không phân cao thấp, vô cùng đặc sắc. Long Ngọc thể nhưng lại tẻ nhạt ngáp một cái, ở trong mắt cậu thì đây chỉ là một trò chơi của trẻ con thôi! Cậu lúc đầu còn ngồi ở bên cạnh Lâm Song Mộc xem, càng xem càng chán, liền hơi hơi di chuyển tìm một nơi cách xa ít người ngáp ngủ gật.

Chỉ tiếc cậu không thành công, cái ngáp kia của cậu đưa tới sự bất mãn của Thương Hoán. Tựa hồ vẫn quen ở địa vị cao, vẫn cho rằng năng lực của mình đủ khiến đám hỗn huyết kia ước ao đến chết, nhưng tên hỗn huyết không đáng chú ý này lại dám không nhìn sự hoàn mỹ của hắn! Tay run lên, quả cầu lửa màu lam nho nhỏ bay về phía Long Ngọc, tất cả mọi người đều hét lên kinh ngạc, mà Long Ngọc động cũng không động một cái chỉ bán nheo lại mắt, tóc mái ngăn chặn mắt của cậu, cũng chặn lại mưa to gió lớn trong mắt. Mắt thấy quả cầu lập tức liền muốn đốt lên mặt cậu, trong sự né tránh của hỗn huyết bên cạnh, sự trào phúng của đám thuần huyết, cậu cười lạnh động ngón tay.

Trước khi ngón tay cậu giơ lên, một cơn gió thổi đến, thổi bay tóc của cậu, lộ ra một đôi mắt phượng nhỏ dài, cặp mắt kia trừng trừng nhìn Thương Hoán, như muốn lời hồn phách của hắn ra. Bị cặp mắt kia nhìn chằm chằm, Thương Hoán thực hồi hận tung quả cầu lửa kia nhưng cũng không kịp thu hồi.

Một quyển giáo án dày màu đen che ở giữa quả cầu lửa và Long Ngọc, tay của chủ nhân quyển giáo án nhẹ nhàng run lên đẩy quả cầu lửa bay trở lại, nổ ra một cái hố bên cạnh Thương Hoán. “Hoàn hồn” Thân âm ôn hòa như nỉ non, như đang nói chuyện với người tình của mình, tay nhẹ nhàng nắm lấy cằm của Long Ngọc, một khuôn mặt tuần mỹ yêu nghiệt ánh vào trong mắt của cậu.

Tất cả học sinh đều nhìn về phía người đàn ông kia. Một thân âu phục nhàn nhã màu xanh đơn giản nhưng không mất đi sự nghiêm túc, chiếc áo màu trắng bên trong mở ra hai cúc áo, cổ áo hơi mở rộng, một tay nắm lấy cằm của Long Ngọc, một tay ôm giáo án. Tóc đen hơi dài mềm mại rủ xuống bên mặt, hơi hơi chặn lại một nửa con mắt bên trái, mang theo một cái kính màu đen không gọng, con mắt màu cà phê bên trong cặp kính chuyển động, phẳng phất như có một màu xanh lục sinh đẹp lướt qua. Khóe môi nhạt màu hơi giương lên, hắn quay về phía Long Ngọc cười yếu ớt, từ xa nhìn lại, khiến cho người ta có một loại cảm giác thoải mái ôn hòa.

Long Ngọc rời đi tay của hắn, ngón tay đè lại phần tóc bị gió thổi loạn, trên dưới đánh giá đối phương một chút, nhướng mày một cái: “Âm giáo sư?” Âm Nhã Diệc cười nhẹ gật đầu một cái “Hiệu trưởng nói em là trợ giáo của hệ văn học cổ đại, nếu có chuyện gì thì tìm em là được.” Hắn nhấn mạnh hai chữ ‘tìm em’. Long Ngọc chớp mắt một cái, đưa tay ra làm tư thế mời “Giáo sư mời đi bên này, em mang thầy đến phòng làm việc.”

“Được.” Âm Nhã Diệc cười khế, đi cùng với cậu.

Nửa ngày sau, đám học sinh bị bỏ lại mới phản ứng được.

“Thầy ấy nhất định là giáo sư mới! Quá tuần tú rồi!”

“Năng lực cũng không thấp nha!”

“Ta muốn chuyển hệ! Ta muốn chuyển hệ!”

“Ta cũng thể! Ta cũng thể!”

“Hệ văn học cổ đại ta đến đây!”

Nữ sinh hưng phấn kêu.

Thương Hoán cúi đầu nhìn cái hố ở bên chân, đột nhiên nhớ tới cặp mắt kia của Long Ngọc, trong lòng lộp độp một cái, có một loại cảm giác muốn nhìn thấy cậu, “Người đến”- khẽ gọi, người hầu đứng sau hắn liền tiến lên nghe lệnh “Chọn môn văn học cổ đại.”

“Vâng” Người hầu không hỏi nhiều mà đi làm luôn.

Georgia vuốt cằm, hồn huyết kia không đơn giản, vừa nãy hắn cảm giác được trong không khí có sát khí dày đặc, loại sát khí đến từ Tu La giới, hắn chỉ mới thấy tổ mẫu mình dùng qua, mỗi một loại sát khí đều không giống nhau, sát khí vừa nãy giống như của tổ mẫu, thậm chí còn mạnh hơn, lẽ nào hồn huyết kia có cùng gia tộc với tổ mẫu của hắn, không thể nào? Tổ mẫu của hắn là người nhỏ nhất của gia tộc Johnson, hơn nữa chưa từng nghe nói có hồn huyết ghi lại trên gia phả của Johnson gia tộc. Có thời gian nhất định phải hỏi tổ mẫu một chút!

Khu giáo viên đại học là ở phía đông nam của bộ đại học, giáo sư có tiếng nói trong trường học mới có phòng nghỉ ngơi riêng của chính mình. Khu nhà giáo viên chỉ có ba tầng, được xây dựng bằng hình thức giảm dần từ dưới lên trên, tạo thành hình cái tháp. Lầu một diện tích to nhất, phòng khách là khu sinh hoạt công cộng, cửa chính quay về phía cầu thang, cầu thang đồng thời cũng phân ra khu vực, bên trái là khoa văn, bên phải là khoa học tự nhiên, mỗi người một phòng nhỏ nhưng cũng đủ để kê một cái giá sách, một cái tủ sách cùng hai cái ghế. Tầng hai là nơi dành cho giáo sư ở ngoài, gian phòng so với phòng của giáo sư ở lầu một lớn hơn một chút, có thể đặt một cái sofa cho hai người ngồi cùng loại trang sức giống như bồn hoa. Tầng ba là khu đặc biệt, chỉ có một phòng, cả phòng khoảng chừng một trăm mét vuông. Gian ngoài chỉ có hai mươi mét vuông dùng cho tiếp khách, bao gồm bàn học cùng ba chiếc ghế sofa đơn, một giá sách; mà buồng trong có phòng tắm, phòng rửa tay, tủ quần áo, một cái giường đôi thoải mái, có thể thấy được người có thể sử dụng nơi này rất đặc biệt.

Long Ngọc mở ra cửa phòng, dùng tay làm tư thế mời: “Âm giáo sư, đến.” Âm Nhã Diệc bước vào đánh giá rồi thỏa mãn gật đầu, Long Ngọc nghiêng đầu đứng ở ngoài nói: “Nơi này chính là phòng làm việc của thầy, không có chuyện gì thì em xin phép đi trước.” Cậu còn chưa bước ra, liền bị người trong nhà kéo vào một cái, cửa bật một tiếng đóng lại.

“A...” Long Ngọc bị ép ở trên cửa, bị hôn mạnh mẽ, đầu lưỡi cưỡng ép tiến vào trong miệng trắng trợn càn quét, hai tay cũng không chịu thành thật lôi kéo y phục của cậu, lòng bàn tay lạnh lẽo kề sát vào da thịt làm cho cậu tỉnh táo vài phần. Cậu đưa tay kéo tóc của Âm Nhã Diệc xuống, khiến cho người kia phải buông tha cho môi của cậu. Long Ngọc tóm được cơ hội thở lấy hơi, trừng mắt nhìn người trước mặt: “Anh...Đồ cầm thú! Gặp liền động dục!”

Âm Nhã Diệc sờ một cái ào chỗ mẫn cảm sau lưng cậu “Ừm...”Long Ngọc ưm một tiếng chân như nhũn ra, buông lỏng tay cầm tóc. Âm Nhã Diệc chôn đầu vào cần cổ của cậu khẽ liếm cắn, gieo xuống từng viên từng viên ô mai sáng rỡ “Ta chỉ động dục đối với em.” Nói xong hôn một đường đi xuống, lưu lại một loạt vết tích ám muội, hôn đến ngực, há mồm ngậm một điểm đã đứng thẳng, hàm răng khẽ cắn, đầu lưỡi liếm qua. Cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân Long Ngọc, làm cho cậu hầu như không khống chế được, tiếng rên rỉ không che giấu từ trong miệng chảy ra, làm cho con mắt của Âm Nhã Diệc tối sầm, khoanh tay ôm lấy người đã xụi lơ, nhanh chân đi vào phòng trong, đem người quăng lên chiếc giường lớn mềm mại, từ trên cao nhìn xuống thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

Long Ngọc nằm nghiêng ở trên giường, một tay chống đầu, một tay khác lơ đãng ở trên môi, quần áo màu lam nhạt bị mở rộng, đám cúc ở trong trần lồi kéo đã bị rơi rớt, lộ ra vai, từ cổ đến trước ngực có một chuỗi vết tích ám muội, quần cởi một nửa lộ ra quần nhỏ màu đen. Cậu vuốt môi mình ha ha cười khê lên, thấy thế nào cũng là một hình ảnh đầy mê người.

“Em cái tên tiểu yêu tinh này.” Âm Nhã Diệc ngồi vào bên giường đưa tay nắm mặt của cậu, cùng với nói là nắm không bằng nói là sờ.

“Em yêu tinh?” Ngón tay của Long Ngọc lơ đãng vuốt vết tích trên da thịt “Không biết đây là tên yêu nghiệt nào lưu lại.”

Mắt của Âm Nhã Diệc tối sầm mấy phần, kéo tay cậu đem người ôm vào trong lòng “Hừm, để vi phu kiểm tra xem, xem là ai lưu lại.” Thuận thế áp đảo giở trò.

“A...Cái tên không biết xấu hổ...” Nhẹ giọng kháng nghị, Long Ngọc đưa ra cánh tay vòng lên cổ của hắn, làm càn rên rĩ lên. Âm thanh dập dồn lấy lòng Âm Nhã Diệp, nhìn như thô bạo cởi ra quần áo của cậu, đem người lật ngược lại, hôn lên cái lưng trơn bóng.

“Đã nói...bao nhiêu...lần...Ân...không cho phép...Không cho phép làm từ phía sau...A! Khốn nạn!” Long Ngọc chửi bới tên gia hỏa chỉ biết thoải mái chính mình mà không giúp cậu giải quyết kia.

“Xin lỗi.” Lời xin lỗi nghe thì có vẻ rất thành ý thế nhưng người vẫn găm cần lưng Long Ngọc, mặt sau chỉ mở rộng đơn giản liền chen vào, dẫn đến một tiếng kêu cao vút của Long Ngọc, một chút cũng không có ý muốn thu lại.

Ngượng ngùng? Rụt rè? Xấu hổ sợ hãi?

Nói nhảm! Đó là chuyện trước khi kết hôn! Bây giờ đều là lão phu phu, cần thiết sao!

Trong phòng cảnh “xuân” vô hạn.

Lần thứ hai nói chuyện cẩn thận của hai người đã là hai tiếng rưỡi sau.

Long Ngọc nằm lỳ ở trên giường mơ mơ màng màng mở mắt ra, cảm giác trên eo có một đôi tay nhẹ nhàng xoa bóp, thoải mái ừm một tiếng, mặt chà xát ở trên gối: “Tỉnh rồi?” Âm Nhã Diệp nghe được âm thanh của cậu, trong lòng nóng lên, đem mặt dán vào trên lưng của cậu, tham lam ngửi mùi vị trên người cậu, từ thắt lưng cho đến tận trên cổ.

“Ha ha...” Long Ngọc cười khê từng trận, lòng hẩn ngứa ngáy khó nhịn, cắn một cái lên bả vai của cậu “Bảo bối cười cái gì vậy?”

“Âm Nhã Diệp, anh không cảm thấy anh hiện tại ngửi tới ngửi lui trông rất giống cẩu cẩu sao?” Long Ngọc trêu ghẹo hắn, chờ người phía sau phản ứng. Một lát sau vẫn không thấy gì, cậu chớp mắt mấy cái rồi nghiêng đầu “Tức rồi?”

Thân thể của cậu bị Âm Nhã Diệp quay lại, đối mặt hắn, trên lỗ mũi bị một đầu lưỡi ẩm áp liếm qua “Gâu!” Một tiếng kêu lạnh lạnh, làm cho Long Ngọc giống như nhìn thấy một con đại cẩu đang run run lỗ tai ngoắt ngoắt cái đuôi “Ha ha...” Không nhịn được cười to lên, nằm ở trong lòng Âm Nhã Diệp cười đến chảy nước mắt. Cái tên này! Cũng thật là trung khuyến!

Long Ngọc cười xong, nhìn người đang ôm cậu, đưa tay nhéo mũi của hắn kéo sang hai bên mấy lần, giả bộ tức giận nói: “Âm giáo sư, thầy đây là giả trò đùa bại giữa ban ngày, vẫn là ra tay đối với học sinh của mình trong trường học, thầy có biết cái từ mặt người da thú hay không, rất thích hợp với thầy nha!” Một mặt cười xấu xa, chỉ trích hắn là “Lão sư xấu”.

Âm Nhã Diệp kéo xuống cái tay đang giả trò của cậu, há mồm ngậm ngón tay cậu, từng ngón từng ngón liếm duyệt “Long Ngọc đồng học, ban ngày em câu dẫn lão sư còn đem trách nhiệm đổ lên đầu lão sư, lão sư phạt em.” Nói còn chưa dứt đã lần thứ hai đặt lên, chỉ nghe Long Ngọc rít một tiếng.

“Âm Nhã Diệp người cái tên cầm thú!”

3. Quyển 1 - Chương 2: Ngọc Bạch U Minh

Mãi cho đến tận khi tan học, mới có bạn học phản ứng lại, tại sao trợ giáo của hệ văn học cổ đại lại là Long Ngọc hiện đang là học sinh?

Có người nói nguyên nhân rất đơn giản. Giáo sư của hệ văn học cổ đại còn thiếu chứ đừng nói là trợ giáo, không thể làm gì khác hơn là chọn ra từ trong đám học sinh của hệ. Nhưng vì sao lại chọn Long Ngọc? Một, thành tích của cậu ở trong hệ văn học cổ đại rất ưu tú. Hai, cậu là học sinh duy nhất đi học đầy đủ. Ba, đánh chết hiệu trưởng cũng không nói, bởi vì vị tôn đại thần kia đã nói rồi, trợ giáo chỉ cần vợ yêu của hắn làm, không phải thế thì hắn sẽ làm cho trường học của hiệu trưởng không thể dạy học được!

Đây là uy hiếp trắng trợn nha!

Vì lẽ đó, đây chính là kết quả cuối cùng.

Georgia trở lại nhà chính thì cảm giác được có cái gì không đúng, tổ mẫu thường ngày ở phòng khách ngهنهن đón hهنهن hôm nay lại không thấy, trái lại tổ phụ cùng phụ thân lại ngồi ở phòng khách, hơn nữa trên mặt mang theo rất nhiều màu sắc, hهنهن trên đầu đánh giá một chút: “Làm sao, tổ mẫu rốt cục không chịu đượ các ngài, đem các ngài thu thập?” Tổ mẫu của hهنهن, hài tử nhỏ nhất đời thứ ba Lộ Anh Johnson của gia tộc Johnson, lúc trước tổ phụ vì thượng vị mà cưới tổ mẫu, sau đạu hủy diệt thế lực của gia tộc Johnson càng ngày càng suy giảm, thái độ của tổ phụ đối với tổ mẫu càng thêm ác liệt, hơn nữa thái độ của phụ thân cũng giống như thế. Sau khi tự mình từ bỏ quân thống (quyền thống lĩnh quân đầu), gia tộc Johnson xem như là triệt để thất thế, tổ phụ là người có hy vọng trở thành quân thống mới, cho nên thái độ đối với tổ mẫu càng thêm lạnh nhạt. Nhưng là xem tình huống ngày hôm nay, tổ mẫu thực sự là tức giận rồi!

“Xuyt!” Phụ thân ra hiệu hهنهن cắn miệng, nhỏ giọng nói: “Nhỏ giọng một chút, tổ mẫu của con đang tiếp khách nhهنهن rất quan trọng.” Nói xong ngón tay chỉ vào hoa viên.

Georgia đầu tiên là kinh ngạc vì phụ thân lại cẩn thận như vậy, sau đầu nhìn lại, phụ nhهنهن (người phụ nữ đã có chồng) có khuôn mặt xinh đẹu ngồi trong hoa viên cười khế, tổ mẫu rất đẹu, trông còn rất trẻ, trên người có một loại ung dung tao nhهنهن của quý phụ. Hهنهن sừng sốt, tổ mẫu đã bao lâu không nở nụ cười như thế? Đối diện tổ mẫu là một cô gái, xem ra phi thường trẻ tuổi, tựa hồ chỉ có mười sáu, mười bảy tuổi, một đôi mắt to tròn màu nâu, giống tổ mẫu đến mấy phần. Nàng bưng chén trà đặt bên cái miệng nhỏ nhهنهن, uống từng hớp nhỏ, tổ mẫu tựa hồ nói cái gì, nàng cười lắc đầu, thả xuống cái chén, trong đôi mắt tràn đầu ý cười, tóc thật dài hهنهن như kéo đến tận đầu, hهنهن không biết hiện tại các thiếu nữ còn để tóc dài như thế, nhưng không thể phủ nhận, nàng mang tóc dài rất đẹu nhìn, rất thích hợp.

“Đó là ai?” Georgia khế hỏi, ánh mắt lại nhìn chằm chằm nàng không tha.

“Tân nhهنهن quân thống.” Tổ phụ nhهنهن nhهنهن trả lời.

Tổ phụ giống như đang kể một chuyện cười, “Cái gì?” Georgia không thể tin tưởng, chính là cô bé kia? Ánh mắt quay một vòng trên người tổ phụ và phụ thân “Các ngài bại bởi nàng?” “Nàng là cháu gái của tổ mẫu của con, đời thứ bốn của gia tộc Johnson, tới liền nói không phục thì gặp nhau ở đầu trường, mọi người hầu như đều đến đầu, có mấy người bây giờ vẫn còn đang nằm ở bệnh viện, nha đầu này cũng không biết mang huyết thống gì, sức mạnh vô cùng đáng sợ!” Phụ thân oán hận cắn răng.

“Mở miệng ngậm miệng là nha đầu này, Phồn Dạ lớn hơn người không ít đầu, đều lớn hơn ta mấy tuổi, người cũng dám gọi là nha đầu.” Chẳng biết lúc này Lộ Anh mang theo cháu gái đi vào.

“Híc, tổ mẫu ngài nói lớn hơn là lớn hơn bao nhiêu tuổi?” Georgia hiểu kỳ.

“110 tuổi” Phồn Dạ nhهنهن nhهنهن nói, âm thanh của nàng rất êm tai, nhưng con số nói ra lại suýt nữa hứ chết Georgia.

Đối với gia tộc Johnson không già không chết, kém mấy trăm tuổi căn bản không gọi là kém, nhưng đối với gia tộc Mercer, số tuổi không gọi là kém này hầu như cách một đời, có lẽ chỉ có lúc này bọn họ mới phát hiện, gia tộc Johnson là sự tồn tại như thế nào, là cường đạu cỡ nào.

Có cùng số tuổi, Georgia nhìn tổ phụ đã có hiện tượng già yếu, mà tổ mẫu vẫn là dung mạo thiếu nữ trẻ đẹu như trước, giống như mỗi một người thuộc gia tộc Johnson.

“Cô cô không cùng cháu về sao? Bà cố nhớ cô cô lắm đầu.” Phồn Dạ ôm cánh tay của Lộ Anh thấp hơn mình nửa cái đầu, làm nũng.

“Có phải tổ mẫu không bắt đượ đạu ca mới bắt cháu, cháu kéo ta về hỗ trợ?” Lộ Anh cười điểm điểm đầu của nàng.

“Cô cô giúp cháu đi! Cha cháu đều không vội vã, sao bà cố lại vội vã để người ta gắ đi ra ngoài vậy chứ?” Nàng chu cái miệng nhỏ nhهنهن “Cháu còn muốn ở bên cha nhiều hơn đầu!”

“Cũng không sợ phụ thân cháu tức giận?” Lộ Anh nháy mắt một cái.

Phồn Dạ cần môi vung nắm đấm “Không sợ!”

Georgia bị các nàng một câu cha một câu phụ thân làm cho hồ đồ rồi, chẳng lẽ nói người làm cha này tính cách khó lường? Vẫn là nói...Lắc đầu một cái, không có khả năng đúng không?

“Không sợ thì trở về đi” Lộ Anh sờ sờ đầu của nàng.

“Dạ, vậy cháu đi đây.” Phồn Dạ mếu máo, đi ra ngoài, đứng ở trước tổ phụ của Georgia, lãnh ngạo ngẩng đầu, âm thanh cũng biến âm lãnh “Cố gắng đối xử tốt với cô cô ta, không thì ta sẽ làm cho người biết trên cõi đời này còn có chuyện đáng sợ hơn cả chết.” Ánh mắt của nàng như đâm thẳng vào trái tim của người khác, giống như âm thanh đến từ địa ngục, chẳng biết vì sao khiến cho người ta cảm thấy nàng đang nói sự thật.

Nếu như, Lộ Anh nói cho bọn họ biết một tên khác của Phồn Dạ, e rằng có thể hù chết bọn họ tại chỗ.

Âm Tịnh Ti, công chúa Minh giới, hồn ngọc quý trên tay Minh hậu.

Gia tộc Johnson đều là phần tử hiếu chiến, không thích chơi đùa mưu kế, vì lẽ đó những năm nay mới chậm rãi lui ra, làm cho Mercer gia tưởng nhầm. Lộ Anh biết tổ mẫu nhất định là tức rồi, lúc này mới tìm Phồn Dạ đến, cũng chỉ may mắn đại ca không có tâm tư đi quản, nếu như đại ca đến, Mercer gia còn chưa đủ để cho đại ca giết đâu.

Phồn Dạ hiếu chiến, tranh đấu, tâm đấu, nàng đều yêu thích, mà đại ca thì không giống, không làm gì khác ngoài giết, không hài lòng, không cao hứng, giết sạch là tốt rồi.

Lộ Anh nở nụ cười, cho nên nói Mercer gia vẫn còn rất may mắn, chí ít không bị giết sạch.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, Long Ngọc mở mắt ra, nhìn thấy mình đã sớm không nghĩ ngơi ở trong căn phòng giáo sư kia mà là ở trong một gian nhà rất thoải mái, nhìn ra hẳn là nhà mà Âm Nhã Diệc đã chuẩn bị. Cậu chậm rãi xoay người, cảm thấy trên người không đau, xem ra đã được ‘trị liệu’ qua, đứng dậy xuống giường, phủ thêm áo ngủ tơ lụa màu đen đi ra khỏi phòng ngủ, nghe được có âm thanh nước chảy trong phòng tắm, cậu xoay người một cái, đi vào nhà bếp.

Âm Nhã Diệc tắm xong đi ra ngoài thì ngửi thấy một mùi thơm nức mũi làm hắn suýt chảy nước miếng “Vợ yêu thơm quá!”

“Là cơm thơm, không phải vợ yêu anh thơm.” Long Ngọc cười lắc đầu, bưng ra bát cháo hoa, hai đĩa dưa muối nhỏ, một đĩa bánh mềm mềm cùng loại món ăn có màu xanh vàng giao nhau, bên trên có một ít dưa chuột cùng một ít hạt vừng, xem ra là rất ngon miệng, hai đĩa dưa muối nhỏ này phối với cháo hoa là quá tuyệt vời. Long Ngọc xoay người lại bưng ra một bát vằn thắn thịt, vằn thắn thuần bột mì phối hợp với hương hành rau thơm xem ra rất là mê người “Được rồi, ăn cơm đi” Cậu thích ăn cháo hoa nhưng mà Âm Nhã Diệc không quá thích, nhưng cũng không nói là chán ghét, hắn khá thích ăn thịt, từ việc hắn ở trên người mình gặm tới gặm lui là có thể biết.

Âm Nhã Diệc từ phía sau ôm lấy cậu, dùng sức ngửi một cái trên người cậu “Vợ yêu là thơm nhất!” Long Ngọc bất mãn liếc hắn một chút, trong mắt lại tràn đầy ý cười, xoay người ôm lấy cổ của đối phương, một cái hôn sâu, hôn xong còn con chép chép miệng “Hừm, không đánh răng đâu” Âm Nhã Diệc cười nhìn cậu, một tay đè lại sau gáy cậu “Không sao, anh giúp em đánh” Mỗi lần thứ hai hôn lên.

Một bữa điểm tâm ở vui sướng trôi qua trong những nụ hôn.

Khi mà phi thuyền ánh sáng X7501 đen tuyền mới nhất xuất hiện ở trước cửa đại học đã đưa tới đây đủ sự chú ý của đám học sinh, nó không có ý tứ dừng lại mà trực tiếp bay vào trong sân trường, từ việc đặc công đang đứng ở cửa không cản lại, có thể thấy được đây là học sinh hoặc là giáo sư nào đó trong trường. Bên trong trường học không thiếu thượng quý tộc hạ quý tộc, có vẻ người lái chiếc phi thuyền mới nhất này, bất luận là gia thế hay tài lực đều rất chắc chắn, xem ra trong trường lại có kim quy rồi!

Phi thuyền đứng lại, cửa mở ra, một đôi chân thon dài bước ra từ bên trong, Long Ngọc một thân tơ lụa phục cổ đi xuống, ống tay áo trắng như tuyết, áo gi-lê màu đen, quần màu than chì xanh sậm, áo không cổ bị mở bung hai nút, xương quai xanh như ẩn như hiện, trên tơ lụa loại tốt nhất là loại hoa văn được thêu chìm, theo động tác tiêu sái của cậu mà lúc ẩn lúc hiện, mái tóc ngắn với phần mái hơi dài, mắt hơi híp, đôi môi mỏng đỏ tươi hiện lên ý cười. Tiếp theo Âm Nhã Diệc một thân âu phục màu xám cũng đi xuống, đưa tay đem cổ áo Long Ngọc cài lại, lại chỉnh chỉnh cổ áo, Long Ngọc bĩu môi, cái tên này! Nghĩ một lúc lại mở ra, tựa hồ như đang biết cậu nghĩ cái gì, Âm Nhã Diệc cũng bỏ tay ra. Cậu sững sờ, cái tên này đổi tính?

Nhưng mà, Âm Nhã Diệc cúi người xuống hôn một cái lên xương quai xanh của cậu, lưu lại một vết tích màu hồng, liếm liếm môi rồi lại buộc chặt lần thứ hai. Ánh mắt của Long Ngọc quắt thẳng tới, cậu biết mà! Cậu không thể vứt bỏ mặt mũi để cho người khác nhìn thấy dấu ấn chuyên môn của người kia!

Âm Nhã Diệc tựa hồ chính là nhìn thấu điểm ấy, mới dám mỗi lần đều làm như thế!

Cái tên gia hỏa xấu bụng, nham hiểm, ý xấu đầy bụng, đầu đầy H! Chính là cậu lại một mực yêu người này!

“Em đi vào trước.” Long Ngọc nói phải đi nhưng Âm Nhã Diệc lại lôi kéo tay của cậu không tha, cười nhìn cậu. Cậu nhìn xung quanh một chút, đưa lên môi của chính mình nhẹ nhàng chạm môi của hắn “Anh thu liếm một chút! Thật sự muốn làm mặt người dạ thú sao!”

“Được rồi, buổi tối phải bù cho anh.” Hắn còn oan ức kêu lên! Long Ngọc cắn răng rút tay mình về, bước nhanh vào trong phòng học, Âm Nhã Diệc cũng lấy giáo án bước chậm rãi theo sau.

Long Ngọc vừa đi vào phòng học thì sững sốt một chút, thật là nhiều người, toàn bộ phòng học đều đầy. Thuận lợi xem xét danh sách học sinh trên mạng, nhìn lướt qua, học sinh nguyên bản của hệ văn học cổ đại là năm mươi một người, chọn làm môn tự chọn là mười lăm người, chuyển hệ hai mươi bốn người, toàn bộ là chín mươi người, hệ này ít người học nên chín mươi người là mức cao nhất. Cậu liếc nhìn bên trong phòng học cũng có ít nhất 200 người, những người kia chẳng lẽ là mọc ra? Trong lòng nhất thời rõ ràng, đăng nhập vào màn hình ánh sáng, mở ra một cái phòng học chỉ đủ chín mươi người, trước tiên nhấn tin cho Âm Nhã Diệc để cho hắn đi qua đó, sau đó vỗ vỗ tay.

“Yên tĩnh một chút nào.” Tất cả mọi người liếc mắt nhìn cậu rồi lại bắt đầu nói chuyện tiếp. cậu đưa tay ấn một cái lên màn hình ánh sáng, ừm một tiếng, ánh sáng cường chế vang lên, lúc này đều yên tĩnh, tất cả đều bưng lỗ tai, trừng mắt nhìn cậu. Cậu lại gật gật đầu “Hiện tại điểm danh, gọi đến tên thì cầm thẻ ánh sáng đi đến phòng học 6151.” Tất cả mọi người đều không rõ lắm cậu muốn làm cái gì, cho là chuẩn bị đổi phòng học, nghe Long Ngọc điểm danh. Đến người thứ tám chín (thêm vào Long Ngọc nữa là chín mươi người a, không phải là tả sai) sau đó khép lại màn hình ánh sáng, quét những người khác một chút, nói: “các cậu có thể trở về đi học.” Nói xong cũng đi ra ngoài. Lúc này trong phòng học toàn bộ nổ tung, bên trong phòng này có thượng hạ quý tộc, cũng có dị năng giả, cũng chưa từng bị người đối xử như vậy. Cái tên này cũng quá kiêu ngạo rồi!

Có người bước nhanh ra khỏi phòng, ngăn ở trước người Long Ngọc: “Cậu có ý gì?”

Long Ngọc liếc hắn một cái, lắc lắc quang điện trong tay: “Ý là các cậu không có ở trong danh sách, không có quyền nghe giảng bài.”

“Tiểu tử, biết ta là ai sao?” Người kia là hạ quý tộc, mắt lạnh nhìn Long Ngọc.

“Chuyện mà chính cậu cũng không biết, hỏi tôi làm gì?” Long Ngọc buồn cười nhìn hắn.

“Chỉ là...” Người kia muốn nói chỉ là con hoang hỗn huyết, lại bị người đánh gãy, mà hắn lại không biết người vô ý đánh gãy kia lại cứu hắn một mạng.

“Chỉ là con thứ, ở đây làm càn cũng không sợ người ta cười mất cả răng hàm.” Thương Hoán lạnh lùng nói, người kia không dám lẩm miệng, con thứ tên như ý nghĩa chỉ chính là nhánh nhỏ của các gia tộc hạ quý tộc.

Mọi người thấy Thương Hoán ra tay liền không dám lẩm miệng, dù sao thực lực của người ta đã sờ sờ ra đó, Thương Hoán xoay người lại thì Long Ngọc đã đi về phía phòng học mới rồi, thái độ như vậy làm hắn bất mãn ở trong lòng, tựa hồ cũng không cảm kích sự ra tay lúc này của hắn.

“Nhiều chuyện.” Khi hai chữ này thoát ra từ trong miệng Long Ngọc, Thương Hoán nổi giận, đưa tay muốn kéo cậu lại thì phát hiện khoảng cách giữa hắn với cậu rất xa, dường như di chuyển trong nháy mắt, hắn còn không biết cậu đi từ lúc nào. Nhất thời cảnh báo vang lên ở trong đầu, tên hồn huyết kia rất nguy hiểm!

Long Ngọc thừa nhỏ có hai cái vẩy ngược, một cái là bị người ta gọi là con hoang, tuổi ấu thơ không mỹ mãn lưu lại một bóng tối rất sâu trong lòng cậu, coi như là Âm Nhã Diệc cũng không có cách nào để cậu quên đi những chuyện kia. Một cái khác là nói cậu xấu, thông thường nam nhân lớn lên xinh đẹp đều không thích người khác nói mình đẹp, nhưng là tên gia hỏa Long Ngọc đẹp đến nghịch thiên này, lại không thể chịu được người khác nói mình xấu, theo như người nào đó nói lại cậu đây chính là cố tình gây sự!

Cho nên nói đây là hai cái vẩy ngược lớn nhất của cậu, người chạm vào chắc chắn phải chết!

Long Ngọc đi tới phòng học liền đem quang điện ném một cái lên bàn, nhấc hai chân lên tựa vào ghế ngồi, cả khuôn mặt đều viết ta không cao hứng chứ chọc ta!

Âm Nhã Diệc nhìn về phía cậu, không hề có một tiếng động cười lên. Bảo bối nhà hắn tựa hồ không có cơ đánh người rồi, không đánh được cũng tốt, đỡ khỏi bị ô uế tay.

Thương Hoán đi vào thì đúng dịp thấy Long Ngọc nguyền rủa một cái, vào trong mắt hắn thì lại thành quăng mị nhãn, tâm rầm rầm nhảy lên, mặt Âm Nhã Diệc cũng trầm xuống, chỉ về phía Thương Hoán: “Bạn học đứng chờ ra ở cửa kia, hoặc là vào ngồi xuống, hoặc là đi ra ngoài chờ ra, đừng ảnh hưởng người khác đi học.” Đây là lần thứ hai Thương Hoán bị người ta nói như vậy trong ngày hôm nay, trên mặt có chút không nhịn được, đang muốn nổi giận thì Long Ngọc đứng dậy, quay về phía phòng học huyền nháo quát.

“Đều mẹ kiếp câm miệng! Không lên lớp thì cút ra ngoài!” Khả năng là không có ai có thể nghĩ tao nhã như Long Ngọc lại có thể há mồm ra mắng như vậy, trong lúc nhất thời đều câm miệng. Cậu quay đầu lại “Giáo sư có thể dạy học.”

“Làm phiền” Âm Nhã Diệc vừa nói liền ngã một đồng người, giáo sư đó là học sinh của thầy, không phải vợ thầy nha!

Một bài giảng trôi qua rất nhanh, bọn học sinh tan học không đi mà lại vây quanh Âm Nhã Diệc, nhưng hai mắt hắn nhìn thẳng, thu thập giáo án, chờ Long Ngọc thu thập xong đồ vật, nhấc tay lên “Đi thôi.”

“Giáo sư xin mời.” Long Ngọc làm tư thế mời, hai người cùng đi, điều này làm cho các bạn nữ đều hận nhìn bóng lưng của Long Ngọc. Thương Hoán nhìn như bình thường bước chậm ra khỏi phòng học nhưng lại thu lại khí tức đi phía sau bọn họ. Chỉ thấy hai người quẹo vào trong rừng cây, hắn cũng đi theo vào, đã thấy Âm Nhã Diệc đem Long Ngọc đặt ở trên một cái cây hôn môi, nhất thời trong lòng nổi lên từng trận hỏa khí, vốn định anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng mà...

“Anh không thể chờ trở về rồi hôn sao? Cũng không sợ người khác thấy được?” Long Ngọc dùng ngón tay đâm đâm mặt Âm Nhã Diệc.

“Anh hôn vợ anh thì làm sao? Còn sợ có người xem?” Âm Nhã Diệc cũng khế cắn lên ngón tay kia.

“Con cẩu này! Lại cắn!” Long Ngọc bắt mãi tròng hắn, một đôi mắt phượng dài nhỏ tràn đầy phong tình vụn vặt.

“Gâu!” Âm Nhã Diệc không hề diện kêu một tiếng, tiếp tục lại cắn lại liếm.

“Đừng, đừng, không, buồn! Nhã Diệc! Ha ha! Đừng nghịch!” Long Ngọc cười gọi, âm thanh đều thay đổi mùi vị, đầy tình dục, trong lời nói là không, nhưng cánh tay lại khoát lên cổ của đối phương, đem thân thể bày ra cho hắn.

Thương Hoán mặt tối sầm lại rồi đi, hỏa khí trong mắt tràn ra cả bên ngoài. Chẳng biết vì sao lại rất động tâm với tên hồn huyết mới thấy mặt có vài lần này, rất muốn đem người nuôi nhốt ở bên trong nhà của mình, nhưng cũng biết cậu là của người khác, chẳng trách vừa vào học đã thành trợ giáo.

“Này! Đi rồi, anh còn liếm!” Long Ngọc đẩy ra người trên người.

“Ừm.” Đối phương không hề bị lay động.

“Đệt! Anh thế này mà cũng có phản ứng! Thật sự là cầm thú!” Long Ngọc cảm giác được biến hóa trên người đối phương, mắng thành tiếng, lấy tay mở ra quần áo của hắn, đem mình đưa đến trong miệng đối phương “Trở về có được không?”

“Không ở nơi này thử xem?” Âm Nhã Diệc cười xấu xa hỏi.

“Muốn thử thì thử cái mông của anh ý!” Long Ngọc xù lông, cậu cũng không muốn đánh dã chiến!

“Vậy thì trở về đi.” Âm Nhã Diệc ôm Long Ngọc xù lông, một vệt ánh sáng lóe qua liền biến mất.

Không có ai biết nơi này đã xảy ra cái gì, tựa hồ cái gì cũng đã xảy ra.

Âm Nhã Diệc đến học cũng được một tháng, hệ văn học cổ đại trước kia vẫn luôn chỉ có hai, ba con mèo nhỏ lúc này lại không có chỗ ngồi, có nhiều học sinh còn chạy đến chỗ hiệu trưởng kháng nghị nói hạn chế tối đa số học sinh của hệ văn học cổ đại quá thấp, yêu cầu thêm người! Hiệu trưởng lại nói, đây đều là kế hoạch đã định, muốn thêm người thì phải đợi đến khi thay đổi chương trình, bốn năm một chương trình, bốn năm sau bọn họ đều tốt nghiệp thì thêm cái quỷ gì nha!

Có không ít bạn học trong trường (nữ có nam có) giáo viên (nữ có nam có) muốn theo đuổi Âm Nhã Diệc, nhưng mà ở trên ngón tay áp út của hắn, một chiếc nhẫn bạc tượng trưng cho hôn nhân đã nghiêm trọng đả kích bọn họ, trên chiếc nhẫn có những viên đá quý nhỏ nối với nhau tạo thành một lời nguyện rửa, một đoạn lời thề, chấp tay, cùng chung sống đến già, sống chết có nhau, cùng nhau vui vẻ, kiếp này kiếp sau, kiếp sau kiếp này, đời đời kiếp kiếp, đến tận vĩnh hằng.

Lời nguyện như vậy, có người nói tam sinh tam kiếp nó vẫn còn tồn tại, điều này làm cho bọn họ hận đến đau răng. Đây là người nào nha! Thật quá mức rồi! Người đàn ông tốt đều gả ra bên ngoài rồi!

“Ngọc mỹ nhân, cậu nói nữa kia của giáo sư Âm trông như thế nào vậy?” Lâm Song Mộc hiếu kỳ hỏi Long Ngọc, vốn cho rằng cậu sẽ nói làm sao tớ biết.

Nhưng mà, đối phương nhướn mày một cái, nói: “Tuyệt sắc đại mỹ nhân.”

“Cậu thấy rồi?” Lâm Song Mộc giật mình.

“Cậu đoán.” Long Ngọc bỏ lại hai chữ này, rời đi.

“Này! Không nên như vậy, đùa tớ sao!” Lâm Song Mộc đuổi tới.

Long Ngọc mắt đầy ý cười đi ở phía trước, cái gương nhỏ phức cổ trong tay phản chiếu ra một gương mặt, đâu có đùa cậu? Không phải tuyệt sắc đại mỹ nhân thì là cái gì?

Gương mặt hiện ra trong gương, mái tóc dài màu tím đậm, mắt phượng dài nhỏ màu nho tím, môi mỏng khẽ cười, một cái nhướn mày một nụ cười đều mang theo mê hoặc, như bông Mạn Đà La đang nở rộ, câu hồn phách người, giống như một thanh âm từ viễn cổ truyền đến, tâm người mệnh người hiến cho ta, giết chóc mê hoặc, biết rõ là đường chết nhưng không có cách nào từ chối, cam tâm tình nguyện đi vào con đường tử vong kia.

Thấy Lâm Song Mộc sắp đuổi kịp, Long Ngọc thu hồi tấm gương, hiện tại điều muốn cậu đã chiếm được, vương của ta là tốt nhất thiên hạ!

“Ngọc mỹ nhân đi chậm một chút đi, chờ tớ!” Lâm Song Mộc đuổi theo.

“Đi thôi, tối nay thư viện không còn trống đâu.” Long Ngọc lạnh nhạt, nghiêng đầu nói chuyện cùng hắn, khi quay đầu lại thì cảm giác có người có ác ý với cậu. Cậu nghiêng người một phát, đánh tay, một người phụ nữ té lộn trên đất, còn đưa tay duy trì dáng vẻ muốn nắm ống tay áo của cậu, sau đó nữ nhân hung tợn trừng Long Ngọc.

“Đây là ai nha! Có mắt không thấy!” Lâm Song Mộc trừng nữ nhân một chút.

“Ta là ai?” Nữ nhân đứng lên, ưỡn ngực, hai cái đồng kia rất lớn, chỉ cần thấp một chút mà đứng đối diện với cô ả chắc chắn sẽ không nhìn thấy mặt ả đâu “Ta là vợ của Âm Nhã Diệc! Mi cái tên tiểu bạch kiểm này đừng có suốt ngày quần quýt lấy Nhã Diệc nhà ta nữa!”

Lâm Song Mộc giật mình, nữ nhân này là.....vợ của Âm giáo sư?

Long Ngọc sững sốt nửa giây rồi đột nhiên cười to, tiếng cười kia như là nghe được chuyện gì khó mà tin nổi, làm cho học sinh cùng giáo viên bên đường chú ý. Cậu cười xong, tay trái vén lên tóc mái để lộ ra cặp mắt phượng yêu mị dài nhỏ, nếu như nói Long Ngọc trước kia làm cho người ta cảm thấy bình thản không có gì lạ, như vậy sau khi lộ ra cặp mắt kia cậu sẽ biến thành sắc sỡ lóa mắt, cả người như là thay đổi khí chất, khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều lộ ra vẻ xinh đẹp kỳ lạ. Cậu vén lên tóc mái để lộ ra ngón tay trái áp út mang theo một chiếc nhẫn, nhẫn “đương chi bạch ngọc” (Đương chi bạch ngọc: là loại ngọc vô cùng quý, mang màu trắng tinh, từ này còn thể hiện sự tinh khiết cao quý), những sợi chỉ vàng khéo léo hình thành một bộ đồ án gồm những đóa hoa Bỉ Ngạn hòa vào nhau. Cậu đặt nhẫn ở trước môi, cười nhìn nữ nhân trước mặt “Trước tiên không nói tới việc Nhã Diệc nhà ta không có cảm giác với nữ nhân, coi như có cảm giác thì loại người như ngươi không hợp khẩu vị của hần.” Cậu nhướn mày, quét xung quanh, vẫy vẫy tay đi mất.

Mọi người kinh ngạc đến nỗi thật lâu sau mới lấy lại được tinh thần, lại có một loại cảm giác thà rằng tin tưởng người phụ nữ kia là nửa kia của Âm Nhã Diệc cũng không muốn tin rằng đó là Long Ngọc, trực giác nói cho bọn họ biết, nếu như là Long Ngọc, bọn họ cho dù như thế nào cũng không đầu lại!

Lúc này Âm Nhã Diệc còn hoàn toàn không biết Long Ngọc đã bắt đầu tuyên bố quyền sở hữu của cậu.

Thân là giáo sư được hoan nghênh nhất trường, mỗi lần trước khi vào học, trên bục giảng của Âm Nhã Diệc đều chất đầy hoa tươi, lễ vật, thư tình, nhưng hần toàn bộ đều không thấy, tại sao vậy chứ? Bởi vì trước khi hần lên lớp, Long Ngọc sẽ kéo đến một cái túi xử lý rác rưởi rất to, sau đó dùng vớ quét ngang bàn một cái, tất cả đều rơi vào trong túi rác, nhất thời làm nát một đồng tâm của thiếu nam thiếu nữ. Càng ác hơn chính là trên quang điện lại xuất hiện những chữ như thế này.

Cảnh cáo lần thứ nhất, nghiêm cấm chất đồ vật tạp nham ở trên bục giảng, trừ mười điểm, nếu như có lần sau, xóa bỏ tư cách nghe giảng bài.

Cũng không biết là ai rống lên một câu “Hoàng hậu nương nương quá ác đi!” Biệt hiệu Hoàng hậu nương nương này liền xuất hiện, Long Ngọc coi như không nghe thấy.

Trước khi nhập học, Long Ngọc không chút lưu tình đem học sinh đến cọ khóa mời ra ngoài, vì thế không biết bao nhiêu người ghi hận, muốn ra tay giáo huấn, nhưng không biết từ khi nào trong trường học mở ra quan phối, đem Long Ngọc cùng Âm Nhã Diệc phối cùng với nhau, càng có nhiều fan náo loạn, tung lời nói, dám nghịch CP sẽ khiến bọn họ đẹp mặt! Vì lẽ đó những người kia chậm chạp không dám động thủ, một người hai người còn không sợ, chính là có một đám, còn đều là chưa tới hai mươi tuổi, vạn nhất có cái gì, bọn họ phải ngồi tù! Không có lợi nha!

Đương nhiên cũng có người không tin ví dụ như là cháu trai của Lãnh hiệu trưởng Lãnh Thiên, khi hần nói hần muốn đầu với Long Ngọc thì Lãnh Phi phun ra một ngụm nước thật xa, nắm lỗ tai của Lãnh Thiên kéo đi. Tiểu tử này thật sự là chán hương vị của cuộc sống rồi! Khiêu chiến? Là Long Ngọc đơn phương đánh đập mới đúng chứ? Một trận thuyết giáo, chính là không cho phép hần đi trêu chọc Long Ngọc. Lãnh Thiên lúc đầu còn không phục nhưng khi Lãnh Phi nói rằng, muốn chết người liền đi, trước khi đi thì rời ra khỏi gia tộc đi, đừng làm cho toàn bộ gia tộc chôn cùng người.

Nghe nói như thế, hần mới cảm giác được sự tình không đúng, không dám hỏi nhiều, chỉ thành thật không dám hồ nháo nữa.

Hết chương 2.

4. Quyển 1 - Chương 3: Mạn Đà La

Bây giờ Thương Hoán rất không hài lòng, nhắm mắt lại liền hiện ra đôi mắt tuyệt mỹ của người kia, mở ra liền không nhìn thấy nên chán nản không chịu được. Đang buồn bực, hần lại bị phụ thân gọi về nhà chính, nói có việc. Khi trở lại nhà chính Thương gia, hần liền thấy trong nhà bị một đám quân đội vây quanh, thật vất vả đi vào thì thấy phụ thân ngày thường vẫn vênh vác tự đắc nay lại đứng trong đại sảnh, trước mặt

là một thiếu nữ trẻ trung đang ngồi. Trên người thiếu nữ mặc một bộ y phục phục cổ tơ lụa màu đen, cúc áo đính thành một hàng hơi nghiêng, trên tơ lụa màu đen thêu một đóa Mạn Đà La lớn đỏ như máu, phía dưới là một cái quần jean thâm sắc màu đồng, dầm lên một đôi giày cao gót màu đen nạm ru-bi. Tóc của nàng vừa đen vừa dài, phân tán trên bờ vai, phần tóc trên đỉnh đầu được búi bằng một chiếc trâm cài có đồ án chiến trận sáng như ánh trăng mà hần mới chỉ được nhìn thấy trên đầu các thiếu nữ cổ xưa trong quang điện, đó là gia huy của gia tộc Johnson ở Tu la giới. Cổ tay nàng mang một chiếc vòng phỉ thúy trong suốt, được bộ y phục màu đen làm tôn lên trông càng thêm linh động, chỉ cần nhìn vào một chút liền biết nhất định vật ấy không phải vật bình thường.

Thiếu nữ một tay chống cằm, ngón tay nhẹ nhàng gõ gò má của mình, trên móng tay nàng thoa một lớp phấn màu vàng nhàn nhạt, kết hợp với đôi mắt màu nâu to tròn của nàng trông rất dễ nhìn, lộ ra một vẻ tuyệt sắc. Đột nhiên, Thương Hoán cảm thấy hần đã từng thấy thiếu nữ này ở đâu nhưng xác thực đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy nàng.

Thanh âm thanh nhã của thiếu nữ vang lên: “Gia chủ Thương gia không cần để tâm, chỉ là kiểm tra theo thường lệ thôi.”

“Quân thống nói gì vậy, đây là điều mà chúng tôi phải làm.” Gia chủ Thương gia lạnh nhạt, vẻ mặt không có biểu tình gì.

Thiếu nữ cười nhạt, không tiếp lời.

“Báo cáo quân thống,” Một tên quan quân đi tới chào theo kiểu quân lễ “Tất cả bình thường, không có gì khác thường cả.” Âm thanh vang dội vang vọng trong đại sảnh.

“Hừm, thu đội.” Thiếu nữ nói.

“Tuân lệnh” Quan quân hành lễ lần thứ hai “Thu đội!” Mệnh lệnh vừa ra, quân đội liền lui ra.

Thiếu nữ đứng dậy đi ra ngoài, khi đi ngang qua gia chủ Thương gia thì dừng lại, không nhìn hần “Chuyện như vậy, ta không hy vọng phát sinh nữa, nếu có lần sau chỉ sợ gia chủ Thương gia không có vận khí tốt như vậy nữa đâu.” Một ánh mắt cảnh cáo nhàn nhạt bay tới, hai ngón tay cầm một quả cầu thủy tinh trong suốt, nhẹ nhàng dùng sức nắm một cái liền nát, buông tay ra, mảnh vụn rơi xuống đất, nàng nhanh chân rời đi.

Nàng đi rồi, gia chủ Thương gia hầu như tê liệt trên mặt đất.

“Phụ thân?” Thương Hoán tiến lên dìu hần muốn hỏi, hần lại lắc đầu một cái ra hiệu cho nhi tử không nên hỏi nữa. Thương Hoán yên lặng, hần biết có những lúc không biết mới là tốt nhất.

Tuy nhiên thật bất ngờ, thiếu nữ trẻ tuổi như thế dĩ nhiên lại là một quân thống?

Họ tên Phồn Dạ Johnson, đời thứ bốn của gia tộc Johnson, tuổi tác không biết, chưa kết hôn, cha không rõ, mẹ không rõ, nơi sinh ra không rõ, quan hệ trực hệ cơ mật.

Một phần tư liệu như vậy làm cho vị tân nhậm quân thống này trở thành một sự tồn tại thần bí, duy nhất có thể xác định chính là thân thủ của nàng tuyệt vời, sức mạnh cường đại, hơn nữa thủ đoạn cao siêu, khắp toàn thân từ trên xuống dưới không có một tia nhược điểm, hoàn mỹ không giống người.

“Phụ thân con đã trở về!” Phồn Dạ về đến nhà liền nhào vào thư phòng “Mọi chuyện con đã làm xong rồi! Mau nói cho con biết cha ở đâu?” Mở ra cửa thư phòng liền nhìn thấy Tư Thần đang nghiêm túc ngồi chỗ đó xem văn kiện “Ồ? Ca? Phụ thân đâu?”

“Cha ngoắc ngoắc ngón út, phụ thân đã chạy đi rồi.” Tư Thần bắt đắc dĩ, phải nói là cha truyền tin tới, nói thật nhảm chán nha, đến đón em đi! Tên phụ thân không biết tiết tháo kia của mình liền vui vẻ chạy tới “Không tiết tháo!”

Phồn Dạ bình tĩnh nhìn hần, nháy mắt một cái “Ca có trình tiết?”

“Phí lời!” Tư Thần quát nàng.

“Tư Thần...Ngủ không được, cùng em...” Ở bên cạnh cửa lộ ra một cái đầu nhỏ.

Tư Thần lập tức ném văn kiện trong tay nhào tới, “Đến đây, đến đây, ngoan, anh ngủ!” Ôm vợ yêu của mình đi mất.

“Cái này gọi là có trình tiết?” Phồn Dạ ngồi ở trên bàn bắt đắc dĩ lắc đầu, muốn nói đặc điểm của nam nhân Âm gia nhà nàng thì chính là quá đau vợ, nàng lúc nào mới có thể gặp được một người như thế đây? Quên đi, hiện tại người đàn ông tốt đều chết hết, nàng vẫn là yêu cha thân ái của nàng đi! (Phồn Dạ nha, người liên thật không sợ phụ thân nhà người diệt người nha!)

Long Ngọc mơ một giấc mơ, lúc này cậu biết rõ đó là một giấc mơ.

Đó là, cậu cùng Âm Nhã Diệc ở bên nhau nhưng chưa có kết hôn thì bởi vì các loại lý do mà lại tách ra, Minh vương rất bận, Minh giới khi đó có rất nhiều chuyện, có rất nhiều người bất mãn với cậu, cậu không muốn trở thành trở ngại của Nhã Diệc, cũng không muốn trở thành phiền phức của hắn, vì thế cậu rời đi, trở lại toàn nhà nơi mà cậu sinh ra lớn lên, vui sướng ngắn ngủi, thống khổ rất nhiều, Ngọc trang (thôn trang, điền trang).

Bên trong tên của cậu có một chữ Ngọc, có người nói là đầu tiên có Ngọc trang rồi mới có cậu, mà chỉ có cậu biết, là trước tiên có cậu, sau mới có cái thôn trang này. Cái thôn trang này là nhà giam giam cầm cậu, coi như lúc trước dựng lên nó Long Tĩnh không muốn thừa nhận, nhưng đối với Long Ngọc thì đây chính là nhà giam, mai một cậu khi còn ấu thơ, hủy diệt cậu khi trở thành thiếu niên, cậu có rất nhiều lần suýt chết ở chỗ này. Trước mười ba tuổi thân thể cậu suy nhược thường xuyên sinh bệnh, sau mười ba tuổi vì sống còn mà cậu bắt đầu luyện cổ độc, lấy thân thể của mình làm bình chứa, nhận hết các loại dãn vật, cuối cùng cậu còn sống, khi đó cậu bất luận là tâm linh hay thân thể đều vận vẹo không ra hình thù gì, hỗn loạn không thể tả, cả ngày sống trong mơ mơ màng màng, hàng đêm sênh ca (ca hát), vốn tưởng rằng sẽ như vậy mãi cho đến khi chết đi nhưng mà cố tình cậu lại gặp Nhã Diệc. Từng thương tổn, từng từ chối, nhưng người đàn ông kia vẫn đi đến, từng chút từng chút làm cậu ấm áp, để cho cậu biến trở về bình thường, để cậu luẩn hãm vào bên trong một loại độc gọi là Âm Nhã Diệc, không cách nào tự kiểm chế...

Mà hiện tại cậu lại trở về Ngọc trang, nhưng không giống ngày xưa, nhìn những con cháu run lấy bấy kia, cậu lạnh lùng nở nụ cười, như cũ trở lại cái sân lúc trước, trải qua cuộc sống của mình. Người đều là đến rồi đi, đi một nhóm rồi lại đến một nhóm, từng ngày từng ngày như thế, con cháu tóc trắng xóa mà cậu vẫn đẹp trai như thanh niên, khi con cháu xuống mồ thì cậu vẫn phong thái không thay đổi như trước, chắt chít già nua thì thời gian vẫn không lưu lại một chút vết tích nào trên người cậu. Long gia vừa cung phụng cậu như thần phật lại vừa sợ hãi cậu như yêu ma.

Khác thường vì là yêu (yêu quái chứ không phải là tình yêu nha) không phải đồng loại của ta. Đây là lời lẽ chí lý của nhân loại.

Không biết từ khi nào thì bắt đầu, Long gia bắt đầu muốn giết cậu, mà cậu ở đây bắt quá hai trăm năm mà thôi, các loại đạo sĩ thầy trừ ma đều không có cách nào bắt cậu, sau đó có một vị hòa thượng có pháp lực siêu cao dùng một viên xá lợi tử (tro xương nhà Phật) niệm phong lại pháp lực của cậu, nhưng cũng chỉ có thể phong ấn pháp lực của cậu chứ không có cách nào giết chết cậu. Không có pháp lực cậu cũng không phải loại người có thể để cho con người bắt nạt, coi như không có cách dùng pháp lực thì tay không cũng có thể giết chết nhân loại. Mang trong mình huyết thống Tu La, cậu không phải là thiếu chủ Long gia gầy yếu trong ký ức kia nữa, cậu giết rất nhiều người, bao nhiêu thì cậu cũng không nhớ rõ nữa, cậu chỉ biết bên trong thôn trang không còn người có họ Long, ngoại trừ cậu Long gia không còn hậu nhân nào nữa.

“Bọn họ là người giết?” Khi đó có người hỏi cậu như vậy, người kia không giống những người khác, rất cường đại, khi đó cậu không phải là đối thủ của người kia.

“Là ta.” Cậu lại không sợ.

“Bọn họ là người thân ruột thịt của người, người thế nhưng lại giết bọn họ?” Người kia tựa hồ rất tức giận.

Cậu lại nở nụ cười “Tại sao ta không thể giết bọn họ? Chỉ cho phép bọn họ giết ta sao?”

“Đừng có mà tìm lý do cho những tội ác của mình, chung quy người là người giết!” Người nọ cầm kim xích đánh về phía mi tâm của cậu, hòa thượng đem xá lợi tử niệm phong ở trong mi tâm cậu, bởi vậy mi tâm

liền trở thành điểm chí mạng của cậu, một đòn kia nếu đánh vào người thì cậu ngay cả cơ hội đầu thai cũng không có, sẽ trực tiếp hồn phi phách tán.

“Người cũng không phải đang tìm lý do cho hành động giết người của người sao?” Cậu nhàn nhạt nói, mắt phượng dài nhỏ trừng trừng nhìn người đang phi thân đánh tới kia “Thế gian này không phải chỉ là thế giới của loài người, nó là của vạn vật, người giết súc vật vô tội, ta giết người liền có tội, tự giết lẫn nhau có thể, ta giết người liền không thể được, nếu không phải bọn họ một lòng muốn đưa ta vào chỗ chết thì làm sao bọn họ lại phải đền bằng mạng của mình? Người chưa từng nghe qua nhân quả tuần hoàn báo ứng sao?” Kim xích cách mi tâm của cậu chỉ kém một phần liền dừng lại, kim xích trong tay người kia bị một bàn tay ôn hòa chặn lại, thánh vật của Phật môn kim xích kia cứ thế mà hóa thành bụi trần bị gió mang đi.

“Thê tử của ta là người mà người có thể làm bị thương sao, bị thương hấn dù chỉ một chút thì người sẽ phải đền bằng tính mạng toàn bộ tộc nhân của người.” Khác với thanh âm ôn hòa của người kia, lời nói của Âm Nhã Diệc tràn đầy nhần tuyệt (tàn nhẫn và tuyệt tình) lạnh lẽo, lật bàn tay một cái người kia liền biến mất trong không khí, đi đâu Long Ngọc cũng không quan tâm, chỉ là nhìn bóng lưng của người trước mặt. Nhã Diệc quay đầu lại, trên mặt vẫn là nụ cười ôn hòa như thường ngày, ôn nhu ôm lấy cậu “Nhớ ta không?” À, thanh cũng vẫn ôn nhu như vậy, giống trong quá khứ.

“Nhớ...” Một chữ đó là bao nhiêu tưởng niệm, tách ra lâu như vậy vẫn như cũ nhớ đến hấn.

“Chúng ta thành thân đi, ta muốn đem người cột ở bên người, cùng sinh cùng tử, cùng đi hết đời này” (vì hiện đang ở trong giai đoạn cổ trang nên ta sẽ để xưng hô là ta- người, khi nào về hiện đại ta sẽ để lại anh-em như cũ). Nhã Diệc rất kiên định, bọn họ đã bỏ qua một đời, không muốn bỏ qua đời này nữa.

“Được.” Một chữ ‘được’ kia cũng là kiên định như vậy, coi như không có kiếp sau thì như thế nào? Chỉ cần cùng với hấn liền được rồi, thật sự được rồi!

Bọn họ cử hành hôn lễ rất long trọng, báo cho lục giới, để tất cả mọi người biết, từ đây Minh giới có Minh hậu. Đương nhiên cũng có người cản trở, cậu cũng chứng minh thực lực của chính mình, mang theo chiến kỵ (kỵ binh cưỡi ngựa) của gia tộc Johnson của Tu La giới san bằng tất cả lời đồn, tay cầm chiến kích (Kích: Loại vũ khí này được dùng như vũ khí quân sự từ thời nhà Thương cho tới triều đại nhà Thanh. Kích có cán dài và lưỡi bằng kim loại uốn cong nhọn trên đỉnh) chém xuống đầu lâu của kẻ phản loạn, để tất cả mọi người biết, có thể đứng ở bên người Minh vương chỉ có cậu, không muốn sống đều có thể đến khiêu khích.

Nhã Diệc khi đó cũng vội vàng xây dựng cung điện cho cậu, đối với lời chỉ trích của mấy giới khác, chỉ nhàn nhạt trả lời một câu: “Lão bà ta cao hứng liền được rồi, hấn không cao hứng, ta liền không cao hứng, hậu quả các người biết rồi đấy.”

Danh tiếng Minh vương thê nô được truyền ra bắt đầu từ khi đó.

Nhã Diệc kiến tạo một tòa cung điện xa hoa nhất lục giới, gọi là Mê Di điện, hoàng kim làm gạch, bạch ngọc làm ngói, tử tinh làm sàn, minh châu là đặng, bảo châu xếp lại thành màn, lưu ly là song cửa, một chiếc giường mềm mại vô cùng lớn, dùng lông của kỳ lân dị thú làm thành đệm chăn, ngà voi to lớn làm thành cả cái giường, gối ôm, gối đầu mềm mại đặt ở trên giường, tơ tằm màu đỏ, trắng làm màn buông xuống, bên trong màu đỏ có màu trắng lấp ló tạo thành một vẻ đẹp không thể tả. Hai ngọn đèn làm từ thủy tinh hồng lấy từ cung điện của Long Vương được điêu khắc tinh tế, bên trong nạm một chuỗi dạ minh châu. Đèn lồng treo ở dưới mái hiên Mê Di điện, làm đỏ cả đêm đen, chiếu ra một mảnh mê ly, tám phía của đèn lồng mang theo những chiếc chuông gió, to nhỏ không đồng đều, số lượng không giống nhau, gió vừa thổi liền phát sinh một trận tiếng nhạc, làm như có người đang ở bên tai nói hai chữ, yêu người.

Đêm xuân khổ đoản nhật cao khởi (vì đêm xuân quá ngắn mà đau khổ, có thể hiểu là con người ta đang đắm mình trong hạnh phúc cảm thấy thời gian trôi qua thật mau), từ đây quân vương không lâm triều.

Có người nói Minh hậu chính là gieo vạ, làm cho Minh vương vốn vượt qua cả tiêu chuẩn thánh minh bỗng trở thành hôn quân.

Long Ngọc tỉnh lại từ trong lồng ngực Âm Nhã Diệc, nhìn người trước mắt ngủ say không phòng bị như một đứa trẻ, trong lòng ầm ập, vươn ngón tay nhẹ nhàng phác họa từng đường nét của hấn. Cuộc sống như

vậy đã trôi qua bao lâu? Rất lâu đi, dài đến nỗi cậu không còn nhớ rõ nữa, chỉ nhớ là sau khi bọn họ kết hôn, vượt qua thời kỳ hỗn loạn lung tung, sau đó cuộc sống của bọn họ lại bắt đầu trở nên bình thản. Sau khi nhi tử trưởng thành bọn họ liền đem sự vụ của Minh giới ném cho nhi tử còn bọn họ lại chạy tới Nhân giới chơi, ẩn đi khí tức trên ngai chạy đến quốc gia cường đại nhất gây rối.

Hai người bọn họ, cùng tham gia khoa cử, một người thi văn, một người thi võ.

Nhã Diệc tài trí hơn người, học phú năm xe (ý nói kiến thức anh rất nhiều), trời sinh ôn hòa nho nhã, thi đình thì ngay lập tức được hoàng đế lúc đó coi trọng, ban cho các loại chức vụ như tướng quốc (chức tể tướng, tương đương với chức vụ bộ trưởng hiện nay) để lấy lòng, mà Nhã Diệc lại vẫn luôn là bộ dáng quân tử chỉ giao nhạt như nước (thái độ thờ ơ lạnh nhạt), làm hoàng đế vừa yêu vừa hận.

Mà Long Ngọc võ nghệ cao siêu, chiến lược uyên bác, thành tướng quân trẻ nhất và cũng là yêu mị nhất, lập tức lọt vào mắt xanh của ba vị Vương gia, lôi kéo các loại, thủ đoạn các kiểu mà cũng không thể bắt được người, một câu, vị trí hiện tại của Vương gia không đủ cao dẫn tới ba vị Vương gia có tâm mưu phản.

Dưới sự nhắc nhở của vị tướng quốc trẻ nhất, hoàng đế phát hiện tâm tư mưu phản của ba vị Vương gia, ác đấu giữa quân thần huynh đệ là không thể tránh được, mà hai kẻ cầm đầu lại ngồi ở một bên uống trà cần hạt dưa xem cuộc vui.

Phi, ai bảo người đánh chủ ý vào lão công (lão bà) ta!

Kết quả là, nhân giới đại loạn, Thiên đế của Thiên giới ngay cả tâm tình muốn giết hai tên này cũng có. Các người không thể không tởn như thế không? Sao lại nháo như vậy a!

Những trận đại loạn sau khi thái bình thịnh thế của nhân giới đều không thể thoát khỏi quan hệ với hai người này, vì lẽ đó chỉ cần nhân giới có động tĩnh, mấy giới khác đều sẽ hỏi, hai tên kia lại chơi cái gì?

Âm Nhã Diệc mở mắt ra, nắm lấy ngón tay đang xoa đến xoa đi trên mặt, đặt ở bên môi hôn. Long Ngọc cười nhìn hắn, thảng ngầy cứ trôi qua như vậy cũng không tồi, hơn nữa trong trường học có người cho cậu chơi, nghĩ đến một nữ nhân nào đó ngực lớn nhưng lại không có đầu óc, trên môi lại nổi lên ý cười tà ác. Dám trêu chọc đến Bồn thiếu chủ liền muốn gánh vác được hậu quả!

Âm Nhã Diệc nhìn vợ yêu nhà mình cười xấu xa liền biết có người muốn xui xẻo rồi, đem người kéo về phía lồng ngực của mình, hôn miệng, tắt đèn, ngủ! Quân người khác chết hay sống đâu! Vợ yêu cao hứng là quan trọng nhất! (người cái thê nô!)

5. Quyển 1 - Chương 4: Tu La Chi Nhận

Đêm khuya, Thương Hoán tỉnh lại trợn tròn mắt nhìn nóc nhà, hắn lại mơ thấy giấc mộng kia, mỗi lần mơ thấy giấc mộng kia hắn đều không thể ngủ được, lại rất muốn ngủ để mơ thấy giấc mộng kia một lần nữa.

Đó là một thời loạn lạc, mười quốc chiến loạn, dân chúng lầm than, sinh linh đồ thán, cây chết đầy đồng, xương khô khắp nơi, ngay cả bầu trời cũng âm trầm tựa như mãi mãi không thấy bình minh, mà hắn khi đó là tướng bên thua, lẽ ra chết ở trên chiến trường, nhưng mà, vào ngày đó, hắn lại nhìn thấy cảnh sắc xinh đẹp nhất trên thế giới này. Người kia tay cầm chiến kích đi đến, không chút lưu tình chém xuống đầu người, máu tươi tung tóe đem ánh trăng lười lười đều nhuộm thành đỏ như máu. Người kia một thân trường bào màu xanh nhạt, tóc dài rối tung, một phần tóc được buộc bằng một chiếc dây buộc tóc làm bằng vàng ròng thêu văn tự cổ dài hai tấc, chiến kích thuần đen trong tay vẽ ra một độ cong mỹ lệ trong đêm. Tóc của người nọ cũng không phải là màu đen thuần mà là màu tím đậm, mắt người kia màu nho tím như loại quả mà hắn vẫn ăn vào mùa thu, rất là xinh đẹp. Mắt phượng nhỏ dài, khóe mắt hơi nhếch, đẹp hơn bất cứ nữ tử nào mà hắn đã từng thấy, nhưng mà, người kia lại là một nam nhân, nhưng hắn vẫn đẹp như cũ. Chiến kích của người kia bất luận chém giết bao nhiêu tính mạng, phun ra tung tóe bao nhiêu máu tươi, từ đầu đến cuối vẫn không nhiễm trên y phục của hắn, trường bào màu xanh nhạt kia ở bên trong thời buổi này phi thường chói mắt, làm cho người muốn làm bẩn hắn, rồi lại không nỡ.

Mũi chiến kích khều mặt của hắn, hắn nhìn thấy đôi môi mỏng màu hồng của người kia vẽ ra một nụ cười lạnh lùng, khi đó hắn nghĩ rằng nếu chết ở trong tay người này cũng không tồi, chỉ tiếc người kia cũng không có ý muốn giết hắn.

“Hiện nay thời loạn lạc, muốn tiếp tục sống ngoại trừ trở nên mạnh mẽ thì không có biện pháp nào khác, lần sau người không có vận khí tốt như vậy nữa đâu.” Người kia thu hồi chiến kích rời đi, ngay cả quay đầu lại một cái liếc mắt nhìn hắn cũng không có.

Rất lâu sau đó, hắn mới biết hắn gặp phải đến cùng là ai.

Tu La, hiểu chiến, thích giết chóc, đến chỗ nào thì sẽ thêu ngọn lửa đầu tranh lên cả bầu trời, xương trắng khắp nơi, chính là điềm đại hung (rất xấu).

Nghe đồn Tu La xấu cực kỳ, mặt xanh nanh vàng, hắn lại cảm thấy lời đồn đại đó là sai lầm. Tu La rất đẹp, đẹp đến nỗi để cho người cam tâm tình nguyện trở thành vong hồn dưới tay của hắn, có thể cái này còn đáng sợ hơn với khuôn mặt mặt xanh nanh vàng kia.

Thương Hoán từ nhỏ đã luôn mơ thấy giấc mộng này, lúc đầu hắn rất sợ, sau đó liền quen thuộc, mỗi lần nhìn thấy Tu La trong mộng kia thì tim đập rất nhanh, có lúc hắn lại không nhận rõ được cái kia là mộng hay là hiện thực, có lúc hắn hy vọng không mơ thấy giấc mộng kia nữa, những năm gần đây hắn xác thực không mơ tới nữa, nhưng tại sao ngày hôm nay lại mơ thấy nó?

Buổi sáng có tiết của Âm Nhã Diệc, Thương Hoán đến từ rất sớm, người khác đều đến vì Âm giáo sư kia, cũng chỉ có hắn là đến vì Long Ngọc. Mỗi lần thấy Long Ngọc hắn đều không dời nổi mắt, không ít lần bị Âm giáo sư trả đũa.

Mấy bạn học đang xem tin tức trên quang điện, đối với hồn huyết mà nói thì đó là tin tức nhưng đối với thuần huyết thì đó lại là chuyện cũ, trên mặt báo chính là quân thống mới đã nhậm chức được hơn một tháng rồi.

“Ồ! Đây chính là tân nhậm quân thống, thật trẻ a!”

“Nhìn thì trẻ vậy thôi, người của gia tộc Johnson đều nhìn không ra tuổi.”

“Đúng nha, lão phu nhân của gia tộc Johnson, trông thì cũng không giống đã hơn vạn tuổi nha!”

“Tớ lại cảm thấy tân nhậm quân thống này trang điểm không tồi.”

“Tớ cũng cảm thấy vậy.”

“Tớ từng nhìn thấy một bộ y phục như vậy ở cửa hàng, một cái không rẻ đâu!”

“Không phải có đồ nhái sao!”

“Đồ nhái không có cái khí chất này!”

“Vòng bạch ngọc nha! Ai đưa tớ một cái tớ lập tức liền gả cho hắn.”

“Cậu đang nói mơ à!”

“Cậu nói xem nàng làm sao chải đầu được như thế nhỉ? Một đồ vật nhỏ như thế có thể cố định được sao?”

Bọn họ trò chuyện liền trò chuyện đến quần áo trang sức, đột nhiên Thương Hoán nhớ tới cái trâm trên đầu Phồn Dạ, đồ án chiến kích hình trăng lưỡi liềm, giống hệt chiến kích mà hắn nhìn thấy trong mộng kia. Lẽ nào, người trong mộng của hắn là người gia tộc Johnson?

Hắn còn đang nghi hoặc, cửa phòng học liền mở ra, Long Ngọc đi vào, nhất thời con mắt sáng lên.

Long Ngọc hôm nay mặc một thân y phục tơ lụa màu xanh nhạt, bên trên có những hoa văn màu bạc. Gần một tháng tóc của cậu dài một chút, không buộc lại, rồi tung rũ xuống, hơi hơi đung tới vai. Tóc mái dài quá mắt bị vén lại sau tai, lộ ra một đôi mắt phượng nhỏ dài. Cậu nhìn quét qua phòng học một chút rồi nở nụ cười nhạt, rất nhạt, chỉ là khóe môi hơi nhếch lên một chút, cũng đủ để mê đảo mọi người trong phòng.

Long Ngọc giống như trùng khớp với người trong mộng kia của hắn, rất giống nhau, không phải là dung mạo, mà là khí chất khiến người ta không thể rời mắt kia.

“Sắp bước vào tiết học rồi, xin mời bạn học Long Ngọc vào chỗ ngồi.” Thanh âm có chút khiêu khích vang lên.

Long Ngọc nghiêng đầu nhìn lại, là nữ nhân ngực lớn nhưng không có đầu óc tự xưng là vợ của Âm Nhã Diệc kia, “Cô là ai?” Chân mày cậu cau lại tạo ra một vẻ đẹp nói không ra lời.

“Còn không chính thức giới thiệu, cô tên là Thiều Lệ Na, giáo sư hệ khảo cổ học, các bạn học gọi cô là Lệ Na là được rồi.” Thiều Lệ Na tự tin tràn đầy mà khẽ hất tóc một cái, trên đôi môi đỏ mang theo nụ cười, váy cực ngắn, cái này vốn rất khiêu gợi người, nhưng mà, nếu đối diện nàng không phải là Long Ngọc thì còn có thể mê đảo mấy tên, chỉ tiếc, Long Ngọc một thân theo phong cách cấm dục, lại có một đôi mắt câu hồn như vậy, làm cho nàng như thế nào cũng không bằng, giống như phân chia giữa chính thất và tiểu thiếp vậy, tiểu thiếp dù có làm gì thì cũng không bằng.

“Hệ khảo cổ?” Long Ngọc khoanh tay trước ngực, nhướn mày một cái “Thiều giáo sư đi nhầm phòng học.”

“Đương nhiên không có.” Thiều Lệ Na phong tình vạn chủng vuốt tóc “Cô với Âm giáo sư có cùng tiết.”

“Hệ văn học cổ đại của chúng em cùng với hệ khảo cổ của các cô thì trùng cái gì?” Long Ngọc nhấn mạnh chữ chúng em cùng các cô.

“Cùng hay không, cậu làm sao nói được.” Thiều Lệ Na chưa từng bị người khác đánh mặt mũi như vậy, nói chuyện với Long Ngọc càng ngày càng không khách khí.

“Hoàng hậu nương nương nhà chúng em nói không thì chính là như vậy nha!” Có bạn học ồn ào. Kỳ thực, Thiều Lệ Na cũng được coi như là tình nhân trong mộng của một số nam nhân, chỉ có điều nàng nói khoác không biết ngượng đem Âm Nhã Diệc thành vật sở hữu của nàng như vậy, ít nhiều khiến người có chút khó chịu, nói đến tương xứng thì vẫn cảm thấy Long Ngọc đứng ở bên người Âm Nhã Diệc vừa mất, thêm vào đó Long Ngọc lại cùng hệ với mình, học sinh của hệ văn học cổ đại có một ưu điểm đó chính là tự bênh!

“Câm miệng!” Thiều Lệ Na cảm thấy mất mặt mũi, mạnh mẽ trừng mắt về phía Long Ngọc “Cậu là thứ gì! Dám nói như vậy với tôi! Một tên hỗn huyết mà thôi!”

“Chỉ một tên hạ quý tộc mà thôi, có cái gì không thể nói.” Long Ngọc hất cằm nhìn nàng. Nàng bị ánh mắt khinh bỉ của cậu kích thích, sầm sét màu xanh trong tay mơ hồ hiện lên.

Thương Hoán hơi nhíu mày, hỏa diễm lặng lẽ tụ tập trong tay.

Long Ngọc nghiêng đầu nhìn sầm sét trong tay nàng “Thanh lôi, dưới hạ phẩm.” Lúc này nàng hoàn toàn bị làm tức giận, đang muốn tung thanh lôi trong tay thì một thanh âm truyền đến.

“Chuyện gì xảy ra?” Âm Nhã Diệc không giận mà uy đứng ở trước cửa, tất cả học sinh đều ngoan ngoãn giả làm bé ngoan, biểu thị việc này không liên quan tới họ.

“Đùng!” Thanh lôi trong tay Thiều Lệ Na nháy mắt tắt lịm, mới vừa nãy còn hung hăng vênh váo, nay thấy Âm Nhã Diệc liền thành nữ nhân mềm mại yếu ớt “Nhã Diệc ~! Hắn bắt nạt em!”

Ác ——! Lạnh!

Đó là ý nghĩ của tất cả mọi người.

Long Ngọc xoa xoa cánh tay của mình, lạnh quá nha!

Âm Nhã Diệc nghiêng người tránh thoát Thiều Lệ Na đang đập tới, đi tới bên người Long Ngọc, nghiêm túc nói với nàng: “Thiều giáo sư, chúng ta không thân quen như vậy, xin mời gọi tôi là Âm giáo sư.”

“Đừng dễ giận như vậy mà!” Âm điệu đầy oán giận.

“Vợ yêu nhà tôi rất dễ nổi nóng, tôi không muốn ngủ sàn nhà.” Âm Nhã Diệc vẫn là vẻ mặt nghiêm túc như trước, Long Ngọc lét lét đưa tay ra bấm hông của hắn, em có dễ tức giận như vậy sao?

“Giáo sư ~!” Âm thanh nũng nịu lại nổi lên, mọi người lạnh, ánh mắt đều nhìn về phía Âm Nhã Diệc, tất cả đều cùng một suy nghĩ, giáo sư mau giải quyết nàng đi!

“Có học chung với những hệ khác sao?” Âm Nhã Diệc nghiêng đầu hỏi Long Ngọc, nhìn như thế nào đều cảm thấy vợ yêu nhà hần mặc màu xanh nhạt thật là đẹp mắt, nhớ tới lúc mới gặp Long Ngọc chính là mặc một bộ trường bào màu xanh nhạt tay cầm quạt ngọc, câu người nói không ra được.

“Có.” Một chữ của Long Ngọc làm mắt của Thiều Lê Na sáng lên, lời nói kế tiếp, lại làm cho nàng không đứng lên được “Cùng với Lục giáo sư của hệ lịch sử, Lục giáo sư kết hôn, nhờ thầy giúp giảng mấy tiết, mà hệ lịch sử vừa vận giảng đến phát triển văn hóa cùng thay đổi lịch sử giống chúng ta, có thể học chung.”

Hệ văn học cổ đại, hệ lịch sử, hệ khảo cổ, ba hệ này rất gần gũi, nhưng là quan hệ lại khác nhau rất nhiều, hệ văn học cổ đại cùng hệ lịch sử có chỗ trùng nhau, hệ lịch sử cùng hệ khảo cổ có chỗ trùng nhau, nhưng là hệ khảo cổ cùng hệ văn học cổ đại lại không có chỗ nào trùng cả.

“Lục giáo sư bắt đầu nghỉ từ hôm nay sao?” Âm Nhã Diệc dựa vào Long Ngọc xem thời khóa biểu trên quang điện “Thông báo cho bọn họ học chung chưa?”

“Thông báo.” Long Ngọc gật đầu “Náo loạn như vậy lại quên mất báo cho hệ của mình chứ.” Cậu đáng yêu gõ gõ đầu của mình.

Âm Nhã Diệc đưa tay vò vò tóc cậu “Không có chuyện gì, không phải là vẫn chưa vào lớp sao.”

“Từ giờ đến nửa tháng sau sẽ học chung với hệ lịch sử, phòng học 1758, còn 15 phút, mọi người nhanh lên một chút.” Long Ngọc thu hồi quang điện, thông báo mọi người đổi phòng học.

“Rõ.” Mọi người cùng đáp lại, thu dọn đồ đạc, phân ra hai bên trái phải đi ra ngoài, thẳng đến khi không còn bóng dáng nữa.

“Giáo sư xin mời.” Long Ngọc làm cái thủ thế.

“Cùng đi đi.” Âm Nhã Diệc kéo tay cậu đem người mang đi, cả phòng học trống rỗng chỉ còn lại Thiều Lê Na đứng đó.

Long Ngọc, ta sẽ không để ngươi yên!

Coi như nàng muốn kết thúc chuyện này, Long Ngọc cũng sẽ không bỏ qua cho nàng!

Từ sau khi Long Ngọc kết hôn cùng Nhã Diệc, nam nam nữ nữ ở Minh giới đều bị thủ đoạn của cậu thu thập qua, cuối cùng sợ hãi đến mức ngay cả tùy tùng bên cạnh cũng không có, chỉ cần nói đến việc theo hầu Minh hậu, những tên quỷ kia hận không thể chết một lần nữa, khóc tung trời, nói cái gì cũng không làm. Cũng may Long Ngọc không thích có người luôn ở bên cạnh mình mọi lúc mọi nơi trừ Nhã Diệc, lúc này mới phòng ngừa một hồi bị kịch. Cô quạnh đã lâu như vậy, thật vất vả mới có người va vào lưới thương, làm sao không chơi!

Từ sau hôm đó, Thiều Lê Na tự động đưa tới cho Long Ngọc tiểu khiển, tỷ như hiện tại, tiết học vừa mới kết thúc, nàng liền chạy tới.

“Ngọc mỹ nhân, người phụ nữ kia lại tới nữa rồi.” Lâm Song Mộc ôm hộp bánh đưa đến trước mặt Long Ngọc “Ném thử, bên cạnh nhà tớ mới mở một cửa hàng, làm không tệ.”

Ngón tay thon dài của Long Ngọc chọn một cái bánh phủ đầy sô cô la, bỏ vào trong miệng “Hừm, hương vị không tồi.” Ăn xong một khối lại lấy thêm một khối khác. Lâm Song Mộc cũng không phải là kẻ hẹp hòi, vốn cả hộp này đều là mua cho người trước mặt, bỏ hộp lên bàn, hai người vừa ăn vừa tán gẫu.

“Hoàng hậu nương nương, Âm giáo sư thích ăn gì?” Một móng vuốt nhỏ đưa qua, bị Lâm Song Mộc phủ đi.

“Không yêu thích gì đặc biệt cả.” Long Ngọc vừa nhai bánh trong miệng vừa nói, lấy một khối có vị mình không thích thưởng cho tiểu nha đầu vừa hỏi.

“Vậy thì không thích cái gì nha?” Lại một móng vuốt nhỏ đưa qua, vẫn như cũ bị Lâm Song Mộc phủ đi.

“Cũng không có cái gì không thích.” Long Ngọc cầm miếng bánh trong tay.

“A?” Nhóm tiểu nha đầu giật mình.

“Ừm.” Cậu gật đầu, lại đưa cho tiểu nha đầu mùi vị mà mình không thích.

Lại chọn một khối có vị quả mâm xôi, nhìn khối bánh này dờ ra, cười khê lên. Vì ăn, Minh giới còn xảy ra một cuộc phong ba không nhỏ.

Khi mới vừa kết hôn, căn cơ của Long Ngọc bất ổn nhưng vẫn rất ân ái cùng Nhã Diệc, vì hần rửa tay làm cơm canh, mỗi ngày thích thú, đương nhiên Nhã Diệc cũng rất là thích thú, mỗi ngày đều được ăn mỹ thực vợ yêu mình làm làm sao có thể không cao hứng. Nhưng đột nhiên có một ngày, Long Ngọc lại không làm cho hần ăn nữa, chỉ làm cho chính cậu.

Sáng sớm, một bát cháo một đĩa dưa muối, hai, ba cái bánh nhỏ, không có của hần.

Buổi trưa, một bát cơm tẻ trắng tinh, hai đĩa xào, một bát canh, không có của hần.

Buổi tối, hai chén rượu nhỏ đã hâm nóng, một đĩa thịt bò, một đĩa lạc, không có của hần.

Đêm khuya, Long Ngọc đói bụng, làm bữa ăn khuya, một nồi thịt cua đầu sư tử, vẫn là không có của hần.

Ba ngày trôi qua như vậy, Nhã Diệc không hiểu, hần làm gì, vợ yêu lại đối xử với hần như vậy?

Chạy tới hỏi Long Ngọc, tại sao lại không nấu cơm cho hần, Long Ngọc lườm hần một cái “Người lại không cần ăn, lãng phí lương thực a!”

Nhã Diệc nổi giận, bức cung toàn Minh giới, bà nội nó! Là ai nói cho thân thân nhà hần rằng hần không cần ăn! Đứng ra cho bản vương!

Ai ngốc mới đứng ra, kết quả Nhã Diệc tra xét toàn bộ Minh giới đem người bắt tới, một vị nguyên lão bị hần đánh tới bời, đem người vứt vào đường luân hồi đi luân hồi!

Thân là Minh vương Âm Nhã Diệc cũng xác thực là không cần đồ ăn, nhưng là hần rất hưởng thụ cảm giác vợ yêu nhà hần làm đồ ăn cho hần, rất hạnh phúc. Kết quả là tiểu tử kia nói cho Long Ngọc biết hần không cần ăn gì, đừng nhọc lòng suy nghĩ, làm cho vợ yêu nhà hần trực tiếp cảm giác mình bị chơi đùa, tức rồi, người không cần ăn còn ăn cái gì!

Hậu quả của việc Minh hậu sinh khí rất là nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức làm cho Minh vương tâm tình ác liệt. Sau đó? Hầu như toàn bộ Minh giới đều cầu Long Ngọc làm cơm cho Minh vương đi, Long Ngọc không hề bị lay động, cuối cùng cuối cùng, vẫn là đàm phán ở trên giường, Long Ngọc nằm ba ngày, oán hận trừng mắt Nhã Diệc, thỏa hiệp. Cậu cũng không muốn từ nay trở đi phải sống ở trên giường.

Nghĩ rồi nghiêng đầu nhìn sang bên kia, Thiều Lê Na đang quần quýt lấy Âm Nhã Diệc muốn hần ăn bánh mâm xôi mình mới làm, âm thanh vẫn rộn người như vậy, Long Ngọc nở nụ cười, nàng không biết sao? Nhã Diệc ghét nhất chính là nữ nhân điệu đà, Long Ngọc ngậm lấy miếng bánh mâm xôi này dờ ra, nghĩ đến rất nhiều chuyện trước kia, không khỏi cong lên khóe môi, nhất thời làm ngã một đám người.

“Thiều giáo sư, thật không tiện, tôi không thích ăn mâm xôi.” Âm Nhã Diệc thoát khỏi Thiều Lê Na đi tới bên Long Ngọc, cắn một cái lên miếng bánh mà Long Ngọc đang ngậm, cọt kẹt cọt kẹt hai cái rồi nuốt, cuối cùng còn liếm đi vụn bánh bên môi cậu “Hương vị không tồi.”

Trong tiếng hít không khí của những người xung quanh, Long Ngọc tỉnh táo lại, nháy mắt mấy cái, nhai nhai miếng bánh trong miệng nuốt vào “Vị mâm xôi, có chút ngọt.”

“Cũng vẫn ngon.” Âm Nhã Diệc cười.

Mặt của Thiều Lê Na muốn đen bao nhiêu thì đen bấy nhiêu.

“Đều ngồi xong, đi học!” Âm Nhã Diệc một câu đi học, đem Thiều Lê Na đuổi ra ngoài. Nữ nhân phần nộ trừng Long Ngọc một chút rồi ra ngoài, lại không phát hiện ý cười trong mắt Long Ngọc càng sâu.

Một cái đầu lăm la lăm lét xuất hiện ở phòng nghỉ ngơi chung của hệ văn học cổ đại, một thanh âm vang lên phía sau hần “Cậu đang tìm cái gì đấy?”

“Xuyt! Tớ xem cậu tớ có ở đây hay không.” Người kia nhỏ giọng nói.

“Vương Tử Triết quay đầu lại.”

“Làm gì nha! Cậu...A...” Vương Tử Triết bị che miệng lại tha đi.

Kéo tới địa phương không ai thấy, Long Ngọc mới thả hấn ra, lấy tay gõ gõ đầu hấn “Nói bao nhiêu lần, ở trường học không cho phép gọi cậu!”

“Cháu sai rồi, đừng dâm! Đau!” Vương Tử Triết nhỏ giọng kháng nghị, cái tên này là Triết Tuyên Johnson, là nhi tử của Tổ Văn Johnson. Thế hệ của cậu có thể nói là thế hệ đơn bạc nhất trong lịch sử gia tộc Johnson, chỉ có ba nam hai nữ, Long Ngọc làm trưởng, đường đệ, đường muội nhỏ hơn cậu cả mấy ngàn tuổi, Hoàng Bác nhà dì ba, song sinh nhà bác cả Tổ Văn, Tổ Vũ, Lộ Anh nhà cậu trẻ.

“Nói, tìm cậu có chuyện gì?” Long Ngọc thu tay về, cảm thấy tiểu tử này không chơi vui bằng con trai của mình.

“Có!” Vương Tử Triết ngoan ngoãn dừng lại “ Mẹ của cháu cùng dì hai mở một sơn trang trên núi...”

“Không đi.” Hấn còn chưa nói xong, Long Ngọc liền đáp lại.

“Sơn trang trên núi có ôn tuyền...” Vương Tử Triết nhỏ giọng bổ sung.

“Ở đâu?” Mắt Long Ngọc sáng rực lên.

Vương Tử Triết lau vệt mồ hôi, quả nhiên mẫu thân đại nhân nói không sai, người cậu này của hấn rất yêu thích tắm suối nước nóng “Còn chưa mở cửa kinh doanh, có cần gọi học sinh, giáo sư của ba hệ cùng đi hay không, vui đùa một chút?” Hấn học hệ lịch sử, cùng học mấy lần đương nhiên biết người cậu này rất yêu thích chơi đùa Thiều Lệ Na! Coi như nàng xui xẻo chộc ai không chộc lại đi chộc cậu đại nhân tính khi siêu không tốt kia của hấn!

“Hừm, hệ lịch sử cùng hệ của cậu thì cậu sẽ lo, người phụ nữ kia cháu đi hỏi, cậu mà đi hỏi nàng thì chín phần mười không được.” Long Ngọc dùng quang điện phát tin nhắn.

“Nếu như cậu phụ (chồng của cậu, cũng giống như tử phụ ý) đi hỏi thì nhất định sẽ đi.” Vương Tử Triết lờ miệng nói một câu, không ngoài ý muốn trên đầu lại bị trúng một chưởng.

Hệ lịch sử cùng hệ văn học cổ đại cùng thu được tin tức trên quang điện.

Hai ngày nghỉ cuối tuần đi nghỉ phép ở ôn tuyền, đi thì báo danh, tự mang đồ dùng tắm rửa —— Long Ngọc.

Phía trước có thể là quảng cáo, xem lại ký tên đằng sau, là Hoàng hậu nương nương, đều nhìn nhau, bắt đầu lũ lượt báo danh. Không biết Âm giáo sư mặc áo tắm thì như thế nào!

“Ôn tuyền? Ba hệ cùng đi?” Âm Nhã Diệc trầm mặt nhìn Vương tử Triết, tiểu tử kia đều muốn đem mình hòa vào trong bức tường rồi.

“Đại cữu phu bình tĩnh!”

“Lừa cậu của người thì người làm sao không nghĩ tới bình tĩnh nha? Hả?” nhướng mày một cái, Vương Tử Triết run lên.

“Đây là thánh chỉ của mẹ cháu! Cháu chỉ là người truyền chỉ thôi!” Còn kém kêu to cứu mạng a!

“Đừng có đem mọi chuyện đổ lên đầu mẹ người!” Âm Nhã Diệc mặt tối sầm lại trừng hấn “Việc này người làm tốt cho ta! Nếu như cậu của người bị người bán chiếm chút lợi lộc, người chờ xuống phía dưới làm lao công đi!”

“Vâng, dạ, dạ.” Vương Tử Triết hồi hận lúc trước đầu óc của hấn bị co rút mới đáp ứng mẫu thân đại nhân nhà hấn, trên chộc tới cậu phụ tính khí còn xấu hơn cả cậu hấn! Đòi mạng nha!

Âm Nhã Diệc không tử tế uy hiếp xong Vương Tử Triết, liền chạy đi tìm Long Ngọc. Vương Tử Triết gọi điện cầu mẹ cùng dì hai, đều bị bỏ lại một câu nói, tự cầu nhiều phúc đi, hấn khóc!

Long Ngọc đang thu thập y phục cùng đồ vật để cuối tuần đi chơi liền bị Âm Nhã Diệc ôm lấy từ phía sau, nghiến đầu hôn một cái “Tức rồi?”

“Tại sao không bàn bạc với anh trước?” tay của Âm Nhã Diệc theo vạt áo tiến vào, vẽ vòng tròn ở trên rốn của Long Ngọc.

“Muốn tắm suối nước nóng, liền không nghĩ được nhiều như vậy, ngược lại cuối cùng anh cũng sẽ đáp ứng, nhất thời hưng phấn liền quên.” Long Ngọc không để ý nhún nhún vai, một bộ anh có thể làm gì em.

Âm Nhã Diệc chà xát ở trên người của cậu, nhíu mày “Nhất thời hưng phấn liền quên?” Khoanh tay đem người ôm lấy, bước nhanh đi về phía giường rồi đem người ném xuống, tay khều cằm Long Ngọc “Bảo bối, em nói anh nhất thời hưng phấn làm em không xuống giường được thì như thế nào?”

“Tức thật rồi?” Long Ngọc nháy mắt mấy cái chà xát lồng ngực của hắn, nhỏ giọng nói “lần thứ nhất của chúng ta là ở ôn tuyền, không phải em có chút hoài niệm sao.”

“Tiểu bại hoại! Muốn tắm suối nước nóng liền nói đến chuyện này!” Âm Nhã Diệc cười nắm nhẹ mũi của cậu, nhớ tới dáng vẻ bên ôn tuyền của Long Ngọc, hơi nhếch môi, hai ngày nha, hơi ngắn.

Long Ngọc nhìn vẻ mặt của hắn liền biết hắn nghĩ đến chuyện gì, chu môi, đưa tay bóp mặt của hắn, hắn nghiêng đầu ngậm cái tay kia, hôn lên.

6. Quyển 1 - Chương 5: Nghỉ Phép Ôn Tuyền

Từ nhỏ Triết Tuyền liền biết bà cố của mình không giống những người khác, bà cố nghiêm khắc xưa nay không thích ôm bọn họ, xưa nay không cưng chiều bọn họ, lúc còn rất nhỏ hắn cùng một đám anh chị em họ cùng tiếp thu huấn luyện gian khổ, có thể rút khỏi có thể từ bỏ, nhưng mà một khi lui ra từ bỏ, chính là mất đi cái họ Johnson này.

Gia tộc Johnson từ xưa đến nay đều là xã hội mẫu hệ, bà cố của Triết Tuyền từng có chín người trưởng phu, nhưng là không có ai có thể sống lâu như bà cố. Bà có hai mươi bảy hài tử, năm đó đặc ý nhất chính là trưởng nữ, nhưng sau đó trưởng nữ rời khỏi gia tộc, có người nói cho đến nay trưởng nữ cũng chưa có trở về lần nào.

Triết Tuyền nhớ khi còn bé có vị đường ca gây ra lỗi lầm không những không biết hối cải mà còn chạy trốn, sau đó hắn còn nhớ rõ đường ca quỹ gôi ngoài cửa lớn khăn cầu bà cố lại cho hắn một cơ hội.

Ngày ấy bà cố cũng gọi bọn họ đến trước cửa, chống gậy nói với đường ca cũng đồng thời là nói với bọn họ: “Gia tộc Johnson ta từ xưa đến nay được gọi là Chiến Tu La, bởi vì gia tộc Johnson không có đào binh! Không có người yếu! Người!” Bà cố chỉ đường ca đang quỹ “Nhục nhã tên gọi của gia tộc, không xứng với họ Johnson, từ đây người không phải là người nhà Johnson, các người cũng nghe rõ, chuyện như vậy ta không hy vọng xảy ra nữa!”

Bà cố của hắn rất mạnh mẽ, nghiêm khắc, có chút lãnh huyết, không có một chút hòa ái nào. Thế nhưng, hắn sai rồi.

Đó là trước đại hỷ diệt, một ngày trời trong nắng ấm, bà cố ngồi ở trên chiếc ghế dài, một nam tử trông rất trẻ trung dễ nhìn gối lên đầu bà cố ngủ, ngón tay của bà cố nhẹ nhàng xoa tóc hắn, nhẹ giọng hát lên một bài ca dao từ rất xưa, giống như bài ca dao đó có thể làm cho nam tử ngủ thoải mái chút.

Hắn từ trước đến nay vẫn không biết bà cố có thể hòa ái dễ gần như vậy, hắn muốn biết nam tử trẻ đẹp kia là ai, có thể làm cho bà cố ôn nhu như vậy.

Từ trong miệng mẫu thân, hắn biết đến người kia, là cậu của hắn, một người không được ghi lại ở trong gia phả của gia tộc Johnson, là hài tử duy nhất của trưởng nữ của bà cố, bà cố rất sủng cậu, đối xử với cậu hoàn toàn khác bọn họ, dường như cậu là bảo bối duy nhất của bà. Mẫu thân nghe xong liền cười nói, đúng vậy, cậu là bảo bối của tổ mẫu con, bảo bối rất quý giá.

Hắn không hiểu, cậu trông không mạnh mẽ một chút nào, lại kiên ăn lại tùy hứng, nhưng mà mỗi lần bà cố tức giận cậu chỉ cần lại gần ôm bà cố nói hai câu êm tai, bà cố sẽ nguôi giận trong nháy mắt. Đối với

các loại yêu cầu quá mức mà cậu đưa ra, bà cố đều đáp ứng, cậu không cao hứng thì bất kể là bà cố, nhóm tổ mẫu (bà nội), nhóm tổ phụ (ông nội) đều dùng mọi cách dỗ cậu hài lòng, có lúc mẫu thân cũng sẽ đi lấy lòng cậu. Hẳn không hiểu cậu yếu đuối như thế thì có cái gì có thể lấy lòng? Nhưng mà, hẳn lại sai rồi.

Sau đại hỷ diệt, tất cả bắt đầu lại từ đầu, thế giới mới, quy tắc mới, vương của bọn họ đổi ý, hạ lệnh Thiết kỵ (quân đội tinh nhuệ) của gia tộc Johnson bước vào Minh giới tiêu diệt Minh vương Minh hậu, thế nhưng, gia tộc Johnson luôn trung thành với vương lại nói không, phản kháng lệnh vua là tội chết, toàn tộc.

“Tất cả đều mới, người đã không còn là vương, gia tộc Johnson ta không cần trung thành với người.” Bà cố không tự ti cũng không kiêu ngạo nói “Gia tộc Johnson ta không trung thành với bất luận người nào! Chỉ trung với gia tộc của ta!”

Vương rất tức giận, phái ra toàn bộ binh mã tru diệt gia tộc của hắn, thậm chí không tiếc tự thân xuất mã, thế nhưng, vương cũng sai như hắn, quên đi mất một người.

Không gian vắng vẻ, cậu xuất hiện từ bên trong lỗ trống đen thui, một thân trường bào màu xanh nhạt, một cái chiến kích, xuất hiện đằng sau vương, bỗng bình giữa không trung “Vương triều của người kết thúc” Thanh âm âm lãnh vang lên.

“Ta chính là vương của Tu La, nhữ (một cách xưng hô thời xưa) muốn hành thích vua sao?” Vương mất lạnh nhìn cậu.

Cậu nở nụ cười, cười rất đẹp, bỗng nhiên vung chiến kích một cái, chém xuống đầu lâu của vương treo ở trên đầu nhọn, nhìn thẳng hắn “Chỉ tiếc người không phải là vương của ta.” Cậu treo đầu lâu lên, nhìn thẳng bình mã dưới chân,” Tu La Vương đã bị bốn hậu chém, bọn người lúc này không hàng, muốn chờ đến khi nào?”

Minh hậu, thê tử của Minh vương, nửa người của Minh Vương, đó là mệnh mẽ cỡ nào, quả nhiên, như bà cố đã nói, gia tộc Johnson không có kẻ yếu, sau đó, hắn ở trên gia phả nhìn thấy tên của cậu, bên dưới trường nữ của bà cố, tên Ngọc Trai, quả nhiên là bảo bối.

Khu nghỉ dưỡng suối nước nóng, chiếm hơn ngàn mẫu, đặt tại một ngọn núi lửa hoạt động không mạnh, hầu như nước của cả ngọn núi đều là ôn tuyền, xã hội hiện nay có thể tìm được một tài nguyên như vậy để khai phá cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Sơn trang thiết kế theo kiểu phục cổ, như một tòa sơn trang thời cổ đại, trạm khắc hoa lệ, đình đài lầu các mọi thứ đều không thiếu, dưới cây xanh vây quanh, lầu xuất hiện mơ hồ, đẹp mà thần bí, thiết bị thiết kế hiện đại đem cổ đại cùng hiện đại kết hợp hoàn mỹ.

Đủ loại phi thuyền đỗ ở dưới chân núi, mọi người lên núi bằng tàu siêu tốc, sơn trang ở trên đỉnh ngọn núi phụ cận, sườn núi là phố buôn bán, có các món ăn ngon, y phục, trang sức. Đến trên đỉnh ngọn núi tiến vào đại sảnh sơn trang, đại sảnh hùng vĩ theo phong cách phục cổ làm cho các bạn học cho dù quen sống trong nhung lụa cũng phải trợn tròn mắt.

“Triết, tiểu tử người không phải cũng là quý tộc đấy chứ?” Ngao Ngũ nhíu mày.

“Tớ nếu như là quý tộc chẳng lẽ cậu lại không nhận ra tớ?” Vương Tử Triết nhướn mày.

“Đúng a.” Ngao Ngũ rũ mi.

“Hoan nghênh đến chơi Vạn Mai sơn trang, nếu thành cháu này có chiêu đãi không chu toàn xin mọi người cứ nói với cô.” Hai người phụ nữ trông có vẻ không lớn hơn bọn họ được bao nhiêu đi vào, lớn lên gần như giống hệt nhau, đều ăn mặc theo phong cách phục cổ, một người xanh lam, một người xanh tím, người nói chuyện chính là nữ nhân mặc quần áo màu xanh tím.

“Mẹ, dì hai.” Vương Tử Triết biết điều kêu một tiếng.

Thiều Lệ Na như quen thuộc đi lên trước, đưa tay ra “Vương phu nhân, tôi là giáo sư hệ khảo cổ học của Vương Tử Triết, tôi tên là Thiều Lệ Na, cảm tạ Vương phu nhân mời.”

Nữ nhân mặc áo xanh tím nhìn nàng không có ý vươn tay ra, nhàn nhạt nói “Tôi chưa kết hôn.”

“A?” Thiều Lệ Na sững sốt một chút, lập tức đổi giọng “Thật không tiện Vương nữ sĩ, tôi không biết.”

“Tôi không phải họ Vương.” Nữ nhân áo xanh tím vẫn nhàn nhạt như trước, làm cho Thiều Lệ Na rất mất mặt, rất lúng túng.

“Tại sao chị lại bắt nạt người khác như vậy.” Nữ nhân áo xanh lam pha trò, nói với mọi người “Bọn cô là chủ nhân của Vạn Mai sơn trang, đây là chị của cô Tổ Vân, cô là Tổ Vũ, hy vọng mọi người chơi vui vẻ.” Tổ Vũ nghiêng đầu nhìn về phía Vương Tử Triết “Mọi người có thể tìm Tiểu Triết để xem phòng đã được đặt trước.” Nàng vừa dứt lời, mấy trăm người tất cả đều đánh về phía Vương Tử Triết, làm cho hắn phải kêu lên cứu giá, mấy chục tên nhân viên làm công liền chạy tới cứu.

Long Ngọc không đi cướp cùng đám người kia mà là đi về phía Tổ Vân Tổ Vũ. “Có chuẩn bị đặc biệt hay không?”

“Phong cảnh số một, ôn tuyền tốt nhất, phòng xa hoa đặc biệt.” Tay Tổ Vân cầm một cái thẻ màu đen, Long Ngọc bắt đầu cướp, Tổ Vũ nhanh tay đoạt đi mất, cậu lại cướp của Tổ Vũ, lại bị Tổ Vân đoạt đi. Cậu không cao hứng trừng bọn họ, Tổ Vân đem thẻ đen đặt ở bên môi khẽ hôn “Để bọn em hôn một chút liền cho anh.”

“Hừ!” Long Ngọc ngạo kiều nghiêng đầu qua chỗ khác.

“Nếu không, anh hôn bọn em?” Tổ Vũ lấy lòng hỏi.

“Ừm!” Long Ngọc gật đầu, đến gần, hai người cùng ngẩng mặt lên, cậu dự định hôn Tổ Vũ trước.

Âm Nhã Diệc đột nhiên ra tay, một tay cướp đi thẻ đen từ trong tay Tổ Vân, một tay đem Long Ngọc sắp hôn đến Tổ Vũ kéo vào trong lồng ngực, mặt tối sầm lại đem người ôm đi, hai tỷ muội đồng thời giờ ngón giữa ở sau lưng hắn “Hẹp hòi!”

Hắn quay đầu lại trừng các nàng một chút, Long Ngọc đưa tay câu cổ hắn, cầm lấy thẻ đen nhìn “Đoàn tụ sum vầy, đi thôi.” Âm Nhã Diệc cảnh cáo trừng các nàng, ôm Long Ngọc đi về phía phòng nghỉ.

“Sách, nhiều năm như vậy, vẫn hẹp hòi như thế.” Tổ Vũ bĩu môi.

“Hắn sợ chúng ta cướp đi đại ca, nếu chúng ta muốn cướp thì đã cướp rồi.” Tổ Vân cười nhạt.

Hai người nhìn nhau nở nụ cười.

Quét thẻ qua máy, cửa tự động mở ra, Âm Nhã Diệc ôm người tiến vào, đem người đặt lên ghế sa lông chất đầy gối ôm mềm mại, hôn lên, sờ soạng từ trên xuống dưới.

“Này! Anh làm cái gì thế! Em cùng em gái em thì tức cái gì nha! Ôi! Sao anh lại cắn em!” Long Ngọc đem người đẩy ra khỏi cổ.

“Anh vẫn chưa quên nguyện vọng của hai nha đầu kia đâu!” Âm Nhã Diệc gặm gặm cổ của cậu.

“Hả?” Long Ngọc nghĩ một chút, cười nói: “Lớn lên gả cho ca...A!” chưa cười xong liền bị lấp kín miệng, nằm ở trong gối mềm không thể động được, chỉ có thể trơ mắt nhìn người bên trên mở ra y phục của cậu, ngón tay man mát sờ trớn da thịt, cậu cười xấu xa, đưa tay xoa nhẹ mặt Âm Nhã Diệc “Mềm như vậy còn có lực sao?”

Âm Nhã Diệc cũng nở nụ cười với cậu, nhét thêm mấy cái gối ở dưới thắt lưng cậu, đem hai chân cậu gác lên vai của mình “Em nói xem?”

“Sắc lang!” Mắt cười nhưng mồm lại mắng.

Đô đô đô...

Quang điện gấp gấp vang lên, Long Ngọc mơ mơ màng màng đưa tay tìm ở bên dưới đồng chăn đệm mềm lót ở bên dưới, rút cuộc tìm thấy, ngón tay ấn một cái “Này?”

“Nha! Mắt muốn mù rồi!” Âm thanh sợ hãi của Tổ Vân truyền đến, bảo là mắt muốn mù nhưng nhìn chăm chăm không chớp mắt Long Ngọc nằm giữa đồng chăn mềm và sa lông, toàn thân đầy tình sắc nằm nhoài

trên ghế, chần mềm nửa chần nửa che, trên da thịt trắng nõn đầy dấu vết xanh tím, lưỡi biếng mở mắt, một tay chống đầu, mơn trớn mắt, trong mắt mê ly phong tình vạn chủng, làm cho nàng thấy mà chảy nước miếng.

“Xem đủ chưa?” Âm Nhã Diệc hẹp hòi dùng áo ngủ màu đen đem người gói lại.

“Không có!” Tổ Vân trừng hấn, người xấu! Quấy rối nàng thưởng thức ca ca!

“Nhìn nữa cũng là ta nhìn!” Âm Nhã Diệc mặt lạnh nói với nàng.

“Tiểu Vân có việc thì nói cùng Nhã Diệc, anh đi rửa ráy.” Long Ngọc đứng dậy đi về phía phòng tắm. Đã sớm hiểu rõ những nha đầu kia có chuyện cũng chưa bao giờ gọi vào quang điện của Âm Nhã Diệc, mà là gọi cho mình. Nếu như tìm mình có việc, cứ việc nói thẳng, nếu đầu vô mồm như thế nhất định là tìm Âm Nhã Diệc.

Thấy Long Ngọc tiến vào phòng tắm, mặt Âm Nhã Diệc càng lạnh hơn “Chuyện gì nói đi.”

“Anh kiểm chế một chút, mỗi ngày như vậy anh của tôi cũng chấp nhận được? Còn nữa! Anh tôi không phải của anh!” Tổ Vân thấy ca ca không có ở đây thì lại càng không cho hấn hòa nhã.

“Ca ca của cô từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, từ đầu ngọn tóc đến cái móng chân đều là của tôi, tôi không kiểm chế cô cũng không có quyền nói.” Hấn hừ nhẹ.

“Anh còn thật không biết xấu hổ nha!” Nàng cắn răng.

“Vừa may, ca ca liền yêu tôi không biết xấu hổ.” Hấn quả thật không biết xấu hổ.

“Anh...” Tức giận đến nỗi nàng thật muốn thổ huyết.

“Được rồi, đừng âm ỉ.” Tổ Vũ kéo lại Tổ Vân “Nói chuyện chính đi.” Về mặt sớm nên nói của hấn làm cho Tổ Vũ đều có chút muốn đánh hấn, nhưng vẫn nhìn “Hôm nay Ngao Tiến sẽ đến, anh chú ý một chút, đừng làm cho hấn xung đột cùng ca ca, hấn đối với ca ca rất tâm bất lương.”

“Tôi biết.” Nghe được Ngao Tiến đến Âm Nhã Diệc cũng vẻ mặt nghiêm túc.

“Mặt khác, phổ ăn uống trên sườn núi có thể dùng, có thức ăn mà ca ca thích ăn, anh không biết đói bụng nhưng ca ca biết, chú ý một chút!” Tổ Vũ dặn dò.

“Tôi còn rõ hơn các cô.” Nói xong không chờ các nàng đáp lại đã tắt quang điện, lấy đồ dùng tắm rửa ra đứng ở cửa phòng tắm chờ vợ yêu của mình triệu hoán.

Quả nhiên, trong chốc lát, Long Ngọc liền gọi hấn “Nhã Diệc, quần áo.”

“Đến rồi.” Âm Nhã Diệc cười ha ha đẩy cửa đi vào.

Long Ngọc vừa mới tắt nước, quay lưng về phía hấn, từng giọt nước chảy xuống trên lưng, trên da thịt trắng mịn còn lưu lại vết tích hoan ái, Âm Nhã Diệc không tự chủ nuốt nước miếng, vợ yêu nhà hấn bất luận mặc hay không mặc quần áo đều đẹp.

“Quần áo.” Long Ngọc thoải mái xoay người lại, đưa tay đòi quần áo.

“Thân ái, em thật đẹp.” ánh mắt của hấn nhìn thân thể lồ lộ của Long Ngọc từ trên xuống dưới, chậm rãi bước tới gần hôn nhẹ vào miệng người trước mặt, không đã nghiền, ôm người hôn sâu lên, theo nụ hôn sâu sắc thân thể cũng nổi lên phản ứng.

“Ừm...Nhã, em đói...” thanh âm khàn khàn của Long Ngọc làm cho dục vọng của hấn rục rà rục rịch.

“Được, lập tức cho em ăn no...” Ngón tay một đường đi xuống, chạm đến chỗ cơ mật tìm tòi.

“Âm Nhã Diệc!” Long Ngọc nắm lấy cái tay kia, trừng hấn “Em nói em đói bụng rồi!”

“Hừm, hả? Ừ! A! Biết rồi!” Âm Nhã Diệc bị cậu nắm một cái lên cánh tay, rốt cục biết vợ yêu nhà hấn là đói bụng.

“Chờ em ăn no lại trừng trị anh!” Long Ngọc nguyền hấn một cái, chỉ chỉ đầu của hấn “Trong này mỗi ngày đều đang suy nghĩ gì đấy!”

“Nghĩ em đấy.” Âm Nhã Diệc cũng không né mà để cho cậu đâm, nghĩ vợ yêu ăn no thì đến lượt hần ăn, ăn, ôn tuyên còn chưa tắm đâu!

“Phổ ăn uống không biết mở không.” Long Ngọc ở ngay trước mặt hần lau nước trên người, vừa mới lau hai lần Âm Nhã Diệc liền tiếp nhận.

“Hai nha đầu kia nói với anh là có mở, ăn vặt hay là đi phòng ăn?” hần vừa lau vừa ăn đậu hũ, lau xong còn giúp Long Ngọc mặc quần áo, mặc xong cũng không buông tay ra mà trực tiếp ôm người vào trong lồng ngực.

“Ăn vặt đi.” Long Ngọc ở trong lồng ngực của hần chà xát.

“Được.” Âm Nhã Diệc một tay ôm cậu đi ra phòng khách, ở trên cửa ánh sáng ập vào phổ ăn vặt, ánh sáng lấp lánh, mở cửa ra dĩ nhiên là đầu phổ ăn uống.

Phổ ăn uống rất dài, tạo thành vòng tròn vòng qua sườn núi, đủ loại phòng ăn đồ ăn vặt, không thiếu gì cả, trên đường đã có những người túm năm tụm ba, đều là những người trong đám bọn họ, gật đầu chào hỏi lẫn nhau, quan hệ tốt thì kết bạn mà đi. Long Ngọc lôi kéo Âm Nhã Diệc tìm đồ ăn mình thích ở trong đồng đồ ăn vặt, cậu ăn Âm Nhã Diệc bỏ tiền, rất là hài hòa, chỉ có điều, Âm Nhã Diệc kẻ này toàn bộ là quét thẻ đen, nếu không phải người ăn là Long Ngọc, đừng nói Tổ Vân, Tổ Vũ đều muốn xù lông rồi!

Lúc mới bắt đầu mọi người cũng không chú ý, sau đó mới phát hiện, Long Ngọc không phải tùy tiện ăn, mà là rất sành ăn, mỗi loại ăn vặt đều là làm trực tiếp, phối hợp nước chấm, làm chín mấy phần, luộc ra sao, đều là cậu định đoạt. Có bạn học cũng thử một chút, phát hiện ăn ngon đến nỗi muốn nuốt luôn đầu lưỡi của mình.

“Ngọc thiếu, nếu như ngài đến mỗi ngày thì thật tốt a.” chủ quán của phổ ăn vặt cười nói, từ trên xuống dưới sơn trang này đều biết Ngọc thiếu là thân thích của ông chủ lớn, hơn nữa rất sành ăn, lại nấu ăn rất ngon, hai vị ông chủ lớn đều nói rồi, nếu như được cậu đích thân chỉ điểm một cái liền đủ cả đời! Lời này thực sự là không phải nói ngoa.

Long Ngọc ăn xong xâu cá nướng, liếm liếm nước tương trên môi “Lần này hai người bọn họ không đau lòng chứ?” Còn lại một viên có chút không muốn ăn, trực tiếp nhét vào trong miệng Âm Nhã Diệc, “Đi, nhà tiếp theo.”

“Cẩn thận một chút, ăn nhiều đồ ăn vặt như vậy, buổi tối ăn không ngon, ban đêm lại đau bụng.” Âm Nhã Diệc nuốt viên cá trong miệng, kéo Long Ngọc còn muốn ăn tiếp lại, kéo đến trong lồng ngực xoa xoa cái bụng tròn vo.

Từ nhỏ Long Ngọc đói một trận no một trận đã sớm làm đau dạ dày, sau đó điều dưỡng một đoạn thời gian, không cho phép ăn đồ ăn nguội, cay đắng có mơ, nước lạnh không được phép uống, nhưng là vẫn không hoàn toàn điều dưỡng được, một khi ăn quá nhiều bụng sẽ không chịu được.

“Được rồi, nghe lời anh, bắt quá, buổi tối em muốn ăn tôm hấp đậu, trứng ôn tuyên, muốn luộc lâu một chút, thêm ớt!” Long Ngọc bắt đầu gọi món ăn.

“Không cho phép ăn cay!” Âm Nhã Diệc bác bỏ thêm ớt.

“Ớt ngọt cũng không được?” Long Ngọc lùi một bước hỏi.

“Không được!” Phũ phình như chặt đinh chém sắt.

“Hừ!” Long Ngọc bĩu môi không để ý đến hần, bước nhanh về phía trước “Em đi rửa tay, mua cho em một chén sữa bò nóng đi.”

“Vâng, phu nhân.” Âm Nhã Diệc nhìn cậu trẻ con như vậy muốn cười lại không dám cười, mắt thấy cậu đang bước nhanh vào trong phòng rửa tay, ý cười trên môi càng sâu hơn, thân ái, em tại sao lại làm người yêu như vậy!

Sau mười phút, trong phòng rửa tay liền truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Long Ngọc, Âm Nhã Diệc bước vội vào, sữa bò trong tay vẫn vững vàng như vậy. Khi bước vào thì một bóng người liền nhào tới, Long Ngọc tựa lên bả vai của hần, nhẹ nhàng run.

“Nhã Diệc...Ngao Tiến hấn...giở trò lưu manh...”

Âm Nhã Diệc vừa ngẩng đầu thì thấy Ngao Tiến mặc áo tắm đứng đó, đi tắm suối nước nóng thì mặc áo tắm lượn lờ là một chuyện rất bình thường, nhưng cái tên này bên trong cái gì cũng không mặc, vừa này tám phần mười là lộ “điều” ra ở trước mặt vợ yêu hấn, nghĩ như vậy Âm Nhã Diệc cũng lạnh thêm ba phần, Ngao Tiến đối mặt với cặp mắt kia, suýt chút nữa khóc to.

Lão tử là bị oan nha!

Ba phút trước, Long Ngọc đi ra từ bên trong phòng đơn, liền nhìn thấy Ngao Tiến đang đi ra từ một phòng đơn khác, chân mày cậu nhăn lại, Ngao Tiến thấy cậu liền xù lông.

“Sao ngươi lại ở đây?”

“Muội muội nhà ta mở, liền là của ta, ta ở nơi này thì làm sao?” Long Ngọc xưa nay vốn không ưa Ngao Tiến, bắt đầu từ năm đó tiểu tử này nói cậu xấu đến mức không nhận ra, Long Ngọc liền kết thù với hấn.

“Muốn mặt sao, của ngươi? Cái gì là của ngươi!” Ngao Tiến từ trước đến giờ không lọt mắt Long Ngọc, ngươi nói một đại nam nhân lại lớn lên xinh đẹp như vậy làm cái gì? Còn mưu mô, yêu thù dai! Vẫn là nam nhân sao!

“Ngao Tiến ngươi đi ra ngoài không mang theo cái bịt miệng sao?” Long Ngọc lạnh mắt nhìn hấn.

Hấn đột nhiên vui vẻ, cười xấu xa nói “Phía dưới ta còn không có gì đâu! Muốn xem sao?” Vốn định đùa Long Ngọc nhưng chưa từng nghĩ.

“Ngươi cũng đừng hối hận!” Long Ngọc vừa nói xong, nhanh tay rút ra đai lưng của hấn ném một cái sang bên cạnh, quất to một tiếng.

Sau đó, Âm Nhã Diệc kiên chạy vào.

Ngao Tiến cảm giác sự trong sạch của mình hoàn toàn hủy ở trong tay Long Ngọc rồi!

7. Quyển 1 - Chương 6: Song Sinh Tử

Tổ Vân Tổ Vũ là hai chị em gái song sinh, từ lúc chưa sinh ra liền ở cùng nhau, hoài thai sáu tháng sinh ra một quả trứng to bằng nắm tay, lúc này bên trong trứng Tu La không có linh thức, không biết tức giận, ngay cả cái gọi là thai nhi đều không có, chứ đừng nói là linh hồn. Sau đó tiến vào thời kỳ ấp trứng rất dài, ngắn thì mười năm, lâu là mấy trăm năm, có một vài cha mẹ Tu La còn chưa đợi được hài tử ra đời liền rời đi thế giới.

Tổ Vân Tổ Vũ đã ở bên trong trứng ấp được trăm năm, từ lâu đã hình thành linh thức, nhận biết mọi thứ ở bên ngoài, nhưng là không biết vì sao lại không nghĩ đi ra. Hai người cứ cùng nhau như vậy một ngày rồi lại một ngày, một năm rồi lại một năm, mãi tận khi đến một ngày, cảm giác không tầm thường truyền đến từ trên vách trứng, các nàng nghe được có người đang nói chuyện.

“Cũng đã lâu? Giấc mơ muốn muội muội của cháu đời này có đạt được không?” ngón tay Long Ngọc nhẹ nhàng phủ trên xác trứng, mới sờ soạng hai lần liền bị người đánh mở tay ra.

“Đừng sờ loạn, cẩn thận sờ hỏng!” đại cữu (anh của mẹ) của Long Ngọc lạnh lùng.

“Nào có yếu như vậy, sờ sờ liền hỏng! Cháu cứ chạm!” Long Ngọc tính trẻ con sờ soạng tiếp, không những sờ còn toàn bộ ôm đến trong ngực.

“Tiểu tử thôi ngươi bỏ xuống cho ta! Ôi! Nương người đánh con làm cái gì?” Đại cữu bị lão phu nhân gõ một gậy lên đầu.

“Ngươi mắng ai đó? A! Ai bảo ngươi mắng cháu ngoan của ta!” Lão phu nhân gõ gậy trừng con lớn nhất.

“Tổ mẫu, đại cữu đánh vào cháu, ngài xem.” Long Ngọc vô cùng đáng thương giơ ra tay của chính mình, trên mu bàn tay có một vết hồng hồng không quá rõ ràng.

“Người phản rồi! Còn dám đánh cháu ngoan của ta! Người đứng lại đó cho ta! Đứng lại!” Lão phu nhân giờ gạt đại cữu chạy khắp nơi, Long Ngọc ôm quả trứng này cười không đứng lên nổi.

“Nhìn bộ dạng của đại cữu nhất định không có thời gian chăm sóc người, người trước hết theo ta đi.” Long Ngọc ôm quả trứng to gần bằng quả dưa hấu, nhảy nhót chạy về phòng của mình, đem trứng đặt lên cái giường phi thường mềm mại, cậu cũng nằm xuống, nghiêng người một tay đỡ đầu, một tay phủ lên trên trứng, ngón tay ôn nhu lướt qua “Người là muội muội chứ? Không giống lắm với tiểu tử Hoàng Bác kia, khá giống Dạ nhà ta khi đó, ta là ca ca, muội muội nhanh đi ra một chút, ca ca thương muội yêu muội, ha ha...” Cậu ngóc vù vù lồm bồm lẫu bầu với quả trứng, buồn ngủ thì ngã ngủ trên giường.

Tổ Vân Tổ Vũ bên trong trứng nghe được thanh âm rất êm tai rất ôn nhu, cảm giác toàn thân ấm áp, buồn ngủ, hai cái tay nhỏ bé cùng kéo nhau rơi vào bên trong giấc mộng.

Từ khi Long Ngọc đem quả trứng ôm vào trong ngực mình, đại cữu muốn lấy về liền không dễ dàng, nhin một đêm cuối cùng cũng không nhin được, vừa mới tờ mờ sáng liền chạy đến chỗ Long Ngọc định ôm trứng về nhà, nhưng đến khi đến bên giường thì bị cảnh tượng kinh sợ.

Cũng không phải tư thế ngủ của Long Ngọc không được, mà là rất tốt, nằm ngửa, một cái tay trước ngực, một cái tay ở bên đầu, thế nhưng! Ai có thể nói cho hắn biết một đôi bánh bao béo mập mềm mại trắng trẻo ở trên giường là thế nào?

Hai bánh bao nhỏ, mỗi người cầm ống tay áo của Long Ngọc, cùng thở khò khè ngủ thật là ngon!

Đại cữu cười to lên: “Lão tử có con gái rồi!” không cười xong liền bị Long Ngọc phát bay ra ngoài.

Tổ Vân Tổ Vũ vừa mới sinh ra liền dính Long Ngọc đến bất ngờ, nếu như ngủ bị người ôm đi thì lập tức tỉnh lại, gào to, giống như có cừu oán với cha đẻ của mình. Cha đẻ cho ăn sữa tươi cũng hoài nghi xem đi xem lại, Long Ngọc cho ăn thì đã há mồm trước cái thìa cả mét, đi vệ sinh tắm rửa tuyệt đối sẽ tìm cha đẻ, bán manh ngoan ngoãn thì tuyệt đối tìm Long Ngọc. Tóm lại, chuyện tốt đều tìm Long Ngọc, bản dơ vất vả tất cả đều là cha đẻ!

Hai muội muội đáng yêu như thế, làm cho Long Ngọc vốn định ở mấy ngày liền biến thành ở dài, quyết định bất ngờ này đã lấy lòng lão phu nhân, bà ước gì cháu ngoan ở lại không đi nữa, hô to cháu gái thật là tri kỷ! Bên này cao hứng, Minh vương lại không cao hứng, vốn là tách ra mấy ngày liền đủ khó chịu, lần này trực tiếp không trở lại một đoạn thời gian, này không phải ở riêng sao! Không được! Tuyệt đối không được!

Đường đường Minh vương đại nhân lại một đường đuổi giết tới Tu La giới cùng hai em bé chưa cai sữa cướp lão bà.

Muốn nói mối thù giữa Âm Nhã Diệc cùng hai em bé chưa cai sữa được hình thành cũng không phải bởi vì hai đứa nhóc dính Long Ngọc, không phải từ đầu tiên các nàng gọi là ca ca, lại càng không phải do các nàng động một tí là hôn ca ca, mà hai nha đầu này hai tuổi đã bị bỏ nói, lớn lên muốn cùng gả cho ca ca! Nhất thời Âm Nhã Diệc cảm thấy giống như đã từng quen biết, theo bản năng hoài nghi là hai người kiếp trước đến đời nợ, ôm Long Ngọc chạy, nói cái gì cũng không để cho người khác cướp đi, cứ như vậy, ba mối thù này liền hình thành.

Thư phòng xa hoa, Long Ngọc ngoan ngoãn nằm ở trên ghế sa lông ôm cốc sữa bò nóng uống, đôi tay của Âm Nhã Diệc sờ tới sờ lui trên người cậu, nói là kiểm tra xem có bị thương hay không, kỳ thực chính là sờ sảng, góc tường đối diện, Tổ Vân Tổ Vũ khoan tay trước ngực, đối diện với Ngao Tiên đang bị ép quay mặt vào góc tường nghiêm hình bức cung.

Tra tấn tinh thần hơn một giờ, Ngao Tiên rốt cục không chịu được kêu to “Lão tử điên rồi? Ra tay với tên xấu xí kia?” Hắn không kêu còn tốt, vừa kêu một câu Long Ngọc đã sầm mặt lại, mắt của Âm Nhã Diệc lạnh lẽo, Tổ Vân Tổ Vũ không nghĩ ngợi nhiều xắn tay áo lên bắt đầu đánh, đánh đến nỗi hắn kêu rên liên hồi.

Cuối cùng Long Ngọc kêu một câu buồn ngủ, Âm Nhã Diệc liền ôm người trở về ngủ, hai tỷ muội đánh cũng tê tay, một người gọi điện sai người đưa cho Long Ngọc bát canh sâm an ủi, một người gọi điện cho quản lý của ôn tuyền, hai tỷ muội cười cười nói nói đi mất, Ngao Tiến nằm trên mặt đất xoa xoa vòng eo, cửa lại mở ra một người đi tới đứng trước mặt hắn.

“Không chết liền đứng lên.” Âm thanh của Ngao Nhuận không chấp chùng không đồng tình không có cảm xúc gì cả.

“Ngao Nhuận anh là huynh đệ của ai nha! Tôi bị người đánh thành như vậy, anh đều không báo thù cho tôi?” Ngao Tiến đỡ tường đứng lên trừng Ngao Thuận tóc đỏ.

“Sớm nói với cậu, Minh hậu không phải là người mà cậu có thể trêu chọc được.” Ngao Thuận mắt lạnh nhìn hắn, Long Ngọc đã từng túm tóc hắn, cười yêu nghiệt, ta nể mặt người mới không giết hắn, nhưng nếu như hắn không ngừng mời ta, ta không cần thận đem hắn đùa chết cũng không thể oán ta.

“Tôi cũng không thấy hắn lợi hại tí gì! Bất quá là trốn ở phía sau Minh vương thôi!” Ngao Tiến hàm hừ nói, tức thì tức nhưng trong lòng vẫn rõ ràng, Long Ngọc không giết hắn là có lý do, chính mình là không trêu chọc nổi, nhưng là không biết tại sao vừa thấy cậu liền nổi giận!

Long Ngọc đang ở phòng tắm lộ thiên ở ôn tuyền, khói xanh mờ ảo, nhìn từ xa chỉ thấy khay tử đàn nổi trên mặt nước, trên khay đặt một bình rượu nhỏ cùng chén rượu nhỏ trắng như bạch ngọc, không có gì khác, chỉ có đi đến cạnh ao mới thấy, trong nước có một người nửa chìm nửa nổi, toàn thân xích lỏa, Long Ngọc.

Lúc này Long Ngọc không mang hình dạng học sinh, mà là dáng vẻ Minh hậu mặt ngọc tóc tím xinh đẹp. Cậu ở trong nước mở to mắt nhìn bầu trời, đưa tay ra nhìn, thon dài trắng nõn móng tay sắc bén, tay phủ lên mắt, cả người hạ xuống, chìm vào đáy nước.

Cậu không thích Ngao Tiến, phi thường chán ghét, bởi vì trên người người đó có mùi vị của thanh bích châu tuyệt cây tử đằng, chỉ có những người sinh sống ở địa phương mọc ra thanh bích châu tuyệt cây tử đằng mới nhiễm phải mùi vị như vậy. Cậu, rất chán ghét mùi vị của thanh bích châu tuyệt cây tử đằng, mùi vị đó sẽ làm cậu nhớ lại những chuyện mà cậu đã sớm lãng quên.

Năm đó ở bên trong Ngọc trang chỉ có nơi ở của cậu mới có cây tử đằng này, những cái cây đó vẫn là được trồng sau khi nương chết. Lúc đầu cậu không hiểu, chỉ cảm thấy những bông hoa màu trắng xanh này rất dễ nhìn, rất đẹp, rất quý giá. Đúng là thanh bích châu tuyệt phi thường quý giá, nhưng mà, Tu La thích chết chóc, thanh bích châu tuyệt thanh tẩy chết chóc, là trời sinh khắc chế Tu La. Có thể ban đầu Long Tĩnh mang ý tốt, dùng để áp chết Long Ngọc nửa người nửa Tu La, nhưng mà, bên trong Ngọc trang có quá nhiều người muốn giết chết cậu, thanh bích châu tuyệt lại biến cậu trở nên vô cùng suy yếu, ở trong cái sân xa hoa tinh xảo kia gần giống như ở trong địa ngục, cậu cuối cùng vẫn không chịu được, chín tuổi tự sát ở dưới ao. Chỉ tiếc cậu không chết mà bị hạ nhân cứu lên, do đó trong vòng hai năm sau, cậu không ngừng tìm chết, mới đầu Long Tĩnh còn quan tâm, về sau cũng không quan tâm nữa. Khi đó Long Ngọc cũng không biết tại sao phải sống sót, chẳng qua là cảm thấy chết rồi sẽ không bị những huynh trưởng dùng ánh mắt hạ lưu kia nhìn chằm chằm nữa. Cậu sinh ra đã rất xinh đẹp, có người nói giống hệt mẫu thân của cậu, cũng thành tâm ma của cha cậu. Long Tĩnh vẫn luôn cho rằng cậu sinh ra dùng hết sinh mệnh của Chân Dao, cậu là mẫu thân một tay ấp, nhưng sẽ không tiêu hao hết tính mạng của nàng, mẫu thân của cậu là đau lòng mà chết. Tu La tính dâm, rồi lại là một loài sinh vật có tính sở hữu rất mạnh, người yêu của họ không thể phân cho người khác nửa phần. Nương không phải là thê tử duy nhất của Long Tĩnh, cho dù Long Tĩnh rất sủng nàng, nhưng vẫn đem yêu phân cho người khác, tháng ngày như vậy nương chịu đựng rất lâu, cuối cùng vẫn là không vượt qua được, chết đi.

Khi mười một tuổi nếu không có tổ mẫu xuất hiện thì có thể Long Ngọc thật sự đã chết rồi. Tổ mẫu mang đến cho cậu một viên bảo châu, nói là bảo vật của gia tộc Johnson, có thể che giấu hơi thở, không bị thanh bích châu tuyệt thương tổn. cậu nhìn hạt châu kia, hạt châu trắng nõn nửa trong suốt, ở giữa có một cây hoa, dĩ nhiên là Tử đằng la. Hạt châu gieo vào trong cơ thể cậu, nhưng lại mọc ra Mạn đà la màu tím, khi đó từ mặt đến chân cậu đều mọc ra cây Tử đằng đang nở nhưng là Mạn đà la màu tím, mãi đến tận khi bị hấp thu, cậu không còn sợ hãi thanh bích châu tuyệt, nhưng cũng không thể bình an lớn lên, nhưng như vậy cũng được rồi.

Cậu từng hỏi tổ mẫu rằng bảo vật của gia tộc đưa cho cậu có được không? Tổ mẫu lại nói cái kia không

phải bảo bối gì, cháu ngoan của bà mới là bảo bối của gia tộc. Khi đó cậu cảm thấy được người đau thực sự rất tốt.

Lúc mười ba tuổi thân thể cậu càng ngày càng không được, lén lút điều tra mới phát hiện có người hạ độc mãn tính trong thức ăn của cậu đến tận mười năm, không biết tại sao trước kia cậu rất muốn chết, lúc này có người rõ ràng muốn giết chết cậu cậu lại không muốn chết, cầu tổ mẫu đưa cổ độc cho cậu, từng loại cổ độc của Tu La giới lần lượt được đưa tới, linh cổ, thánh cổ, dược cổ, thậm chí còn cổ vương được đưa đến trong tay cậu. Cậu dùng chính máu của mình đem chúng nó nuôi lớn, lần lượt gieo vào trong cơ thể. Cậu là nửa Tu La có một nửa huyết thống của loài người, lại hấp thu bảo vật gia truyền của gia tộc Johnson, cổ độc vừa vào trong cơ thể cậu liền đầu đá lung tung, cậu trở giá hơn người thường rất nhiều, thậm chí giết người, lần thứ nhất giết người vẫn là gã sai vặt đưa cơm cho cậu, lần thứ hai là một nha hoàn, bọn họ không thể nói là người xấu, cũng không thể nói được là người tốt, chỉ ít người trong Ngọc trang hạ độc cậu, bọn họ có biết, nhưng là không có nhắc nhở người “Chủ nhân” là cậu.

Khi cậu mười sáu tuổi, cậu rốt cục có thể đi ra khỏi sân của cậu, cậu còn nhớ rõ vẻ mặt giật mình của những người kia, những người kia không thể tin tưởng cậu có thể xuống được giường, đi ra sân. Ngày ấy cậu đi ra Ngọc trang ngay trước mặt Long Tĩnh, không quay đầu lại, Long Tĩnh nói một câu, người đến, mời thiếu chủ trở lại.

Hộ vệ đi tới, ôm quyền hành lễ, lời còn chưa kịp nói, cậu trở tay vung một cái, hộ vệ ngã xuống đất co giật, chỉ trong chốc lát liền chết, lúc này những người kia không giật mình mà là sợ hãi.

Long Ngọc vẫn như cũ quay lưng về phía bọn họ, cũng không quay đầu lại, đứng ở cửa “Phụ thân, đây là lần cuối cùng ta gọi người, ta chỉ nói cho người rằng nương của ta là đau lòng mà chết, không phải ta hại, là ai hại người rõ ràng ở trong lòng.” Nói xong cậu liền đi, nếu không có bất ngờ cậu sẽ không lại trở về.

Mấy năm sau Long Tĩnh đại thọ bảy mươi thì cậu bị lừa gạt trở lại một lần, nhưng sau lần đó, mãi đến tận khi Long Tĩnh chết cậu đều không quay trở về.

Nghe nói Long Tĩnh trước khi chết tâm tâm niệm niệm tên của Chân Dao, Long Ngọc cũng biết câu nói cuối cùng trước khi chết của mẫu thân.

Chỉ mong kiếp sau không gặp phải hần.

Long Tĩnh rất yêu Chân Dao, điểm này ngay cả Long Ngọc đều biết, nhưng, Long Tĩnh không biết những chuyện hần làm ở trên người Long Ngọc lại trở thành ác mộng một đời của Long Ngọc, mười mấy năm ở Ngọc trang thành chuyện thống khổ cậu không muốn nhớ lại nhất, ký ức tăm tối dơ bẩn nhất, so với mấy năm sinh hoạt thối nát của cậu sau này thì còn dơ bẩn hơn. Có thể Long Tĩnh không phải không yêu người con này, mà là không biết đối mặt như thế nào với gương mặt quá giống thê tử kia, do đó từ bỏ quan tâm đối với cậu, cũng gián tiếp phá hủy tình phụ tử giữa Long Ngọc và hần, đến hiện tại Long Ngọc vẫn hận Long Tĩnh như cũ, nửa đêm đều mơ thấy cậu ra tay giết Long Tĩnh, có thể thấy được thù hận trong lòng cậu sâu bao nhiêu.

Bên trong ôn tuyền rất nóng, cậu lại rất lạnh, mỗi khi nhớ tới đoạn thời gian kia đều rất lạnh, thật giống như những tháng ngày một mình chờ chết ở Ngọc trang kia, dài đằng đặc, không có ai quan tâm cậu, không có ai quan tâm cậu, thật sự rất lạnh, rất lạnh...

Một đôi tay ôm cậu ra từ trong đáy nước, cặp tay kia rõ ràng đã có chút lạnh, nhưng cậu lại cảm thấy rất ấm.

“Tìm em hơn nửa ngày rồi, sao lại đem mình chìm trong nước thế này?” Âm Nhã Diệc xoa đi nước trên mặt cậu, vuốt tóc.

“Có việc?” Long Ngọc nghiêng đầu nhìn hần, cánh tay cậu lên cổ hần, đưa tay ra rót một chén rượu từ phía sau hần, đem tới bên môi uống vào.

“Không có chuyện gì thì không thể tìm em?” Âm Nhã Diệc nheo lại mắt, khi Long Ngọc giơ tay ra phía sau hần thì thân thể cách hần rất gần, khi lấy được thì ma sát cùng thân thể hần, trong nước ấm áp rất dễ dàng nổi lên phản ứng, huống chi là sắc đẹp trước mặt.

“Cũng vậy.” Long Ngọc nở nụ cười, nghiêng đầu, lắc lắc chén rượu trong tay “Bồi thiếu chủ ta uống một chén.”

“Được” Âm Nhã Diệc bị cậu cười mê hoặc, cầm lấy chén rượu trong tay cậu uống một hớp, sau đó ném một cái, chén rượu chìm vào trong ao. Hắn nâng lên mặt Long Ngọc hôn lên, rượu trong miệng truyền qua cho Long Ngọc, khiêu khích đầu lưỡi để môi không có cách nào khép kín, rượu chảy xuống từ trong miệng, lướt qua cổ của cậu, xương quai xanh, ngực vào bên trong nước.

Khí nóng trong ao làm cho mặt Long Ngọc đỏ bừng, Âm Nhã Diệc cúi đầu xem con mắt lóe sáng hai tay đỡ hông của cậu, cậu cắn cắn, chậm rãi ngồi xuống “Anh có thể nhẹ một chút...”

“Ừm.” Âm Nhã Diệc gật đầu.

“Ngoan, anh vẫn luôn cùng em.” Âm Nhã Diệc đột nhiên nói một câu như vậy làm cho Long Ngọc sững sờ, nhưng hắn lại nhanh chóng chuyển động, làm cho Long Ngọc muốn mắng hắn tiểu nhân, ôm cổ của hắn nước mắt không ngừng chảy xuống, còn mạnh miệng nói là phản ứng sinh lý, Âm Nhã Diệc khẽ liếm nước mắt của cậu, thay đổi tư thế đem người đặt cạnh ao hôn, đem người lấp kín, mãi đến tận khi nước đầy vết bẩn màu trắng đục mới bước ra, ôm người trở lại giường lại đè lên.

Long Ngọc chỉ cảm giác mình vẫn chưa đi ra khỏi nước, chìm chìm nổi nổi, lại giống như ở trên thuyền loạn chèo loạn chèo, nhưng tâm lại rất vẹn toàn. Chỉ cần có hắn ở đây thì cậu không còn là một người, chỉ ít, người này sẽ vẫn luôn ở bên cậu.

Ngày đó đến tận đêm khuya bọn họ mới ngủ, Long Ngọc núp ở trong lòng Âm Nhã Diệc một đêm không mộng, ngủ ngon giấc.

Hết chương 6.

8. Quyển 1 - Chương 7: Gặp Lại Thanh Y

“Ta không muốn đi...Quý Liễn...Ta không muốn đi...” y không muốn đi, y hối hận rồi, y hối hận rồi.

Quý Liễn cũng không nghĩ tới hắn vì y mà cần một chương, y lại bắt đầu biến mất, tình huống như vậy rõ ràng chính là kẻ ước bắt đầu chấp hành.

Mạnh Thanh Y khóc lóc muốn bắt được Quý Liễn, nhưng phát hiện tay của mình căn bản không chạm được đến mặt hắn, tâm nguyện trao đổi lúc đó của y chính là có người cam tâm tình nguyện vì mình mà đỡ tất cả thương tổn, cả đời không có ai đau y, y chết cũng hy vọng có thể thực hiện được mong ước đấy.

Bây giờ, sự thật đúng như ý nguyện, nhưng là, y hối hận rồi, y không muốn tách khỏi hắn, y không muốn đi.

Chưa bao giờ nghĩ, khi mà hồn phi phách tán, sẽ đau như vậy.

“Quý Liễn... Quý Liễn...”

Quý Liễn cẩn thận dùng pháp thuật bảo vệ hồn phách của y, nhẹ giọng an ủi: “Đừng sợ, không có việc gì, tin tưởng ta.”

Mạnh Thanh Y hai mắt nhắm lại nhìn hắn: “Hừm, ta tin ngươi.”

Quý Liễn nở nụ cười, gật đầu, còn muốn nói gì nữa, lại đột nhiên có một tia sét đánh xuống, ở dưới sự kinh ngạc của mọi người, mạnh mẽ đánh vào người hắn.

Mạnh Thanh Y trợn to hai mắt, nhìn Quý Liễn chậm rãi ngã xuống trước mặt mình.

“Không!” Y gào khóc vọt tới, nhưng làm thế nào đều không thể thoát khỏi phòng hộ mà Quý Liễn đã tạo ra cho y “Không... Quý Liễn...Đây là thế nào...Ngươi tỉnh dậy cho ta...”Sợ hãi vô hạn nắm lấy trái tim y, y không tin, đây là Quý Liễn, hắn tại sao lại có thể dễ dàng ngã xuống như vậy, y không tin!

Không, đừng đối xử với y như vậy, tại sao lại đối y như thế!

Y đưa tay muốn chạm vào hân, nhưng mà, y lại nghe được một tiếng vang lạnh lạnh.

Keng linh——!

Là cái gì vỡ sao? Là trái tim của y sao? Thật đau, người làm sao cam lòng để ta đau như vậy?

Tất Thiển mở mắt ra nhìn đèn trên trần nhà, nước mắt đã ướt đầm gối từ lâu, tay của y đè lên tim. Loại đau này vẫn còn, rất rõ ràng, há miệng muốn gọi tên người trong mộng, nhưng lại phát hiện mình kêu không được, trong mộng rõ ràng như vậy, nhưng sau khi tỉnh lại lại mơ hồ như thế, không cam lòng đập xuống giường, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Cửa hàng bánh Khai Tâm, chế tác các loại bánh ngọt mềm đủ loại khẩu vị, ông chủ kiêm đầu bếp là một nam nhân hồn huyết vừa mới hai ba tuổi, đồng nghiệp bên ngoài là hai học sinh làm công hai mươi tuổi. Chuyện làm ăn trong cửa hàng cực kỳ tốt, ông chủ lớn lên lại đẹp trai, chỉ là không có chuyện gì thì sẽ đỡ ra, khiến người ta có cảm giác có tâm sự rất nặng.

“Thiến ca!” Nhân viên làm công Hiểu Mục thấy Tất Thiển lại đỡ ra thì gọi hân “Ồ? Thiến ca, vòng tay của anh sắp đứt rồi!”

Tất Thiển liếc nhìn, vòng tay được bện từ dây thừng đen quả thật sắp đứt, trên đó treo một khối ngọc xinh đẹp màu xanh, không phải rất quý báu, nhưng là thứ duy nhất cha mẹ có thể lưu lại cho y. “Hừm, lúc nào lại đứt một cái đi, rất nhiều năm rồi.” Y thở dài, bây giờ người biết làm loại dây này rất là ít, lần trước phải tìm rất lâu mới tìm được, lúc này không biết muốn tìm bao lâu, hơn nữa, y cũng muốn biết đây là loại ngọc gì.

“Nghe nói bên khu nam mở ra một sơn tuyến trên núi, bên trong có một phố cổ, Thiến ca có muốn đi lên núi thử xem không?” Hiểu Mục kiến nghị, mấy ngày trước hân cũng là nghe học sinh của hệ lịch sử nói tuần này sẽ đi đến chỗ đó liên lên quang điện nhìn một cái, phát hiện đó là một cái sơn trang rất phong phú, cái gì cũng có.

“Được rồi.” Nghe nói không sai, Tất Thiển gật đầu, thu hồi vòng tay trên tay, dự định chiều đi nhìn xem.

Đi tàu ánh sáng đến sơn trang thì Tất Thiển mới biết, sơn trang trên núi không phải là tên của nó mà là biệt hiệu, hội quán trên đỉnh núi gọi là Vạn Mai sơn trang, mà phố mua sắm một tầng rồi lại một tầng trên sườn núi gọi là Phố Thái Nguyên thương mại. Từ bản vẽ mặt phẳng có thể thấy được ngọn núi này được bố trí theo thuyết Ngũ hành, bố trí mỗi tầng đều không giống nhau, rồi lại bố trí theo thuyết tương sinh tương khắc trên mỗi tầng, rất là thú vị.

Phố thương mại rất lớn, làm cho Tất Thiển đi sắp ngất, tra quang điện lại phát hiện không có chỉ dẫn cụ thể nào, có lẽ là do vẫn chưa khai trương, y không thể làm gì khác hơn là mở miệng tìm đường. Đúng lúc có một nam nhân trẻ tuổi đi tới, con người của người đàn ông kia rất trong trẻo, vóc người tinh tế, ngón tay thon dài, trên lỗ tai mang theo một chiếc khuyên tai hoa lê. Y tiến lên hỏi dò: “Xin lỗi, xin hỏi phố đồ cổ đi như thế nào?”

Nam nhân dừng một chút, sau đó cười nhạt, âm thanh nhẹ nhàng khoan khoái: “Phố đồ cổ ở tầng tám, cứ ngồi tàu ánh sáng là đến.”

“Cảm tạ!” Tất Thiển nói cảm ơn rồi ngồi tàu ánh sáng đi lên trên.

Y lại không biết bên môi nam nhân nổi lên một nụ cười nhạt, lấy ra quang điện bấm dây số: “Điện hạ, thần gặp được Thanh Y.” Người bên kia quang điện nói vài câu, hân đều trả lời, thu hồi quang điện, chậm rãi rời đi.

Chỉ mong, các người bây giờ có thể có một kết quả tốt.

Phố đồ cổ ở tầng tám, đồ cổ của các thời đại đều có, nhưng mà, dây bện thủ công đúng là quá cổ, bây giờ mọi người đều dùng dây bằng kim loại, chỉ có Tất Thiển cố chấp với dây thủ công. Tìm nửa ngày vẫn không có, dự định trở lại thì mới phát hiện không biết từ lúc nào mình đã lệch ra khỏi đường lớn, đứng ở bên trong một cái hẻm nhỏ, trong hẻm chỉ có một cửa tiệm, một cửa hàng rất đặc biệt.

Đó là một cửa hàng nho nhỏ, cửa chính không lớn lắm, mái hiên kiến tạo sừng, từng viên gạch ngói tiết lộ những thăng trầm trong lịch sử, bảng hiệu làm bằng gỗ cây đàn hương trông hơi cũ kỹ, trên mặt có hai chữ được khắc tinh xảo, Ngọc Duyên!

Tất Thiện nhìn cửa hàng liền có cảm giác quen mắt đến dị thường, giống như đã từng đến trước kia, y đẩy ra cửa gỗ trạm trổ đi vào trong cửa hàng “Có người ở đây không?”

“Cần gì sao?” Một người đi ra từ sau đồng giá gỗ, đứng ở trước quầy nhìn y, người kia có một mái tóc dài máu tím được vấn lên cẩn thận, mắt phượng nhỏ dài, da trắng như trứng gà, môi mỏng hồng giống như có thể chảy ra máu, một bộ trường bào cổ trang màu xanh, trong tay cầm quạt giấy bạch ngọc. Người như vậy, ăn mặc như vậy lẽ ra rất quái lạ, nhưng lại phi thường thích hợp khi đang ở trong cửa hàng này, ngược lại y có chút hoàn toàn không hợp, y nhìn thấy nam tử thì tâm trạng đột nhiên dâng lên một cổ thất lạc, có một thanh âm đang nói.

Không phải hần...

“Cần gì sao?” Nam nhân lại hỏi một lần, lúc này Tất Thiện mới phản ứng được, lấy ra vòng tay.

“Xin hỏi có thể giúp tôi bện một chiếc dây mới không?” Có chút không ôm hi vọng, cảm thấy nhiều người như vậy không biết, nam nhân trẻ tuổi như thế này tại sao lại có thể.

Nhưng mà nam nhân lại khê gặt đầu “Có thể.” Tất Thiện sững sốt một chút, nam nhân giơ lên ngón tay thon dài no đủ trơn ngọc thạch trên cái vòng.

“Đây là loại ngọc gì?” Tất Thiện tò mò hỏi.

“Đồng Lăng ngọc.” Nam nhân xem thường, ngón tay vẫn xoa xoa ngọc thạch như trước “Nhuyễn ngọc rất thông thường, thú vị.”

“Hả?” Tất Thiện không biết ba chữ cuối của nam nhân là có ý gì? Cái gì thú vị?

“Anh có tâm sự? Không vui?” Nam nhân ngẩng đầu nhìn y, chỉ là một chút nhưng y cảm thấy nam nhân đã nhìn thấu linh hồn của y.

“Tôi...Tôi không biết.” Y lắc đầu một cái.

“Cãi nhau với người trong nhà?” Nam nhân tựa tiểu phi tiểu hủi, giống như đang nói đùa.

“Khi tôi mười tuổi thì cha mẹ tôi chết bất ngờ, tôi được chính phủ nuôi cho đến hai mươi tuổi, khối ngọc này là đồ vật duy nhất cha mẹ để lại cho ta.” Y chẳng biết vì sao lại muốn nói những chuyện này với nam nhân trước mắt, chẳng qua làm cảm thấy muốn nói cho cậu nghe. “Từ nhỏ tôi đã mơ một giấc mơ, mỗi khi tỉnh lại sẽ quên đi một phần trong mộng, gần đây quên ngày càng nhiều, tôi sắp quên hết những gì đã thấy trong mộng, nhưng tôi...” Y dừng lại, nhìn nam nhân “Tôi muốn biết tất cả những gì đã xảy ra trong mộng.”

“Đó chỉ là mộng.” Nam nhân lãnh đạm “Coi như cuối cùng cũng chỉ là công dã tràng anh cũng muốn biết sao?”

“Đúng vậy.” Tất Thiện chưa bao giờ kiên định như thế, không nghĩ đã trả lời, đáp án kia chính là đáp án đã chuẩn bị từ lâu trong linh hồn.

Nam nhân khê thờ dài thả xuống ngọc thạch trên tay, xoay người lấy ra một cái hộp vuông hai tầng lớn bằng bàn tay từ trên giá gỗ cao nhất, bên trong có một hạt giống nhỏ cỡ ngón cái màu nâu, mặt trên là những hoa văn màu đen. Cậu cầm tay Tất Thiện đem hạt giống đặt trên lòng bàn tay y, y rõ ràng có thể cảm giác được hạt giống này ấm giống như là một viên ngọc ấm “Đây là hạt Mộng Chi Loại, có thể thực hiện một nguyện vọng, đem nó trồng ở trong chén sứ Thanh Hoa dùng nước trong nuôi mỗi ngày, đợi đến khi nó nở hoa thì nguyện vọng có thể thực hiện. Nhưng đó là một quá trình rất dài, nếu như từ bỏ giữa đường, liền không có cơ hội. Tôi cũng chỉ có duy nhất một viên Mộng Chi Hoa này, trên thế gian này cũng chỉ có một hạt thể này thôi, anh phải suy nghĩ cho kỹ.”

“Tôi sẽ không từ bỏ.” Y nắm chặt hạt giống, tuyệt đối không buông tay một lần nữa, lần này cho dù như thế nào hần cũng đều không tha! Đáy lòng kiên định ưng thuận lời hứa.

Nam nhân gạt đầu mở ra tầng thứ hai, bên trong là một khối huyết ngọc, huyết ngọc trơn bóng mà êm dịu hình tròn đẹp, không có bất kỳ hình điêu khắc gì, cả khối ngọc đều thâm trầm đỏ như máu, ở giữa là một cái dây nhỏ màu đỏ, kéo dài từ đầu này sang đầu kia, gắt gao giao vào nhau. Hai đầu viên ngọc mở ra cái lỗ nhỏ, có vẻ là nơi để buộc dây vào. Y cầm lấy khối ngọc nâng lên cao, xuyên thấu qua ánh mặt trời y tựa hồ nhìn thấy một con bướm như có như không ở bên trong. Nam nhân lấy lại huyết ngọc từ trong tay y, dùng một dây thừng thuần đen xuyên qua nó, sợi dây kia hình như làm từ hai loại dây màu đen khác nhau, tương giao màu sắc có chút không giống.

“Khối này là Khuynh Thành Quyết, anh sẽ cần đến nó.” Nam nhân kéo cổ tay Tất Thiển qua rồi buộc hai đầu dây lại với nhau, thành một cái nút chặt không rơi được nữa.

“A?” Tất Thiển không kịp phản ứng lại, nam nhân đã buộc xong rồi. Y tuy không biết cái gì là Khuynh Thành Quyết nhưng biết giá của huyết ngọc ít, cứ như vậy mà đưa cho y? “Tôi...tôi không mua nổi nó.” Có chút lúng túng nhưng vẫn nói ra.

“Dùng nó để đổi đi.” Nam nhân cầm lấy viên Đông Lăng Ngọc thả ở trong lòng bàn tay.

“Nhưng là...” Tất Thiển vẫn cảm thấy mình chiếm tiện nghi của người khác không được tốt lắm.

“Lúc đi vào anh có nhìn thấy tên của cửa hàng không?” Nam nhân đột nhiên hỏi.

“Ngọc Duyên?” Tất Thiển không hiểu sao cậu lại hỏi như vậy.

“Cùng ngọc có duyên mới có thể sở hữu, người có duyên mới có thể vào cửa hàng, anh cùng cửa hàng của tôi có duyên, cùng khối ngọc này có duyên, nếu vậy thì sao lại phải để ý đến giá trị của nó.” Nam nhân cười nhạt, bạc môi đỏ cười lên rất dễ nhìn, có chút mê hoặc “Duyên bắt đầu duyên kết thúc, duyên là kết quả, cũng là bắt đầu, trân trọng những gì anh chiếm được, không phải mỗi người đều có duyên phận như vậy.”

Thanh âm của nam nhân còn vang vọng ở trong tai, Tất Thiển đứng ở trên đường không biết mình đi ra từ lúc nào, quay đầu lại muốn xem cái cửa hàng kỳ quái kia một chút, lại phát hiện phía sau là ngõ cụt, không có cái gì, nếu không có hạt giống mà y vẫn nắm chặt trong tay, huyết ngọc cổ quái trên tay, y sẽ cho rằng vừa nãy chỉ là một giấc mộng. Người đàn ông kia rất là quen thuộc, nhắm mắt lại suy nghĩ một chút nhưng không nhớ nổi, trên cổ tay trái truyền đến cảm giác rất ấm áp thoải mái, dường như có một người nắm cổ tay y, rất an tâm.

Bên trong Ngọc Duyên, nam nhân tựa ở trên quầy vô lực nhắm mắt lại, thưởng thức khối Đông Lăng Ngọc trong tay. Tiếng cười khê truyền đến từ bên tai, mở mắt ra liền nhìn thấy một tên yêu nghiệt nào đó đang ghé vào lỗ tai cậu cười.

“Đây không phải là Đông Lăng Ngọc.” Âm Nhã Diệc đem người ôm vào trong lòng, thay đổi vị trí dựa vào quầy hàng để Long Ngọc tựa vào hắn.

“Đúng vậy.” Long Ngọc cầm ngọc đặt lên quầy “Thất Hồn Ngọc.”

“Chẳng trách hắn sẽ càng ngày càng không nhớ rõ.” Âm Nhã Diệc ghét bỏ nhìn khối ngọc này “Cũng không biết đây là người nào hại hắn như thế, đến cuối cùng hồn phách bất ổn ngay cả Luân Hồi đều không vào được.”

“Có thể hắn tự mình biết không tìm được người kia mới không muốn luân hồi.” Long Ngọc than nhẹ, Thất Hồn Ngọc là ngọc mang điềm xấu, ly gián tình nhân, xa lánh người thân, khắc người thân ruột thịt, cuối cùng chủ nhân của khối ngọc này sẽ cô độc cả đời, thất hồn phách tán, chết cũng không vào luân hồi.

“Thân ái, em cứ như thế đem hạt Mộng Chi Loại cuối cùng cho hắn?” Âm Nhã Diệc nhìn thân ái nhà mình, hắn thích nhất dáng vẻ Long Ngọc mặc trường bào màu xanh nhạt tay cầm quạt ngọc, câu người nói không ra lời.

“Ừm.” Long Ngọc đáp lại.

“Người chết đèn tắt, em vẫn không nhìn ra?” Âm Nhã Diệc nhíu mày lại.

“Nhã Diệc.” Cậu khẽ gọi hắn, lại nhắm mắt lại “Năm đó là em mạnh mẽ lưu lại hồn phách của hắn ở Minh giới, là em để cho hắn không thể luân hồi, là em tẩy linh hoán cốt cho hắn, là em ích kỷ tuyển chọn hắn, có

kết quả như vậy nguyên nhân đều bắt nguồn từ em. Bây giờ điều mà em có thể làm chỉ có như vậy.”

“Lúc trước nếu không có em, hân cũng không thể sống mấy ngàn năm, em cũng biết, hồn của hân lúc đó sắp biến mất.” Âm Nhã Diệc ôm chặt cậu.

“Em lừa hân.” Long Ngọc lắc đầu một cái “Em nói cho hân, hồn của hân sắp sửa tan đi, hân không có cách nào báo thù, hân mới đáp ứng điều kiện của em.” Linh hồn sinh ra từ thù hận của con người xưa nay không thiếu, nhưng ít có linh khí như thế, khi đó cậu cảm thấy người kia chính là chuẩn bị cho cậu, vì lẽ đó cậu ích kỷ.

“Điều kiện em đặt ra hân đã đáp ứng rồi, là hân cam tâm tình nguyện, không phải lỗi của em.” Âm Nhã Diệc ghé vào lỗ tai cậu xem thường.

“Đúng nha, không phải lỗi của em.” Long Ngọc cọ cọ trên cổ hân “Nhưng em vẫn là ích kỷ, coi như là hân lựa chọn hồn phi phách tán, em vẫn lưu lại một hồn phách của hân. Bắt đầu từ thời điểm mà hân ký khế ước với em, tính mạng hân là của em, em không để hân chết, hân liền không thể chết được!” Tùy hứng, người thất thường, lại làm cho Âm Nhã Diệc cảm thấy đau lòng. Người kia là hải tử Long Ngọc một tay nuôi lớn, Long Ngọc bao che khuyết điểm, đương nhiên sẽ không để kết quả cuối cùng thành như vậy. Nếu như không đoán sai, Tất Thiển sẽ ưng thuận nguyện vọng sâu nhất trong lòng, Mộng Chi Loại sẽ bù đắp linh hồn của người nọ, nhưng phải bao lâu? Không ai biết, nhưng Khuynh Thành Quyết sẽ làm cho Tất Thiển sống rất lâu, đủ để đợi được hoa nở, nguyện vọng thực hiện.

“Chờ bọn hân đều chết rồi, anh sẽ để cho bọn họ cùng đầu thai, đời sau làm một đôi bích nhân, giống như em cùng anh.” Âm Nhã Diệc khẽ hôn lên gò má Long Ngọc.

“Được.” Long Ngọc nằm nhoài lên bả vai của hân, hạnh phúc hít khí tức trên người hân.

Tiểu hồ điệp, phải hạnh phúc.

Tâm tình của ông chủ cửa hàng Khai Tâm gần đây rất tốt, đây là chuyện mà ai tới cửa hàng cũng đều biết. Ông chủ vốn mặt ủ mày chau bây giờ đều tươi cười, tuy rằng vẫn sẽ dờ ra, nhưng nhìn qua cảm giác tốt hơn rất nhiều. Mỗi ngày y đều nhìn một bát sứ Thanh Hoa mà dờ ra, cái bát kia được Tất Thiển bảo bồi vô cùng, ai cũng không cho xem, đi đâu cũng mang theo, khiến mọi người đều rất tò mò bên trong là cái gì, nhưng y không nói, ngay cả Hiểu Mục cũng không biết.

Một tháng sau.

“Làm phiền mười cái bánh kem vị sô cô la, mười cái vị xoài, mười cái bánh mềm vị trà xanh.” Âm thanh trong trẻo vang lên, Hiểu Mục vừa ghi chép vừa đánh giá. Người gọi đồ chỉ là một học sinh bình thường trong trường học nhưng người bên cạnh hân tuyệt đối là một mỹ nhân!

“Ngọc mỹ nhân, cậu còn muốn cái gì?” Lâm Song Mộc hỏi Long Ngọc.

“Năm cái bánh vị dưa mật.” Long Ngọc lười biếng nói, hít một hơi “Hừm, thơm quá.”

“Đương nhiên, Thiển ca nhà tôi làm cái gì cũng thơm.” Hiểu Mục đắc ý.

Long Ngọc lắc đầu một cái “Tôi nói không phải đồ ăn thơm.”

“A? Đó là cái gì?” Hiểu Mục tròn mắt không hiểu.

“Mùi hoa.” Long Ngọc thanh nhã nở nụ cười, trên môi câu ra một độ cong đẹp đẽ, ánh mắt nhìn ra sau bếp, ý nguyện của người sẽ nở ra một bông hoa mỹ lệ, nhất định!

Hiểu Mục dùng sức ngửi lại không thể ngửi được bất kỳ mùi gì, hân không biết là ở bên trong phòng bếp phía sau, hạt giống nuôi bằng nước này đã nhú ra một cái mầm màu xanh, chỉ một tí, Tất Thiển nằm nhoài ở một bên bát ngáy ngốc cười.

Quý Liễn, Quý Liễn, Quý Liễn, Quý Liễn, Quý Liễn, Quý Liễn, em nhớ anh...

Hết chương 7.

9. Quyển 1 - Chương 8: Vừa Gặp Đã Thương

Đội ngũ cả ngàn người giờ cao bình khí, cờ trắng tung bay, cả nước đổ tang, tiếng khóc than trầm dậm.

Con gái được hoàng đế Vị Ương quốc thương yêu nhất Bảo Trân công chúa đã chết, cô công chúa mà nghe nói lớn lên đẹp như tiên trên trời, lúc sinh ra liền có hào quang năm màu bên người chết rồi, chỉ có mười năm tuổi.

Bảy ngày trước, Bảo Trân công chúa cưỡi ngựa du lịch, ngựa bị một con rắn làm kinh hách, nàng bị ngựa hoảng sợ quăng đi, ngã vào một khối đá bất ngờ nổi lên, hôn mê. Bảy ngày này hoàng đế dùng hết các loại biện pháp, cầu y hỏi được, cầu Phật bái Thần, cuối cùng vẫn không có giữ lại được tính mạng của nàng.

Vị Dương đế dưới cơn nóng giận, chặt hết mảnh rừng kia, phóng hỏa đốt rừng, chém hết sinh linh trên núi, chém giết thị vệ xuất hành cùng công chúa, bảy mươi tên cung nhân trong cung công chúa toàn bộ tuần táng (chôn theo người chết, phong tục thời xưa), ban chết cho toàn bộ thái y trị liệu cho công chúa.

Công chúa chôn ở lăng mộ trong núi, hai mươi xe kỳ trân dị bảo chôn cùng, trăm con dê bò, ba mươi con ngựa khỏe đẹp là đồ tế, có thể nói nàng sinh ra trong cảnh phú quý, chết rồi cũng phú quý, ngay cả kiếp sau của nàng Vị Dương đế cũng muốn nàng phú quý.

Nhưng mà phú quý như vậy đem đến bao nhiêu tội nghiệt? Nàng không biết, cũng không muốn biết, nàng chỉ biết nàng vẫn mãi phú quý như thế, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến, nợ đều cần phải trả.

Hồn phách của Bảo Trân công chúa kiêu ngạo hất đầu lên, hài lòng nhìn đội ngũ đưa ma kia, phía sau nàng có hai trăm tên hồn phách cúi thấp đầu, trên người bọn họ có một cái dây rất nhỏ, điểm cuối cùng đều ở trên người Bảo Trân công chúa, cứ như vậy, bọn họ chết rồi hồn phách vẫn phải chịu sự sai bảo của nàng, sau khi chuyển thế vẫn là nô tỳ của nàng.

“Lục Bảo Trân, Vị Dương quốc, lục công chúa, chết vào ngày mùng 6 tháng 2, mười lăm tuổi, đúng không?” Quỷ sai áo đen mặt lạnh xuất hiện ở trước mặt của nàng, trong tay cầm quyển thẻ tre.

“Gọi Bồn cung là Bảo Trân công chúa.” Lục Bảo Trân cau mày, thừa nhỏ bị người tăng bốc lên cực cao, chưa từng thấy “Người” nào “Vô lễ” như vậy.

“Khi còn sống ngươi là công chúa, chết rồi chỉ là quỷ, quỷ không có công chúa như ngươi.” Lời lẽ của quỷ sai vẫn vô tình như trước.

“Người!” Lục Bảo Trân tức giận đang muốn phát hỏa thì lại một tên quỷ sai xuất hiện, đánh quỷ sai mặt lạnh một cái.

“Tam đầu gỗ, ngươi lại quá thẳng thắn rồi.” Quỷ sai mới ra tươi cười rạng rỡ nói với nàng “Công chúa đừng để ý, cái tên này chính là có khuôn mặt như người chết như thế, tôi là Dịch Lưu, mọi người đều gọi tôi là Thập Lục, tiểu tử này là A Tam, ngài có chuyện gì thì cứ nói với tôi, không cần để ý tiểu tử này.”

“Coi như ngươi thức thời, cái xe đồ vật kia của ta có thể mang tới kiếp sau chứ?” Nàng nghech đầu lên hỏi.

“Đương nhiên đương nhiên.” Thập Lục cười, lấy ra thẻ tre trong tay A Tam ghi chép những đồng trân châu kia một lúc rồi trở tay vạch một cái lên không trung, mở ra một cánh cửa “Công chúa xin mời.”

Lục Bảo Trân mang theo của cải báu vật của nàng cùng với đám hồn đi theo đi vào bên trong.

“Chỉ vì nàng mà chết đi bao nhiêu người? Người còn...” A Tam lạnh lùng.

“A Tam, nàng nếu như không vào Minh giới thì chúng ta cũng không thể làm gì được nàng. Chỉ cần nàng vào Minh giới, hừ hừ!” Thập Lục cười gần hai tiếng “Tang đại nhân rất tốt bụng, đương nhiên có biện pháp giải những oan hồn kia.”

“Vương của chúng ta mặc kệ?” A Tam nghe lại là Tiểu Tang quản, có chút lưu ý.

“Vương của chúng ta?” Thập Lục lắc đầu một cái “Minh hậu về nhà mẹ để thăm người thân, vương còn đang cầu kinh đầu.”

“Mong điện hạ về sớm một chút đi.” A Tam thở dài, nếu không vương của bọn họ không biết lại làm ra cái gì đâu!

“Ta cũng muốn nha, nhưng đáng tiếc điện hạ hôm nay vừa mới đi, ít nhất cũng phải sau năm ngày, nhưng là gia chủ Johnson không tha, cũng phải mười ngày, thêm vào đó tổ mẫu khóc nháo, chín phần mười muốn một, hai tháng sau.” Thập Lục thở dài, nếu như không phải vương đã đáp ứng không đem Minh hậu trở về, tám phần mười bây giờ đã đi cướp người.

“Ai——!” Hai quý sai đồng thời thở dài, cùng vào cửa, cửa đóng lại biến mất như chưa bao giờ xuất hiện.

Trời ở Minh giới là đen thui, giống như không có mặt trăng mặt trời, nhưng trên thực tế Minh giới có mặt trăng mặt trời chỉ là mây mù ban ngày dày đặc đã chặn lại mặt trời, chỉ có mùng một mới có thể nhìn thấy vòng sáng rất nhạt, âm khí dày đặc buổi tối đã chặn đi mặt trăng, chỉ có trăng non mới có thể nhìn thấy một vòng tròn nhạt màu.

Minh giới có một con sông lớn, không thấy điểm đầu cũng không thấy điểm cuối, phía trước là mảnh sương trắng, phía sau là những làn khói màu hồng, con sông kia gọi là sông Nại Hà hay còn gọi là Cỗ Thủy.

Nghe đồn, phần cuối của Cỗ Thủy là đường đến Hoàng Tuyền, nhưng mà, Cỗ Thủy không có điểm đầu cuối, Hoàng Tuyền cũng không có đường đến.

Nại Hà chảy xuôi không ngừng, giữa sông có hai dòng nước, xuôi dòng mà xuống được gọi là sông Quên, đi ngược dòng nước gọi là sông Nhớ. Hai bên trái phải Nại Hà chia làm hai cực đối lập, bên bờ sông Quên nở hoa Bỉ Ngạn màu đỏ tươi mà bên bờ sông Nhớ lại là Tuyết Bạch. Nhưng mà Tuyết Bạch cũng không phải là hoa Bỉ Ngạn, nó chỉ là lớn lên giống hết hoa Bỉ Ngạn mà thôi, chỉ là màu sắc khác nhau làm cho người ta nhầm tưởng rằng chúng nó là cùng một loại, mà tên gọi chân chính của nó, hoa Văng Sinh.

Nếu như hoa Bỉ Ngạn là oán niệm là hận là cừu, như vậy hoa Văng Sinh là tha thứ, là an bình, là sinh trưởng là hồi ức.

Ái hận ly biệt, thốn thốn đoạn tràng. Sinh lão bệnh tử, minh minh chú định (Yêu hận ly biệt, từng tác từng tác xé ruột gan. Sinh lão bệnh tử, định sẵn từ lâu).

Mạnh bà trên cầu Nại Hà đã nói như vậy, hồn phách không muốn uống canh Mạnh bà nghĩ kỹ càng hai câu này, cũng hiểu tại sao lại phải uống canh Mạnh bà.

Trên sông Nại Hà có một cái thuyền nhỏ đen thui, đầu thuyền có một ngọn đèn, là màu xanh. Thuyền nhỏ đi ở giữa sông Quên và sông Nhớ, hai dòng nước chính phản không hề ảnh hưởng đến nó một chút nào. Đuôi thuyền có một người đưa dò đang đứng, trên thuyền có hai, ba người đang ngồi, mỗi người đều mang vẻ mặt không cam lòng nhưng sợ hãi nhìn chằm chằm mặt nước, giống như ở trong đó có một vật gì rất đáng sợ.

Người chèo thuyền được gọi là Người lái đò, đây cũng không phải là tên của bọn họ, chỉ là tên gọi chung ở Minh giới. Người lái đò duy nhất của Minh giới là một nam tử rất trẻ tuổi, lớn lên rất đẹp, cũng có một cái tên rất dễ nghe, gọi là Hàn Thủy.

Đèn vàng, đèn xanh, đèn trắng, đèn đỏ, đèn đen; đèn vàng chở những hồn phách ở ngoài Nhân giới, đèn xanh chở người đạo gia Phật môn, đèn trắng chở người kham khổ (thời xưa thường chỉ cuộc sống nghèo nàn của những người đi học) thánh hiền, đèn đỏ chở tướng lĩnh ở ngoài chiến trường, mà đèn đen, không phải chở người mà là đón người, chỉ có nghênh đón Minh vương Minh hậu mới đốt lên đèn đen, lấy tâm ý dẫn đường soi lối. Hồn phách như của Lục Bảo Trân không thể ngồi đò, đó là những loại người ngay cả khí của sông Nại Hà đều không chịu được, những hồn phách bình thường nhất.

Nhưng nàng hoàn toàn không biết, chỉ cảm thấy những hồn phách ngồi thuyền kia đã phạm phải những tội ác tày trời, bởi vì đa số hồn phách đều đi như nàng, tuy nhiên nàng vẫn là không giống, bởi vì nàng ngồi xe mà đi, điều động năm tên hồn phách dẫn đường, kiêu ngạo giống như đế vương đi tuần.

Hoa đỏ và trắng, hoa Bỉ Ngạn giao hòa với nhau giống như một bức tranh. Phía sâu trong những đám hoa màu hồng có thể mơ hồ thấy được một tòa cung điện tráng lệ, cho dù là Lục Bảo Trân cũng chưa bao giờ

thấy được một cung điện xa hoa như vậy, không khỏi chăm chú nhìn nhiều thêm vài lần. Tòa cung điện kia như bao quát tất cả của cải trên thế gian, hết sức xa hoa, ở nơi như Minh giới thế này, tỏa ra hào quang màu vàng.

“Đó là nơi nào?” Lục Bảo Trân chỉ tay.

“Nơi đó là Mê Di điện, là Vương thượng kiến tạo cho Minh hậu.” Thập Lục tươi cười, cung điện xa hoa như vậy, có thể bước vào chỉ có Minh vương, Minh hậu, hai tiểu chủ nhân không gọi cũng không được vào.

“Minh hậu hiện tại ở bên trong?” Lời của nàng có chút chua xót.

“Bây giờ thì không.” Thập Lục nói, sau đó không nói gì thêm nữa.

“Hả?” nàng đang nghi ngờ cũng không nghe được trả lời, cũng lười hỏi.

Nháy mắt liền tới đầu cầu Nại Hà, đó là một cây cầu rất dài rất dài, đầu cầu ngồi một vị phu nhân, không phải tuổi trẻ xinh đẹp, không phải tuổi già tang thương, chỉ là một phụ nhân (phụ nữ đã có chồng) rất phổ thông gần giống như một phụ nhân của nhà nông. Trong tay bà bưng một bát canh, hồn phách ở trước mặt bà uống xong, đi lên cầu, đi qua cầu biến mất ở bờ bên kia. Có hồn phách không chịu uống bà cũng không bắt buộc, chỉ là vung tay lên hồn phách liền biến mất xuất hiện ở quỷ trấn cách mấy dặm. Không ăn canh không thể qua cầu, đây là quy củ Mạnh bà đặt ra.

“Đây chính là Mạnh bà? Cũng không có gì đặc biệt.” Lục Bảo Trân khinh bỉ nói.

“Sống hơn vạn tuổi, người còn muốn bà ấy như thế nào?” A Tam lạnh nhạt, không chờ nàng nói chuyện liền đi qua một bên đứng dưới mái che.

“Người!” Lục Bảo Trân đang muốn mắng thì nhìn thấy theo hướng A Tam rời đi, bên trên núi nhỏ có một tòa đình lục giác, trong đình có một người đang ngồi, nam tử tóc đen hắc y, mang theo một cái mặt nạ màu ngân bạch, cái mũi của hắn bị mặt nạ che khuất, chỉ để lộ ra một đôi môi không dày không mỏng. Nàng có chút hoài nghi, nếu như không phải hắn đang uống trà, có phải ngay cả môi cũng che đi hay không? Nàng không nhìn thấy dung mạo của hắn, chỉ nhìn thấy đôi môi hắn lộ ra bên ngoài liền cảm thấy hắn là một nam tử rất dễ nhìn. Nam tử kia tựa hồ nhìn nàng một cái, nàng cảm thấy những cảnh tài tử gia nhân nói trên kịch chính là chỉ thời khắc bây giờ, chỉ chính là bọn họ.

“Đó là ai?” Nàng hỏi Thập Lục.

“Minh vương, chủ của ta.” Thập Lục cung kính trả lời, tâm thần của nàng không khỏi lay động.

“Bổn cung muốn ở lại Minh giới, không biết có được hay không?” Nàng cười vui vẻ.

“Chuyện này...” Thập Lục có chút khó khăn “Ta không làm chủ được, chuyện này phải báo lên chủ sự đại nhân.”

“Trước đây sẽ không có hồn phách lưu lại hay sao?” Nàng không tin không có.

“Có thì có, bất quá...” Thập Lục cố ý quét hai mươi xe kỳ trân phía sau nàng.

Nàng nhất thời liền hiểu ra “Người đi hỏi một chút, Bổn cung nguyện lưu lại năm xe kỳ trân để ở lại Minh giới một lúc.” Nói xong kín đáo đưa cho hắn một thỏi vàng.

Thập Lục cầm thỏi vàng trong tay, thỏa mãn thu hồi “Được, ta đi hỏi một chút.” Chỉ chốc lát sau hắn trở về “Tang đại nhân nói, công chúa có thể lưu lại, nhưng muốn tùy tùng cùng nhau lưu lại, mấy cái xe kỳ trân kia của công chúa là không đủ.”

“Cái gì?” Mi nàng nhíu lại, những tiện nô này còn muốn chia kỳ trân của nàng! Nàng chớp mắt một cái “Nếu như không cho bọn họ lưu lại, Bổn cung không cần thanh toán đúng không?”

“Vâng.” Thập Lục gật đầu.

“Vậy để bọn họ đầu thai đi thôi.” Nàng không muốn phân kỳ trân cho bọn họ đâu, ngược lại nàng đầu thai bọn họ vẫn là nô tỳ của nàng! Nếu làm Minh hậu, sau này ngàn vạn của cải của Minh giới không phải đều là của nàng sao!

Theo lời của nàng, những sợi dây trên người toàn bộ đứt đoạn, nàng lại không phát hiện ra. Thập Lục đưa tay mời “Công chúa đi bên này, ta sắp xếp nơi ở ở quỹ trấn cho ngài.”

“Ừm.” Nàng biến mất theo Thập Lục.

Trăm tên quỹ hồn bây giờ mới phản ứng được, nhìn mình không biết nên khóc hay nên cười. A Tam đi ra từ dưới mái che nắng, thẻ tre trong tay run lên, lần lượt kêu tên, để bọn họ đi lên cầu Nại Hà.

“Đi đầu thai đi, đời sau nhớ đầu thai vào gia đình tốt.”

Trăm tên quỹ hồn quỳ xuống bái biệt, đứng dậy đi lên cầu Nại Hà đi đầu thai.

A Tam vung tay một cái lấy đi năm xe trên bảo Lục Bảo Trân lưu lại, gọi hai gã quỹ sai khác kiểm kê, phát hiện trên bảo quý hiếm thì báo cho Minh vương, chính mình không phát hiện nhưng ai ngờ bọn họ lại nhìn ra.

Bên trong hộp làm bằng gỗ đàn hương có một tấm gương to bằng bàn tay, mặt kính như sóng nước, thân kính như ngọc, chạm trổ hoa văn giao long bay lượn, bên trên bên trái bên phải mỗi bên đều gắn ba viên bảo thạch thật nhỏ như ngôi sao.

“ Vân Yên kính? Thứ tốt, vẫn không nghĩ tới nhân loại lại có thứ tốt như vậy.” Âm Nhã Diệc cầm tấm gương nhìn một chút, thu hồi, Minh hậu của hắn có lẽ sẽ yêu thích.

Tiểu Tang đứng bên cạnh xem thường, hắn vẩy mi một cái, trừng Tiểu Tang một chút “Người không sợ Chân trở về diệt người?” (Long Ngọc có một tên khác là Trân Châu)

“Vương là sợ Vương hậu trở về diệt vương.” Tiểu Tang nói thẳng, hắn mới không sợ đâu.

“Thật sự sẽ không diệt ta.” Âm Nhã Diệc đắc ý.

“Nhưng sẽ làm cho vương ngủ thư phòng mười năm.” Tiểu Tang không lưu tình vạch khuyết điểm, Âm Nhã Diệc lại trừng hắn, hắn lại nói “Mười năm xe còn lại thần đã sai người tra xét, có một cái quạt giấy làm từ bằng ngọc, Minh hậu sẽ thích, còn có Hồng ngọc linh tiêu mà Minh hậu vẫn luôn muốn.” Hắn vừa nói xong, con mắt Âm Nhã Diệc càng trừng càng lớn.

“Thật sự tiểu nha đầu kia là con gái của Vị Dương đế mà không phải sủng phi? Vật quý giá như thế mà lại chôn cùng nàng?”

“Có lẽ nàng sống thêm mấy năm nữa liền không phải con gái.” Tiểu Tang lạnh nhạt.

“Lớn lên rất dễ nhìn?” Âm Nhã Diệc xem thường.

Tiểu Tang cười khê cung kính hành lễ, thật lòng nói: “Không bằng một phần vạn của Minh hậu.”

Âm Nhã Diệc nở nụ cười, quả nhiên bảo bối của hắn mới là đẹp nhất.

Quỹ trấn là nơi hồn phách không chịu đi đầu thai dừng lại, đương nhiên, nếu như cùng người ước hẹn không đi thì không sao, nhưng nếu không có ước hẹn mà lại không chịu đi đầu thai thì ở Quỹ trấn một ngày phải lấy của cải của kiếp sau đến đổi, đợi đến khi không thể trả nổi thì hoặc là đi đầu thai hoặc là đi làm công ở Quỹ trấn để chống đỡ. Lục Bảo Trân có một lượng của cải rất lớn đương nhiên không để ý đến điều này, theo Thập Lục đi đến một cái tiểu viện, tiểu viện không lớn nhưng được cái rất tinh xảo, quán sự chính là mập đại thẩm ở quán rượu phía trước. Người ở Minh giới không cần đồ ăn nhưng lại rất thích uống rượu, có người nói món ăn ngon nhất ở Minh giới chính là một bát mì vằn thắn thịt mà Minh hậu đã làm năm đó, hương bay mười dặm, đám quỹ như bọn họ không ăn được nhưng ngửi ngửi cũng thấy ngon.

Mập đại thẩm mỗi ngày bận rộn việc ở quán rượu, Lục Bảo Trân thỉnh thoảng lại hỏi thăm bà chuyện của Minh vương, nhưng mà bà chỉ luôn nói đến một nửa rồi thôi. Chính vì thế, xe bảo vật của Lục Bảo Trân đã ít đi ròng rã một xe.

“Thím, nha đầu kia là ai? Còn coi mình là công chúa gì gì đó chứ? Đều đã chết rồi còn không mang theo của cải của mình đi đầu thai đi, hỏi thăm vương của chúng ta làm gì? Cũng không sợ Minh hậu về đập cho nàng hồn phi phách tán!” Khách đến uống rượu trông có vẻ cao gầy tò mò hỏi.

“Đừng để cho nàng biết chuyện của Minh hậu.” Mập đại thẩm quay đầu lại, nói với người kia: “Tang đại nhân dặn dò, nha đầu này khi còn sống là nhi nữ được Vị Dương đế thương yêu nhất, từ nhỏ đã không coi mạng người ra gì, đã có hơn ngàn người vì nàng mà chết, nàng vừa chết liền cho hơn trăm người tuần táng theo nàng. Ý của Tang đại nhân là, trong tay của nàng có đồ vật mà Minh hậu yêu thích, phải lấy được chúng bằng mọi cách, vương thượng bây giờ đang buồn chán, có chuyện này cũng bớt đi một chút nếu không ngài ấy dần vật chúng ta thì chúng ta cũng không dễ chịu.” Kỳ thực Âm Nhã Diệc dần vật cũng không phải là loại phát hỏa bắt nạt quý, chỉ là toàn thân phán ra một loại khí âm hàn, ép đến quý không kịp thở, hận không thể lại chết một lần nữa. Vì không phải chết một lần nữa, mọi người liền tìm mọi cách để không chọc Minh vương tức giận, phương pháp đơn giản nhất chính là để Minh hậu cao hứng, một khi Minh hậu cao hứng thì tâm tình của Minh vương sẽ tốt, cuộc sống của bọn họ liền tốt đẹp. Vì thế, mọi người cùng nhau tính toán một hohn phách từ bên ngoài có là gì!

Gần đây Lục Bảo Trân rất thích chạy sang bên quán rượu, bởi vì người ở đó đều đang bàn về kiếp trước của Minh hậu, càng nghe càng cảm thấy mình chính là kiếp trước của Minh hậu.

“Ta nghe nói trong tên của Minh hậu có một chữ Trân.” Khách uống rượu giáp.

“Ta cũng nghe nói vậy nên có lẽ sau khi Minh hậu chuyển thế cũng mang theo chữ này.” Khách uống rượu ắt.

“Minh hậu chính là đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, kiếp trước chính là người của hoàng tộc, kiếp sau chắc cũng không kém lắm.” Khách uống rượu bình.

“Thôi đi, không kém lắm? Vương thượng của ta là ai, có thể cho Minh hậu thứ tốt nhất tuyệt không đưa cái thứ hai, kiếp này nếu là nữ thì nhất định phải là nữ nhi được sủng ái của hoàng tộc, nếu là nam tử nhất định phải là tướng tài trên chiến trường.”

Đột nhiên, một tiếng cạch lớn vang lên, thứ gì đó vỡ tung ở trên đường, làm cho tất cả mọi người chấn động.

Hết chương 8.

10. Quyển 1 - Chương 9: Kiếp Trước Kiếp Này

Trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một con cự thú, cao bằng tòa nhà hai tầng, sừng dê trên đỉnh đầu cong lên, thân hình như hổ, đầu vô cùng to, con mắt ở dưới nách, răng nanh sắc nhọn, mõm há to hầu như chiếm hết cả khuôn mặt.

Hống ——!

Một tiếng rống to, tất cả các ngôi nhà xung quanh đầy đều rung động, sắc mặt của người trên đường càng thêm trắng bệch.

“Là Thao Thiết!” Không biết là ai kêu lên một câu, trên đường rối loạn cả lên, tất cả mọi người đều chạy về một hướng, mà Thao Thiết thì lại hững hờ đi tới, giống như không có một tí uy hiếp nào, nhưng mà, người ở Minh giới lại biết, thứ này không chắc lúc nào sẽ xông lại cắn người một cái đâu! Thao Thiết không biết đủ, dạ dày vốn là không có đáy, ngay cả những đám hohn phách như bọn họ đều không đủ để cho nó nhét kễ rằng đâu!

Lục Bảo Trân chưa bao giờ thấy Thao Thiết, giật mình ngốc lảng đứng ở nơi đó nhìn nó đi tới cách nàng càng ngày càng gần, thấy nó mở ra miệng lớn, mặt xoạt một cái trở nên trắng toát, cảm giác như nó sắp nuốt lấy mình, sợ hãi đến mức trực tiếp ngồi xổm xuống đất run lấy bầy. Nhưng nó lại chậm chạp không đập tới, nàng giương mắt nhìn lại, thấy một người đang đứng thẳng trên đó, một bộ y phục màu đen như bị nhiễm mực, lại giống như đêm đen, tóc dài thuần đen gần như kéo dài tới mặt đất, tóc dài phân tán như vậy thế nhưng lại không dùng cái gì buộc lại, có vẻ chủ nhân của nó thường xuyên để nó phân tán như thế. Người kia duỗi tay ra một cái, nhẹ nhàng vung tay lên, chỉ nghe, gào ——! một tiếng, đầu còn Thao Thiết

gì nữa, một con hồ ly hai đuôi màu u lam bay ở giữa không trung, giãy giụa muốn chạy trốn nhưng không thể trốn được.

Âm Nhã Diệc đưa tay xách con hồ ly kia rồi lắc lắc, nó lập tức giả chết. Trên môi hằn nở một vết cười “Quý tung hồ? Thú vị, dám đến địa bàn của bản vương quấy rối, lá gan không nhỏ a.”

Quý tung hồ co rụt lại, hi vọng nó trông nhỏ hơn một chút, chân thành biểu thị, lá gan của ta rất nhỏ!

“Tiểu Tang, đưa cho Tư Thần, bảo hắn cũng nên chuẩn bị.” Âm Nhã Diệc vung tay lên, Quý tung hồ trong tay liền thành một độ cong rơi xuống trong lòng Tiểu Tang. Tiểu Tang dùng ánh mắt thương hại nhìn nó.

Nó ngồi ở trong lòng Tiểu Tang, dùng hai cái chân trước làm động tác cầu xin ‘tiền bối, nể mặt chúng ta là cùng tộc mà bỏ qua cho ta đi!’

Tiểu Tang dùng ngón tay búng trán nó một cái, nó liền lấy móng vuốt che trán ‘ai cùng tộc với ngươi! Lại nói, ta vì sao mà phải vì ngươi mà đặc tội vương?’

‘Ồ ồ...Bắt nạt hồ!’ Quý tung hồ một bên khóc một bên bị ôm đi, đến nơi vận mệnh “bi thương” của nó.

Lục Bảo Trân đứng dậy sửa sang ống tay áo hành lễ, xấu hổ mềm mại nói cảm ơn “Đa tạ công tử cứu giúp, tiểu nữ là Lục Bảo Trân, công tử có thể gọi nữ tử là Trân nhi.” Nàng nói như trên sân khấu, làm cho nhóm quý nấp ở trong bóng tối không khỏi bĩu môi, còn tiểu nữ cơ chứ!

“Trân nhi?” Âm Nhã Diệc hơi nhướn mày, ống tay áo vung lên, đi mất.

Nàng nhìn bóng lưng hắn rời đi, khẽ cười, còn thẹn thùng.

Cái này nếu như để cho người khác nghe sẽ không khỏi xù lông. Con mắt nào của ngươi thấy vương thẹn thùng? Cái gì? Điều nhìn thấy? Điều khoét xuống! Giữ lại điều vô dụng!

Âm Nhã Diệc chạy về đại điện đứng trước một tấm kính thủy tinh to bằng người thật, niệm một câu thần chú, kính thủy tinh liền xuất hiện những gợn sóng nhỏ, một bóng người mờ hồ hiện lên, dần dần rõ ràng “Lão bà thân ái!”

Hắn vừa kêu một tiếng liền nghe thấy một thanh âm mềm mại của trẻ con truyền tới “Ngươi có thấy chưa không? Còn thân với ái? Lại còn lão bà? Ca của ta là nam!” Một khuôn mặt trẻ con đáng yêu xuất hiện ở trước kính thủy tinh.

“Tổ Vân ngươi đi chết cho bản vương đi!” Âm Nhã Diệc xù lông, mới vừa thấy lão bà thân ái của mình nằm nghiêng ở trên giường mềm, vô cùng đẹp, vô cùng phong tình vạn chủng, nước miếng còn chưa nhỏ xuống đâu, liền bị cái giày thối này chặn lại rồi!

“Ta cứ không! Ta tức chết ngươi!” Tổ Vân nhảy nhót hò hét ở trước kính thủy tinh, hắn thối râu mép tròng mắt, đương nhiên hắn không có râu mép để thối, chỉ có thể tròng mắt. Hai tên bắt đầu tranh cãi, một lớn một nhỏ đứng ở trước kính thủy tinh ầu ẩu, cũng thật là vui.

“Khụ!” Long Ngọc ho nhẹ “Tổ Vân đừng nghịch, mang theo hai muội muội đi ra ngoài đi, ca có việc cần nói với Nhã Diệc.” Cậu vừa mở miệng Tổ Vân liền thành thật, chạy đến bên cạnh cậu, hôn một cái lên mặt cậu, ôm lấy Lộ Anh cùng với Tổ Vũ cũng đang hôn một cái lên mặt cậu chạy đi. Âm Nhã Diệc mạnh mẽ mắng các nàng một tiếng.

“Ngươi đều bao nhiêu tuổi rồi, vẫn chấp nhặt với tiểu hài tử?” Long Ngọc cười nhìn hắn “Nhớ ta rồi?”

“Mỗi ngày đều nhớ, thân ái ngươi khi nào về?” Âm Nhã Diệc tội nghiệp nháy mắt mấy cái.

“Được rồi được rồi, mấy ngày nữa ta sẽ về.” Long Ngọc cười nhìn hắn.

“Là mấy ngày?” Âm Nhã Diệc méo miệng hỏi.

Long Ngọc suy nghĩ một chút, “Mười ngày.”

“Thật lâu nha!” hắn kêu to.

“Mười lăm ngày?” Long Ngọc vẫy mi một cái.

“Mười ngày liền mười ngày!” Âm Nhã Diệc đọc thầm quy tắc của lão bà. Một lão bà mãi mãi là đúng, hai nếu như lão bà sai rồi, xin mời tham khảo một (người cái tên thê nô! Còn dám không nguyên tắc chút sao?)

“Ngoan, trở về làm món ngon cho người.” Long Ngọc tung hôn gió.

“Ta lại muốn ăn người.” Hắc tiếp được hôn gió, nói trắng ra.

“Được rồi, khi nào trở về cho người ăn.” Long Ngọc bắt đắc dĩ, tên sắc lang này!

“Ừm!” Tâm tình của hắc vô cùng tốt.

Trên thế giới này không có chuyện nào đáng sợ hơn tưởng bở, đây chính là một việc rất là ngớ ngẩn mà lại hủy người. Thật bất hạnh, Lục Bảo Trân liền rơi vào con đường này, lại là loại rơi vào vô cùng triệt để. Nàng tiêu xài của cải của nàng để tìm hiểu tin tức liên quan đến Minh vương, càng là muốn mua chuộc người bên cạnh Minh vương, nói cho hắc biết nàng đang ở đây, Minh hậu của hắc ở đây. Tất cả mọi người nhìn hành vi tự luyện của nàng nhưng không một ai nói cho nàng biết chân tướng, nàng cũng không biết những người nói tin tức cho nàng kia là những người nàng đã từng quen biết.

Những người vô tội tuổi còn rất nhỏ nhưng đã bị nàng hại chết, những oan hồn đã chết không thể đi đầu thai mà phải du dương ở quỷ trấn, nàng đến chính là cơ hội báo thù của bọn họ.

Lục Bảo Trân lẽ ra không phải chết sớm như thế, chỉ đáng thương, nghiệp chướng của nàng khi còn nhỏ cùng phụ hoàng của nàng quá sâu, những người trung thực thẳng thắn chết oan tố cáo bọn họ trên Minh điện, cho nên mới bẻ đi dương thọ của nàng làm cho nàng chết sớm, rồi lại liên lụy mạng sống của hơn trăm người, nợ đều cần phải trả, nàng ở lại quỷ trấn không thể nghỉ ngơi chính là vì trả nợ.

Nàng tính toán thời gian cảm thấy gần đủ rồi, Minh vương hắc là tới đón nàng, nàng cố ý mặc vào bộ quần áo đẹp dễ nhất của mình, mang theo mũ đội đầu nạm đầy châu báu. Ngay khi nàng ra khỏi cửa, đột nhiên, đèn đen treo đầy hai bên sáng lên, đèn đen được làm bằng một loại thủy tinh thuần đen, màu đen không phát ra ánh sáng, nhưng là nó lại sáng bóng, đem cả con đường rộng lớn chiếu thành từng đoàn từng đoàn đen. Đèn đen bay lên trôi nổi ở giữa không trung, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lại. Không gian chấn động, một cánh cửa mở ra, một con cự thú giống như lần trước xuất hiện, con cự thú kia như hổ như báo, toàn thân đỏ sẫm có hoa văn màu đen, trên người mang theo trang sức bằng vàng ròng, trên lưng nó có một người đang ngồi.

“Là Minh hậu!” Có người hô.

“Cung nghênh Minh hậu trở về!” Mọi người dồn dập quỳ xuống hành lễ.

“Miễn” Người trên cự thú mở miệng nói chuyện, tuy rằng chỉ có một chữ, nhưng cũng có thể nghe ra được là thanh âm của nam tử.

Lục Bảo Trân ngẩng đầu xem nam tử trên thân cự thú, một thân trường bào màu xanh nhạt thêu hoa văn Mạn Đà La đỏ tươi, mái tóc dài màu tím dùng một cái dây buộc tóc vàng buộc lại. Khi nàng nhìn hắc, hắc cảm giác được, nghiêng đầu nhìn sang, nàng nhìn thấy một đôi mắt phượng nhỏ dài yêu mị, khóe mắt hơi nhếch lên, con mắt cũng là màu tím đậm sáng long lanh, môi đỏ ôm lấy nụ cười như có như không. Tuyệt thế khuynh thành, bốn chữ này đột nhiên xuất hiện trong đầu nàng, cúi đầu nhìn lại chính mình, rõ ràng là một thân hồng y diễm lệ, rõ ràng là mũ đội đầu lóa mắt, nhưng ở trước mặt cậu lại có vẻ thiếu sức sống vô lực, chỉ có cậu mới xứng đáng với danh xưng Minh hậu kia!?

Nàng bị ý nghĩ của mình sợ hết hồn, nam tử đã thu hồi ánh mắt, tay vuốt nhẹ trên cổ cự thú “Diễm, đi.” Cự thú gầm nhẹ một tiếng, nhắc bốn vó lên chạy đi. Móng vuốt của nó cũng không phải là móng vuốt bình thường mà là giống như sắt thép, nện lên mặt đất làm phát ra những tiếng giòn nhẹ.

“Liệt thú? Khá lắm, Minh hậu của chúng ta đúng là không tầm thường!” Có người than thở.

“Người thì biết cái gì? Đó là thiết kỵ của gia tộc Johnson, người xem cái chân kia, liệt thú ở Tu La giới chỗ nào cũng có nhưng con có thể sinh ra gót sắt là thiên cổ hiếm thấy! Thế nhưng gia tộc Johnson lại có một nhánh thiết kỵ năm mươi con như thế, đúng là gia tộc của người ta là vô địch ở Tu La giới a!”

“Ta nghe nói, vật cười của Minh hậu chính là do ngài ấy bắt ở thung lũng Mocadic, chỗ kia có rất nhiều hung hiểm nhá! Lần đó điện hạ đi bảy ngày làm cho vương đau lòng hồng mắt, thế nhưng sau đó ngài ấy

lại cười liệt thú trở về. Người xem màu lông kia, thể hình kia, chính là Hỏa Lôi song thể hiếm thấy!”

Mọi người ước ao mồm năm miệng mười nói.

Lục Bảo Trân nhìn phương hướng Long Ngọc ly khai, thật lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh, cảm giác cực kỳ không cam lòng bốc lên từ đáy lòng.

Diễm một đường chạy về phía đại điện, một vệt bóng đen liền chạy ra, Diễm giơ lên móng trước đập lên bóng đen kia, chỉ nghe một tiếng thét thảm “Gào—“

“Muốn hồ mệnh rồi!” Quỷ tung hồ bị đè phía sau lưng, bốn chân không ngừng quơ loạn choạng.

“Thứ gì vậy?” Long Ngọc cau mày nằm nhoài trên người Diễm nhìn xuống.

“Hống—!” ‘điện hạ hỏi người đấy, thứ gì vậy?’ Một tiếng hống của Diễm, Quỷ tung hồ vốn giãy giụa liên tục bỗng thành thật.

“Gào——!” ‘thưa tiên bối, tiểu đệ là Quỷ tung hồ!’

“Hống——!” ‘ai là tiên bối của người!’ Diễm lại hống, Quỷ tung hồ oan ức, tại sao một tên hai tên đều như vậy nha!

Lúc hai con thú nói chuyện Âm Tư Thần đã đuổi tới, kinh hãi nhìn thấy cha của mình, chạy tới “Cha, ngài trở về rồi!”

Đương nhiên hần không nhào tới đã bị người đánh qua một bên.

“Thân ái người trở về rồi! Không phải còn mấy ngày nữa sao?” Âm Nhã Diệc giơ móng vuốt ôm Long Ngọc xuống từ trên người Diễm.

“Không phải là nhớ người sao.” Long Ngọc cười, đưa tay nắm mặt của hần, hần hầu như hạnh phúc chết rồi.

“Khụ khụ!” Âm Tư Thần dùng sức ho hai tiếng “Phụ vương, cha chú ý ảnh hưởng, nhi tử còn ở đây.” Đều là lão phu phụ, còn buồn nôn như vậy, tú ân ái cái quỷ gì nha!

“Người” Âm Nhã Diệc chỉ tay vào hần “Nên làm gì thì làm đi!”

Âm Tư Thần lườm một cái, phụ vương hần rõ ràng chỉ cần lão bà, ngay cả nhi tử cũng không muốn, ba chữ kia nói như thế nào nhỉ, vô liêm sỉ! Đúng, chính là ba chữ này!

Hần đánh mất đem Quỷ tung hồ cứu ra khỏi móng vuốt của Diễm, âm thầm giơ ngón tay giữa với Âm Nhã Diệc, mang theo Quỷ tung hồ đi tìm địa phương huấn luyện, đây là nói một cách êm tai, sự thực là, tìm địa phương chà đạp.

Long Ngọc vung tay lên để Diễm tự mình đi nghỉ ngơi, tìm địa phương chơi cũng được, nói chung cậu mặc kệ.

Cậu bị Âm Nhã Diệc ôm vào bên trong cung điện, đặt lên chiếc giường lớn thoải mái, đem những bảo vật lần này vợ vét được đưa đến trước mặt cậu, quả nhiên là những đồ vật Long Ngọc sẽ thích, lại càng có hứng thú với cái Vân Yên kính kia.

“Tấm gương này có tác dụng gì?” Long Ngọc lấy tay xoa xoa mặt kính, rất là thích cái gương nhỏ này.

“Nó có thể nhìn thấy quá khứ của người khác.” Âm Nhã Diệc sủng nịnh ôm cậu.

“Không nhìn thấy nha?” Long Ngọc quay mặt kính về phía Âm Nhã Diệc lắc lắc, trên kính thế nhưng lại không có gì cả.

“Nó không nhìn thấy ta.” Âm Nhã Diệc bóp nhẹ mũi cậu, cậu bắt mắt kêu lên.

Âm Nhã Diệc ở trong điện xử lý chính sự, Long Ngọc an vị tựa ở trên giường mềm chơi Vân Yên kính trong tay, tề nhạ chiếu qua chiếu lại, chiếu không tới Âm Nhã Diệc nhưng chiếu đến người khác, khi Tiểu Tang đi vào liền bị cậu chiếu đến. Chỉ thấy trong gương xuất hiện một con sói đen khẩu khinh khỏe mạnh nhỏ nhắn, con sói này bị bấm vô cùng, nhìn qua thì không quá giống sói mà lại càng giống con chó con.

Long Ngọc mím môi cười trộm, liếc mắt nhìn Tiểu Tang, hóa ra là một con sói đen nha, nhìn Tiểu Tang trong gương lúc chạy lúc nhảy, chơi loạn khắp nơi làm cậu tự dưng muốn nuôi một con chó. Tiểu Tang trong gương đang chạy vui quên trời đất, đột nhiên có một bàn tay nhỏ xuất hiện, tóm chặt cái đuôi của Tiểu Tang, nó uông một tiếng, không đúng! Gào một tiếng, móng trước mất lực, phía sau không ổn định, lập tức liền lật lại, ngã nhào lặn từ sườn dốc xuống, bàn tay nhỏ bám vào đuôi nó cũng bị kéo ngã nhào theo. Hai người đồng thời lặn xuống sườn dốc cứ như là đang thi xem ai lặn nhanh hơn vậy, mắt thấy hai người sắp lặn xuống bờ sông, một bàn tay cứu bọn họ, đặt họ lên mặt đất, một người một sói bị trúng một cái tát trên mũi, đều mang vẻ mặt oan ức che thí thí.

Lúc này Long Ngọc mới nhìn thấy chủ nhân của bàn tay nhỏ kia. Là một em bé mập, mặc một cái yếm hồng lớn, bàn chân nhỏ để trần, cũng để hở tiểu thí thí, ngay cả tiểu JJ cũng có thể nhìn thấy. Em bé mập có khuôn mặt giống mấy phần với Tư Thần nhà cậu, nhưng lại càng giống nam nhân đang ngồi làm việc kia. Long Ngọc nhìn tấm gương, nhìn Âm Nhã Diệc, xác định em bé mập cưỡi trường này chính là Âm Nhã Diệc, nhìn em bé mập trong gương thở phì phò chỉ trích sói đen nhỏ, nó như gặp phải cảnh khốn cùng cúi đầu trên đất phải móng vuốt. Nguyên lai từ nhỏ Nhã Diệc nhà cậu đã không nói lý, càng xem càng buồn cười, cuối cùng cậu không nhịn được, vút gương sang một bên, lặn lộn ở trên giường cười, cười đến nỗi bụng đều đau nhưng vẫn không ngừng được.

Động tĩnh của cậu lớn như vậy không thể không đưa tới sự chú ý của Âm Nhã Diệc, vừa mới đi tới liền nhìn thấy hình ảnh trong gương, mặt nhất thời đen, lập tức rõ ràng Long Ngọc cười cái gì, bắt đầu ôm lấy người “Tiểu bại hoại! Dám cười phu quân của người? Xem vì phu trượng trị người như thế nào!”

“A! Sắc lang nha!” Long Ngọc nửa thật nửa giả kêu sợ hãi, cười đùa né qua trốn đi, bị Âm Nhã Diệc đè lại, vừa ngẩng lên thì một nụ hôn đã rơi vào trên môi. Cậu ngẩng đầu, gấn bó như môi với răng, tay vô tình chạm vào Vân Yên kính, tấm gương rơi trên mặt đất, chiếu trên người bọn họ, chiếu ra một cái hình ảnh.

Một đứa bé trắng trẻo non nớt bị đặt ở trên cái giường lớn một mình, không có ai trông không có ai chú ý. Đứa trẻ bò tới bên giường, rớt xuống, một đôi tay tiếp được nó, một nam tử mặc đồ đen, đem nó ôm trở về giường, phóng ra một đạo cấm cố đảm bảo nó sẽ không ngã xuống nữa. Đứa bé cầm lấy tay nam tử chơi, yy tự nói, nam tử ôn nhu nhìn nó, ngón tay khẽ vuốt qua mặt nó. Có người đến, trước khi người đi vào nam tử đã biến mất rồi, đột nhiên biến mất từ trong tay đứa bé, đứa bé oa oa khóc lên, khóc rất thương tâm, bất luận người phụ nữ mỹ lệ mới vào dỗ thế nào đều không được.

Nam tử ngoài phòng tay nắm thành quyền, mạnh mẽ nhắm mắt lại, biết mất.

Cuối cùng đứa bé khóc mệt, ghen ngào ngủ.

Hình ảnh biến mất, chỉ xuất hiện một đôi bích nhân trên giường, tay đan vào nhau, ân ái như vậy.

11. Quyển 1 - Chương 10: Cầu Không Được

Bên trong quán rượu có rất nhiều người đang ngồi, đều vây quanh một người, một thân y phục đặc biệt của người kia nói rõ đó chính là quý sai. Hắn đặc ý uống rượu mà những người khác mời.

“Lão Cửu ca, nói nhanh lên lần này bởi Minh hậu đi Tu La có gì vui?” Khách uống rượu hỏi, quý sai bị gọi là lão Cửu ca này, tên thật là Liêu Cửu, gọi trắng ra liền thành lão Cửu, xem như là người hầu tương đối lâu ở Minh giới, vì lẽ đó hồn mới hồn cũ đều tôn trọng gọi một tiếng, lão Cửu ca.

“Còn có thể có gì vui? Không phải là lại có mấy tên có mắt không trông, làm cho điện hạ không thoải mái, liền đánh, Tu La Vương lại gây phiền phức, gia chủ gia tộc Johnson dưới cơn nóng giận diệt toàn bộ gia tộc cáo trạng kia.” Lão Cửu uống rượu nói.

“Mỗi lần điện hạ trở lại đều gặp gỡ đám người mắt không trông này?” Trong đám khách uống rượu có người không hiểu.

Lão Cửu vừa nghe liền vui vẻ “Tiểu tử mới tới đây phải không?”

“Đúng vậy, ta đến đây từ mười ngày trước.” Người kia thật không tiện gãi đầu một cái.

“Chẳng trách, ngươi nếu như thấy điện hạ của chúng ta liền rõ ràng.” Lão Cửu cười trả lời.

“Ai? Ngày đó ta mới nhìn từ xa một lần, vẫn không nhìn rõ.” Người kia chớp chớp mắt.

“Vậy ngươi có cảm giác gì?” Lão Cửu nhìn hắn, đó là một hồn phách rất trẻ, có lẽ lúc còn sống cũng mới chỉ hơn hai mươi tuổi, có thể không tới, sợ là ngay cả sự đời còn chưa trải qua.

“Rất không tầm thường.” Người trẻ tuổi thật lòng nghĩ “Cảm giác rất đặc biệt.”

“Ngươi chỉ là nhìn thấy từ xa, nếu như người ở trước mắt ngươi, ngươi sẽ cảm thấy giống như là người trời, chắc!” Lão Cửu cảm thấy lời nói không đúng, lắc đầu một cái “Người trời cũng không sánh được, quá lạnh đậm, không có được mị lực như vậy.” Cần thận ngẫm lại “Hắn là như một cây hoa yêu, rõ ràng cảm giác được nguy hiểm nhưng lại không thể không nhìn đến gần.”

“Thật sự có mị lực lớn như vậy?” Người trẻ tuổi không quá tin tưởng.

“Tiểu tử thú vị thì biết cái gì!” Có người ở phía sau đánh hắn một cái “Điện hạ của chúng ta là mỹ nhân đệ nhất Tu La giới, ngài ấy nếu như là thứ hai thì không ai dám xếp thứ nhất, phối với vương của chúng ta là người số một lực giới rất phù hợp!”

“Nói ra thì điện hạ vẫn là vương của chúng ta trăm cay nghìn đắng theo đuổi đấy!” Lão Cửu đột nhiên nhớ đến.

“Ai? Ta còn tưởng rằng điện hạ theo đuổi vương đâu!” Mấy người mới đến Minh giới kinh hãi.

“Làm gì có chuyện đó!” Lão Cửu hạ thấp giọng nói “Các người đừng có truyền ra ngoài, ta nói cho người biết, lão Cửu ta biết chút ít về chuyện lúc đó. Nhớ năm đó, điện hạ ở nhân giới có người yêu, khi đó hai người đang cãi nhau, vương của chúng ta nhân lúc đó mà mang cả người lẫn tâm điện hạ về Minh giới, đó lại chính là thời kỳ rung chuyển, điện hạ không tên không phận mấy trăm năm, vì chuyện này mà gia tộc Johnson suýt chút nữa đánh đến Minh giới. Gia chủ Johnson đều nói, có bản lĩnh cưới hỏi đằng hoàng, đánh trống khua chiêng mà cưới điện hạ về, không bản lĩnh liền trả lại người, nhà Johnson vẫn nuôi nổi. Vương đương nhiên là muốn kết hôn, khi đó sáu đại trưởng lão đều không đồng ý, vương liền một mạch rằng rắc bọn họ!” Hắn làm một cái thủ thế chặt đầu ở trên cổ, mọi người hít vào một hơi, có vẻ là không nghĩ tới Minh vương sẽ tàn nhẫn như vậy, hắn nói tiếp “Điện hạ cũng không phải kẻ tầm thường, mang theo thiết kỵ của gia tộc Johnson lập bao chiến công hiển hách, thực lực năng lực đều chứng minh, hiện tại ngoại trừ vương thì còn có ai có thể làm đối thủ của điện hạ? Cho nên mới nói vị trí Minh hậu này không phải a miêu a cẩu có thể ngồi.” Hắn sâu xa nói ra câu nói sau cùng, ánh mắt liếc nhìn bóng người vẫn giấu ở sau màn, trong lòng cười gằn, một tiểu nha đầu mười năm tuổi, còn muốn đấu cùng điện hạ?

“không đúng rồi? Lão Cửu ca, bình thường điện hạ chậm thì ở mười ngày nửa tháng, nhiều thì ba, năm tháng, không tới mức vương dỡ nhà phóng hỏa thì không trở lại, lúc này mới đi...” Người kia tính toán một chút “Chín ngày, tại sao đã trở lại?”

“Mấy ngày nữa chính là mười lăm tháng bảy, chợ quỷ sẽ mở ra, trông có điện hạ trấn bãi, đám tiểu quỷ kia không biết sẽ nháo đến mức nào, điện hạ không giống với vương, có việc dễ thương lượng, chuyện lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không, điện hạ chính là trực tiếp hành động, chém xong thì nói sau.” Lão Cửu cười ha ha uống rượu, một ít người nghe mà phát lạnh, chém xong thì nói cái quỷ gì nha? Ngẫm lại, không phải vốn là nói cùng quỷ sao!”

Lục Bảo Trân chẳng biết đi ra quán rượu khi nào, cũng không biết mình từ bao giờ đã đến phụ cận của Mê Di điện, ngẩng đầu liền thấy cung điện huy hoàng kia, mơ mơ màng màng nhìn cung điện, không biết mình nên làm cái gì.

“Ngươi là ai, ở đây làm cái gì?” Thanh âm trẻ con mềm mại lạnh lạnh vang lên phía sau nàng.

Nàng quay đầu nhìn lại liền thấy con liệt thú Diễm, mà ngồi ở trên lưng nó chính là một cô bé, nhìn nàng từ trên cao xuống, ngọt ngào không nói ra được. Cô bé kia có mấy phần quen mắt, một đôi mắt to màu nâu nhạt lộ ra sạch sẽ “Ngươi là ai?” Lục Bảo Trân ngẩng cao đầu nhìn nàng.

Cô bé không hề trả lời liền có người hô “Công chúa, tổ tông của ta! Ngài nhanh leo xuống, nếu để cho điện hạ biết, tiểu nhân còn giữ lại được mạng sau?” Phụ nhân cao quý nhanh chóng tiến lại gần.

“Ta đã biết rồi.” Thanh âm của Long Ngọc nhân nhạ truyền đến từ cửa Mê Di điện, thân thể của phụ nhân nhất thời cứng đờ, quỳ thân hành lễ.

Lục Bảo Trân nhìn Long Ngọc tựa ở trên cửa điện, mái tóc dài màu tím rối tung, trường bào màu xanh nhạ, trên cổ lấm ta lấm tẩm vết hồng hồng, mắt phượng nửa híp, vô cùng phong tình vạn chủng, vô cùng làm người ta cảm tức!

“Cha, cha cho con Diễm đi, cha xem con cười lên nó nó đều không phản kháng, rõ ràng chính là thuận theo con mà!” Phồn Dạ vuốt vuốt lông trên người Diễm.

Long Ngọc nghiêng đầu nhìn nàng, trên môi câu ra một vết cười “Diễm.” Cậu chỉ gọi một chữ, thân thể của Diễm run lên, Phồn Dạ ở trên người nó bị quăng lên cao, bị đuôi của nó quăn lấy, phóng tới trên mặt đất. Nó đi tới bên người Long Ngọc, thuận theo nằm xuống.

“Rõ chưa?” Long Ngọc nhẹ giọng hỏi nàng.

“Rõ rồi.” Nàng đứng tại chỗ mũi chân vẽ lòng vòng ở trên mặt đất, Diễm không phải thuận theo nàng, mà bởi vì nàng là con gái của Long Ngọc mà không làm bị thương nàng.

“Tiểu Dạ, thân thể của con là thuần hỏa, phối với một con liệt thú thuần lôi là tốt nhất, chờ thêm hai năm nữa năng lực của con được rồi liền đi tuần một con vừa ý, Diễm là hỏa lôi song thể không quá thích hợp với con.” Long Ngọc bình thường rất sủng Phồn Dạ, nhưng đến khi giáo dục con cái liền rất nghiêm ngặt. Đừng xem nàng mang dáng vẻ của cô bé bảy, tám tuổi, tuổi của nàng đã hơn trăm tuổi, năng lực xếp ở trong hạng một trăm ở Tu La.

“Vâng, con đã hiểu.” Phồn Dạ bình thường rất hay làm nũng nhưng chưa bao giờ cho rằng mình là con gái mà có thể lười biếng. Nguyên vọng lớn nhất của nàng chính là, có thể chinh chiến sa trường giống như cha nàng! Cha là anh hùng trong lòng nàng, so với phụ vương còn lợi hại hơn!

Lời này nếu để cho Âm Nhã Diệc nghe được nhất định sẽ nói, không sai! Con gái nói rất đúng! Lão bà là lợi hại nhất! (tên thê nô không nguyên tắc!)

“Người phụ nữ kia là ai?” Long Ngọc duỗi tay về phía sau, tóm chặt cái tay đang sờ loạn của Âm Nhã Diệc.

Lục Bảo Trân sững sờ nhìn Âm Nhã Diệc đột nhiên xuất hiện, bên tai càng vang vọng thanh âm của hắn “Một người không quá quan trọng.” Nàng? Không quá quan trọng?

“Yêu? Công chúa Vị Dương quốc?” Cái gương nhỏ trong tay Long Ngọc phi thường quen mắt “Con gái của tên bạo quân Vị Dương đế kia nha? Đúng là cha nào con nấy.” Cậu cười lạnh một tiếng “Sách, Trình Tử Duyệt đầu thai hắc là đã lớn, thêm năm năm nữa cũng đến lúc diệt Vị Dương quốc, thù lớn đã đến lúc báo.”

Trình Tử Duyệt! Nàng kinh sợ, người kia là đế sư (thầy giáo của hoàng đế) của phụ hoàng nàng, từng là tướng quốc của Vị Dương quốc, sau thấy phụ hoàng vì nàng mà xây dựng Cảnh viên mà khuyên can, nói phụ hoàng quá mức sủng nịnh nàng mà không để ý sinh tử của bách tính, lại còn lập ra mười tội trạng lớn của nàng và phụ hoàng. Nàng cảm thấy oan ức khóc nháo lên muốn phụ hoàng giết hắc, phụ hoàng không chỉ giết hắc còn diệt toàn tộc hắc, nghe nói khi hắc chết còn mắng to phụ hoàng bạo quân, năm đó nàng mới chỉ có sáu tuổi.

Không đúng! Khi nàng chết mới có mười lăm tuổi, coi như Trình Tử Duyệt đi đầu thai, nhiều nhất cũng là chín tuổi! Làm sao có khả năng đã lớn?

“Phép tính ở Minh giới với Nhân giới không giống nhau.” Long Ngọc giống như biết nàng đang nghĩ cái gì, cười lên “Sáu tháng ở Minh giới là một năm ở Nhân giới, vừa vặn hắc trưởng thành, năm nay mười bảy tuổi.” Giao điểm duy nhất giữa Minh giới và Nhân giới chính là mười lăm tháng bảy, ngày đó bất kể là Nhân giới, Thiên giới, Linh giới, Tu La giới, vẫn là Minh giới đều có thời gian giống nhau, bất quá chênh lệch thời gian giữa Minh giới và Tu La giới không nhiều, cũng là nửa năm bằng một năm ở Nhân giới, chỉ có điều Tu La giới chênh lệch nửa canh giờ so với Minh giới.

Nàng giật mình nhìn cậu, bỗng nhiên phát hiện, cái gương nhỏ trong tay cậu, chính là Vân Yên kính của nàng! Tại sao ở trong tay cậu.

“Vương, Tang đại nhân mời ngài đi vào thương thảo sự tình của chợ quý.” Minh tướng đến bấm báo.

“Biết rồi.” Âm Nhã Diệp phát tay một cái để Minh tướng đi xuống, ôm eo Long Ngọc chà xát, “Thân ái, ta đi đây.”

Long Ngọc kéo tay hắn, đưa ta đem mặt nạ ở trên gương mặt hắn kéo xuống hôn lên rồi chỉnh lại mặt nạ “Đi đi, tí nữa mang điểm tâm cho người.”

“Dem người đóng gói lại là tốt nhất, không có cái gì so với người càng mỹ vị hơn.” Hắn cười xấu xa vỗ nhẹ lên mũi Long Ngọc, đưa tới một cái tròng kiêu diễm của đối phương, nhất thời làm cho lòng hắn nóng lên, hôn lên, hôn đủ rồi mới liếm môi rời đi.

Âm Nhã Diệp đi rồi, Long Ngọc không có ý định tiếp tục bồi Lục Bảo Trân, vẫy tay gọi con gái tiến vào điện liền không có người nào đứng bên ngoài nữa, phụ nhân cao quý tự giác lui ra, lúc rời đi nhìn Lục Bảo Trân một chút, trong mắt đầy khinh thường.

Không lâu lắm, bên trong điện truyền ra một tiếng tiêu rất êm tai, kéo dài như tiếng nước chảy, từng tiếng từng tiếng lọt vào tai, dễ nghe không nói ra được. Ngẩng đầu mơ hồ thấy có người tựa ở bên bệ cửa sổ lầu hai, trong tay cầm một cái tiêu hồng ngọc, cặp tay thon dài trắng nõn kia kết hợp với màu hồng của tiêu rất là xinh đẹp, nhưng ở trong mắt Lục Bảo Trân lại vô cùng chói mắt. Đó là hồng ngọc linh tiêu, làm từ cả viên linh thạch thượng phẩm, là thượng phẩm hiếm thấy bên trong thượng phẩm, là phụ hoàng đưa cho nàng chơi đùa, tại sao sẽ ở trong tay hắn?

“Cha thổi tiêu thật là dễ nghe.” Phồn Dạ nằm nhàoai trên đùi Long Ngọc, gặm điểm tâm, cẩn thận không làm rơi điểm tâm lên y phục của cậu. Có thể gặm điểm tâm ở trên đùi cậu như thế cũng chỉ có nàng, ngay cả Âm Nhã Diệp cũng không có đãi ngộ này.

“Tiểu Dạ, ba ngày sau chính là chợ quý, muốn cái gì sao?” Cậu cười nhìn con gái, trong mắt tràn đầy sủng nịnh.

“Dạ nhi có cha là được rồi! Cái khác đều không quan trọng!” Nàng đưa tay ôm lấy cậu cọt cọt làm nũng, cậu cười sờ đầu của nàng.

“Muội cái tiểu không lương tâm! Ca ca cũng không quan trọng?” Tư Thần đi vào, cười véo mặt của muội muội, nhìn thiếu niên chỉ hơn mười mấy tuổi, tuổi tác thực ra còn hơn muội muội mấy trăm tuổi, chỉ có thể nói người ở Minh giới lớn lên rất chậm.

“Đương nhiên quan trọng, nhưng là không quan trọng bằng cha!” Phồn Dạ đành hoàng hoàng trịnh trọng nói, nghiêng đầu nhìn ca ca “Diệp ca ca đâu?”

“Kiếm tiền rồi.” Nghĩ đến tên Diệp Phiêu Hương kia, Tư Thần đều cảm thấy đau đầu.

“Hắn có thể kiếm được bao nhiêu tiền?” Nàng xem thường.

“Được rồi, cùng Tiểu Diệp Tử nói nếu coi trọng cái gì ở chợ quý thì tính vào cha, bảo hắn đừng kiếm nữa.” Long Ngọc lắc đầu một cái, tiểu tử kia không biết lại coi trọng cái gì.

“Cảm ơn cha.” Tư Thần thay Diệp Phiêu Hương cảm ơn, bây giờ tiểu tử kia không lý do không trả tiền lại rồi!

Diệp Phiêu Hương còn không biết túi tiền của mình bị người nhìn chăm chăm đột nhiên lạnh hết cả người.

Lục Bảo Trân cuối cùng biết hết mọi chuyện từ miệng của đại thẩm mập, tại sao những người kia lại nói tin tức giả cho nàng, đều là đến báo thù! Tiệp dân tiệp dân! Đều là tiệp dân!

Nàng muốn dùng tài bảo của mình trao đổi với mấy tên quý sai để cho đám người kia cơ khổ cả đời! Vậy mà lúc này nàng mới phát hiện, hai mươi xe trân bảo kia của nàng đã không còn lại bao nhiêu, chỉ sợ bây giờ tiền đề ở lại nơi này cũng không đủ, nhưng là nàng không cam lòng, nàng muốn liêu một phen! Nếu là không thể chiếm một vị trí trong lòng người kia, như vậy liền để người kia hận nàng được rồi, chí ít sẽ nhớ tới nàng!

Ba ngày sau, chợ quĩ mở ra, người có tư cách tiến vào ở lục giới không nhiều, trong chợ quĩ đồ vật kỳ kỳ quái quái cũng có, đương nhiên làm cho Âm Nhã Diệc để ý chính là một loại gấm màu xanh nhạt ở Linh giới, màu xanh nhạt như ánh sáng của mặt trăng vậy, thân ái nhà hắn thích nhất quần áo màu trắng xanh như vậy, gấm màu xanh nhạt này là thích hợp nhất. Vốn dĩ với giao tình giữa hắn và Linh giới, lấy được loại gấm này là không khó, vấn đề là, năm đó Đại trưởng lão Linh giới muốn đem Tam công chúa của Linh giới gả cho hắn, nhưng là hắn lại cưới Long Ngọc, Đại trưởng lão dưới cơn nóng giận không làm ăn cùng Minh giới cũng chính là cắt đứt loại gấm này, Đại trưởng lão nóng giận rất nghiêm trọng, nhưng là! Minh hậu nổi giận lên nghiêm trọng hơn!

Người cái tên đại trưởng lão Linh giới kia dám lên mặt với vương nhà ta! Tính ra, vương nhà ta còn cao hơn người một lứa đầu! Người không làm đúng không! Đừng hối hận!

Trăm năm sau đó, Đại trưởng lão thật hối hận, nếu như quần lót của người ba ngày hai cái bị treo ở trên cửa chính vẫn là loại quần lót hoa mà người yêu thích nhất, nếu như mấy ngày liên bên trong đồ ăn của người đều là đồ vật mà người không thích ăn, nếu như người cùng nhà người thân ái đang muốn thân thiết thì liên bị người đánh gãy, nếu như nhà người linh thú mỗi ngày được thả ra chạy loạn, là ai cũng phải hối hận!

Hắn muốn làm cuộc làm ăn này, Long Ngọc còn không làm, chợ quĩ mở ra, gấm mà thợ thủ công ở bên ngoài làm không kém hơn thợ thủ công của hoàng gia một chút nào, giá tiền còn thích hợp, có lúc lại là lấy vật đổi vật, càng thích hợp, thích hợp như thế ai còn cần nhìn mặt của người! Vì lẽ đó Long Ngọc liền gây phiền phức cho Đại trưởng lão còn gây sự với hắn, hơn nữa còn phái Tư Thần và Diệp Phiêu Hương đi, không làm liên cái tiền tiêu vật, làm thì tiền tiêu vật tăng lên gấp mười lần, hai người thương lượng, Đại trưởng lão lại không phải người quen của bọn họ, vừa có tiền, lại vừa làm vừa lòng cha! Làm thôi! Cho tới hôm nay nhà của Đại trưởng lão vẫn phát sinh đủ loại chuyện, đến bây giờ hắn đều quen rồi.

Trên chợ quĩ, Âm Nhã Diệc như thường chọn mua gấm, hơn nữa còn gặp Nguyệt long sa trăm năm, đương nhiên bao hết, làm một kiện y phục cho thân ái nhà mình, hắn mua đến cao hứng.

Bên Lục Bảo Trân cũng gặp được vật kỳ lạ, Băng phong tuyết yêu, một loại sinh vật ngay cả linh hồn đều có thể đông lại. Nàng dùng toàn bộ tài bảo còn lại của nàng để đổi nó, thả ra ngay ở trước mặt Long Ngọc, nàng tay chỉ tay một cái Băng phong tuyết yêu liền bay về phía Long Ngọc. Bộ dáng của Băng phong tuyết yêu rất xấu, trên đầu có cái sừng dài như sừng trâu, tốc độ rất nhanh, Long Ngọc lạnh lùng nhìn nó đập tới, tốc độ của nó người bình thường không thể nhìn thấy, nhưng cậu lại có thể nhìn được rõ ràng, chiến kích trong tay vung lên, vẽ một vòng trăng tròn, sóng nhiệt đập lại, Băng phong tuyết yêu chỉ biết kêu thảm một tiếng, liền hóa thành một đồng nước lạnh, bốc hơi mất ở trong không khí.

Nàng nhìn về phía Long Ngọc, bây giờ mới biết người đàn ông này nguy hiểm đến mức nào, trên trán là hoa văn hỏa lôi, dĩ nhiên là hỏa lôi thể như liệt thú của cậu!

“Sai rồi, ta là thể chất lôi phong.” Cậu vừa mới cất tiếng, nàng mới biết mình không cẩn thận nói ra, không đúng! Thể chất lôi phong? Tại sao lại có dấu ấn của lửa?

“Đây không phải dấu ấn của lửa, là mà là dấu ấn của máu.” Long Ngọc lạnh nhạt, vung tay lên, quĩ soa gọi là A Tam xuất hiện bên cạnh cậu hành lễ, ngón tay cậu chỉ vào nàng, “Đưa nàng đi đầu thai, có thể đời sau, nếu người may mắn thì chúng ta sẽ gặp lại.” Mắt cậu lạnh như băng làm cho lòng nàng lạnh lại.

Nàng bị A Tam ôm lấy hôn phách ép đi về phía cầu Nại Hà, khi nàng bị đẩy tới cầu, nàng quay đầu lại, không phải là nhìn Âm Nhã Diệc mà là nhìn Long Ngọc, ta nhớ kỹ người, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, ta sẽ không bỏ qua người!

Sương mù trên cầu Nại Hà nuốt chửng bóng người của nàng, nàng không uống canh Mạnh bà, sẽ nhớ tới đời đời kiếp kiếp, tương tự, cũng sẽ thống khổ đời đời kiếp kiếp!

Trên giường lớn mềm mại, một đôi mắt mở, Long Ngọc, ta nhớ kỹ người rồi!

Trên bàn là một tờ giấy thông báo chuyển trường, một hàng chữ rõ ràng, ngày 15 tháng 2 đi tới hệ khảo cổ năm nhất của tổng học viện khu Châu Á.

Hết chương 10.

12. Quyển 1 - Chương 11: Long Gia Thiếu Chủ

Thứ hai là ngày thống khổ nhất trong tuần, bất luận đối với những người làm công hay là những học sinh, chắc chắn đó là ngày thống khổ nhất.

Âm Nhã Diệc rất hận thứ hai, bởi vì tối hôm trước không thể thân thiết tận hưởng cùng Long Ngọc, Long Ngọc cũng rất hận thứ hai, bởi vì buổi sáng sẽ không thể đứng dậy nổi do tối qua bị Âm Nhã Diệc quẫn.

Kết quả là sáng sớm ngày thứ hai sẽ rất hỗn loạn, hai người đều vội vàng thu thập, lại không thể trực tiếp dùng pháp thuật làm biến mất vết tích, sợ rằng sẽ khiến người ta hoài nghi. Sau khi hai người thu thập xong, dùng phép thuật chỉnh lí nhà, sau đó mua hai phần bữa sáng ở quán nhỏ dưới nhà. Sau khi bố trí chương trình lái tự động trên phi thuyền, Âm Nhã Diệc bồi Long Ngọc ăn điểm tâm, bất kể là ăn đồ ăn ở những quán ăn vỉa hè vẫn là đồ ăn ở những khách sạn nổi tiếng, hẳn cuối cùng đều đưa ra một cái kết luận, không ngon bằng đồ ăn thân ái nhà ta làm!

“Được rồi, được rồi, nếu không phải hôm qua anh quá đáng quá mức, em có thể không có thời gian làm bữa sáng sao?” Long Ngọc ăn xong miếng cuối cùng, đem túi bóng ném vào bên trong thùng rác.

“Vâng, đúng, đúng, đều là sai lầm của anh.” Âm Nhã Diệc lập tức chịu tội, chỉ chỉ khóe môi của mình “Bị dính vào kia.”

“Hả?” Long Ngọc dùng đầu lưỡi liếm liếm khóe môi của mình, làm cho hần ngứa ngáy trong lòng.

“Không đúng.” Hần nâng mặt của Long Ngọc “Là chỗ này.” Liếm đi hạt vừng nhỏ bé kia.

“Ừ, cảm ơn.” Long Ngọc nói cảm ơn.

“Anh muốn quà cảm ơn.” Không đợi người trả lời hần đã hôn lên, một cái hôn sâu đem người đẩy ngã ở trên ghế ngồi, đem người hôn toàn thân như nhũn ra thở gấp liên tục. Đến khi tay của hần luôn được vào trong quần áo của Long Ngọc thì hệ thống lái tự động lại kêu lên không đúng lúc.

“Đã đến nơi cần đến.” Thanh âm máy móc vang lên.

Âm Nhã Diệc buồn bực đập vào ghế mềm, Long Ngọc cười khế, hôn gia hỏa đang không cam lòng một cái “Được rồi, về nhà để cho anh làm vẫn không được sao, Âm giáo sư phải đi dạy rồi.”

“Về nhà cũng không được.” Âm Nhã Diệc lấy tay vuốt nhẹ mặt cậu “Nghỉ trưa, phòng nghỉ ngơi, nếu không thì...” Ngón tay trượt tới mông của Long Ngọc.

“Anh chỉ có chút tiền đồ như vậy!” Long Ngọc chỉ vào mũi của hần, dờ khóc dờ cười “A! Nhả ra!”

Hần cắn một cái lên ngón tay của cậu, cảm giác tê dại làm cho toàn thân Long Ngọc run lên. “Chỉ có một chút tiền đồ như thế không phải là do vợ yêu quá mê người sao.”

“Cút! Đừng có đẩy em, mau đứng lên! Phải vào lớp rồi! Có muốn trưa nay em đến tìm anh không!” Long Ngọc đoạt lại ngón tay của mình từ trong miệng hần, nhìn thấy một vòng màu hồng trên ngón tay mình thì tức giận lườm hần một cái.

“Anh biết thân ái là tốt nhất.” Âm Nhã Diệc hoan hô, hôn một cái thật kêu lên miệng của cậu, giúp người thu dọn quần áo, lôi kéo người đi xuống dưới, chỉ trong nháy mắt hần đã biến thành Âm giáo sư phong độ ngồi ngồi, làm cho Long Ngọc theo chân hần xuống dưới phi thuyền không khỏi mắng một câu, mặt người dạ thú!

Long Ngọc đi tra xét phòng học một chút, hôm nay giáo sư Lục của hệ lịch sử đã đi dạy lại, vẫn là ba hệ hợp làm một, bước nhanh về phía phòng học, vừa đến gần thì thấy trong phòng ô ô ép ép rất nhiều người, phi thường ồn ào. Cậu theo bản năng nhú mảy lại, cậu không thích hoàn cảnh quá loạn, ngay khi cậu đưa mắt tìm kiếm bóng người của hệ mình thì có người bên bên trái đứng lên vẫy tay với cậu.

“Hoàng hậu nương nương, ở bên này!”

Lúc này cậu mới chú ý tới, toàn bộ phòng học phân thành ba bộ phận, ngồi bên trái chính là học sinh hệ văn học cổ đại, ngồi ở trung gian là học sinh hệ lịch sử, ngồi bên phải chính là học sinh hệ khảo cổ. Nhưng mà một cái, lại nghĩ tới chính là Lục giáo sư giảng bài thì rõ ràng, thật là có chút bắt nạt người nha!

“Hoàng hậu nương nương? Một đại nam nhân bị gọi như thế cũng không ngại mất mặt?” Thanh âm hoạt bát nghe thì rất là êm ái, nhưng lời nói ra lại làm cho người ta rất cảm tức.

Long Ngọc liếc mắt nhìn lại, con mắt nhàn nhạt quét qua, trên môi nổi lên một nụ cười gằn, nhất thời học sinh hệ khảo cổ run lên “Gọi như thế nào cũng là chuyện của hệ chúng tôi, cậu quan tâm làm gì, chưa bao giờ nghe câu này sao, dắt chó đi cày ruộng việc không đâu.”

“Cậu nói cái gì! Cậu dám nói lại một lần không!” Nữ sinh bị nói đứng phắt dậy, chỉ vào Long Ngọc, “Cậu dám nói với tôi như thế! Tôi là tiểu thư của Ứng gia! Cậu dám nói thế với tôi!”

“Ứng gia là cái gì?” Long Ngọc cười gằn như trước “Cao hơn thiếu chủ Long gia là tôi sao?”

Một câu nói làm cho toàn bộ phòng học yên tĩnh, mặc dù biết Long Ngọc họ Long, nhưng không xác định là Long gia kia. Long gia không ở trong giới quý tộc, nhưng cao hơn giới quý tộc. Long gia là ông trùm của sản nghiệp châu báu, vợ vét của cái còn lợi hại hơn cả Yêu tộc, bởi vì bọn họ lũng loạn vùng mỏ, hầu như tất cả châu báu ngọc thạch trên thế giới này đều phải qua tay bọn họ. Hơn nữa, không thể không nói, thiết kế của Long gia chính là tốt nhất, ví dụ như quân thống mới nhậm chức, vòng bạch ngọc trên cổ tay nàng chính là xuất thân từ tay Long gia. Nhưng Long gia vẫn rất thần bí, mãi đến tận trước đây không lâu Long gia mới thả ra tin tức nói là thiếu chủ tỉnh rồi.

Sau đại hỷ diệt có rất nhiều gia tộc ngủ say, bởi vì các loại nguyên nhân mà phải tự mình chữa trị, gần ngàn năm sau mới có thể tỉnh lại, cũng có gia tộc không bao giờ tỉnh lại nữa. Thiếu chủ Long gia nghe nói đã ngủ say sau đại hỷ diệt, là người may mắn sống sót duy nhất của Long gia.

Mấy ngàn năm nay Long gia vợ vét của cái chính là vì vị thiếu chủ đang ngủ say kia, gây dựng nền móng, hơn nữa người của Long gia rất trung thành, một thế hệ nối tiếp một thế hệ vẫn trung thành với vị thiếu chủ không biết có thể tỉnh lại hay không này.

“Không thể nào! Thiếu chủ Long gia làm sao có bộ dáng như cậu?” Nữ sinh rít gào đầy mặt không tin.

“Có cái gì không thể? Không phải giống như tôi, chẳng lẽ lại giống như cậu?” Âm thanh bình thản không gợn sóng, lạnh như băng.

“Cậu chứng minh như thế nào!” Nữ sinh vẫn không tin.

“Chứng minh? A!” Long Ngọc nở nụ cười “Cậu chứng minh tôi không phải như thế nào?”

“Cậu rõ ràng liền...” Nữ sinh còn chưa dứt lời, bên ngoài liền vang lên tiếng vang.

Cửa rõ ràng không đóng nhưng nam nhân đứng ngoài vẫn gõ nhẹ cửa, gõ xong lại đứng ở bên ngoài không đi vào, chỉ thấy Long Ngọc nói một chữ “Tiến vào”.

Nam nhân lúc này với đi vào, hướng về phía Long Ngọc hành lễ “Thiếu chủ, Mạc Phàm sai tôi tới, mời thiếu chủ xem qua.” Một cái hộp nhỏ mở ra, bên trong là một viên đá nhỏ bằng hạt đậu phộng màu xanh lục.

Long Ngọc chỉ là nhìn lướt qua “Tiêu Cảnh, anh về nói lại với Hạ Mạc Phàm, đi học lại cho tôi đi! Bị một khối Lục tuyền thạch làm mờ mắt mà cũng dám làm chuyện gia giám định của Long gia ta sao!”

“Vâng.” Tiêu Cảnh hành lễ đi ra ngoài.

“Quay lại.” Long Ngọc nói một tiếng hần liền quay lại “Về sai người điêu khắc đánh bóng thành hình hồ lô, kết hợp với Hắc mã não làm thành móc treo, thuận tiện nói cho Hạ Mạc Phàm nếu còn có lần sau thì hần hãy trực tiếp đi tự sát đi!”

“Vâng.” Tiêu Cảnh rời đi.

Kỳ thực trong lòng hần rõ ràng, một tảng đá như vậy cho dù là Lục tuyền thạch cũng là thượng phẩm, nhưng là thiếu chủ lại rất yêu thích ngọc, lấy Lục tuyền thạch làm nguyên liệu đương nhiên làm thiếu chủ không cao hứng, cũng chỉ nói Hạ Mạc Phàm xui xẻo.

Tiêu Cảnh vừa rời đi, tất cả mọi người liền bắt đầu nhỏ giọng nghị luận. Ở bên trong ba vị đại tướng của Long gia, vị trí đầu não chính là giám định châu báu Hạ Mạc Phàm, sau đó chính là quản lý tiền tài kinh doanh Chương Chung, cuối cùng chính là Tiêu Cảnh, hần phụ trách liên hệ nhà thiết kế của Long gia, sàng lọc thành phẩm đưa đến trước mặt thiếu chủ nhìn qua, hoặc là có nguyên liệu ngọc thạch tốt gì cũng sẽ mời thiếu chủ định đoạt.

Sự xuất hiện của hần không thể nghi ngờ chứng minh Long Ngọc chính là thiếu chủ Long gia. Đầu tiên cậu gọi thẳng tên húy của Hạ Mạc Phàm, sau đó không khách khí với Tiêu Cảnh, cùng với thái độ cung kính của hần với cậu, cậu không là thiếu chủ thì ai là?

“Hóa ra là Long thiếu chủ, tiểu muội nhà tôi không hiểu chuyện, hy vọng Long thiếu chủ thứ lỗi.” Bên người nữ sinh kia có một thiếu niên đứng lên, có mấy phần tương tự cô.

“Cậu cũng chưa chắc hiểu nhiều chuyện.” Long Ngọc không nể mặt, đi tới chỗ của hệ văn học cổ đại, tự nhiên có bạn học để lại cho cậu vị trí tốt nhất, ngủ hay làm gì đều sẽ không bị quấy rầy.

Sắc mặt của thiếu niên khê thay đổi rồi lại lập tức khôi phục, một đôi tay lồi kéo hai huynh muội ngồi xuống, người kéo bọn họ cũng là một nữ sinh, nhìn một chút liền biết bọn họ cùng một nhà, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác nhau. Nàng đi tới trước mặt Long Ngọc, mỉm cười cúi đầu, “Ngọc thiếu chủ thứ lỗi, đệ đệ muội muội nhà tôi còn nhỏ.”

“Cậu là?” Long Ngọc nghiêng đầu nhìn nàng.

“Tôi là Ứng Thiên Vũ.” Nàng lạnh nhạt.

“A! Còn nhỏ?” Long Ngọc cười nhìn nàng, mặt nàng hơi ngẩng lên “Ba bào thai của Ứng gia, coi như là để khác trứng, bọn họ có thể nhỏ hơn cậu mấy tiếng?”

“Cúng là kém mấy tiếng như thế đi, chúng tôi mới chuyển đến ngày hôm qua, nếu có gì mạo phạm kính xin Ngọc thiếu chủ thông cảm.” Thanh âm của nàng thành khẩn.

“Đây không phải là chỗ của riêng tôi, thông cảm hay không cũng không phải tôi có thể quyết định, Ứng đại tiểu thư cầu sai người.” Cậu thờ ơ, một chút ý tứ hạ bậc thang cho người ta cũng không có.

Nếu như là bình thường, học sinh hệ văn học cổ đại chắc chắn sẽ giải hòa, nhưng hôm nay không có một ai đứng lên giải hòa cả, nguyên nhân chính là vừa mới để phòng học đã bị phân vào vị trí kém nhất này, tất cả đều là do vị lớp trưởng họ Ứng của hệ lịch sử này làm ra, thế mà cô ta còn dám cùng hoàng hậu nương nương hò hét, để bọn họ ăn chút khổ cũng được, nếu không bọn họ sẽ thực sự cho là học sinh hệ văn học cổ đại dễ bắt nạt!

“Tôi hiểu.” Ứng Thiên Vũ gật đầu, vinh nhục không sợ trở về vị trí.

“Chị, chị cùng hần nói cái gì nha!” Em út Ứng Thiên Ly không cao hứng bĩu môi.

“Tiểu Ly, bây giờ không phải là lúc trở mặt với hần.” Lão nhị Ứng Thiên Chiêu mắt lạnh nhìn Long Ngọc, độc ác không nói ra được.

“Tất cả câm miệng, đừng có tâm tư không nên có.” Ứng Thiên Vũ quát nhẹ, hai người liền thành thật, nhưng là đáy mắt đều tràn đầy không cam lòng.

Tiết của Lục giáo sư quả nhiên vô vị tẻ nhạt, Long Ngọc đã sớm chống đầu ngủ, tóc hơi dài che nửa khuôn mặt, những sợi tóc nghịch ngợm chạm vào môi của cậu, mà ở trên bục giảng Lục giáo sư vẫn nói những lời lẽ tầm thường như trước. Chín phần mười thời gian của tiết học Long Ngọc đều ngủ, những người khác cũng không khá hơn là bao, tuy nhiên vẫn có những người thực sự cảm thấy hứng thú mới thật lòng nghe, nhưng đối với Long Ngọc là người còn biết nhiều hơn những gì mà Lục giáo sư giảng liền nghe không vào, bởi vì lịch sử là do người viết ra, do người thắng viết ra, muốn viết như thế nào thì viết như thế ấy, trải qua sự thực cậu đương nhiên không muốn nghe, quá mức giả tạo!

Thật vất vả mới có thời gian ngủ, quang điện của Long Ngọc lại vang lên không đúng lúc, sau khi chuyển tiếp, một thanh âm rít gào phát ra từ bên trong.

“Lục Tùng Thạch thì làm sao a! Chỉ vì không phải là ngọc cậu liền để Chương Chung trừ tiền lương nửa tháng của tôi! Thật là quá mức rồi! Tôi vì Long gia mà cống hiến nhiều năm như vậy! Cậu chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà trừ tiền của tôi! A! Cậu nhanh bảo Chương Chung sửa lại cho tôi!”

Long Ngọc lạnh mặt “Chương Chung ở bên cạnh anh sao?”

“Có, thiếu chủ.” Thanh âm trầm ổn truyền đến.

“Ai bảo anh trừ tiền lương nửa tháng của anh ta?”

“Ý của thiếu chủ là”

“Trừ ba tháng!” Long Ngọc lạnh nhạt.

“Vâng.”

“A——! Không được a! Thiếu chủ tôi sai rồi! Tôi thật sự sai rồi! Tôi còn muốn mua phi thuyền mới đâu! Thiếu chủ...” Hắn còn chưa nói xong quang điện của Long Ngọc đã ngắt kết nối, cậu không chọn gọi video, nếu như chọn thì chắc chắn có thể nhìn thấy bộ dáng phát điên của người nào đó, đột nhiên cảm thấy tâm tình thật tốt, Long Ngọc bắt đầu sắp xếp phòng học.

“Phòng học 9175 tầng cao nhất.” Cậu vừa nói xong, học sinh hệ văn học cổ đại đều hoan hô, phòng học trên tầng cao nhất có phong cảnh tốt nhất, vô cùng khó cướp.

Cậu chọn học sinh rồi phát tin, đi theo bạn học của mình đi về phía phòng học mới, ngoài dự đoán lại có một cánh tay ngăn cản cậu, cậu liếc mắt nhìn sang, là Ứng Thiên Ly.

“Cậu là trợ giáo của hệ văn học cổ đại?” Nàng không chờ cậu trả lời đã nói tiếp, cằm ngẩng cao “Chúng tôi muốn chọn môn đấy.”

“Đây, học kỳ sau xin chọn sớm hơn.” Cậu nói xong cũng không thèm nhìn nàng, cất bước rời đi.

“Long Ngọc tôi nhớ kĩ cậu rồi!” Nàng cắn chặt răng bỏ ra một câu nói.

Cước bộ của Long Ngọc vẫn không dừng lại, hừ lạnh một tiếng, rời đi.

Nghe qua khóa của Lục giáo sư rồi nghe khóa của Âm Nhã Diệc mới biết cái gì gọi là một cái trên trời một cái dưới đất, khóa của Âm Nhã Diệc không cứng nhắc mà lại khôi hài hài hước, thỉnh thoảng lại thêm vào mấy điển cố, làm cho người ta nghe mà ngiện.

“Khởi nguồn của văn học là lòng người, văn chương không có gì sai, người viết chúng nó cũng không có gì sai, sai ở chỗ nó bị người có dụng tâm khác lợi dụng. Công danh lợi lộc là tư dục mà nhân loại không học đầy đủ, coi như lấy cho nó một cái tên đường hoàng thì tư dục vẫn chính là tư dục mà thôi. Văn học nhiệm tư dục không còn là văn học nữa mà là dao giết người trong tay người khác, là vũ khí sắc bén để hại người. Tôi không hy vọng các bạn không đem văn học biến thành lợi khí.” Hắn nhàn nhạt nói, nói rất chăm chú.

Long Ngọc đang gục xuống bàn giả vờ ngủ không khỏi nghĩ đến một người, người kia vốn là nghe danh của cậu mà đến, thi từ ca phú không gì không biết, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông. Tính cách của Long Ngọc phong nhã, chuyện trò cùng người kia rất thoải mái, người kia cũng ngưỡng mộ tài học của cậu, thường xuyên qua lại hai người liền biến thành bằng hữu. Âm Nhã Diệc lúc đầu còn đánh đổ bao nhiêu bình dấm chua ra ngoài, sau đó mới phát hiện người đó chính là một chính nhân quân tử, đến vì tranh chữ nổi tiếng khắp phòng Long Ngọc, ngưỡng mộ một chính là tài học của Long Ngọc, mà không phải dung mạo, bất luận là nam nữ xấu hay đẹp, ở trong mắt hắn, hồng nhan bạch cốt đều là giả tạo.

Đó là một người rất có chí khí, Âm Nhã Diệc còn có cả tâm tư dẫn dắt hắn vào con đường tu đạo, nhưng mà, chỉ vì một áng văn chương người kia liền thành vong hồn dưới tay người khác, cứng rắn bất khuất, thánh nhân không sai, văn nhân vô tội, tội ở gian nịnh!

Một câu nói, một thân nhiệt huyết, tính mạng của hắn dừng lại ở tuổi hai mươi.

Đầu cầu Nại Hà, Long Ngọc tiễn hắn một đoạn, hắn cười nhìn cậu “Sớm phải biết, Ngọc công tử là người phi phạm, mấy năm nay đa tạ công tử không ghét bỏ, Mộ Thành xin cảm tạ.” Thái độ chân thành làm

cậu thấy ngại “Một câu cuối cùng, đừng để cho Âm công tử nghe thấy được, Ngọc mỹ nhân quả thật là mỹ nhân.” Có lẽ hắn vẫn không nhìn thấy đẹp xấu, lại gọi Long Ngọc là mỹ nhân, chắc hắn đã cố gắng nhìn ra.

“Nếu có kiếp sau, ta tìm tới người, người có nguyện vẽ một bộ tranh cho ta không.” Long Ngọc quay lưng về phía hắn nói.

“Người muốn vẽ như thế nào.” Hắn đứng trên cầu nhìn xuống.

“Hở gầm sơn hà.”

“Được.” Một chữ được nói xong, người đã biến mất.

Long Ngọc ngồi ở trên bàn ngẩng đầu lên, vừa vặn Âm Nhã Diệc cũng tuyên bố tan học, cậu nghiêng đầu nhìn Lâm Song Mộc đang thu dọn đồ đạc bên cạnh, “Tiểu Lâm tử.”

“A? Tỉnh rồi?” Lâm Song Mộc sững sờ.

“Sẽ vẽ tranh thủy mặc sao?” Cậu thờ ơ.

“Ể?” Lâm Song Mộc nhìn hai bên nhỏ giọng nói “Làm sao cậu biết tớ biết vẽ?”

“Thiếu Mộ.” Long Ngọc nhàn nhạt phun ra hai chữ.

“Tổ tông cậu nhỏ giọng một chút, nói đi cậu muốn làm gì.” Lâm Song Mộc suýt chút nữa bị dọa sợ, Ngọc mỹ nhân này làm sao biết hắn là Thiếu Mộ.

“Vẽ một bộ tranh cho tớ.” Cậu vẫn chống đầu như trước.

“Được, được, được, muốn vẽ cái gì?” Chỉ cần cậu không nói ra, muốn Lâm Song Mộc vẽ cái gì đều được!

“Hở gầm sơn hà.” Cậu thật lòng nhìn hắn.

Lâm Song Mộc mê man, giống như đã từng có ai nói với hắn như vậy.

‘Nếu có kiếp sau, người có thể vẽ một bộ tranh cho ta?’

‘Người muốn vẽ như thế nào.’

‘Hở gầm sơn hà.’

Hắn nghiêng đầu nhìn Long Ngọc, nhìn nụ cười nhạt nhòa kia, hắn nở nụ cười, ý cười dâng lên tận đáy mắt.

“Được.”

Hết chương 11.

13. Quyển 1 - Chương 12: Liếc Mắt Đưa Tình

Long Ngọc ưỡn eo một cái, thu dọn đồ đạc chuẩn bị tài liệu, an bài chương trình học tiếp theo, tình cờ cùng bạn học nói giỡn hai câu, Âm Nhã Diệc tựa vào trên cửa nhìn cậu, rất hưởng thụ cái cảm giác này, làm cho hắn cảm thấy vợ yêu nhà hắn đặc biệt xinh đẹp, phi thường đáng yêu.

“Xin chào Âm giáo sư.” Một thiếu niên đặc biệt thanh tú đứng ở bên cửa chào hắn.

Hắn liếc mắt nhìn, nói như thế nào đây? Thiếu niên này quá mức thanh tú, từ tướng mạo đến khí chất đều phi thường sạch sẽ, chính là như vậy lại làm cho hắn có một cảm giác không sạch sẽ, chỉ ít thiếu niên không sạch sẽ giống như nhìn bằng mắt “Có việc?” Lòng mày quá nhỏ quá ngắn, không giống như hàng mi dài lá liễu của vợ yêu, lông trắng mắt quá nhiều trông mắt quá nhỏ, không đẹp như đôi mắt hẹp dài của vợ yêu, mũi quá nhỏ quá nhọn, không cao thẳng êm dịu như của vợ yêu, môi dưới quá dày quá nhạt, không đẹp bằng môi vợ yêu vừa mỏng vừa hồng, cằm quá nhọn, không như vợ yêu... Àch, cằm nhọn của vợ yêu đẹp hơn hắn! Nói chung không đẹp bằng vợ yêu, giám định xong xuôi!

“Em muốn chọn hệ văn học cổ đại để học không biết là có được hay không?” Thiếu niên ngượng ngùng nói, con mắt vẫn nháy với hấn.

Âm Nhã Diệc nhìn hấn, nhần lại mi, cùng là chớp mắt, tại sao vợ yêu chớp mắt hấn đã nghĩ vồ tới, thiếu niên trước mắt này chớp mắt hấn lại muốn hỏi người kia xem mắt không bị tật gì không chứ?

“Ứng nhị công tử, chị gái của cậu hôm nay cũng đã hỏi rồi, Hoàng hậu nương nương của chúng tôi cũng nói rồi đây, học kỳ sau xin mời nói sớm, tại sao cậu vẫn không nghe thấy nhỉ, hay là nàng không nói với cậu? Cảm tình giữa huynh muội các cậu không phải vẫn rất tốt sao?” Mẫn Thiên Hạo cười hì hì tiếp lời, mặt Ứng Thiên Chiêu nhất thời trắng xám không sắc.

“Tiểu Hạo, buổi trưa ăn cái gì thế?” Có bạn học gọi hấn.

“Giời ạ! Tiểu Hạo là để cho cậu gọi sao!” Hấn xù lông, ném quyển sách trong tay xuống đất.

“Tiểu Hạo, nhặt sách lên, muốn vứt thì đem ra ngoài mà vứt.” Long Ngọc đi ngang qua hấn, thờ ơ.

Ứng Thiên Chiêu vốn cho rằng hấn sẽ mắng lại, thế nhưng hấn thành thật nhặt quyển sách lên, còn phải một cái “Dạ, Hoàng hậu nương nương giáo huấn phải.” Nhất thời làm cho người trong phòng học cười lên, Long Ngọc bắt đắc dĩ trợn trắng mắt.

“Đúng là ‘ngọc’ ba vị trí đầu!” Có người mắng.

‘ngọc’ ba vị trí đầu, Lâm Song Mộc Tiểu Lâm tử, Mẫn Thiên Hạo Tiểu Hạo, Kiều Nhạc Tiểu Nhạc, trong ba người này người hay nói giỡn pha trò nhất chính là Mẫn Thiên Hạo, tự nhiên cũng nổi tiếng nhất. Lâm Song Mộc bình thường đều đi cùng Long Ngọc, là loại hình chạy chân, còn Kiều Nhạc là lớp trưởng, bình thường có chuyện gì lớn đều tìm trợ giáo Long Ngọc, chuyện nhỏ thì tìm Kiều Nhạc, lâu dần liền hình thành ‘ngọc’ ba vị trí đầu.

“Thu thập xong, đi thôi.” Long Ngọc cầm túi sách đi tới bên người Âm Nhã Diệc, hấn tự nhiên lấy túi sách của Long Ngọc, kéo tay của cậu.

“Các bị đồng học, buổi chiều không có khóa của tôi, muốn trốn khóa muốn chọn khóa khác muốn hẹn hò đều không cần báo cáo, ngày mai gặp.” Âm Nhã Diệc đơn giản nói xong, kéo tay Long Ngọc đi mất.

Trong phòng túm năm tụm ba hẹn đi chơi hoặc là hoạt động, hoặc là tra tư liệu, tất cả mọi người đều tự giác quên đi Ứng Thiên Chiêu bị vứt bỏ ở ngoài cửa.

Hấn xiết chặt nắm đấm, cắn môi dưới, đây là lần đầu tiên hấn bị người khác bỏ qua như vậy, hấn không cam lòng!

Âm Nhã Diệc kéo tay Long Ngọc suốt cả chặng đường, cảm thấy Long Ngọc chính là mặc hấn cầm tay cũng không cầm lại tay của hấn, hấn có chút không cao hứng quay đầu lại, thấy vợ yêu nhà mình đáng yêu méo miệng, một mặt không vui.

“Tiểu tử kia thích anh.” Không phải nghi vấn, là khẳng định.

“Anh lại không thích hấn.” Âm Nhã Diệc cười nhìn cậu, vợ yêu của hấn đã bao lâu không ghen rồi a.

“Là bây giờ không thích vẫn là sau này sẽ thích?” Long Ngọc méo miệng, tay ở trong tay hấn vẫn luôn dao động, giống như chỉ cần hấn nhẹ buông tay thì tay của cậu sẽ trượt ra vậy “Vừa sạch sẽ vừa trẻ tuổi lại xinh đẹp.” Thở phì phò nói.

Âm Nhã Diệc kéo một phát đem người ôm ở trong ngực “Ai sạch sẽ? Ai trẻ tuổi? Ai xinh đẹp? Có xinh đẹp bằng vợ yêu của anh? Hấn thích anh là chuyện của hấn, anh lại không thích hấn, anh chỉ yêu em, ai cũng không muốn chỉ muốn em.”

“Miệng lưỡi trơn tru.” Long Ngọc cười mắng, trong lòng ngọt tư tư, tâm trạng xác thực có chút chìm xuống, tình huống bất an như thế đã bao lâu cậu chưa cảm thấy? Kỳ quái.

“Không có chuyện gì, chuyện gì đều sẽ không có.” Tựa hồ biết cậu làm sao, Âm Nhã Diệc động viên cậu, ngón tay xoa xoa phía sau lưng cậu, hôn lên gò má cậu “Có anh ở đây không cần lo lắng.”

“Ừm.” Long Ngọc thở phào một cái, kéo tay của hấn “Đi thôi, đi ăn cơm!”

“Được.” Hấn cười nắm chặt tay Long Ngọc, mười ngón liên kết.

Dưới ánh mặt trời, hai bốn người đề lên nhau, như là xưa nay không có người nào có thể tách ra.

Căng tin, Âm Nhã Diệc nhìn mấy trăm loại đồ ăn trên màn hình ánh sáng mà đau hết cả đầu, đây lại không phải là chuyện sinh tử, không phải tìm danh sách những người đã chết, nhưng là, nhìn nhiều chữ nhích tới nhích lui như vậy hấn chỉ muốn làm cho chúng nó dừng lại. Xoa xoa mi tâm, đáng thương quay đầu lại, oan ức kêu một tiếng “Vợ yêu.”

Long Ngọc đứng ở phía sau hấn, ôm cánh tay cười con mắt đều híp lại thành một đường thẳng, người cũng có lúc không quen a! “Được rồi, để em chọn, anh đi tìm chỗ đi.” Long Ngọc cầm tỉnh thể đứng trước màn hình chọn món ăn, Âm Nhã Diệc ngoan ngoãn đi tìm chỗ ngồi, một bộ bé ngoan nghe vợ yêu nói có cơm ăn.

Âm Nhã Diệc vừa ngồi xuống, Thiều Lệ Na liền đi tới “Âm giáo sư, không ngại tôi ngồi chỗ này chứ?”

“Có người.” Âm Nhã Diệc thờ ơ, người bình thường nghe nói như vậy liền đi nhưng là da mặt nàng đủ dày hoặc là lớp trang điểm trên mặt nàng đủ đậm, chỉ thấy nàng đặt mông ngồi xuống.

“Âm giáo sư muốn ăn gì tôi mời.” Nàng cười híp mắt nhìn hấn.

“Không cần.” Âm thanh của hấn giảm xuống ba phần, không thích người hay tưởng bở, càng không thích người đánh chủ ý lên hấn, ngoại trừ vợ yêu.

Long Ngọc đứng gọi món ăn, Lâm Song Mộc đã đứng ở phía sau kéo cậu “Người phụ nữ kia lại tới.”

Cậu nghiêng đầu liếc mắt nhìn sang, “Yên tâm, tớ sẽ làm cho cô ta đến như thế nào thì lăn đi như thế ấy.” Quay đầu lại chọn món ăn “Thịt viên kho tàu, thịt hấp, soup cải bắp, hai chén cơm, một bát trứng hấp hải sản.”

“Không có thịt hấp, đổi cái khác đi.” Nhân viên phục vụ nói.

“Đổi thành thịt viên đi.” Cậu nói xong liền đem tỉnh thể ra, nhân viên phục vụ quét thể, mời cậu đứng bên trái để đợi món ăn. Không lâu sau có một cái khay trượt ra, trên đó là các món ăn mà cậu đã chọn, cậu bưng khay đi về.

Thiều Lệ Na còn đang thấy người sang bắt quàng làm họ với Âm Nhã Diệc, cậu đi tới bên cạnh bàn cúi đầu nhìn nàng “Thiều giáo sư cô chiếm vị trí của tôi.”

“A? Cậu ngồi chỗ khác là được rồi!” Nàng không sợ hãi nói.

“Được.” Long Ngọc gạt đầu, thả xuống khay, trong sự trợn mắt há mồm của nàng mà ngồi lên trên đùi của Âm Nhã Diệc, Âm Nhã Diệc cười lấy hai tay ôm hông của cậu “Nhã Diệc, ăn cái nào em gấp cho anh.” Cậu cầm đũa, gấp miếng thịt viên đưa đến bên miệng hấn “Ném thử xem, hương vị không sai.”

“Hừm, không sai.” Hấn ăn viên thịt mềm miệng, nở nụ cười.

“Lại ném thử cái này.” Long Ngọc gấp một khối thịt dứt cho hấn, còn cậu lại gấp cho mình một miếng khoai tây trong bát soup.

Cứ gấp mấy lần như vậy, Âm Nhã Diệc liền nhú mi, “Sao lại ăn toàn rau?” Long ngọc ăn hơn nửa món rau trong soup, bên trong mấy món ăn mặn cũng chỉ chọn rau, thịt cũng không ăn.

“Không muốn ăn thịt, chán.” Long Ngọc mím môi, nhìn đồ ăn là biết, thịt này bị nấu quá lửa, hơn nữa vị thịt trong cơm của căng tin rất nặng, cậu không thích.

“Em đó, tạt xấu kiêng ăn đúng là không đối được.” Âm Nhã Diệc sủng nịnh nói, ôm chặt cậu rồi lại cọ cọ, “Ăn miếng bánh ga-tô đi.” Lấy thìa múc một miếng bánh ga-tô dứt cho cậu, cậu ngoan ngoãn há mồm, miệng nhỏ nhai nhai.

“Thiều giáo sư không ăn cơm sao?” Long Ngọc nghiêng đầu nhìn Thiều Lệ Na đã sắp rót cầm xuống bàn.

“Cậu! Hai người!” Đột nhiên lúc này nàng không biết phải nói gì, đồng tính đã sớm được phép kết hôn, nhưng mà nàng vẫn không thể tin hai người trước mặt thật là một đôi, Âm Nhã Diệc ưu tú như thế, sao lại coi trọng Long Ngọc? Làm sao có khả năng? Chỉ có mình mới xứng với Âm Nhã Diệc? Bọn họ mới là một

đôi trời sinh! Long Ngọc không phải! “Không biết xấu hổ!” Nàng phẫn nộ muốn lật tung cái bàn, lại phát hiện Long Ngọc một tay đặt trên bàn, nàng không lật được, liền đứng bật dậy, chỉ vào Long Ngọc rồi chắt vắn Âm Nhã Diệc, “Anh thích cái gì ở cậu ta? Cậu ta thì có gì tốt? Cậu ta có điểm nào xứng với anh? Tôi thích anh như vậy! Vì sao anh lại coi trọng cậu ta!”

Âm Nhã Diệc cúi đầu, cầm khăn tay lau khóe miệng, buông khăn tay, ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt lạnh lẽo không có cảm tình, “Tại sao tôi phải thích cô? Cô thích tôi là chuyện của cô, tôi cũng có quyền không thích cô, cô nói thân ái nhà tôi có gì không tốt, em ấy từ đầu tới chân đều tốt, điểm này cô có thể so được sao? Cho dù so được thì sao, tôi yêu chính là em ấy, ưu điểm hay khuyết điểm tôi đều thích, dù cô hoàn mỹ thì vẫn kém em ấy nửa điểm.” Thanh âm của hắn không cao, những chỉ trích sắc bén vừa nói ra thì phòng ăn liền im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi xuống đất, lời của hắn đều rơi vào lỗ tai mọi người.

“Tôi không tốt chỗ nào?” Long Ngọc lườm hắn một cái, cũng là nói cho nàng nghe, “Nhà em có địa vị, lớn lên cũng tốt, biết anh từ sớm, là ai nói em vừa sinh ra đã được định hôn ước? Là ai mặt dày mày dạn theo đuổi em? Là ai chia rẽ mối tình đầu của em? Là ai đánh đuổi những người ái mộ em? Là ai uy hiếp em nếu không lấy sẽ cùng chết? Hả? Là ai?”

“Là anh, là anh, là anh, thân ái tất cả đều là anh.” Âm Nhã Diệc cầm lấy tay cậu, cúi xuống hôn lên đó.

Người trong căn tin đều đứng thẳng lỗ tai nghe chuyện bát quái, vốn tưởng rằng là Long Ngọc theo đuổi Âm giáo sư, thì ra là giáo sư theo đuổi Long Ngọc! Thì ra là thế!

Sắc mặt Thiệu Lệ Na không thể nào đen hơn, trong lòng uất ức hết sức, ánh mắt đỏ hồng ngấn lệ nhìn xung quanh, cuối cùng nhịn không được, khóc lóc chạy ra ngoài, dọc theo con đường đụng đến không biết bao nhiêu người.

Người vừa đi, Long Ngọc liền trở về chỗ ngồi của mình, nâng cằm, vị trí của cậu không ai có thể ngồi.

Âm Nhã Diệc nhìn bộ dạng trẻ con đáng yêu của cậu, có chút buồn cười lại có chút bất đắc dĩ, gấp đồ ăn cho cậu, hai người im lặng tiếp tục ăn cơm, trong căn tin nháy mắt cũng khôi phục lại sự sôi động như bình thường, mọi chuyện vừa xảy ra đều coi như chưa từng có.

Có người lại nhìn không được, Ứng Thiên Vũ đặt đĩa xuống, đi đến trước mặt bọn họ, “Âm giáo sư, ngài quả thực có quyền từ chối, nhưng những lời kia có phải rất đả kích người ta hay không? Thiệu giáo sư không sai gì hết, cô ấy thích ngài thì có gì sai?”

Long Ngọc đặt chiếc đĩa xuống bàn, mắt lạnh nhìn nàng, “Ứng đại tiểu thư cô không có người trong lòng, tự nhiên sẽ không hiểu được cảm giác người trong lòng mình bị người khác để ý, cô nói cô ta không sai, cô ta sai ở chỗ không nên đặt quá nhiều hy vọng tình cảm vốn không thuộc về mình.”

“Phụ nữ có quyền yêu người mình thích!” Nàng trừng mắt nhìn cậu.

“Cũng có quyền phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác sao?” Long Ngọc cười lạnh, “Nếu nói như vậy, phụ nữ thật sự là đáng sợ.” Nàng nhất thời nghẹn lời, “Rất nhiều chuyện cũng không bởi vì một câu, là phụ nữ thì có thể không sao, già mồm cái lão còn nói đáng yêu, người khác nói thì lại kêu là không nói lý, tùy hứng thì nói là làm nũng, người khác làm thì lại kêu là phá rối, thích một người thì nói là yêu, người khác thích thì lại kêu là phiền toái.”

“Vậy cái gì là đúng, cái gì là không đúng?” Nàng không tránh né trực tiếp hỏi.

“Nam chưa lập gia đình, nữ chưa gả, là đúng, nữ chưa gả nam đã kết hôn, đó là phá vỡ gia đình người khác, biết rõ là làm sai nhưng vẫn cố phạm phải.” Long Ngọc lắc nhãn trên ngón tay, nhìn khuôn mặt trắng bệch của nàng.

“Cô muốn bắt bình thay cô ta cũng phải phân rõ phải trái, chỉ trích không căn cứ, chúng tôi không chấp nhận.” Hạt cát bị bỏ quên là Âm Nhã Diệc lúc này mới mở miệng, giống như ngay từ đầu hắn đã biết Long Ngọc sẽ xử lý tốt, nửa điểm cũng không lo lắng.

Ứng Thiên Vũ bình tĩnh đứng tại chỗ một lát rồi mới rời khỏi, ngay cả cơm cũng không ăn, trực tiếp rời khỏi căng tin, em trai em gái gọi thế nào cũng không quay đầu lại.

Ánh mắt Long Ngọc lạnh lùng nhìn bóng dáng nàng rời đi, tay nâng cằm, trên môi gợi ra nụ cười lạnh lẽo, đầu năm này có thật nhiều người tự mình đa tình, chỗ mồm vào chuyện người khác lại càng nhiều, rất chán ghét! Muốn giết người! Muốn..... Giết chết bọn họ, tất cả đều giết chết!

Trong đôi mắt đen láy của cậu lướt qua một tia màu tím, quay một vòng ở bên trong tròng mắt, giống như ánh lửa bị đốt lên.

“Ăn no chưa?” Âm Nhã Diệc khoác cánh tay lên vai cậu, cậu ừ một tiếng, “Vây đi ngủ một lát.” Âm Nhã Diệc cười mập mờ, cậu trở mình xem thường liếc hắt một cái, ánh tím trong mắt kia cũng không biết đã biến mất đi đâu.

Khu giáo viên, tầng cao nhất, khi hai người cùng đi vào, dưới lầu khu nhà ở của giáo viên, một sinh mệnh đang lặng yên biến mất, một hồi tai bay vạ gió buông xuống, người nọ lại hoàn toàn không biết.

“Cộc cộc ——” tiếng đập cửa vang lên.

“Ai vậy?” Thiều Lệ Na ngẩn người nhìn chằm chằm tài liệu giảng dạy trong tay, mở miệng hỏi, người bên ngoài cửa không trả lời, nàng nhíu mi, vốn định không để ý tới, nhưng tiếng đập cửa bên ngoài vẫn không ngừng vang lên, nàng buông tài liệu trong tay đi tới trước cửa, không kiên nhẫn mở cửa, “Gõ cái gì mà gõ!” Thấy rõ người bên ngoài, sắc mặt nhu hòa hơn chút, “Là em à? Có việc...” Lời nói còn chưa dứt nàng đã hoảng sợ mở to hai mắt, đồng tử co rút lại, “Vì sao...” Thân thể mềm nhũn bị người phía trước đẩy lui vài bước, thẳng cho đến khi đụng phải bàn học mới dừng lại, từ bàn học ngã xuống trên mặt đất, ánh mắt vẫn mở to hoảng sợ như trước, nhưng không có sức sống, trên ngực lộ ra một cái lỗ thật lớn, trong cái lỗ vốn phải có một trái tim, lúc này cái gì cũng không có, chỉ có máu không ngừng chảy ra, thấm đầy trên mặt đất.

“Cộp” Cánh cửa đóng lại, bên ngoài hành lang thoáng đãng sạch sẽ không có gì, giống như người biến mất không còn tăm hơi, lại giống như vốn không có thứ gì xảy ra cả

Vài giờ sau, cùng với tiếng thét chói tai của nữ sinh khoa lịch sử, thi thể của Thiều Lệ Na được phát hiện.

Ở trên lầu, Long Ngọc chui sâu vào trong chăn, Âm Nhã Diệc vươn tay che đi lỗ tai cậu nhưng không bao lâu liền có người đến gõ cửa thông báo đã xảy ra chuyện, hấn buộc lòng phải kéo Long Ngọc không cam tâm tình nguyện rời giường, đưa người đi xuống.

Long Ngọc mệt mỏi vừa gật gù di chuyển, để mặc Âm Nhã Diệc dắt, đi vào căn phòng đầy máu tanh cũng chỉ ngáp một cái không có phản ứng gì, nhưng, có người đã chú ý tới phản ứng của cậu, âm thầm ghi chép lại.

“Vong hồn uống mạng trăm ngày không rời khỏi chỗ chết, tìm người chiêu hồn đi.” Âm Nhã Diệc gật đầu nói với hiệu trưởng vừa mới tới.

Long Ngọc lại nở nụ cười, Âm Nhã Diệc xoa đầu cậu, ghé vào lỗ tai cậu rồi nói một câu rất nhỏ, yên tâm, sẽ bắt được.

Cậu quay lại ném cho hấn một nụ cười nhạt, ánh mắt thản nhiên nhìn quanh căn phòng, thật thú vị.

14. Quyển 1 - Chương 13: Thanh Bích Châu Tuyết

Tác giả có lời muốn nói: Ta muốn nói, chuyện cũ này, nếu như chỉ lý giải đơn giản thì chính là một câu truyện công sủng thụ, cũng là một đôi mà Sở Y vẫn kiên trì một đời một kiếp.

Nếu như yêu thích, thật lòng xem, đại khái đều sẽ phát hiện sau lưng loại hạnh phúc này, mỗi người đều đã từng cực khổ.

Không nói xa, ví dụ như Quý Liễn và Thanh Y, đã từng khóc, từng đau, từng bị ép sinh tử ly biệt.

Long Ngọc chính là một người ương ngạnh đến cực đoan ngạo kiều, không thể bởi vì người không thích ta liền sửa lại tính cách nhân vật, cũng không thể bởi vì người cảm thấy như thế nào đó mà ta phải dựa theo người nghĩ mà viết.

Chuyện cũ này, chính là lấy Minh giới làm chủ, chuyện của Minh hậu là cốt truyện chủ yếu, xem tên truyện là biết.

Minh hậu này, chính là tùy hứng như thế, nhưng tùy hứng như vậy cũng có chừng mực, không vô duyên vô cớ vì lợi ích của một người mà thương tổn người khác, nhưng cũng không cho phép người khác được đà lấn tới.

Các nhân vật các tình tiết, nếu không tiếp thu thì ta cũng không có cách nào miễn cưỡng, vẫn là cảm tạ mọi người đã đọc chuyện cũ này. Thân!

Thiều Lệ Na là con gái của gia chủ dòng chính của hạ quý tộc Thiều gia, nàng vừa chết tự nhiên đưa tới bất mãn của gia chủ Thiều gia, trực tiếp thông báo cho quân thống, mời đối phương tra rõ chuyện này. Hôm đó quân thống liền đi tới trường học, bọn học sinh nhìn quân thống vô cùng trẻ mà nước miếng trào hết cả ra.

Tóc dài nhu thuận, áo phục cổ màu xanh đen trang trí bằng những họa tiết màu vàng, quần tơi lụa màu lam đậm, giày cao gót màu đen có những viên ru bi xếp thành hình hoa, một thân quý khí bức người, nói đây là thiên kim của thượng quý tộc bọn họ còn tin chứ nếu nói đây là quân thống đã đánh bại tất cả tướng lĩnh của quân đội, bọn họ sao có thể tin a!

Phồn Dạ đứng ở trước cửa nhìn bên trong một chút, mùi máu tanh phả vào mặt nhưng một chút phản ứng nàng cũng không có, giống như đã nhìn quen làm cho bọn họ sinh không khỏi bội phục một chút. Phải biết nữ sinh đầu tiên phát hiện ra thi thể liền hét lên hân mê bất tỉnh, những nữ sinh khác có người ngất, có người nôn đến nỗi hết cả mọi thứ ra, chuyện bị đào tìm máu tươi tung tóe kia vẫn là lần đầu bọn họ gặp phải! Đừng nói nữ sinh, ngay cả nam sinh cũng thấy buồn nôn. Thế mà Phồn Dạ ngay cả mi đều không nhú một chút, người như vậy rất máu lạnh, cũng thích hợp làm quân thống. Lúc này bọn họ mới nghĩ đến chỉ là nhìn thì thấy tuổi gần giống nhau nhưng trên thực tế không biết kém bao nhiêu đời đâu!

“Ai là người đầu tiên phát hiện ra thi thể?” Nàng đứng ở ngoài cửa hỏi.

“Là tôi.” Ứng Thiên Ly sắc mặt trắng bệch, suy yếu nói.

Phồn Dạ lật qua lật lại quang điện trong tay, nhàn nhạt nhìn nàng một cái “Buổi chiều không có tiết của Thiều giáo sư, tại sao cô lại tìm nàng?”

“Tôi tìm Thiều giáo sư để lấy tư liệu.” Nàng nhẹ giọng nói “Tôi gõ cửa một lúc lâu, không thấy ai ra mở cửa, đánh quang điện thì lại vang lên từ bên trong, tôi thấy cửa không khóa liền đẩy ra, ai nghĩ...” Nàng nước mắt lưng tròng, nói xong thì khóc lên.

“Cô mới chuyển đến từ hôm nay tại sao lại có sổ của nàng?” Phồn Dạ mắt lạnh nhìn nàng, nói như vậy là bởi vì các giáo sư đều có hai dãy sổ quang điện, một cái là làm công, một cái là tư nhân, nàng tra ra, Ứng Thiên Ly chính là gọi dãy sổ tư nhân của Thiều Lệ Na.

Ứng Thiên Ly sửng sốt một chút “Nhà chúng tôi đều là người quen với Thiều gia, khi còn bé tôi đã biết Thiều giáo sư rồi.”

“Ừ.” Phồn Dạ gật đầu, nghiêng đầu hỏi các bạn học “Các cô cậu biết không?” Tất cả mọi người đều lắc đầu, nếu không phải Ứng Thiên Ly nói, bọn họ còn thật không biết các nàng biết nhau, bởi vì nhìn vào cũng không giống như là các nàng quen biết.

“Chị có ý gì!” Ứng Thiên Ly cảm thấy hơi không đúng “Chị hoài nghi tôi? Tôi có lý do gì để hại nàng!”

“Tôi chỉ là nghi ngờ tất cả những người khả nghi, mấy người họ Ứng các cô vừa mới nhập học ngày đầu tiên liền có người chết, trùng hợp vẫn là người quen biết, tôi đương nhiên muốn hoài nghi.” Nàng hơi hệt, Ứng Thiên Ly nghe xong liền bốc hỏa.

“Chị muốn hoài nghi cũng phải hoài nghi Long Ngọc! Cậu ta cùng Thiều giáo sư không hợp nhau là điều ai cũng biết! Cậu ta lại ở trên lầu, cậu ta có cơ hội giết người hơn tất cả chúng ta!” Ứng Thiên Ly kêu lên.

“Nghĩ ngờ ai không cần cô nói, chuyện của quân bộ, Ứng gia cô chen vào không được.” Phồn Dạ gõ gõ đầu làm như nghĩ tới điều gì “Nghĩ lại, ở Thương bộ Ứng gia bị Long gia đoạt tên tuổi, chẳng trách.”

“Chị có ý gì! Chẳng trách cái gì? Chị đừng có nói lung tung!” Ứng Thiên Ly nổi giận, tại sao tên quân thống quái quỷ này lại giúp người khác nói chuyện? Thương bộ một năm cung cấp cho bọn họ không biết bao nhiêu tiền, chẳng lẽ như thế vẫn không nuôi nổi bọn họ sao?

“Nha đầu Ứng gia, cô phải biết một chuyện là, tôi là người của gia tộc Johnson, không phải người nhà Mercer. Gia tộc Johnson của tôi không thiếu tiền, mấy đồng bạc lẻ của Thương bộ này, chúng tôi còn không lọt vào mắt.” Nói xong nàng cũng mặc kệ Ứng Thiên Ly có phải là bị bức chết không, trực tiếp lên lầu.

“Quân thống?” Thượng tướng Oro mở lời hỏi, không hiểu nàng đi lên làm cái gì.

“Tôi đi lên lầu gặp ‘nghị phạm’ các cậu ở dưới này.” Nàng phất tay một cái.

“Vâng” Oro rõ ràng. Thượng tướng bên trong quân bộ có một nửa là người gia tộc Johnson, một nửa là gia tộc Mercer, Oro cùng Phồn Dạ xuất phát từ một nhà, gia chủ Johnson đã nói, đó là chị họ của người, nàng mà xảy ra chuyện gì thì người cũng không cần trở về! Hắn không biết người gọi là chị họ này đến cùng đã bao nhiêu tuổi, ngược lại từ khi hắn biết nàng thì nàng đã mang bộ dáng này, là nhân vật rất cường đại.

Phồn Dạ đi đến trên lầu, mở ra cửa phòng lại không thấy người, chắc là bị kêu ra ngoài, trên bàn sách trong phòng có một chén trà, mới vừa pha xong, đặt ở trong chén trà bạch ngọc, còn bốc hơi nóng. Nàng cầm lấy chén trà, chén trà bạch ngọc mỏng như tờ giấy, lộ ra nước trà màu vàng óng, nàng ngửi một cái mùi thơm liền nhào vào trong mũi, cực kỳ dễ ngửi.

“Cha thật biết hưởng thụ.” Nàng cảm thán, nhìn trong phòng không có ai, hít một hơi, hưởng thụ uống trà. Trà vào trong bụng một nửa, thân thể nàng bỗng cứng lại, trước mắt tối lại, người không có sức lực gì ngã xuống. Trước khi ngã xuống đất nàng còn đang nghĩ, xong, làm vỡ chén trà cha thích nhất, không biết cha có tức giận hay không?

Trên lầu phát ra âm thanh làm mọi người dưới lầu chú ý, Oro hầu như lập tức xông lên, thấy Phồn Dạ ngã trên mặt đất còn có những mảnh vỡ tán loạn trên mặt đất, phản ứng đầu tiên là bị người hạ độc rồi!

“Chuyện gì xảy ra?” Âm Nhã Diệc cùng Long Ngọc xuất hiện ở ngoài cửa, vẻ mặt không rõ nhìn trong phòng.

Đều cùng là người của gia tộc Johnson, Katel lập tức giơ súng về phía bọn họ. Long Ngọc nhìn thấy Phồn Dạ nằm trên mặt đất thì con người nhất thời co rút lại “Đóng cửa” Lời là nói với Âm Nhã Diệc, cậu nhanh chóng đi đến bên cạnh nàng.

“Cậu muốn làm gì?” Oro cảnh giác nhìn Long Ngọc đi tới, muốn giơ súng lên nhưng thân thể không thể tự do cử động được, chỉ biết đứng im ở một chỗ. Khi cậu đi tới thuận tiện lấy súng của Katel vứt qua một bên, thân thể của Katel cũng đồng dạng không thể động.

Âm Nhã Diệc đóng cửa lại, dựa vào trên cửa, ôm ngực nhìn, ngón tay không ngừng gõ lên cánh tay, trong mắt không có một tí ôn hòa nào “Là cái gì?”

“Thanh bích châu tuyệt.” Long Ngọc sắc mặt âm hàn, ôm lấy Phồn Dạ đang nằm trên mặt đất vào trong lòng, mắt nhắm lại, mái tóc dài màu tím đậm kéo dài ra chạm vào trên đất, làn da trắng nõn như làm từ bạch ngọc, môi hồng như máu, bên trong tròng mắt màu tím tràn đầy tức giận, móng tay sắc bén cắt ra cổ tay của mình, nhưng chỉ rạch ra một cái lỗ nhỏ trên cổ tay của nàng.

Oro nhìn thấy có vật từ vết thương của Long Ngọc chảy ra, nhưng tuyệt đối không phải là máu! Là cổ độc! Cổ độc màu vàng nhạt bò ra từ vết thương của cậu, bò vào trong cái lỗ nhỏ trên cổ tay của Phồn Dạ. Nhìn màu sắc của cổ độc kia có thể đoán được đó là Cổ vương! Cổ vương, người này tại sao lại có Cổ vương?

“Được không?” Âm Nhã Diệc nhìn sắc mặt trắng bệch của Phồn Dạ có chút màu sắc.

Long Ngọc lắc đầu một cái “Tiểu Dạ xưa nay chưa từng tiếp xúc qua thanh bích châu tuyết, mà lượng thanh bích châu tuyết trong chén trà quá nhiều, cổ độc chỉ có thể bảo vệ tâm mạch của nó, cái này chỉ có thể trách em.” Lời của cậu làm cho Oro, Katel sững sờ, đây là có chuyện gì xảy ra?

Cậu vuốt nhẹ đầu nàng, nỉ non: “Tiểu Dạ không sợ, có cha ở đây rồi.”

Cha? Gia tộc Johnson có người như thế sao? Người này đến tột cùng là ai?

Hai người còn chưa kinh ngạc xong, sự tình càng làm cho bọn họ giật mình đã phát sinh.

Khí tức mạnh mẽ kéo tới, trong nháy mắt gian nhà mọc đầy Đẳng la, gốc rễ của nó là Long Ngọc. Cậu ôm Phồn Dạ xướng lên một câu chú văn cổ xưa, vô cùng cổ, đến mức bọn họ hoàn toàn nghe không hiểu. Đẳng la dưới lời nói của cậu mà mở ra cành lá xum xuê, kết ra từng đóa hoa màu tím, cậu xướng đến đoạn cao điểm, dừng! Hoa hoàn toàn mở ra, không phải hoa Tử đằng, là Mạn đà la! Mạn đà la màu tím! Nở khắp phòng, ngăn trở Đẳng la, ngăn trở lá xanh, trong phòng chỉ còn dư lại một màu sắc duy nhất, tím! Màu tím điểm lệ!

Phượng la! Hồng là mạnh mẽ, trắng là tinh khiết, đen là chết chóc, vàng là chém giết, bốn màu hợp lại thành màu tím, tím dần dần. Hoa tử đằng là yếu mềm, Mạn đà la là cứng cỏi, Mạn đà la bắt nguồn từ Tu La nhưng sau khi đến Yêu giới nó được gọi là Yêu chi hoa. Phượng la cũng được gọi là Yêu chi hoa, nhưng mà, khi loài hoa này nở chắc chắn sẽ có giết chóc! Vì lẽ đó nó được gọi là Huyết hải hoa, thấy hoa này nở lục giới chặn giết!

Năm đó lục giới không cho, bây giờ, một cây Phượng la duy nhất đến từ Minh hậu. Có ai có thể giết Minh hậu, không có, Minh hậu chính là vô địch. Tính ra, hai người bọn họ phải gọi một tiếng cậu, chẳng trách Phồn Dạ sẽ cường đại như thế!

Mạn đà la màu tím bao lấy Phồn Dạ, thanh bích châu tuyết trong cơ thể nàng không bị rút ra mà là từng chút từng chút dung hợp. Nàng thống khổ nhắm lại mi, những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu rơi xuống từ trên trán, cắn môi tựa hồ rất giãy dụa rồi lại không động được. Long Ngọc ôm chặt nàng, cũng cau mày. Mãi đến tận khi thanh bích châu tuyết hoàn toàn bị hấp thu toàn thân bọn họ đã bị mồ hôi làm ướt.

Cậu có thể rút ra thanh bích châu tuyết trong cơ thể nàng, nhưng cậu biết cậu chỉ có thể cứu nàng một hai lần không thể cứu nàng cả đời. Biện pháp để bảo vệ nàng chỉ có một cái, đó là làm cho nàng trở lên càng cường đại! Quá trình này rất thống khổ, cậu ngoại trừ nhẫn nại thì không có biện pháp khác, chính vì cậu yêu nữ nhi này, cho nên mới phải nhẫn tâm như vậy!

Nhắm mắt lại thu hồi Phượng la, cậu muốn cho nữ nhi một chút chân khí, nhưng lại phát hiện mình ngay cả khí lực để gờ cánh tay cũng không có, cười khổ nhìn nữ nhi.

“Để anh đi.” Âm Nhã Diệc ôm lấy cậu, một cái phép thuật đem Phồn Dạ chuyển qua giường trong phòng, đem Long Ngọc cũng đặt xuống giường, truyền một chút chân khí cho nàng, đắp chăn cho bọn họ “Ngủ một chút đi, chuyện còn lại để anh lo.”

“Ừm.” Long Ngọc ôm chặt Phồn Dạ vào trong lòng, uể oải nhắm hai mắt lại, quá phí pháp lực, mệt mỏi quá, không nhiều lời liền rơi vào trong mộng.

Âm Nhã Diệc đóng cửa lại cho bọn họ, nhìn hai người trong phòng, vung tay lên để hai người có thể cử động, mắt màu xanh thăm nhìn bọn họ “Hạ lệnh giới nghiêm toàn giáo, chỉ cho phép vào không cho phép đi ra, thông báo với bà cố của các người rằng có người muốn động đến cháu ngoại của bà.” Ngữ khí của cậu mang theo áp bức làm cho hai người bọn họ không thể chối từ.

Dám ra tay với người của ta thì phải chuẩn bị tinh thần để trả giá thật lớn! Người của ta không phải là người mà các người có thể động tới! Âm Nhã Diệc hung tàn.

Một người đi giới nghiêm, một người đi thông báo trong nhà.

Gia chủ Johnson sau khi biết được tin tức liền tung ra một câu “Điều động Thiết kỵ.”

Nửa giờ sau, toàn bộ học viện đang bị giới nghiêm liền nhiều ra hơn năm mươi Thiết kỵ cười liệt thú, thuộc tính gió thì ngự gió mà đến, bay ở trên trời, thuộc tính nước thì chiếm lĩnh hồ, những thuộc tính khác thì phân bố khắp các địa phương trong trường.

George nhìn thấy tổ mẫu của hắn bên trong đám liệt thú thuộc tính gió, đang ra mệnh lệnh, xem ra lúc này có người đắc tội Johnson gia, có thể nói là dốc hết toàn lực rồi!

Sau khi Phồn Dạ tỉnh lại liền thấy mình giống như đang nằm mơ, chớp chớp mắt to, tay nhỏ không xác định sờ người trước mặt “Cha?”

“Hừm, Tiểu Dạ ngoan, để cha ngủ tiếp một chút.” Long Ngọc ôm nàng cọ cọ, nằng nề lại nhập mộng.

Nàng nghiêng đầu nhìn Âm Nhã Diệc đang ngồi ở một bên, thầm nói ‘chuyện gì xảy ra?’

Âm Nhã Diệc trừng nàng ‘vì nha đầu chết tiệt con đó, cha con bị thương rồi!’

‘A?’ nàng nháy mắt mấy cái, nghĩ đến chén trà kia, nếu như lúc đó không phải nàng uống, như vậy hẳn là cha uống. Có người muốn hại cha! Đáng chết! Là ai muốn hại cha!

Nàng vừa cử động liền bị Long Ngọc ôm chặt, Âm Nhã Diệc trừng nàng ‘Không cho phép nhích nhích! Làm tỉnh thân ái của ta, xem ta có đánh con không!’

‘Ba đến nha! Con sợ ba chắc!’ nàng trừng lại, còn hôn một cái lên mặt Long Ngọc, làm cho Âm Nhã Diệc tức đến mức muốn ứa ra lửa!

Có thể tưởng tượng đến nữ nhi thiếu một chút liền không còn, trong lòng vẫn là rất lo lắng, nữ nhi này không bình thường, Long Ngọc vẫn yêu thích con gái, sau khi có Tư Thần vẫn là muốn có một đứa con gái, cách mấy trăm năm mới có trứng, vẫn cẩn thận che chở tự mình ấp, dùng bảy mươi năm mới nở ra một nữ nhi như vậy, đáng yêu nhất là lúc nữ nhi ngọt ngào gọi người, đáng hận nhất là lúc nữ nhi cùng mình cướp lão bà, coi như hắn cảm thấy nữ nhi chướng mắt, nhưng dù sao đó cũng là nữ nhi của bọn họ, là nữ nhi Long Ngọc một lòng muốn, là hòn ngọc quý trên tay, huống chi người kia chủ yếu là muốn hại Long Ngọc, hắn làm sao có thể buông tha người kia! Thân ái của hắn làm sao có thể bỏ qua cho người kia!

Long Ngọc tỉnh lại, cảm giác trong lòng có một tên gia hỏa đang đánh tiểu khò khè, không cần nghĩ cũng biết là Tiểu Dạ nhà mình, một tay của mình đang bị nắm, cái kia tay man mát, tất nhiên là tên Âm Nhã Diệc kia, nhưng là, cái tay ấm áp trên trán là ai đây?

Cậu mở to mắt liền nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của tổ mẫu, thấy cậu tỉnh thì rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, “Tiểu Châu tỉnh rồi, muốn ăn gì không? Tổ mẫu mang theo đồ ăn mà cháu thích nhất, muốn ném thử sao?”

“Dạ.” Cậu cười gỡ tay của Phồn Dạ ra, buông ra tay Âm Nhã Diệc, ngồi dậy, mới vừa ngồi xong, Phồn Dạ lại ôm lấy hông của cậu, cậu chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười.

“Ném thử một chút cháo, có cho cá mềm mà cháu thích nhất đấy.” Tổ mẫu muốn bón cho cậu ăn, cậu ngoan ngoãn làm một bé ngoan ăn cháo, ăn xong một bát còn muốn, tổ mẫu thật cao hứng, lại bón tiếp cho cậu, mãi đến tận Phồn Dạ bị hương vị quyến rũ làm tỉnh giấc, bị ném ra ngoài tự mình ăn, nàng không cao hứng nói: “Bà cố bắt công!”

“Yêu, ai bảo ta thiên vị đấy! Ta cứ thiên vị, chỉ cưng người này thôi!” Tổ mẫu cười nói, tiếp tục bón cho cháu ngoan của mình.

Phồn Dạ chu miệng nhỏ đi ra ngoài, thuận lợi còn đem Âm Nhã Diệc bắt lấy, hắn tựa ở cửa nhìn Long Ngọc, cười lên, như vậy cũng không tệ lắm.

Long Ngọc ăn xong, ngồi ở trên giường, lau miệng, “Người kia nhất định còn ở trường học, mục tiêu của hắn nếu là cháu, như vậy tình thế càng thêm nghiêm trọng, hắn nhất định sẽ động thủ.”

“Cháu muốn dẫn xà xuất động?” Tổ mẫu hỏi.

“Chỉ sợ là người quen cũ.” Long Ngọc cười gằn.

“Bởi vì hắn biết em là Tu La?” Âm Nhã Diệc rõ ràng ý của cậu.

“Nhưng hắn không biết thanh bích châu tuyệt không làm hại được em.” Long Ngọc xoa bóp lông mày.

“Cha muốn làm như thế nào?” Phồn Dạ ôm bát một bên húp cháo một bên hỏi.

Long Ngọc lắc đầu một cái, “Không biết, đi một bước xem một bước.”

“Bên cửa ta đang giam giữ Ứng Thiên Ly.” Tổ mẫu lạnh nhạt, đột nhiên nghĩ đến cái gì, “Các cháu lúc này đi đâu?”

“Triết Tuyên nói học sinh của hệ lịch sử cùng hệ văn học cổ đại đánh nhau, chúng cháu đi điều giải, có lẽ là người kia nhân lúc bọn cháu đi mà hành động.” Long Ngọc luôn cảm thấy cái này có mờ ám, Triết Tuyên sẽ không lừa bọn họ, như vậy ai đang chơi quỷ kế?

“Vân Vân, cháu để Tiểu Triết tra tra là ai kích động, là ai điều giải.” Tổ mẫu truyền lời cho Tổ Vân.

“Tổ mẫu yên tâm.” Tổ Vân đáp lại, dám động người Johnson gia, người này nhất định là chán sống rồi!

Long Ngọc xuống giường, “Cháu đi ra ngoài một chút.”

“Anh đi cùng em.” Âm Nhã Diệc mặc áo khoác cho cậu.

“Đừng làm cho người nhìn thấy anh là được.” Long Ngọc cười nói.

“Đi thôi, đi bắt xà.” Hắc gật đầu.

“Tổ mẫu.” Long Ngọc quay đầu lại, đáng yêu nháy mắt mấy cái.

“Muốn ăn canh thịt rắn?” Tổ mẫu hiểu rất rõ cậu.

“Dạ!”

“Ta sẽ sai người làm cho cháu, chờ cháu trở về ăn.” Bà cười nói.

“Được!” Cậu cao hứng, nói thầm cái gì đó với Âm Nhã Diệc, lại kỳ quái cười một cái, cùng đi ra cửa, một sáng một tối.

Đi ra khu giáo viên, đi bắt xà.

Hết chương 13.

15. Quyển 1 - Chương 14: Lấy Đức Báo Oán

Cả trường học đều là Thiết kỵ cười liệt thú, điều này làm cho rất nhiều học sinh ước ao, cũng làm cho không ít thượng tướng quân bộ ước ao. Liệt thú dễ tìm nhưng rất khó để nhìn thấy một con liệt thú đã được thuần phục, thế nhưng mỗi người của gia tộc Johnson đều có một con làm thiết kỵ, có thể không làm người tức giận sao!

Học sinh không bởi vì trường học bị giới nghiêm mà hoảng loạn trái lại lại vô cùng hưng phấn với những thứ mới xuất hiện. Nhưng mà có người vui có người buồn.

Gia chủ của gia tộc Mercer vui mừng vì quân thống bị đâm chết thế nhưng không hiện ra ở trên mặt, chỉ là lo lắng hỏi đại biểu đi dự họp của gia tộc Johnson – Hoàng Bác “Làm sao bây giờ? Tuyển quân thống mới?”

Hoàng Bác liếc hắc một cái “Cháu gái của ta còn chưa chết đâu.” Hắc vừa muốn biện giải, cửa đã bị mở ra, có người đi vào.

“Không chỉ không chết, ta còn sống rất thoải mái.” Giày cao gót của Phồn Dạ gõ lên mặt đất tạo thành những nhịp điệu vang khắp phòng, nàng ngoan ngoãn chào Hoàng Bác “Tiểu Thúc.”

“Không có chuyện gì là tốt rồi.” Hoàng Bác gật đầu.

“Có phải là rất thất vọng?” Nàng ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn về phía gia chủ Mercer.

“Sao lại thế.” Đối phương cười đáp lại.

“Đúng nha, sao lại thế.” Nàng nở nụ cười, cười khiến người ta nghiến răng, lời nói tiếp theo lại làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc “Những điều ta nói sau đây, nếu như bị truyền ra ngoài, các người đều phải

chết, bất kể là ai.” Nàng cầm lấy chén trà trong tay thưởng thức “Lần này đối phương muốn ám sát không phải là ta, là Minh hậu.” Nàng vừa dứt lời, mọi người không phải kinh ngạc mà là kinh hoàng, cùng bật lỗ tai, ý là lời người nói chúng ta không nghe nữa!

“Che cũng vô dụng!” Phồn Dạ nhấp ngụm trà “Tìm được người ra tay, tất cả đều dễ nói chuyện, không tìm được, Minh vương dưới cơn nóng giận diệt quân bộ cũng là chuyện đáng đời.”

“Quân thống nói mà không có chứng cứ thì chúng tôi làm sao có thể tin được.” Có thượng tướng lạnh nhạt.

“Minh hậu xuất thân từ gia tộc Johnson của ta, đúng không tiểu thúc.” Nàng nhìn về phía người bên cạnh cười.

“Đương nhiên.” Hoàng Bác gật đầu.

Mọi người im lặng, không hiểu bọn họ muốn làm gì.

“Các vị có thể nghỉ ngơi ngay tại đây, bất luận bên ngoài có xảy ra chuyện gì thì cũng không có quan hệ gì với các vị.” Phồn Dạ đặt chén trà xuống, cười yêu mị, lộ ra từng trăn sát khí. Theo tiếng cười của nàng, bọn họ nghe thấy được tiếng xiềng xích xuyên qua, phòng này bị hạ kết giới, bọn họ bị nhốt ở bên trong. Kết giới âm hàn như vậy chỉ có thể đến từ âm giới, vị quân thống này có quan hệ gì với Minh giới? Bọn họ không dám hỏi.

Bên ngoài, Long Ngọc nhìn thấy rõ ràng phòng học nào đó bị hạ xuống cấm chú, cười “Anh dạy con từ lúc nào vậy?” Bên cạnh cậu không có một bóng người, giống như đang tự nói.

“Cái này còn cần phải dạy sao? Nếu như đến cả cái này mà cũng phải dạy thì nó không phải là con gái của chúng ta.” Lời xem thường vang lên bên tai.

Long Ngọc trợn mắt “Bất luận có chuyện gì em cũng sẽ tự mình giải thích, không gọi anh thì không được ra tay.”

“Để anh bảo vệ em cũng không được sao?” Có chút bất đắc dĩ vô tội.

“Em là Minh hậu nhưng không phải nữ nhân, không cần trốn ở phía sau người khác.” Âm thanh của hắn lạnh nhạt.

“Anh không phải người khác!” Âm Nhã Diệc cường điệu.

“Nếu như không nghe lời, ba năm ngủ sàn nhà.” Long Ngọc tung đòn sát thủ.

“Được rồi.” Trong nháy mắt dập tắt lửa, không còn cách nào khác.

Long Ngọc chậm rãi bước trong trường học, cùng bạn học đàm luận sự kiện lần này, nghe nói có người muốn giết quân thống thì tò mò đó là hạng người gì, không muốn sống hay sao mà động tới người của gia tộc Johnson?

Nói giỡn, cũng không lo lắng, bọn họ không cần làm cái gì, quân bộ cũng sẽ không làm khó bọn họ, nhiều nhất là tụ tập ở trong trường học. Ngược lại bên trong trường học cũng có khách sạn, sắp xếp những người này cũng không phải là một chuyện khó.

“Thiếu chủ.” Một tiếng gọi khê, Long Ngọc nghiêng đầu, nam tử cao gầy đi tới, âu phục giày da, đẹp trai mười phần, trên tay thế nhưng lại bưng một cái khay, mặt trên đặt một bát canh nhỏ.

“Chương Chung, tại sao anh lại đến đây?” Long Ngọc nghiêng đầu nhìn hắn.

“Thiếu chủ nói là hôm nay tới dùng cơm thế mà đột nhiên lại giới nghiêm. Thiếu chủ thất ước thì nên bồi thường ta như thế nào?” Chương Chung cười nhạt như gió, chậm rãi bước tới.

“Cho anh nghỉ ba ngày thì sao?” Long Ngọc vẫy mi một cái.

“Thiếu chủ không thấy đuối lý sao? Nếu như ba ngày không kết được án thì tôi cũng phải đợi không ở đây ba ngày.” Hắn thả cái khay trong tay xuống.

“Chỉ ít tôi không trừ tiền lương của anh.” Long Ngọc mở ra nắp bát canh, gửi gửi.

“Coi như nể mặt tôi tự tay nấu bát canh này cậu cho lên bảy ngày đi.” Chương Chung đưa lên cái thìa.

“Anh nấu?” Long Ngọc liếc hần, cười lạnh một tiếng “Lần trước là ai chỉ là luộc một quả trứng gà mà đốt cả bếp nhà tôi?” Hần không tiếp lời mà chỉ nhìn Long Ngọc, Long Ngọc nhấp một ngụm canh “Không sai.” Lấy ra quang điện, bấm “Tiêu Cảnh, canh tôi đã uống rồi, rất ngon, cho anh nghỉ bảy ngày, cố gắng ra ngoài chơi đi.” Trong toàn bộ Long gia này người có thể lên được phòng bếp xuống được phòng khách chỉ có Tiêu Cảnh.

“Thiếu chủ thích là tốt rồi.” Tiêu Cảnh nói cảm ơn “Thiếu chủ còn muốn ăn cái gì?”

“Thịt hươu.” Long Ngọc lạnh nhạt.

“Sẽ nóng trong người.” Tiêu Cảnh từ chối.

“Là anh hỏi.” Long Ngọc không làm.

“Để đến mùa đông đi.” Tiêu Cảnh thương lượng.

“Được rồi.” Long Ngọc thu hồi quang điện.

Chương Chung cười nhìn cậu “Tại sao tôi lại có cảm giác Tiêu Cảnh coi cậu là nhi tử mà nuôi?”

“Lão già nếu được một nửa Tiêu Cảnh tôi liền cảm ơn trời đất.” Long Ngọc cười gằn, ánh mắt khinh bỉ.

“Chết nhiều năm như vậy, thiếu chủ vẫn không bỏ xuống được sao?” Hần cau mày.

“Hai chúng ta đổi chỗ, để anh bị giam nhiều năm như vậy xem anh có thả xuống được hay không.” Long Ngọc chậm rãi ăn canh.

“Thiếu chủ, người chết là lớn nhất, lấy đức báo oán đi.” Hần thật lòng vì Long Ngọc mới nói câu đó.

Long Ngọc ngay cả canh cũng không uống, ném thìa nhìn hần “Lấy đức báo oán? Dùng cái gì trả ơn! Hần chết rồi, hần chết dứt khoát như thế, cũng không biết là luân hồi đi nơi nào rồi! Nhưng tôi thì sao? Năm đó tôi ở ngay dưới mí mắt của hần nhưng hần lại mặc kệ những người kia, mười mấy năm tôi sống không bằng chết, ngay cả quyền được chết cũng không có! Hần nói hần yêu mẹ của tôi! Mẹ của tôi trước khi chết đã đem tôi giao cho hần, hần chính là yêu mẹ của tôi như thế! Nếu không muốn tôi thì tại sao năm đó tổ mẫu đến muốn dẫn tôi đi hần lại ngăn cản? Đây chính là hần tốt với tôi!” Cậu một hơi rống lên, không để ý người khác nói thế nào, chẳng qua là cảm thấy trong lòng có lửa nhưng không phát ra được!

“Thiếu chủ bớt giận, là thuộc hạ nhiều lời.” Chương Chung cúi đầu, Trong lòng thiếu chủ còn lâu mới có thể tiêu tan quá khứ hắc ám, thiếu chủ không chịu buông tha lão già, đồng nghĩa với việc thiếu chủ không chịu buông tha chính mình, quá khổ.

‘Chương Chung, bản vương năm đó lưu lại người không phải là để cho người làm em ấy tức giận. Người nếu không muốn thì có thể đi đầu thai, nếu để cho em ấy nổi giận lần nữa thì người không cần sống nữa đâu!’ một thanh âm truyền vào trong lòng Chương Chung, nhất thời phát lạnh.

Hần làm sao có thể quên, bất luận là hần hay là Tiêu Cảnh, Hạ Mạc Phàm đều là những người đã chết một lần, có thể sống lại lần thứ hai là bởi vì bên cạnh thiếu chủ cần có người quản lý, để cho bọn họ sống lại chính là Minh vương. Hần muốn cho thiếu chủ tiêu tan, năm đó hần đi theo bên người Long Tĩnh biết được đối phương thực sự bất đắc dĩ, không muốn để cho con trai của mình hận hần, thế nhưng Long Ngọc lại hận hần nhất!

Chương Chung không thể không tim không phổi như Hạ Mạc Phàm, không thể hào hiệp như Tiêu Cảnh, hần vẫn muốn mở ra khúc mắc của thiếu chủ.

Hạ Mạc Phàm đã từng cười hần, nói là hần tự gây phiền phức, hần không cảm thấy như vậy. Tiêu Cảnh nói không phải hần muốn mở ra khúc mắc của thiếu chủ mà là chính hần, hần vẫn tín ngưỡng phụ tử tử hiếu, hần muốn cho thiếu chủ làm hiếu tử. Thế nhưng nếu phụ không tử thì tử làm sao hiếu? Có lẽ hần nên thả xuống, mọi người đều đã chết nhiều năm như vậy, cố chấp còn có ích lợi gì?

“Ai! Đừng tìm thủ hạ trút giận, đi ra ngoài một chút?” Lâm Song Mộc kéo Long Ngọc đi, Long Ngọc liền đi theo hần.

“Chương Chung đây là một lần cuối cùng.” Long Ngọc lạnh nhạt, bị Lâm Song Mộc lôi ra ngoài, đi tới một nửa liền quay đầu lại “Mặt khác, trừ nửa năm nghỉ phép của anh.”

“Thiếu chủ thật là ác.” Chương Chung mắt quát thẳng xuống, cái tính trừng mắt tất báo này đều là do tên Tiêu Cảnh kia sùng đi ra!

“Ngại ít nha, vậy thì một năm, cứ như vậy đi.” Nói xong người liền đi mất, cũng không quay đầu lại.

“Thiếu chủ tôi sai rồi.” Kỳ nghỉ phép của cả một năm đó!

Đáng tiếc chậm!

Long Ngọc cùng Lâm Song Mộc vừa mới ra khỏi phòng, Ứng Thiên Vũ đã đến trước mặt bọn họ, đầy mặt u sầu “Ngọc thiếu chủ.”

“Chuyện gì?” Long Ngọc cau mày nhìn nàng.

“Tiểu Ly bị quân bộ giam giữ, tôi muốn gặp em ấy, Ngọc thiếu chủ giúp tôi dàn xếp được không.” Nàng mở miệng khẩn cầu.

“Tôi không quen biết gì với quân bộ cả.” Long Ngọc từ chối.

“Ngọc thiếu chủ nói giỡn, vòng bạch ngọc trên cổ tay của quân thống không phải xuất phát từ tay của thiếu chủ sao? Làm sao sẽ không quen?” Nàng một bộ nắm chắc Long Ngọc, làm cho người ít nhiều không thoải mái trong lòng.

“Ứng đại tiểu thư biết không ít nha?” Long Ngọc mắt lạnh nhìn nàng.

“Tôi cầu cậu, để tôi gặp Tiểu Ly đi, nàng chỉ là một cô gái.” Nàng nhỏ giọng nói, khẩn cầu nhìn cậu.

“Tôi nói rồi rất nhiều chuyện không phải chỉ là con gái thì không sao.” Long Ngọc lạnh lùng nói, không chờ nàng đáp lời liền nghiêng đầu hỏi Lâm Song Mộc “Tớ tới quân bộ xem Ứng Thiên Ly, cậu đi không?”

“Không đi, chuyện không nên dính vào tớ không bao giờ dính.” Hắn là một người rõ ràng.

“Được, vậy cậu đi về trước đi.” Long Ngọc nhìn Ứng Thiên Vũ “Đi thôi.” Nói xong rồi đi về phía trước.

Ứng Thiên Vũ nhất thời không phản ứng lại, sau khi hiểu ra thì nhanh chóng đi sau cậu.

Nơi giam giữ nghi phạm khá là hẻo lánh, bọn họ càng đi càng thấy ít người. Long Ngọc đi ở phía trước, Ứng Thiên Vũ đi phía sau, hai người ai cũng không nói lời nào. Đến khi chỉ cần rẽ một lần nữa là đến thì đột nhiên Ứng Thiên Vũ đánh tới, ôm chặt lấy sau lưng Long Ngọc.

“Xì!” Một thanh âm vang lên.

Long Ngọc cúi đầu, nhìn thấy trên ngực mình có một thứ nhọn nhọn đang chọc hơi, quay đầu lại nhìn về phía Ứng Thiên Vũ “Lỡ của Thanh bích châu tuyết? Thú vị.”

Cậu xoay người lại nhìn Ứng Thiên Vũ, ánh mắt lạnh lẽo như hàn băng, làm cho nàng không thể không lui về phía sau “Người...!” Nàng sợ hãi nhìn cậu, thấy cậu nắm chặt cành cây, từ từ kéo ra ngoài như không có cảm giác đau. Cành cây được lôi ra, da thịt của cậu khép lại, nửa điểm vết thương đều không có, ngược lại cành cây nhiễm đầy máu của cậu lại bốc lên khói đen rồi dần dần tan rã.

“Ta nên gọi ngươi là Ứng Thiên Vũ, hay là,” ý cười trên môi cậu càng lạnh hơn “Lục Bảo Trân đây?” Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng cậu đã cảm thấy như đã từng quen biết vì hồn phách của nàng đã bị cậu đánh qua dấu ấn, cậu cũng phải rất lâu mới nhớ ra một người tên là Lục Bảo Trân như thế.

“Làm sao sẽ vô dụng?” Nàng nhú mày lại.

“Tìm cái này không dễ dàng nha. Từ sau đại hủy diệt, Thanh bích châu tuyết cũng tuyệt diệt.” Long Ngọc nhìn nàng, chiến kích trong tay xuất hiện, chiến kích thuần đen cũng như năm đó “Nó không có tác dụng với những người cấp vương.”

Nàng đột nhiên rõ ràng “Người giết Tu La Vương!” Từ xưa đến nay chỉ có người có tài mới chiếm được Tu La Vương, vì lẽ đó người giết Tu La Vương chính là vương mới, thế nhưng Tu La Vương không phải nói giết liền có thể giết, không phải vậy thì Tu La đã đại loạn từ lâu rồi!

“Một đời vương cuối cùng của Tu La đúng là chết ở dưới chiến kích của ta.” Long ngọc không có bí mật nào không thể nói.

“Xem ra là ta đánh giá thấp ngươi.” Ứng Thiên Vũ lạnh nhạt, phía sau nàng bỗng mọc lên hai cánh, hai tay thành lợi trảo, hai cái cánh cũng có hoa văn loang lổ.

“Chim Đổ Đổ?” (Đổ Đổ: là một giống chim trong truyền thuyết) Long Ngọc đã từng gặp phản tổ (thức tỉnh huyết thống cổ xưa trong người mình) rồi nhưng vẫn là lần đầu tiên gặp người phản tổ không thuần huyết như thế.

Cánh chim của Ứng Thiên Vũ đập về phía cậu, đề phòng chiến kích trong tay cậu. Thế nhưng cậu lại thu lại chiến kích trong tay, nàng sững sờ, chỉ nghe cậu gọi một tiếng “Diễm.” Nhất thời không gian chấn động, một con liệt thú đột nhiên xuất hiện phía sau nàng, móng vuốt đặt ở sau lưng nàng, đem nàng ấn trên mặt đất. Nàng kêu thảm một tiếng, lông chim rơi đầy trên mặt đất. Từng cái móng vuốt của liệt thú dẫm lên cánh của nàng, nàng có thể rõ ràng nghe thấy thanh âm gãy vỡ, tiếng kêu kẹt ở yết hầu không phát ra được, chỉ có thể không ngừng thở dốc, sau lưng mất hết cả cảm giác như không phải của mình.

“Ngươi sẽ không thật sự cho rằng ngươi đáng để cho ta động thủ đi?” Long Ngọc từ trên cao nhìn xuống nàng “Coi như có thể phản tổ thành Đổ Đổ ngươi cũng chỉ là Đổ Đổ là thôi, bốn hậu sợ ô uế tay của mình.”

“Ha ha ha ha!” Nàng cười to “Ngươi thắng rồi vương hậu, kẻ thua làm giặc, rơi vào trong tay ngươi, ta không còn lời nào để nói, muốn giết muốn xử như thế nào cũng được!”

“Yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi chết dễ dàng đâu.” Long Ngọc cười nhìn nàng, không biết có phải ảo giác hay không, nàng nhìn thấy chết chóc trong mắt cậu, không khỏi run lên “Dám hại con gái của ta, lá gan không nhỏ a.” Nhìn dáng vẻ run run của nàng, tâm tình của hắn đột nhiên tốt hơn nhiều “Nhã Diệc, ra đi.”

Âm Nhã Diệc đồ nhiên xuất hiện, ôm chặt lấy cậu “Có khen thưởng hay không?”

“Ngoan ngoan nghe lời như thế, sẽ không bắt anh ngủ ở sàn nhà.” Long Ngọc cười nói.

“Khen thưởng...” Hắn đáng thương nhìn cậu, nếu như trên đầu hắn có tai cầu chắc chắn nó sẽ sụp xuống.

Long Ngọc cười nhìn cậu, mặt chà sát ở trên cổ cậu, ngửi ngửi hơi thở của cậu “Cứ không cho anh đấy.”

“Tiểu bại hoại.” Âm Nhã Diệc cười mắng, vẫn là tự mình động thủ đi. Ngay khi hắn muốn hôn lên cổ Long Ngọc thì Ứng Thiên Vũ không có mắt mở miệng, âm thanh sắc bén như tiếng khóc của trẻ con.

“Tại sao? Em yêu anh như vậy, anh lại không nhìn em một chút? Tại sao? Hắn có cái gì tốt!”

Âm Nhã Diệc trừng nàng một chút, đột nhiên nói “Ta không biết.” Nàng vốn tưởng rằng hắn sẽ nói Long Ngọc cái gì cũng tốt nhưng hắn lại nói hắn không biết? “Ta không biết em ấy có cái gì không tốt, ta chỉ biết, yêu chính là yêu, trái tim của ta đã cho em ấy, không ai có thể thay đổi được.”

“...” Nàng trầm mặc nửa giây “Em nghe người ta nói, Minh vương không có tim, có thật hay không?”

“Đúng.” Cái từ này là từ miệng của Long Ngọc nói ra, mỗi lần cậu gối lên lồng ngực của Âm Nhã Diệc đều không nghe thấy tiếng tim đập, vì lẽ đó chỉ có cậu biết người này không có tim.

“Em nguyện đem trái tim của em hiến cho anh.” Ánh mắt của nàng lấp lánh nhìn Âm Nhã Diệc.

“Ta không muốn.” Hắn lắc lắc đầu, ôm Long Ngọc hôn nhẹ môi của cậu “Lấy được để làm gì, trong lòng ta chỉ có một người, chỉ có em ấy, không chứa được người khác. Bị đào thì đã sao? Từ lâu đã hóa thành tình hồn với thiên địa, chỉ có thể yêu người trong lòng. Ta không muốn tim của người khác, bởi nó sẽ không yêu người mà ta yêu.”

Ứng Thiên Vũ cúi đầu, nàng thua, yêu một người không có tâm, một người không thể đáp lại nàng cái gì, nàng làm sao có thể thắng!

Long Ngọc ôn nhu nhìn hắn, cười rất hạnh phúc, có tim hay không không trọng yếu, người yêu ta là được rồi!

“Em nhớ là quán quán không ăn tim người, ăn tim người chỉ có Cú Mang (một loại yêu quái vốn có diện mạo của chim – Thân chim mặt người), không phải cô ta có huyết thống của Cú Mang đấy chứ?” Long Ngọc nhìn Ứng Thiên Vũ vẫn bị đặt ở dưới móng vuốt của Diễm như cũ.

“Thuần huyết của Thiên giới và Yêu giới thì được.” Âm Nhã Diệc ôm cậu thờ ơ nói, môi vô tình lướt qua da thịt cậu.

“Quên đi, mặc kệ, để bọn Hoàng Bác khắc phục hậu quả đi.” Long Ngọc nhún nhún vai quay đầu hôn một cái lên môi của Âm Nhã Diệc.

“Người không sợ ta làm cho tất cả mọi người biết người là Minh hậu sao!” Ứng Thiên Vũ đột nhiên gào lên với Long Ngọc.

“Người không sợ ta diệt Ứng gia sao?” Cậu nở nụ cười, mũi chân khều mặt của nàng.

Nàng ngậm miệng lại, nàng sợ nhưng cậu không sợ, nàng rất thương đệ đệ muội muội, nàng lo lắng bọn họ thế nhưng hắn cái gì cũng không lo lắng bởi vì người nhà của hắn cũng mạnh mẽ giống hắn vậy.

“Chớ làm tổn thương bọn họ.” Nàng cắn chặt răng, nhắm mắt lại “Cầu người.” Một lần duy nhất thực sự cầu người trước mắt.

Long Ngọc thu hồi chân, không trả lời “Đi thôi.” Lôi kéo Âm Nhã Diệc rời đi, đến khi lướt qua người của Hoàng Bác thì bỏ lại một câu “Giao cho cậu, không cần liên lụy người khác.”

“Vâng.” Hoàng Bác nghe hiểu được ý tứ trong lời cậu.

Ngày thứ hai, tin tức đăng báo (báo cáo cho cấp trên) đại tiểu thư Ứng gia Ứng Thiên Vũ tinh thần phân liệt giết người cùng với mưu đồ giết chết quân thống, bị quân thống bắt về quy án, phán chung thân. Tin tức vừa ra Ứng Thiên Chiêu và Ứng Thiên Ly đã lập tức chuyển trường không bao giờ xuất hiện nữa.

Sau ba ngày, Ứng Thiên Vũ ở trong ngục tự sát.

Nàng nằm trên mặt đất lạnh như băng, vào thời khắc sinh mệnh biến mất lại nhớ đến một chuyện đã xảy ra rất lâu trước kia.

Đầu cầu Nại Hà của Minh giới, nở đầy bụi hoa Bỉ Ngạn đỏ, bên trong đám hoa có một ngôi đình lục giác, trong đình có một người đang ngồi, nam tử hắc y tóc đen, mang theo một cái mặt nạ màu ngân bạch, ngay cả mũi cũng che khuất, chỉ lộ ra một đôi môi không mỏng không nhạt, nhấp một chén trà bạch ngọc. Nàng không nhìn thấy được dung mạo của hắn, chỉ bằng đôi môi lộ ra bên ngoài liền cảm thấy được hắn là một nam tử rất dễ nhìn. Nam tử kia giống như nhìn về phía nàng đang đứng ở đầu cầu, tựa như nở nụ cười với nàng, nàng cảm thấy có lẽ những tiết mục nói về tài tử giai nhân kia chính là đang nói bọn họ, bọn họ sẽ là một đôi bách nhân, nhưng, chỉ là có lẽ...

Nhã Diệc, tại sao người đầu tiên người gặp không phải là ta?

Tại sao...

Nàng đứng ở trên cầu Nại Hà nhìn cái đình không có một bóng người kia, xoay người bưng lên canh Mạnh bà uống hết. Canh Mạnh bà vừa vào yết hầu, thật là đắng chát, nước mắt không ngừng được chảy xuống, kể ra sự đau khổ của nàng. Nàng đi vào trong làn khói hồng trước mặt, qua cầu. Đứng ở bên bờ bên kia, nàng giơ tay sờ mặt một chút, nhìn nước mắt trên ngón tay, nhẹ nhàng nhắm lại mi.

Ta, vì sao lại khóc? Vì ai mà khóc?

Hết chương 14.

16. Quyển 1 - Chương 15: U Dạ Vương

Ầm ầm ——!

Một trận rồi một trận tiếng vang đánh thức Long Ngọc đang ngủ say, xoay người nhìn về phía bên cạnh, quả nhiên lại không có ai. Cậu không cao hứng nhú mày lại, xuống giường, phủ thêm áo khoác, lạnh mặt, đi về phía Mê Di điện.

Con quỷ đáng chết! Người còn dám nháo! Thiếu chủ ta chẳng lẽ không thu thập được người!

Minh giới, nơi sâu nhất của U Minh có một nhà ngục, có người nói những người bị giam trong đó đều là những tội đồ tội ác tày trời, chỗ đó gọi là luyện ngục. Mấy ngàn năm qua, bên trong đó chỉ có một người, nhưng mà vật kia cũng không thể gọi là người, nó là hận, là oán, là ác, là tội, từ khi có thiên địa tới nay thì đã có nó. Nó trông như rồng, rất giống rồng nhưng cũng không phải là rồng, nhưng mà, vì trông rất giống nên nó tự coi mình là rồng, gọi là Quỷ Long, toàn thân là màu lam U Minh, giống màu của lửa quỷ.

Chung quanh bay loạn U Dạ Điệp, làm đảo loạn Minh giới, mà thứ duy nhất có thể khống chế U Dạ Điệp là Quỷ Long thì lại bị giam giữ cho nên nó không muốn quản nữa. U Dạ Điệp, nhân gian có một tên gọi càng chính xác hơn với loài bướm này, đó là Kẻ dẫn đường ở Hoàng tuyền, nhưng mà, rất nhiều vong linh còn chưa kịp tới Minh giới đã bị bọn nó đốt cháy hết, coi như may mắn đến Minh giới cũng vô pháp đi luân hồi, cuối cùng hóa thành hoang hồn. Vì thế, bất kể là người vẫn là quỷ sai ở Minh giới đều không thích loại sinh vật này. Nhưng, nó là một loại sinh vật không thể thiếu ở Minh giới, đó đều là do những hồn phách cực hận cực bi mà lại không có chỗ về biến thành, có người nói mỗi khi hồn quân lộng quyền chắc chắn sẽ sinh ra U Dạ Điệp.

Bên trong luyện ngục, Âm Nhã Diệc lạnh lùng nhìn Quỷ Long bị mấy trăm sợi xích sắt khóa lại, nó kêu lên một tiếng rồi lại một tiếng rống to làm cho lông mày của hắn nhíu lại. Minh hậu của hắn đã mấy ngày không ngủ chính là do tên này náo động ra, nhưng hắn lại không thể giết nó, nếu giết nó U Dạ Điệp chắc chắn sẽ mất khống chế, gặp xui xẻo chính là toàn bộ Minh giới.

“Vương.” Tiểu Tang bắt đầu lắc đầu một cái với hắn.

“Còn không chịu?” Lông mày của hắn nhíu chặt lại.

Không khí bỗng nhiên dao động, không gian vặn vẹo, Long Ngọc khoác áo khoác xuất hiện “Hơn nửa đêm không ngủ chạy đến chỗ tình nhân?”

“Làm sao có thể có tình nhân? Người của ta, trái tim của ta đều là của người, còn chứa được ai?” Âm Nhã Diệc nhìn thấy cậu xuất hiện thì buộc lại quần áo cho cậu, chỉ lo cậu lạnh.

Long Ngọc nở nụ cười, xoa mặt của hắn “Vậy người tới đây làm gì?”

“Làm công sự.” Hắn một mặt nghiêm túc nhưng ánh mắt lại rất bất đắc dĩ.

“Công sự?” Long Ngọc nhìn về phía Quỷ Long, đánh giá quan lại từ trên xuống dưới “U Dạ quỷ vương?”

“Ừm.” Âm Nhã Diệc gật đầu, biểu hiện có chút ủ rũ.

“Không bắt được?” Long Ngọc cười hỏi, thấy người tức giận ừ một tiếng, nở nụ cười “Giao cho ta đi.”

“Lão bà, người cẩn thận một chút, vật này có lẽ bị điên rồi!” Âm Nhã Diệc cắn răng nói.

“Yên tâm đi.” Long Ngọc rất muốn nói một câu, nếu so về độ điên thì nó còn có thể điên hơn người sao?

“Muốn ta cùng với người sao?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

“Ta không muốn người thấy.” Long Ngọc méo miệng.

“Cũng không phải chưa thấy bao giờ.” Âm Nhã Diệc xấu tâm nói.

“Âm, Nhã, Diệc!” Cậu cắn chặt răng gọi hắn, hắn rụt cổ.

“Được rồi, không đùa người, ta chờ tin tức tốt của người.” Hắn nói xong liền mang theo Tiểu Tang rời khỏi luyện ngục, một chút cũng không lo lắng Long Ngọc sẽ có nguy hiểm gì.

Ra khỏi luyện ngục, Tiểu Tang không nhận được hỏi Âm Nhã Diệc “Vương, có phải có chút quá mức không? Minh hậu ngài ấy...”

“Hừ! Ai bảo nó cứng đầu! Ai bảo nó không biết phân biệt! Rơi vào trong tay lão bà ta, không chết cũng tàn tật!” Hắc oán hận nói. Bất quá lúc này hắc oán nói sai, Long Ngọc không có ý định để cho nó sống, chỉ có điều, sẽ rất chậm rất chậm để cho nó chết đi.

Bên trong luyện ngục, Long Ngọc đi tới trước quỷ thân rồng, duỗi ra ngón tay trắng nõn như ngọc, nhấn một cái ở trên chỗ 7 tắc của nó. Nhất thời nó thống khổ hét lớn một tiếng, thân thể không ngừng mà vận vẹo, “Thương tích do Phượng Hoàng kim linh tiền gây ra, không chết cũng mất nửa cái mạng, vết thương này không thể lành được đâu.” Cậu cười nhìn nó, mắt phượng nhỏ dài hơi nheo lại, làm cho nó có ảo giác như thấy được người kia.

“Có bản lĩnh người giết chết lão tử đi!” Nó gào thét.

“Ta không giết người.” Long Ngọc lắc đầu một cái, đưa tay ra xoa tay, bàn tay hướng lên trên niệm một câu chú văn, một con cổ độc đỏ tươi xuất hiện ở trong tay cậu, nhẹ nhàng vận vẹo “Biết đây là cái gì sao?”

Quỷ Long sợ hãi nhìn con sâu kia “Người là ai? Người không phải là người của Minh giới! Người là Tu La!”

“Ta là Minh hậu.” Long Ngọc cười nhìn sắc mặt nhợt nhạt của nó “Đây là tiểu tử mà ta thích nhất, nó gọi là Sắc Sở, đừng có bắt nạt nó nha!” Nói xong cậu liền đem con cổ độc kia bỏ vào vết thương trên người Quỷ Long, cổ độc trong nháy mắt liền tiến vào, làm cho Quỷ Long đau đớn kêu lên.

“Oán hận phần nộ, có phải là tìm được đầy đủ hồn phách oán hận phần nộ là có thể thay thế?” Cậu nhìn nó phỉ công giãy dụa.

“Ha ha ha ha...! Người nằm mơ! Hồn phách dơ bẩn như vậy làm sao có khả năng trở thành U Dạ vương! Làm sao có khả năng thay thế!” Nó cười to, đau vận vẹo nhưng vẫn nở nụ cười.

“Ta hiểu.” Long Ngọc nở nụ cười, cười rất đẹp đủ để mê hoặc chúng sinh, thế nhưng ở trong mắt nó lại vô cùng khủng bố.

“Người, người hiểu cái gì?”

“Hồn phách đầy đủ oán hận phần nộ lại tuyệt đối sạch sẽ là có thể thay thế người!” Mỗi một chữ của Long Ngọc đều nện vào trong lòng nó, không! Là trên miệng vết thương, đau! Đau vô cùng!

“Không phải! Không phải!” Nó theo bản năng mở miệng phản bác, Long Ngọc lại không nghe nó nói cái gì, xoay người rời đi. Nó đột nhiên cảm thấy Minh hậu này rất khủng bố, cũng không mềm lòng như Minh vương, Minh vương thiện tâm như thế làm sao sẽ lấy một Minh hậu như vậy?

Mỗi ngày, mười hai canh giờ thì có đến mười canh giờ Quỷ Long bị Sắc Sở trong cơ thể dần vặt, nó biết loại sinh vật như Sắc Sở này, là một loại cổ độc, chuyên môn hấp thụ sinh mệnh của những sinh vật khác, thứ này rất hiếm có, hơn nữa phải dùng máu của chủ nhân nuôi tới trăm năm, mà tên Minh hậu kia chiếm được từ nơi nào? Tu La! Đúng! Tu La! Hắc là Tu La, Tu La dĩ nhiên là có!

Thời gian chậm rãi trôi qua, bất tri bất giác đã qua trăm năm, Quỷ Long từ lâu đã không có dáng vẻ hung hăng như lúc trước mà là toàn thân loang lổ, giống như gị gị, nhưng điều duy nhất làm nó vui mừng chính là, Long Ngọc vẫn chưa tìm được hồn phách thay thế nó, chỉ cần như vậy thì nó sẽ không phải chết!

Long Ngọc đang cầm Sinh Tử bạc ngủ gật trong Mê Di điện đột nhiên mở mắt ra, bên trong Sinh Tử bạc đang từ đen biến đỏ, giống như bị lửa thiêu đốt, lại giống như máu tươi thẩm thấu.

Quý Tử Hiên...

Cậu đột nhiên biến mất bên trong điện, xuất hiện ở dưới đáy một vách núi, một bộ thi thể tàn tạ không thể tả bị đặt ở dưới tảng đá, hồn phách ngồi ở trên tảng đá lớn, giữa đầu nhìn trời tự hỏi tại sao! Trong mắt không có lệ chỉ có hận cùng nộ.

Người chết oan không đến một trăm ngày.

Long Ngọc nhìn hân, nộ cũng được, mà hận cũng được, phi thường thuần túy, không có tham dục mà loài người từ khi sinh ra đã có, là một hồn phách rất sạch sẽ.

“Hận sao?” Long Ngọc hỏi hân.

“Hận!” Hân cắn môi nói ra một chữ, rõ ràng hồn phách này nguyên bản không biết hận là gì.

“Muốn báo thù sao?” Long Ngọc nhìn thẳng hân, hân nghiêng đầu nhìn cậu, ánh mắt không giống những người chết oan bình thường, rất sạch sẽ, phi thường sạch sẽ.

“Làm sao sẽ không muốn?” Hân lẩm bẩm, thu hồi ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía trước “Làm thế nào mới có thể báo thù?” Mê man không biết phải làm như thế nào.

“Sau khi báo thù xong thì sao?” Long ngọc đột nhiên hỏi ra vấn đề làm cho hân sững sốt một chút.

“Có lẽ là hồn bị tan đi, có lẽ sẽ đầu thai, có lẽ...” Hân ung dung nở nụ cười, cười rất dễ nhìn “Thế nào đều được, chỉ cần làm cho bọn họ trả một cái giá thật lớn, thế nào đều được, không quan trọng.”

Long Ngọc nở nụ cười, tìm được rồi, cậu lật bàn tay một cái, trong lòng bàn tay có một viên ngọc màu đỏ “Àn nó rồi ký khế ước với ta, ta sẽ báo thù giúp ngươi.” Quý Tử Hiền nhìn viên ngọc trong tay của cậu, rồi nhìn về phía cậu “Báo xong cừu thì mạng của ngươi là của ta, thế nào?”

“Được.” Một chữ ‘được’, cầm lấy viên ngọc cho vào miệng, không cho mình có cơ hội hối hận.

Sống không luyện tiếc, chết không sợ hãi, hồn phách như vậy chính là thứ mà Long Ngọc muốn!

Quý tộc bị diệt, Quý Tử Hiền giết cả thôn làng, con người hay súc vật cũng không thể thoát được, mà Long Ngọc giết sơn thần Bạch Hổ, đào tim, lột da, lóc xương. Thiên lôi cuộn cuộn đến, cậu chỉ nói một chữ lãn, thiên lôi liền lãn trở lại, ngọn núi kia từ đây biến mất trên thế gian.

Sau Mê Di điện có một cái ao, bên cạnh ao gieo những bụi hoa Bỉ Ngạn màu đỏ tươi, hoa nở hoa tàn không biết bao nhiêu năm rồi, cánh hoa rơi vào trong nước làm cho nước ao bị nhuộm thành màu đỏ, mà bây giờ, trong ao có một khối đá đỏ như Hồng thủy tinh, mơ hồ có thể thấy được một bóng người trong đó, ôm đầu gối cuộn mình lại. Mỗi ngày đến khi màn đêm bao trùm khắp cả không gian thì mặt nước sẽ chuyển động giống như có một nguồn sức mạnh đem cánh hoa trong nước hút vào bên trong viên đá, mỗi ngày mỗi tháng mỗi năm đều như thế, cứ như vậy lại qua trăm năm.

Đến một ngày kia, Quỷ Long bên trong luyện ngục phát ra một tiếng gào thét, lớp da tầng tầng nện xuống đất, từ thân thể hân bay ra vô số hồ điệp, U Minh lam hồ điệp rất đẹp, như là lửa quỷ đang bay dập dờn, cùng kích động bay về cùng một phía.

Trong ao nước màu đỏ ngênh đón vô số hồ điệp, không có tảng đá, chỉ có nam tử toàn thân xích lửa đứng ở trên mặt nước, ánh mắt bình tĩnh, gơ tay ra tiếp được hồ điệp, lòng bàn tay hợp lại, dùng sức nắm một cái. Một tiếng hét thầm phát ra, khí tức của Quỷ Long hoàn toàn biến mất. Hân mở tay ra, bên trong chỉ có chút bụi cát, nhẹ nhàng rung tay một cái bụi cát liền biến mất không thấy. Một ngọc bội màu đen đột nhiên xuất hiện, nổi ở trước mặt của hân, con mắt màu đen của hân bình tĩnh không một gợn sóng.

“Kể từ hôm nay, ngươi là U Dạ vương, tên...” Long Ngọc nhìn vào mắt hân một lúc lâu “Quý Liễn.”

“Vâng, chủ nhân.” Hân tiếp được ngọc bội, hành lễ.

“Nhớ kỹ, mạng của ngươi là của ta.” Long Ngọc cảm thấy hân tựa như gốm sứ trắng được nung thành tượng đất, có lẽ ở trong mắt người khác hân chỉ là món đồ chơi, nhưng ở trong mắt Long Ngọc, từ khoảnh khắc dẫn hân về, hân đã chính là con của mình, là đứa nhỏ mà cậu trân trọng thương yêu!

Coi như ngàn năm sau đứa bé này bị tan biến, cậu vẫn giữ một hồn phách của hân như cũ, chờ đợi thời cơ, không bao giờ buông tha!

Nhớ kỹ, mạng của ngươi là của ta, ta không để ngươi chết, ngươi không thể chết được!

Trong tiệm bánh Vui Vẻ, Tất Thiện ngắm nhìn hạt giống trong bát thanh hoa, lại bắt đầu nằm mơ, tốt xấu lộn xộn kiểu gì cũng có, có lúc y đều không nhận rõ mình đang tỉnh hay là nằm mơ. Những giấc mộng kia

quá mức chân thực, giống như lúc trước, mà nói ra thì cũng lạ, mỗi khi nhìn hạt giống lâu hơn một chút, giấc mộng của y liền nhiều hơn một chút, càng chân thực hơn một chút. Ngón tay của y đưa vào trong nước sờ sờ chồi non nho nhỏ kia, khẽ thở phào nhẹ nhõm, mỗi khi sờ nó tâm tình có thể bình tĩnh lại, rất thả lỏng, rất thoải mái...

“Thiên ca, em đến rồi!” Hiểu Mục gấp gấp chạy vào, thay quần áo bắt đầu làm việc.

“Đừng nóng vội, chạy làm gì ngã bây giờ.” Tất Thiên thu tay về cười nhìn thẳng nhóc to xác trước mặt.

“Không phải là em sợ em nghỉ hai ngày anh liền tìm nhân viên khác sao!” Hấn cũng biết điều đó là không thể nhưng ngoài miệng vẫn nửa thật nửa giả nói.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Tất Thiên tò mò, hai ngày nay Hiểu Mục không tới, chỉ gửi tin bằng quang điện vẫn là do quân bộ gửi tới, bảo rằng y đừng lo lắng.

“Trong trường học có án mạng liên phong tỏa cả trường, ngay cả thiết kỵ của Johnson gia cũng tới, sau này em mới biết là có người muốn ám sát quân thống.” Hiểu Mục vừa kiểm tra vật phẩm vừa kích động nói “Cũng may bắt được thủ phạm, nếu không thì không biết nạn nhân kế tiếp sẽ là ai! Tuy nhiên! Thiết kỵ thực sự quá là dũng mãnh rồi! Có bạn học còn nói nhìn thấy Hỏa Lôi song thể! Quân thống cũng thật là xinh đẹp!” Hấn càng nói càng hưng phấn. Chẳng biết vì sao khi nghe được hai từ thiết kỵ, trong đầu Tất Thiên đột nhiên lóe qua một đôi mắt màu tím, chợt lóe lên, nhanh đến nỗi y không thể bắt được. Một cảm giác là lạ tràn ra từ trong đáy lòng, có chút ấm, có chút lạnh, có chút muốn khóc...

Cửa tiệm phục cổ bị đẩy ra, Lâm Song Mộc cùng Long Ngọc đi vào. Long Ngọc quay đầu lại nhìn trên cửa, nhíu mày lại. Các cửa hàng bây giờ đều dùng loại cửa tự động, mở sang hai bên, nhưng cửa hàng phục cổ này lại có cửa kéo đẩy, phải tự đẩy ra, trên cửa bên ngoài viết đẩy, bên trong viết kéo. Nhưng dù là như vậy Long Ngọc vẫn cảm thấy thiếu cái gì, có chút lạ, ánh mắt của cậu nhìn xuống bên dưới, nhìn thấy cả cánh cửa này không phải là pha lê trong suốt hoàn toàn mà là phong cách Châu Âu giả cổ thì mới hiểu ra nó lạ ở chỗ nào.

“Hai vị học trưởng!” Hiểu Mục cười chào hỏi, hấn đã biết hai người này chính là học trưởng của mình “Ngày hôm nay các anh muốn ăn cái gì?”

“Ừm...” Lâm Song Mộc suy nghĩ một chút, nhìn về phía Long Ngọc, ý bảo cậu cứ tự nhiên, cậu cười híp mắt “Mười cái bánh ngọt đủ các khẩu vị.” Khóe miệng của Long Ngọc nhếch lên, xem có ăn chết cậu không!

“Được!” Trên mặt Hiểu Mục nở đầy hoa, lấy ba hộp nhựa to nhất, bắt đầu cho bánh vào.

Long Ngọc đi tới bên cạnh quầy hàng, nhìn về phía Tất Thiên đang chờ ra “Đến nhiều lần rồi, ngày hôm nay rốt cuộc nhìn thấy ông chủ. Bánh của anh làm khá ngon, kết giao bằng hữu đi, em tên là Long Ngọc.” Lời nói mạnh mẽ nghe như là đang làm quen nhưng lại mang khẩu khí không cho phép người ta từ chối làm cho Hiểu Mục sững sốt một chút.

“Xin chào, anh tên Tất Thiên.” Ngay cả bản thân Tất Thiên cũng thấy kỳ quái, y dĩ nhiên có thể tự nhiên tiếp lời, giống như rất lâu trước đây đã nhận thức người này rồi.

“Tất Thiên, tên rất hay.” Long Ngọc nở nụ cười, từ trong túi lấy ra một cái hộp nhưng, đẩy đến trước mặt y “Cái này coi như là lễ ra mắt a.”

Y cũng không từ chối, trực tiếp mở ra, bên trong là một cái chuông gió, làm bằng sắt, chuông gió như vậy sẽ không có nhiều tiếng vang, nhưng mà, trên cái chuông đó được khắc tám mảnh ngọc bích, vô cùng đẹp. Y cầm lấy chuông gió khẽ lay động một cái, âm thanh lạnh lạnh rất là êm tai.

“Treo ở trên cửa vô cùng hợp.” Long Ngọc lạnh nhạt.

“Cảm ơn, anh cũng cảm thấy trên cửa thiếu một cái gì đó, đúng là rất hợp nha.” Tất Thiên rất tự nhiên nói, cũng không quan tâm còn có người, y mang ghế ra trước rồi giẫm lên treo chuông gió ở giữa cửa. Cửa vừa mở ra một chút, vừa vận động tới thanh trụ thật dài ở bên dưới, làm chuông vang lên, âm thanh lạnh lạnh nghe thật êm tai.

Long Ngọc tựa lưng ở quầy hàng nhìn y, tay tự nhiên khoanh trước ngực, trên cổ tay lộ ra một cái vòng tay tết thủ công, tím sẫm cùng thuần đen quấn lấy nhau, xuyên qua hai lỗ khoá nhỏ xinh xắn được làm bằng

bạch ngọc có kiểu dáng cổ xưa. Tất Thiên nghiêng đầu nhìn “Đây là cái gì?”

“Cái này?” Long Ngọc lắc lắc cổ tay, nở nụ cười “Khóa ngọc cổ đại, hần nói có thể khóa lại em.”

“Màu của cái dây này có chút kỳ quái.” Tất Thiên nhìn kiểu tết trên cái dây này rất quen mắt, giống như cùng một kiểu với cái vòng tay của y.

“Cái này gọi là kết tóc.” Long Ngọc đỡ y xuống từ trên ghế “Tóc của hai người làm dây, tết cùng với nhau gọi là kết tóc, ngày xưa khi phu thê thành thân sẽ làm thế.”

“Kết tóc...” Y sững sờ nhìn vòng trên cổ tay.

Người là thê tử của ta...

Y thất thần, ai đã từng nói lời này với y?

Long Ngọc bình tĩnh nhìn y, thu hồi ánh mắt, xoay người hỏi Lâm Song Mộc “Thật không?”

“Được rồi.” Lâm Song Mộc trả tiền, ôm túi bánh thật to rời đi, hần cố ý bảo Hiểu Mục gói riêng cho Long Ngọc một phần khẩu vị mà cậu thích nhất, hai người chia tay ở chỗ rẽ. Lâm Song Mộc lên lầu liền về đến nhà, Long Ngọc ôm hộp bánh cùng bức tranh mà Lâm Song Mộc vẽ cho cậu, gọi cho Tiêu Cảnh tới đón.

“Thiếu chủ về nhà hay là đi công ty?” Tiêu Cảnh vừa lái phi thuyền vừa hỏi.

“Đi công ty.” Long Ngọc vốn định trực tiếp về nhà nhưng Âm Nhã Diệc hai ngày nay về nhà chính, cậu cũng không muốn gặp những gia hỏa nhàm chán kia, lâm thời thay đổi chủ ý.

“Được.” Tiêu Cảnh sau khi xác định điểm đến cuối cùng thì chuyển sang chế độ lái tự động, vừa chú ý an toàn, vừa cùng Long Ngọc nói chuyện, không lâu lắm liền đến công ty.

Công ty của Long Ngọc cũng không gọi là Long thị mà gọi là Khuynh Ngọc, phân bộ trải dài khắp nơi trên thế giới, tổng công ty ở thành trung tâm của khu Châu Á, tòa nhà hoa lệ cao 119 tầng kia chính là tổng bộ của Khuynh Ngọc. Lòng đất là nơi đỗ phi thuyền, tầng một đến tầng mười chín là trung tâm thương mại cỡ lớn, tầng hai mươi đến tầng bảy mươi chín là khách sạn cùng nhà đơn, từ tầng tám mươi trở lên là tổng công ty của Khuynh Ngọc.

Thân là boss lớn của Khuynh Ngọc, phòng nghỉ của Long Ngọc tự nhiên là ở tầng trên cùng của tòa nhà, cái kia đã không thể nói là công ty mà là một tòa biệt thự nhỏ, đèn treo trải dài cả tầng. Cậu gọi người treo lên bức vẽ trong tay, sau khi treo xong, cậu đứng một bên thưởng thức. Đó là một bức tranh lớn, màu nước rõ ràng, phong cảnh thú vật vô cùng sinh động, phía dưới bên trái còn có dấu ấn riêng ủa Thiếu Mộ.

Cậu nhìn tranh, nhìn con cọp sinh động kia mà lại rơi vào trầm tư, trong đầu đều là Âm Nhã Diệc, ngay cả người bên ngoài gõ nửa ngày mà cậu cũng không phản ứng, đến khi Chương Chung bảo người tiến vào thì lại thấy cậu vẫn đứng ngẩn ngơ không nhúc nhích. Người đi vào thấy bức vẽ thì không khỏi lên tiếng khen ngợi.

“Thật đẹp.” Một thanh âm truyền đến, Long Ngọc quay đầu lại, nghiêng đầu nhìn người tiến vào. Người kia nhìn thấy Long Ngọc thì sững sốt một chút “Tôi là Thượng Hoàn Viễn của Trục Lộ. Ngọc thiếu chúng ta...” Hần nhìn Long Ngọc mê hoặc hỏi “Có phải đã từng gặp rồi không?”

Họ Thượng nha...

Long Ngọc nhếch môi lên “Chưa từng gặp.”

Thượng Hoàn Viễn, còn không dễ nghe bằng Chung Ly Cảnh đâu!

17. Quyển 1 - Chương 16: Bóng Ma Trong Tranh (một)

Yêu quốc, phía nam bắc, nhiều mưa nhiều sương, bốn mùa chỉ có hai mùa đông hạ là rõ, quốc họ là họ kếp Chung Ly.

Đông, bên ngoài rơi xuống tuyết lớn, năm mới sắp đến, bách tính trong thành rộn ràng làm hàng tết. Bên trong Nguyệt Tiên Các, người ta đang biểu diễn các vở kịch hay, đào kép trên đài còn đang bi bi ai ai hát, chỉ là tiết mục tiểu thư gặp tình lang đơn giản mà người dưới đài vẫn nghe say sưa ngon lành. Thế nhưng, có một người lại đỡ đầu ngủ gà ngủ gật.

Nửa canh giờ sau, tan cuộc.

“Ngọc thiếu.” Cô gái trẻ khẽ gọi.

“Hả?” Long Ngọc miễn cưỡng mở mắt ra, chỗ ngồi vốn trống không bên cạnh cậu có một nữ tử thanh tú đang ngồi “Nguyệt San, tan kịch?”

“Ngọc thiếu, thật sự kém đến mức làm ngài buồn ngủ như thế sao?” Nàng than nhẹ, mi dài nhú lại.

“Không tính là kém, chỉ là nghe quá nhiều, có chút chán.” Cậu hoạt động cánh tay, tiếp nhận trà nha hoàn đưa lên nhấp miệng.

“Ai!” Nàng thở dài, nhìn cậu đáng thương nói “Đứa trẻ mà tiểu nữ bồi dưỡng ba năm, tìm những nghệ sĩ nổi tiếng viết kịch, dĩ nhiên làm cho Ngọc thiếu nói vô vị. Rạp hát này của tiểu nữ đúng là không thể tiếp tục được rồi!”

Nàng nói như ông cụ non làm Long Ngọc xì cười một tiếng “Muốn ta viết kịch cho người thì nói thẳng, đừng nói như vậy làm ta đau răng.”

“Ngọc thiếu chịu?” Nàng mở to hai mắt nhìn cậu, chớp chớp.

“Viết kịch cho người thì không khó, chỉ có điều ——!” Cậu kéo dài giọng nhìn nàng.

“Tiểu nữ sẽ hát!” Nàng nguyệt cậu một cái. Nàng biết cậu tài giỏi, nhưng phải trao đổi, giống như cậu nói, kịch mà cậu viết ra không phải tùy tiện người nào đều có thể hát.

“Viết có sự như thế nào đây?” Long Ngọc chống đầu ngẫm nghĩ, nhìn trống trện (thời xưa trống để cổ vũ sĩ khí hoặc chỉ huy) bên cạnh sân khấu kịch, trong mắt lóe qua một tia lạnh lẽo, sau đó lại lộ ra ý cười “Cứ viết nó là được rồi.”

“A?” Nguyệt San nhìn cậu chấp bút viết xuống một hàng chữ, nét chữ vô cùng xứng đôi với khí chất của cậu.

Tương sát!

Sau mười ngày, Nguyệt Tiên Các biểu diễn hí kịch mới, do Nguyệt San tự mình ra trận, cực kỳ ngoạn mục, tuy nhiên, cho dù có đặc sắc thì đó cũng là một cổ sự tang thương.

Cho dù là thượng tướng thì lại làm sao? Coi như là thống lĩnh tam quân thì lại như thế nào? Phận nữ nhân vẫn không thể chạy trốn được vận mệnh đùa cợt, làm sao còn có sự anh dũng khi giết địch năm đó? Làm sao còn có khí phách trên chiến trường kia? Kiệt sức mà chết bên trong tường cao, trên chiếc giường bệnh, chỉ nói được một câu, chỉ nguyện kiếp sau không gặp gỡ...

Tuồng vui này thu được nước mắt của không biết bao nhiêu người, ngay cả Nguyệt San cũng khóc một trận sau khi xem kịch bản rồi lại khóc một lần nữa khi luyện kịch. Thế nhưng Long Ngọc là người viết kịch này thì lại không nhìn, chỉ có tan kịch mới đến, mở màn liền rời đi.

Ngày hôm đó sau khi kịch hết, có hai người không vội rời đi mà là muốn gặp người viết kịch.

“Hai vị công tử muốn gặp người viết kịch thì cũng phải có lý do chính đáng chứ?” Nguyệt San đang tẩy trang thì nhìn thấy hai người kia, diện mạo bất phàm không giống người có ý tốt, vốn không muốn để cho Long Ngọc thấy bọn họ, bây giờ lại càng không muốn.

“Tiểu thư có biết đoạn tiếp theo của vở kịch này?” Nam tử mặc áo lụa tơ tằm thưởng thức chiếc quạt trong tay, khẽ nâng mắt nhìn nàng. Lông mày của nàng nhíu lại, nghe hắn nói “Nữ tử kia có một người con trai, mấy năm sau con trai của nàng tập kích, diệt cả nhà Đại tướng quân, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, hài cốt cũng không để lại.”

“Người muốn thế nào?” Nàng trầm mặc hỏi.

Cây quạt trong tay hắn nâng nhẹ cầm của nàng “Người đi nói với Long Ngọc, để hắn theo ta một hồi, ta cao hứng thì việc này sẽ đá chìm biển lớn, nếu như ta không cao hứng, người bên trong lục giới chắc chắn sẽ biết.”

“Làm càn!” Nàng vỗ bàn đứng dậy “Người coi ta là thứ gì! Dám khinh bạc thiếu chủ nhà ta như thế!”

“Hắn không phải là đồ vật, ca của ta cũng không phải là người mà người có thể nghĩ đến.” Người bên cạnh hắn bỗng nhiên mở miệng, hắn còn chưa phản bác đã cảm thấy trên mặt mát lạnh. Kinh ngạc mà nhìn về phía người ở bên cạnh, người kia cầm chén trà đã trống không đưa lên mũi ngửi “Ngân hào? Ca, chỗ của ca thật sự là muốn cái gì có cái đó nha!”

“Chỗ này của ta còn có Kim bích loa, đệ nếu thích thì mang về một ít đi.” Long Ngọc từ trên lầu tao nhã đi xuống, chậm rãi đi tới trước hắn “Hoàng Bác sao lại đến chỗ của ta thế này?”

“Nhớ ca chứ sao.” Hoàng Bác vung tay lên, tự nhiên có người đi xử lý nam tử kia “Thu thập sạch sẽ một chút.”

“Hoàng Bác, phụ vương của ta sẽ không bỏ qua cho người!” hắn kêu gào giống như tiếng chuông vỡ.

“Dám có chủ ý với ca ta, người xem tổ mẫu của ta có bỏ qua cho phụ vương của người hay không!” Hoàng Bác cười gằn, nhất thời làm cho nam tử phát lạnh, nụ cười như vậy có mấy phần giống nụ cười trên mặt Long Ngọc, hắn đột nhiên có loại cảm giác tai vạ đến nơi.

“Được rồi, đệ muốn làm thế nào thì làm đi, không phải chỉ là hoàng tử sao, đừng nói với tổ mẫu, cũng đừng cho Nhã Diệc lo lắng không đâu.”

Long Ngọc nhìn thấy khuôn mặt như con gấu của tên kia thì ngay cả tâm tình muốn bắt nạt cũng không có, thật chơi không vui!

“A!” Nguyệt San kinh hô một tiếng, Long Ngọc nghiêng đầu nhìn nàng, không hiểu nàng lại làm sao, nàng yếu ớt nói: “Tiểu nữ đã truyền âm cho vương...”

“Thẩm Nguyệt San!” Long Ngọc cắn răng quát nàng “Người đến cùng là người của ai! Người là gián điệp của Nhã Diệc đúng không! Ta thật vất vả ra ngoài chơi, ẩn giấu lâu như vậy cuối cùng vì người mà hắn tìm ra! Đều là người mật báo!”

“Ta...” Nàng cúi đầu, một bộ ta sai rồi, Long Ngọc còn muốn mắng thì đột nhiên bị người ôm lấy, đi về phía trên lầu, cậu nhất thời kinh ngạc!

“Âm Nhã Diệc cái tên sắc lang này! Giữa ban ngày! Người thả ta ra!”

“Rời nhà trốn đi? Hả? Còn dám trốn đi? Hả? Xem ta trừng trị người như thế nào!”

“Người đâu! Cứu mạng nha! Minh vương giờ trò lưu manh!”

“Xem ra ta hôm nay không muốn lưu manh cũng không được rồi! Thân ái người đối với ta thực sự là quá tốt rồi!”

“Người cái... A a..”

Hai người dưới lầu tự giác bùng nổ tai đi ra ngoài, biểu thị chúng ta cái gì cũng không nghe.

Lỗ quốc công gần đây lấy được một thứ tốt, gặp người liền nói, có được bút tích của Ngọc thiếu trang chủ. Ngọc thiếu trang chủ là ai? Không ai không biết. Ngọc trang ở nơi nào? Không ai biết. Chỉ là nghe đồn Ngọc Trang giàu nhất thiên hạ, người ta cũng chỉ coi thiếu chủ là người trên trời, tất cả chỉ là nghe đồn mà thôi, tuy nhiên cũng có người nguyện ý tin tưởng. Thế nhưng, bức tranh này của Lỗ quốc công thực sự rất kỳ lạ, nó gọi là Hương Tuyết Hải. Mọi người đều biết Hương Tuyết Hải là chỉ mai trắng nhưng trên bức vẽ

kia lại chẳng có gì cả, chỉ là một tờ giấy trắng. Lỗ quốc công bị người trêu đùa một phen, nhưng hắn vẫn tin chắc bút tích trong tay là đồ thật, tìm cho bằng được người hóa giải thuyên cơ bên trong.

“Tranh này rõ ràng chỉ là một tờ giấy trắng, Lỗ đại nhân không phải là bị người lừa chứ?”

“Nói linh tinh cái gì đấy! Ngọc thiếu trang chủ sẽ lừa người sao?”

“Ta không phải có ý đó, ta là nói...”

“Nói cái gì nha! Không có bản lĩnh còn có thể nói cái gì?”

“Hắn chỉ là nói chuyện thôi mà.”

“Ta nghe nói, nếu như ai có thể phá giải được bức tranh này, Lỗ đại nhân liền đưa tranh cho người đó!”

“Ai lại muốn một tờ giấy trắng nha!”

Một đám tài tử trao đổi, đều nhận định đây chỉ là một tờ giấy trắng, Lỗ quốc công thở dài, thật sự không có ai có thể phá sao? Lúc này hạ nhân đến bẩm báo “Bẩm báo đại nhân, Dư Mộ Thành Dư công tử đến.”

“Mau mời! Mau mời!” Lỗ quốc công nghe là Dư công tử đến rồi thì lập tức cho người mời vào. Dư Mộ Thành này là người vô cùng tài giỏi, vẽ tranh như thật, người đời gọi hắn là Tiểu Họa Thánh, chữ tiểu này cũng không phải mang nghĩa xấu mà là hãn thành danh khi chỉ có sáu tuổi, vì lẽ đó danh hiệu Tiểu Họa Thánh này vẫn được gọi đến bây giờ.

Sau một hồi khách sáo, Dư Mộ Thành liền đi thẳng vào vấn đề “Nghe nói Lỗ đại nhân có được một bức tranh quý.” Nếu hắn được gọi là Tiểu Họa Thánh, tự nhiên cũng là một tên họa si (si mê vẽ tranh), họa si đương nhiên sẽ thích sưu tầm tranh vẽ, tranh chữ. Hắn đã từng nghe danh Ngọc thiếu trang chủ, cũng từng nhìn thấy chữ viết của Ngọc thiếu trang chủ, kiểu chữ kia vừa ngông cuồng vừa ngạo mạn lại vô cùng tiêu sái tự nhiên, không khỏi khiến người ta suy nghĩ đó là loại người như thế nào. Bây giờ nghe nói có họa, tự nhiên muốn đến xem cho thỏa lòng mong mỏi!

“Người đến, mang tranh ra đây.” Lỗ quốc công hào phóng sai người mang tranh đến, trong lòng lại nghĩ, nếu ngay cả Dư Mộ Thành cũng không nhìn ra thì chắc bức tranh này thực sự có vấn đề rồi.

Bức tranh được trải ra, quả nhiên Dư Mộ Thành đầu tiên là nhíu mi lại, sau đó cẩn thận tỉ mỉ nhìn bức tranh, cuối cùng bắt đầu lau một cái ở phía trên, đem ngón tay đặt trước mũi ngửi một cái, nở nụ cười “Lỗ đại nhân, bên ngoài đang có tuyết rơi, chính là thời gian tốt để thưởng thức tranh. Ngài sai người treo bức họa này ở trong một cái sân không có mái che, cảnh bên trong bức tranh này sẽ hiện ra thôi.”

Lỗ quốc công do dự nhưng cuối cùng vẫn gọi người đi làm. Trong sân, tuyết đã phủ trắng mặt đất, một bức tranh được treo ở trên giá vẽ, đặt ở trong sân không có mái, tuyết bay phủ cả bức tranh. Vốn là một mảnh sân trống rỗng trong nháy mắt liền sinh ra một cây mai lớn, cái sân này lớn bao nhiêu thì cây mai này lớn bấy nhiêu, chiếm cứ toàn bộ cái sân, một góc đều không buông tha.

“Chuyện này...” Lỗ quốc công trợn mắt lên “Chuyện này quả thật là tác phẩm của thần! Sao lại có thể làm được như vậy chứ?” Bọn tài tử cũng choáng váng, dĩ nhiên là như vậy?

“Đại nhân đã nghe nói đến họa hồn chưa?” Dư Mộ Thành hỏi.

“Cái này... vẫn chưa nghe bao giờ.” Hắn đúng là chưa từng nghe nói.”

“Họa cốt dịch, khó họa hồn (Vẽ khung dễ, khó vẽ hồn).” Dư Mộ Thành nhìn cây mai trắng trước mắt, khi hắn nhắm mắt lại thì như ngửi thấy hương mai quanh quẩn trong không khí “Giấy vẽ, mực, đều không phải vật phẩm, người có thể vẽ hồn có khả năng khiến linh hồn quy phục, phải như vậy chúng mới có thể cam tâm tình nguyện bị trói buộc bên trong cuộn giấy trắng, tranh này gọi là Hương Tuyết Hồn, quan trọng ở ngay chữ tuyết, hoa mai trắng ẩn hiện trong tuyết, chủ nhân của tấm họa có phải nói như vậy hay không?”

Lỗ quốc công nghĩ một hồi, cũng thật là như vậy “Đúng! Người đưa tranh cho ta đúng là nói như vậy!”

“Ta hiện tại muốn gặp vị Ngọc thiếu chủ kia.” Dư Mộ Thành nhìn bức tranh, trong gió thoảng thoảng hương mai.

“Có người nói, ở kinh thành có một tòa Vọng Giang Lâu, Ngọc thiếu chủ ở chỗ đó. Thế nhưng, rất nhiều người đều không tìm được tòa lâu kia, người nếu muốn đi, có thể thử xem.” Lỗ quốc công nói, gọi người thu tranh lại rồi đưa hần, lời hứa đáng giá nghìn vàng, đưa chính là đưa!

“Đa tạ.” Hần cũng không khách sáo hành lễ, nhận lấy tranh.

Tháng chạp sơ chín (tính từ đông chí, cứ chín ngày là một cửu, đếm từ cửu 1 đến 9) đại hàn (một trong 24 tiết, khoảng 20 – 21 tháng 1, là thời gian lạnh nhất ở Trung Quốc), kinh thành có một trận tuyết lớn, trước cửa các cửa hàng đều có người làm thuê quét tuyết, tiểu hài tử ở bên trong tuyết chạy tới chạy lui. Dư Mộ Thành đứng trước tòa Vọng Ưông Lâu, buồn cười nhìn bảng hiệu. Khó trách người khác không tìm được, nếu không phải hần đã từng nhìn thấy chữ của Long Ngọc, hiểu rõ kiểu chữ của cậu, hơn nữa hần cũng bỏ qua. Cất bước vào trong cửa hàng, tiểu nhị tiến lên đón “Khách quan xin mời vào!”

“Tiểu nhị, nhà các người gọi là Vọng Giang Lâu hay là Vọng Ưông Lâu?” Dư Mộ Thành buồn cười hỏi.

“Đương nhiên là Vọng Giang Lâu rồi! Chương quỹ nhà chúng ta họ Giang, bên trong tên của cửa hàng có tên của chương quỹ!” Tiểu nhị trả lời lưu loát.

“Vậy bảng hiệu này viết sai rồi? Tại sao không đổi một cái khác?” Hần tò mò hỏi.

“Đừng! Tuyệt đối đừng nhắc đến chuyện đổi bảng hiệu!” Tiểu nhị cẩn thận nhìn hai bên một chút, cũng may chương quỹ không ở đây “Nếu để cho chương quỹ nhà ta nghe được, ngài ấy chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ngài đâu!”

“Vì sao vậy?” Hần kinh ngạc.

“Không lẽ ngài, bảng hiệu này là do Ngọc thiếu viết. Năm đó chương quỹ của chúng ta dùng rất nhiều tâm huyết, dốc hết sức, lại thêm cả ba tầng cao nhất mới có thể lừa gạt được Ngọc thiếu chủ viết tên cho. Kết quả thiếu chủ không cao hứng, thêm một nét ở trên chữ giang liền biến thành ương, Vọng Giang Lâu này liền biến thành Vọng Ưông Lâu. Thế nhưng đây lại là độc nhất thiên hạ, chương quỹ nhất quyết không chịu đổi, còn nói ai nói đến chuyện đổi bảng hiệu thì sẽ sống chết với người đó!” Tiểu nhị vừa nói vừa ra hiệu cho hần đi về phía cái lò sưởi trong đại sảnh.

“Nói như vậy, Ngọc thiếu chủ này cũng thật là thú vị.” Hần nghe tiểu nhị nói liền đại khái đoán được đó là người như thế nào, quả là thiếu chủ bị người sủng từ nhỏ.

“Đúng vậy, ta cùng ngài...” Tiểu nhị còn chưa nói hết, rèm cửa đã bị xốc lên, một luồng gió lạnh thổi vào, có người đi đến.

“Lạnh chết rồi! Ngày gì mà lạnh như thế chứ!” Long Ngọc đi tới, khoác áo choàng lông chồn màu tím, trên đầu mang mũ nhung, cả người bị bao ở trong đồng lông mềm mại, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay, trắng như chạm ngọc. Người đi sau vẫn che ô cho cậu, thu ô vào nhà, giúp cậu thổi bay những bông tuyết vương trên người “Biết lạnh còn chạy ra ngoài.” Người kia một thân y phục màu đen giống như không sợ lạnh, ngay cả áo choàng cũng không khoác.

“Là ai bắt ta đi ra ngoài? Còn không ngại mà nói ta!” Long Ngọc trừng người kia một chút, ném áo choàng cho hần, ngay cả mũ lông ở trên đầu cũng ném cho hần, mái tóc dài màu tím như la thác nước xỏa tung xuống, làm nổi bật lên mặt của cậu, tinh xảo cực kỳ. Áo trong màu tím sáng làm tôn lên vẻ đáng yêu của người mặc, trông càng giống một thiếu niên.

“Vâng, đúng, đúng, là sai lầm của ta, được không?” Nam tử bồi tội.

“Không được!” Long Ngọc đã đi tới thang lầu đột nhiên xoay người lại, đâm đâm cái trán của nam tử “Muốn ta không tức giận thì đi mua cho ta canh thịt dê ở Hưng Long Trai, không cần rau thơm, thêm hai bánh nướng hạt vừng, nếu không người đừng hòng đi theo!” nói xong lên lầu cũng không quay đầu lại.

Nam tử bất đắc dĩ lắc đầu một cái, xem ra rất là uất ức, đương nhiên nếu như trên mặt của hần không mang theo nụ cười sủng nịnh kia.

“Âm công tử, hay là để tiểu nhân đi mua cho?” Tiểu nhị lấy lòng hỏi.

“Không cần, nếu để cho hắn biết, không biết còn bực bội với ta như thế nào đâu.” Âm Nhã Diệc đem áo choàng cùng mũ giao cho tiểu nhị, cầm ô đi ra ngoài.

“Đó là?” Dư Mộ Thành nhìn hai người này không coi ai ra gì trình diễn một màn, có chút kỳ lạ.

“Người vừa đi lên lầu chính là Ngọc thiếu chủ.” Tiểu nhị cẩn thận thu lại áo choàng cùng mũ, gọi người đưa lên cho Long Ngọc, xoay người lại hỏi hắn “Khách quan có muốn gì không?”

Dư Mộ Thành sững sốt trong chốc lát rồi trở lại chỗ ngồi “Hai món đầu bằg, một bình trà ngon.”

“Đến đây!” Tiểu nhị trả lời rồi đi ra phía sau chuẩn bị món ăn.

Hắn ngồi ở trên ghế đờ ra, có một cảm giác chần chờ lại hoài nghi rồi lại... kỳ quái.

Một lúc sau Âm Nhã Diệc bưng canh thịt dê về, trong tay còn cầm một cái hộp nhỏ, trực tiếp lên lầu ngay cả nhìn dưới lầu một chút cũng không “Thân ái, ta đã trở về, mau tới ăn canh, nguội liền tanh.”

“Được!” Long Ngọc cầm bát canh thịt dê màu trắng sữa uống từng ngụm nhỏ, ăn thêm bánh nướng hạt vừng, ăn được một nửa thì phát hiện Âm Nhã Diệc đang ngồi trên giường mềm, mặt không biểu tình xem sách, “Nhã Diệc, nếm thử đi, ngon lắm.” Cậu múc một chén canh đưa đến khoe miệng Âm Nhã Diệc, đối phương hé miệng uống, ánh mắt vẫn không rời quyển sách. Long Ngọc dứt một ngụm hắn uống một ngụm, một chén canh cũng không có nhiều, thoáng cái đã uống xong. Long Ngọc cắn miếng bánh nướng tò mò tới gần, “Người đang xem cái gì thế? Sinh tử bạc à?” Cậu nghiêng đầu, ngậm nửa miếng bánh vừng, “Sao người lại xem sách này!” nhanh chóng đoạt lại sách, đỏ mặt.

“Làm sao?” Âm Nhã Diệc nghiêng đầu hỏi cậu.

“Làm sao?” Long mày cậu dựng lên, mặt đỏ bừng, “Ta nói này Minh Vương đại nhân, ngài xem sách này sao lại mang vẻ mặt như đang xem Sinh tử bạc, một chút biểu tình cũng không có?”

“Vậy phải có biểu tình gì?” Âm Nhã Diệc nhìn bộ dạng cậu, trong lòng ngứa ngáy, “Thứ này vẽ xấu như vậy, có thể có biểu tình gì.”

Mặt Long Ngọc lập tức đỏ hơn, cái tên này có còn là người sao! Có thể bình tĩnh xem loại sách này! (Khụ, vốn không phải là người.)

“Thân ái mặt của người đỏ quá, nóng lắm sao?” Âm Nhã Diệc trêu chọc kéo người tới, tay ôm lấy thắt lưng của cậu, “Vi phu sẽ giúp người hạ nhiệt độ xuống thế nào?”

“Người! Người cái đồ lưu manh!” Long Ngọc bị đẩy ngã, bức tranh trong tay rơi xuống đất, trên đó là hình ảnh khiến người ta đỏ mặt tim đập, xong Âm Nhã Diệc lại không có cảm giác, hắn cảm thấy chỉ khi người trong tranh là thân ái nhà hắn mới có thể khiến hắn hưng phấn thôi!

Bên trong gian phòng, cảnh xuân nồng nàn, rung động lòng người.

Hết chương 16.

18. Quyển 1 - Chương 17: Bóng Ma Trong Tranh (hai)

Long Ngọc nằm nhào trên bệ cửa sổ nhìn tuyết rơi, cả người bọc kín không lộ ra một tí da thịt nào cả. Cậu đưa tay ra ngoài cửa sổ tiếp hoa tuyết thế nhưng tay lại bị người ta tóm lấy, cả người bị kéo về phía sau, ngã vào trong một cái chăn bông ấm áp, cửa sổ bị bịt một tiếng đóng lại.

“Không sợ lạnh sao.” Âm Nhã Diệc hôn nhẹ khuôn mặt đỏ bừng vì lạnh của cậu, ngay cả chóp mũi cũng hồng hồng.

“Nhã Diệc, nhân giới có chuyện có mới nói cũ, ta là người cũ bao nhiêu năm, người cũng không chê?” Long Ngọc xưa nay không bao giờ tin cái gọi là yêu suốt đời suốt kiếp, nhìn bên người Long Tĩnh thay đổi hết người này rồi lại người khác, nhìn mẫu thân trả giá chân tâm nhưng cuối cùng cũng không nhận lại được

cái gì, cậu càng thêm bảo vệ tâm của mình không cho bất kì một ai cả, ai cũng không tin, nhưng mà... người trước mắt này, một lần rồi lại một lần làm cho cậu dao động, một lần rồi lại một lần không tự chủ được mà đi tin tưởng hẳn, tin tưởng người này chính là duy nhất của cậu, thế nhưng, cậu vẫn sợ, nếu như có một ngày, Nhã Diệc không yêu cậu, hoặc là quên cậu, thì cậu phải làm sao?

Âm Nhã Diệc kéo tay cậu đặt ở trong lòng mình “Có thích hay không không liên quan gì đến mới hay cũ cả, cảm giác được sao? Nơi này chẳng có cái gì cả.” Hắn ôm chặt Long Ngọc vào lòng “Đã cho người, không có chỗ để chứa người khác nữa, không có người nào có thể đi vào được. Chỗ này của ta, chỉ có người.” Lời nói phiến tình làm cho tim Long Ngọc càng đập nhanh hơn.

“Ta cho người có được hay không?” Mặt đỏ tới mang tai nói.

“Không được.” Âm Nhã Diệc lắc đầu nhìn người bên cạnh lộ ra thần sắc giận dữ “Ta làm sao cam lòng để người phải chịu nỗi khổ kia? Ta không nỡ để người đau.” Khẽ hôn lên gò má của cậu, cảm giác bên môi một mảnh ướt át, kinh ngạc nhìn Long Ngọc, trong cặp mắt dài nhỏ kia ngập nước, rơi xuống thành những giọt lệ trong suốt.

Long Ngọc bám vào cổ áo của hắn, mạnh mẽ nói “Âm Nhã Diệc mặc kệ người có nguyện ý hay không, kể cả chết ta cũng phải mang người đi cùng! Người đừng nghĩ tiêu dao một mình!”

“Được! Người cũng đừng để ta lại một mình.” Âm Nhã Diệc hôn lên môi của cậu, lần này ta sẽ không buông tay, dù như thế nào cũng không!

Đã từng có một gia hỏa gọi là Long Ngọc, có một trái tim sắt đá, không có nước mắt, không tin ái tình, có một người gọi là Âm Nhã Diệc một mực yêu cậu, dùng toàn bộ của mình đi ủ trái tim sắt đá kia, mấy ngàn năm, rốt cục ủ ấm...

Bọn họ... chúng ta... là một đôi ngu ngốc...

Nước mắt của Long Ngọc không thể ngừng rơi xuống, đều là ngu ngốc!

Bọn tiểu nhị của Vọng Ưông Lâu phát hiện mấy ngày nay Ngọc thiếu chủ có chút khác thường, ngày thường vênh vang đắc ý, luôn bắt nạt Âm công tử, nhưng mấy ngày nay, vẫn bắt nạt như trước, chỉ có điều, những hành động bắt nạt kia xem ra cũng quá ngọt ngào a? Ví dụ? Ví dụ như hiện tại!

“Không được! Ta không ăn!” Long Ngọc lắc đầu né tránh đậu hũ đưa đến bên mép.

“Kỳ lạ, người không phải không ghét đậu hũ sao?” Âm Nhã Diệc không hiểu nhìn cậu.

“Ta không ăn nước chát (nước bã còn lại khi nấu), vị quá nặng, mùi của đậu đều bị lấn áp!” Long Ngọc thần nhiên nói, các vị khách khác cũng không dám phản đối, nước chát đậu hũ rất thơm nha!

Âm Nhã Diệc đem đậu hũ đặt ở dưới mũi người một cái “Đúng là rất mùi.”

Cạch, cái thìa chiếc đĩa chén bát rơi mất một cái, người có thể không... mở to mắt nói dối như thế không! Cái này mùi chỗ nào!

“Tiểu nhị! Đổi một đĩa đậu hũ rán.” Âm Nhã Diệc vừa mở miệng tiểu nhị đã lập tức đi đổi, cũng âm thầm ghi nhớ việc Ngọc thiếu chủ không ăn nước chát đậu hũ này. Phải biết lần trước đầu bếp cho nhảm đậu đổ vào làm nhân bánh trung thu, Ngọc thiếu chủ suốt nửa hũ cả tòa lâu này, chưởng quỹ không biết phải bồi thường bao nhiêu thứ mới có thể yên ổn. Ngọc thiếu chủ này không phải là người bọn họ có thể đắc tội nha!

Đối với Âm Nhã Diệc mà nói thân ái nhà mình nói khó ăn chính là khó ăn, không có lý do gì cả! Đối với người ngoài mà nói, Long Ngọc chính là rảnh quá không có gì làm!

“Ngọc thiếu chủ, có người đưa tới một bức tranh nói là đưa cho ngài.” Tiểu nhị đem một bộ tranh đưa tới trong tay Long Ngọc.

Cậu mở tranh ra, một con mãnh hổ rất sống động như muốn nhảy ra từ trong tranh “Bức tranh này rất giống thật!” Ngón tay mơn trớn bức tranh, trên tranh ngay cả kí tên cũng không có thế nhưng cậu lại biết là ai “Dư Mộ Thành vẽ quả nhiên sinh động.” Cậu ném cho tiểu nhị mấy đồng bạc vụn “Đi cảm tạ Dư công tử đưa đại miêu” Lời của cậu làm không ít người phải sợ hãi, nói hổ là mèo lớn? Ngọc thiếu chủ nha! Chúng ta phải nói ngài như thế nào mới được đây?

Dư Mộ Thành nghe xong không những không giận mà còn cười, Ngọc thiếu chủ này thực sự rất thú vị!

Hắn cảm thấy rất thú vị, kết quả là! Hắn bắt đầu mỗi ngày quấy rầy, a! Không đúng! Là giao lưu! Ngày hôm nay đưa tranh, ngày mai đưa danh thiếp, ngày kia hẹn ước du lịch, Long Ngọc đều đáp ứng. Điều này làm cho Âm Nhã Diệc tức đến phát điên! Lớn mật! Dám cùng bản vương cướp người! Xem bản vương xử người như thế nào...Àch, thân ái, ta không có, ta thật sự không muốn đem hắn kéo tới tầng mười tám địa ngục! Thật sự, thật sự!

Tâm tư mới hơi động liền bị nhìn thấu, đáng thương nha!

Đêm, có tuyết rồi, từng bông từng bông tuyết lớn rơi xuống, Dư Mộ Thành đem tranh treo ở trong viện, nhìn trong viện xuất hiện bạch mai dưới mái hiên, ôm một bình rượu chậm rãi uống, thưởng thức mai trong tuyết.

Đột nhiên một tiếng tỳ bà truyền đến, theo gió mà lên, hòa quyện với hương mai. Hắn sửng sốt, bưng chén rượu nhìn mai trắng đầy sân, mơ hồ từ bên trong rừng mai nhìn thấy một thân ảnh yếu điệu, quần áo thướt tha, còn ôm tỳ bà che nửa mặt, không yêu mị kiều diễm mà là thanh tú giản dị.

“Người...?” Hắn chỉ nói một chữ người, nàng liền đột nhiên đỏ mặt, biến mất rồi, làm cho hắn không tìm được manh mối “Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nằm mơ sao?”

Tầng ba Vọng Ưông Lâu, Long Ngọc đẩy ra song cửa chỉ thấy một màu trắng bạc, bên dưới cơ hồ đều bị đông lại. Cậu đột nhiên nổi hứng, xoay người nhìn về phía Âm Nhã Diệc “Nhã Diệc, chúng ta ra ngoài chơi đi!”

“Tuyết rơi lớn như vậy, chơi kiểu gì?” Âm Nhã Diệc cười nhìn cậu, nhưng vẫn phủ thêm áo choàng cho cậu, cầm tay người bay ra từ song cửa sổ, lướt nhẹ trên mặt hồ.

Long Ngọc hít một hơi, lạnh quá, nội tạng giống như muốn đóng băng. Mặc dù lạnh như thế, cậu vẫn rất hưng phấn, đưa tay ra tiếp hoa tuyết rơi xuống từ không trung.

‘Tiểu Chân, con phải nhớ nha, đây là vũ đạo thuộc về chúng ta.’

Trong đầu hiện ra thân ảnh của mẫu thân, cậu lui về phía sau vài bước, quay sang cười với Âm Nhã Diệc “Nhã Diệc, ta khiêu vũ cho người xem có được hay không, đây là vũ đạo chỉ thuộc về ta.”

“Được.” Chỉ cần là cậu đưa ra Âm Nhã Diệc làm sao có khả năng nói không.

Long Ngọc cởi áo choàng ném cho hắn, mở ra áo trong cũng ném cho hắn, chỉ để lại trường bào màu xanh nhạt, tay phải khẽ vung chiến kích ra, đón tuyết mà múa, dẫm trên mặt băng mà giống như trên đất bằng, mỗi bước một chiêu thức. Hoa tuyết tung bay bên người cậu, chiến kích trong tay cậu quay tròn một vòng rồi lại một vòng, hoa tuyết cũng xoay tròn, càng tụ càng nhiều, dĩ nhiên hình thành một quả cầu tuyết, cầu tuyết lượn một vòng rồi lại một vòng xung quanh cậu.

Đột nhiên! Chiến kích trong tay cậu xoay sang hướng khác, đánh vào trên quả cầu tuyết. Cầu tuyết bay ra, mục tiêu, chính là mặt của Âm Nhã Diệc. Đùng! Ở giữa hồng tâm!

Âm Nhã Diệc ngây ngốc một hồi không phản ứng lại, từng khối tuyết trắng rơi từ trên mặt hắn xuống, lộ ra khuôn mặt ngốc lảng.

“Ha ha ha ha...!” Long Ngọc ôm bình khí cười đến nỗi không đứng lên nổi, nếu không phải chiến kích chống ở trên tuyết, chỉ sợ cậu đã nằm nhoài lên trên mặt băng.

“Tiểu bại hoại! Dám nắm cầu tuyết ném mặt phu quân của người! Xem ta trừng trị người như thế nào!” Âm Nhã Diệc vứt quần áo trong tay sang một bên, nắm tuyết ném về phía Long Ngọc. Long Ngọc cười đùa né tránh, nắm tuyết ném trả. Hai người, trong đêm khuya, ở trên mặt băng đuổi bắt, ném tuyết, tiếng cười vang vọng cả đêm đông.

Cuối cùng, tuyết càng ngày càng lớn, dưới tình huống quần áo của Long Ngọc ướt nhẹp vì tuyết, Âm Nhã Diệc nắm lấy cậu, đem người ôm vào trong ngực “Tuyết rơi lớn hơn rồi, chúng ta về thôi.”

“Lại chơi một lúc...A thu!” Long Ngọc nói xong liền hắt hơi một cái.

“Còn chơi! Tí nữa nằm chén thuốc đun thành một chén, cũng không cho ăn đường.” Âm Nhã Diệc nói, mặt của hắn cũng nhả lại thành một đồng.

“Người xấu!” Giận dữ mắng, Âm Nhã Diệc nhìn thấy cậu trẻ con như vậy trái lại lại nở nụ cười, ôm lấy người, bay lên trời trở về nhà, đóng kỹ cửa sổ, bật tay một cái, chậu than trong phòng tự dưng cháy lên. Cho dù như thế, Long Ngọc vẫn bị chảy nước mũi.

Ở bên ngoài thì không có cảm giác gì cả nhưng khi về đến phòng thì lập tức cảm giác được sự chênh lệch nhiệt độ, y phục trên người ướt nhẹp, truyền đến từng trận lạnh giá.

“Đi tắm một cái đi, nếu không sẽ thật sự cảm mạo.” Âm Nhã Diệc không đợi người ta trả lời đã bắt đầu cởi quần áo. Da dẻ của Long Ngọc rất tốt, trắng như ngọc, khiến người ta yêu thích không nỡ buông tay. Hắn ôm người không có một mảnh quần áo nào, tay hung hăng quấy rầy. Long Ngọc bị hắn mò nổi lên phản ứng, xấu tâm bấm một cái giữa hai chân hắn “Ừm!” Âm Nhã Diệc thở mạnh một cái, vốn ôm người đi về phía phòng tắm, đột nhiên dừng chân, xoay người đi về phía giường “Chúng ta trước tiên làm nóng người, tí nữa tắm.”

Long Ngọc bị ném đến trên giường, hô to “Nhã Diệc, lạnh quá ta muốn rửa ráy!” Nói vô cùng đáng thương, hy vọng người có thể đồng tình buông tha cậu.

“Vậy ta nhanh một chút là được.” Âm Nhã Diệc nói xong liền cởi quần áo nhào tới.

“A...người cái...A!” Cứu mạng nha!

Chờ đến khi Long Ngọc có thể tắm rửa thì đã vô lực giống như một con rối mặc cho Âm Nhã Diệc bài bố, trong miệng còn lẩm bẩm, không muốn, từ bỏ linh tinh.

Đem người thu thập sạch sẽ ôm vào trong ngực đắp kín chắn, Âm Nhã Diệc hôn một cái trên trán cậu “Mơ một giấc mơ đẹp nhé, thân ái của ta.”

Ngày thứ hai, Long Ngọc quả nhiên, bị sốt. Âm Nhã Diệc cũng không thật sự nằm chén hấp thành một bát, đun theo phương thuốc là được rồi, chuẩn bị đường ngọt, vừa dỗ dành vừa lừa gạt người uống.

“Không uống...đắng.” đầu Long Ngọc lắc a lắc, lắc đến nổi đầu đều đau “Ừm...” Nhanh chóng đỡ lấy đầu, thống khổ rên lên.

“Người nha!” Âm Nhã Diệc nhìn đau lòng, ngẩng đầu lên uống một ngụm thuốc lớn, cũng mặc kệ Long Ngọc giãy dụa, đem người đè lại, hôn lên, cạy ra hàm răng đem thuốc truyền qua, cho uống xong thuốc nhưng cũng không nỡ thả ra, hôn đến nỗi Long Ngọc choáng váng mơ hồ. Đột nhiên, Âm Nhã Diệc tách ra, ôm lấy người vào trong lòng, ánh mắt lạnh lùng nhìn cửa.

Khấu khấu! Tiếng gõ cửa truyền đến.

“Nghe nói Ngọc thiếu bị bệnh.” Thanh âm Dư Mộ Thành truyền đến từ bên ngoài.

“Cửa không khóa.” Âm Nhã Diệc lạnh lùng, cái tên này đến quấy rầy chuyện tốt của hắn sao!

Dư Mộ Thành đẩy cửa ra thì nhìn thấy hai người trên giường, người bình thường nhìn thấy cảnh này thì đều sẽ lui ra nói ngày khác quay lại, nhưng là! Hắn không phải người bình thường! Mới không quản việc của hai người, chuyện mà hắn muốn hỏi phải hỏi nhanh mới được. Vì thế rất tự nhiên đi vào, ngồi xuống, làm cho Âm Nhã Diệc chỉ muốn đánh hắn!

“Dư công tử có việc?” Long Ngọc cũng không thèm để ý, thoải mái tựa ở trong lòng Âm Nhã Diệc hỏi hắn.

“Đúng vậy.” Thấy đối phương cử động hào phóng như vậy, hắn ngược lại lại có chút không tiện, Âm Nhã Diệc lại rất hài lòng ôm chặt Long Ngọc.

“Chuyện gì.” Long Ngọc miễn cưỡng hỏi.

Dư Mộ Thành lấy ra bức tranh, đẩy lên trước mặt cậu “Bức tranh này là Ngọc thiếu vẽ, ta muốn biết, ngoại trừ mai còn vẽ cái gì?”

“Không còn gì cả.” Long Ngọc vô cùng buồn ngủ, trực tiếp nhắm mắt lại nói.

“Như vậy a.” Hấn có chút không hiểu.

“Bên trong có phải là có một nữ tử áo xanh, trong tay ôm một cây tỳ bà?” Long Ngọc đột nhiên hỏi ra, làm cho hấn sững sờ, theo bản năng gật đầu “Dư công tử có điểm phúc.” Long Ngọc cười gian trá, lén lút bấm nhẹ Âm Nhã Diệc bên người một cái, dừng tưởng ta không biết là người làm ra!

Âm Nhã Diệc nghiêm nghị, một bộ ta cái gì cũng không biết không hiểu, tay nhẹ nhàng nhéo khu vực mẫn cảm trên eo của Long Ngọc, khiến người mềm ở trong lồng ngực của hấn không nói lên được câu nào, chỉ có thể nguyền hấn một cái, làm cảnh cáo, rơi vào trong mắt của hấn lại là quãng mị nhãn, quá mê người rồi!

“Sao công tử lại nói thế?” Dư Mộ Thành không hiểu (tình cảm Tiểu Bạch cái gì cũng không hiểu nha!)

“Họa hồn sẽ đưa tới họa mị, họa mị chỉ quyến luyến tài tử, Dư công tử không phải tài tử thì là gì?” Long Ngọc nhạt nhẽo nói “Nếu như thích liền lưu lại đi, họa mị không hại người, cũng không thể cùng người giao hoan.”

“Ta không phải có ý đó...” Dư Mộ Thành cảm giác Long Ngọc hiểu lầm rồi.

“Không thích liền đuổi là được rồi, cũng không biết phải phiêu lãng bao lâu mới tìm được nơi an thân, chỉ mong sẽ không hồn phi phách tán a.” Long Ngọc tự mình nói, khóe mắt liếc Dư Mộ Thành một chút.

“Ngọc thiếu nghỉ ngơi, quá rầy rồi.” Hấn nói xong liền đứng dậy rời đi.

Thấy người đi rồi, Long Ngọc gấp một cái nói “Đi ra đi.”

Không khí dao động, một thân ảnh yếu diệu xuất hiện, quỳ gối hành lễ “Nô tỳ cảm ơn Minh hậu.”

“Người phải tự đi trên chính con đường mà mình đã chọn, nhớ kỹ, người là quý hấn là người, muốn hại hấn thì giao hoan với hấn, không muốn hại hấn thì trở thành tri âm với hấn.” Âm thanh của Long Ngọc lạnh lẽo.

“Nô tỳ rõ ràng.” Họa mị run rẩy trả lời.

“Đi đi.” Long Ngọc vung tay lên nàng liền biến mất, hấn xoay lại tay nắm mặt của Âm Nhã Diệc “Không giải thích?”

“Cái gì người cũng biết rồi còn cần giải thích sao?” Âm Nhã Diệc hôn lên tay của cậu.

“Họa mị động tâm với hấn.” Long Ngọc thờ ơ.

“Ừ.” Âm Nhã Diệc cũng chỉ là đáp một tiếng, trong lòng lại gào thét, lần này thua lỗ rồi!

“Buồn ngủ quá...” Chống đỡ nửa ngày Long Ngọc vẫn là không chịu nổi, cũng không biết là do sốt hay là thuốc, đặc biệt buồn ngủ.

“Vậy thì ngủ đi.” Âm Nhã Diệc sủng nịnh nói.

“Ừm.” Thật biết điều nhắm mắt lại, vào mộng đẹp.

Nhưng mà, lần ngủ này lại ngủ hết một năm, khi tỉnh lại lại phát hiện rất nhiều chuyện đã lệch khỏi quỹ đạo rồi.

Một số chuyện, ngay cả Âm Nhã Diệc cũng không cách nào kiểm soát được.

Lớn nhất chính là việc Dư Mộ Thành bị bỏ tù, bị chém đầu.

Lần đó chết oan ở trong ngục cũng không phải chỉ có một mình hấn, mà là rất nhiều thư sinh tài tử, thiếu chút nữa là lan đến chỗ của Long Ngọc, nhưng mà chỉ thiếu một chút.

Họa mị gào khóc chất vấn bọn họ “Tại sao không cứu hấn! Các ngài rõ ràng có thể!”

Long Ngọc trầm mặc rất lâu, kéo căng tay Âm Nhã Diệc “Chúng ta không thể chi phối vận mệnh của người khác, người biết rõ điều này.”

Nàng không nói lời nào, chỉ là yên lặng rơi lệ, một lúc sau mới quỳ trên mặt đất “Ta muốn đi đầu thai.”

Long Ngọc không nói, Âm Nhã Diệc vung tay lên “Đi đi.”

“Tạ ơn vương.” Nàng biến mất.

Hắn ôm lấy Long Ngọc cọ cọ “Đi đưa hắn đi, đã thấp đèn trắng qua sông.”

“Được.” Long Ngọc nhắm chặt mắt lại “Nhã Diệc.”

“Hả?”

“Chúng ta có thể chi phối vận mệnh của quốc gia này sao?” Cậu nhắm mắt lại không muốn mở, chỉ sợ thấy đồ vật dơ bẩn gì.

“Chỉ cần ngươi muốn.” Âm Nhã Diệc hôn lên mắt của cậu.

“Cảm ơn.” Thanh âm của cậu rất nhẹ.

“Giữa chúng ta không cần hai chữ này.” Âm Nhã Diệc ôm chặt cậu.

Yêu quốc năm 215, thu, dực vọng tham lam hầu như đã phá hủy một đời người, mà lúc đó hoàng đế còn không biết, chính trận văn tự ngục này đã dẫn hắn đi về phía của tử thần.

Hết chương 17.

19. Quyển 1 - Chương 18: Quân Tử Vô Tội

Yêu quốc đầu xuân năm 217, bào đệ (em trai ruột của hoàng đế) Lục vương gia Chung Ly Cảnh đánh thắng bộ tộc Man ở phía đông, khai hoàn về triều, hoàng đế Chung Ly Doanh triệu cáo thiên hạ, cả nước chung vui, miễn thuế một năm, khai ân khoa, tuyển văn võ lương tài.

Phố Cổ Phương, nơi tụ tập của những cửa hàng bán sách nổi tiếng. Mọi năm nơi này đều là người đến người đi, thế nhưng bắt đầu từ trận văn tự ngục của hai năm trước, nơi này càng ngày càng trở nên quạnh quẽ, cho dù hoàng đế nói ra ân khoa, nơi này cũng không khôi phục được phồn hoa của ngày xưa, những thư sinh tài tử hơn nữa đều chết ở trong tràng tù oan kia.

“Hoàng đế thật sự đã đạt được ước nguyện, người chết tài cũng chôn theo, rốt cục bây giờ mới nhớ đến việc chiêu hiền nạp sĩ!” Chung Ly Cảnh cười gần đi trên đường của phố Cổ Phương “Năm đó khi ta còn ở đô thành, nơi này là con phố náo nhiệt nhất, bây giờ thực sự là cảnh còn người mất, người nói có phải không Trúc Thanh?”

“Vương gia nói đúng lắm.” Thị vệ phía sau hắn mặt không cảm xúc phụ họa.

“Sách! Người cái tên mặt người chết này, nhiều năm như vậy vẫn là bộ dáng này! Bản vương hắn là mang Lan Diệc theo!” Hắn khinh bỉ thị vệ, thị vệ vẫn là trả lời một câu, Vương gia nói đúng lắm, làm cho hắn càng tức giận nhưng cũng biết tức giận với người này cũng chỉ tốn công!

“Qua bên kia hỏi một chút, có bản vẽ của Tiểu Họa Thánh hay không! Tại sao tìm nhiều nhà như vậy đều nói không có!” Chung Ly Cảnh rất yêu thích tranh, bây giờ tranh của Tiểu Họa Thánh Dư Mộ Thành là trân phẩm hiếm thấy, cho dù người đã chết rồi, tranh hắn là lưu lại không ít, tại sao lại không tìm thấy a!

“Thưa Vương gia, nhà này cũng không có.” Trúc Thanh trả lời.

“Vị này đang tìm tranh của Tiểu Họa Thánh?” Tiểu thương bên quán nhỏ rìa đường hỏi.

“làm sao ngươi biết?” Chung Ly Cảnh ngừng bước.

“Gia vẫn là đừng tìm, không tìm được đâu.” Tiểu thương lắc đầu cười yếu ớt.

“Vì sao?” Hắn không hiểu.

“Mọi người đều chết rồi còn lưu lại tranh để làm gì?” Tiểu thương hỏi ngược lại, trong giọng có một sự bất đắc dĩ, tiếc hận không nói ra được.

Chung Ly Cảnh vẫn vô cùng hiếu kỳ, nhưng xuất phát từ lòng tự ái lại không hỏi tiếp nữa, mang theo Trúc Thanh đi ở trên đường, nhìn phần hoa không bao giờ còn tồn tại kia mà cảm thán. Đột nhiên trên đường truyền đến một trận huyên náo, hần quay đầu lại chỉ thấy một con tuần mã cao to thuần đen chạy tới, con tuần mã kia toàn thân đen thùi không có một chút màu sắc nào, lông bờm vừa đen vừa sáng, bước tiến như phi.

“Ngựa tốt!” Hần không khỏi tán thưởng, khen xong mới phát hiện phía sau có rất nhiều người đang đuổi theo con ngựa kia, nhìn bộ dáng có vẻ như là hạ nhân của gia đình giàu có, kêu to ngăn cản nó!

Ngựa chạy trốn trên đường lớn, thật bất ngờ không đụng vào người đi đường hoặc là sạp hàng nào, làm cho Chung Ly Cảnh càng thêm khẳng định đây là ngựa tốt hiếm thấy! Khi hần đang chuẩn bị ra tay thì có người nhanh hơn hần một bước, một bóng trắng lóe qua, trên ngựa đen có thêm một bóng người, nắm chặt dây cương, “Ồ _____!” Hắc mã hí lên nhấc cao móng trước, giống như có thể làm cho người trên lưng ngã xuống, nhưng mà, chỉ là giống như. Người trên lưng nó vẫn ngồi chắc ở phía trên, nó hạ xuống móng trước, đạp bồi hồi một vòng, yên tĩnh lại.

“Được rồi, được rồi, không sao rồi, không sao rồi.” Người trên lưng ngựa khẽ vuốt bờm ngựa, âm thanh rất ôn nhu, tung người xuống ngựa, tay vỗ vỗ đầu ngựa, nó lại thật biết điều cọ cọ tay của cậu, giống như một con chó lớn, hoàn toàn không có lao nhanh lộ liễu.

Người phía sau đuổi theo, gờ roi lên đánh về phía hắc mã. Chung Ly Cảnh chỉ thấy nam tử trên người hắc mã vung tay áo một cái, chặn lại cái roi kia, hạ nhân kia còn bị bức lui vài bước suýt nữa ngồi dưới đất. Đột nhiên hần rõ ràng, người này ngăn lại ngựa không phải bởi vì người trên đường, mà là vì con ngựa kia. Hần phóng tầm mắt quan sát nam tử, một thân trường bào màu xanh nhạt hoa văn ngân tuyến in nổi trên mặt vải, đai lưng buộc vòng quanh eo phác họa ra thân hình tuyệt mỹ, ngón tay thon dài trắng như ngọc đặt trên đầu hắc mã lại càng tôn lên nước da trắng mịn, mái tóc màu tím sẫm được cột lại qua loa nhưng lại được vấn lên bằng một cái trâm bạch ngọc, mắt phượng hẹp dài, môi mỏng đỏ tươi, thần thái lãnh ngạo, đúng là một quý công tử, bao trùm trên môi là nụ cười hời hợt nhưng đủ để câu hồn người, khiến trái tim Chung Ly Cảnh đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài.

“Người là ai! Cũng dám quản việc không đâu!” Hạ nhân đuổi theo ngựa chạy đến liền kêu lên, nhưng mà, Long Ngọc ném một ánh mắt qua liền ngậm miệng. Hạ nhân lui về phía sau một bước, người này vô cùng đẹp nhưng ánh mắt này lại đủ lạnh, như trời đông giá rét.

“Nói với gia chủ của người, thiếu chủ ta muốn con ngựa này.” Dáng vẻ yêu thích không buông tay của Long Ngọc với con ngựa này càng khiến người ta kết luận đây là ngựa tốt hiếm có.

“Vị công tử này đừng nói đùa, ngựa này không phải vật phạm, công tử không cười nổi nó.” Một hạ nhân khác nói.

Long Ngọc cười lạnh, Nguyệt San bước nhanh đuổi theo thì nghe thấy một câu nói như vậy, mở ra đoàn người, đi vào, hay tay chống eo “Nói cái gì thế! Trên đời này còn không có thứ mà thiếu chủ ta không dám cười đâu!”

“Ngựa này gọi là Dạ Kỳ Lân, tính cách cương liệt, chủ nhân nhà người có mệnh hưởng dụng?” Long Ngọc mắt lạnh nhìn bọn họ, châm biếm.

Những hạ nhân kia không ai dám nói tiếp, bọn họ tại sao lại đuổi theo ngựa chạy khắp đường? Cũng không phải là nó hất ngã lão gia nhà mình sao! Lão gia bây giờ thế nào rồi bọn họ cũng không biết nhưng chắc chắn là không thể đứng dậy được rồi!

“Trở về nói với chủ nhân nhà người, ngựa này thiếu chủ Ngọc trang muốn, đây là ngân phiếu, nếu như lão gia nhà người không đồng ý, đến Vọng Giang Lâu thương thảo, đương nhiên là phải xem hần muốn tiền hay muốn mệnh.” Nguyệt San vút ra một tấm ngân phiếu mười hai vạn, trợn tiếp ném cho người có vẻ như là quản sự, xoay người lại nói với Long Ngọc “Tiểu nữ đã giải quyết xong, chúng ta về đi.”

“Ừm.” Long Ngọc đáp một tiếng, xoay người rời đi, ngựa cũng không cần kéo, tự mình chạy phía sau cậu, Nguyệt San mang theo hai gã sai vặt ôm tranh đi ở phía sau.

Chờ người đi rồi, những hạ nhân kia mới lau vệt mồ hôi “Ta còn tưởng ai, hóa ra là Ngọc thiếu, dọa chết ta rồi.”

“Thực sự là đáng sợ nha.”

“Được rồi, trở về cũng có cái nói với lão gia.”

“Đi thôi, đi thôi.”

Những người kia cũng rộn rộn ràng ràng đi rồi. Chung Ly Cảnh hiểu kỳ vị Ngọc thiếu này là người phương nào, xem ra những năm nay hắn không ở đô thành đã xảy ra không ít việc, liếc mắt ra hiệu cho Trúc Thanh, đối phương gật đầu, lác mình biến mất.

Chung Ly Cảnh vừa về tới vương phủ, Cúc Dao, Mai Phương tiến lên thay y phục cho hắn, Lan Diệp đứng ở một bên bấm bấm.

“Vương gia, ý của bộ hạ là cuộc thi võ lần này do ngài chủ trì, xem ra bộ hạ vẫn nể tình huynh đệ với ngài.”

“Quan tâm?” Chung Ly Cảnh cười gằn “Nếu hắn quan tâm ta thật thì sẽ không triệu hồi bản vương về, ngoài mặt là để ta hưởng phúc nhưng lại ngầm ngầm tước binh quyền của ta.” Hắn đổi xong quần áo liền phát tay để cho Cúc Dao, Mai Phương lui ra “Hắn là hạng người gì ta còn không rõ sao, đồ kị với người có tài ghen ghét những người có đức! Không biết lúc nào bản vương liền bị hắn loại bỏ đâu!”

“Vương gia sẽ không, nói thế nào ngài cũng cùng cha cùng mẹ với bộ hạ, là thân đệ của bộ hạ.” Lan Diệp động viên, chỉ lo trong lòng Vương gia của mình có cái gì.

“Hừ! Thân đệ?” Chung Ly Cảnh khinh miệt “Năm đó Thái tử không phải cùng cùng mẹ với hắn sao, đại ca của ta! Cuối cùng cũng không phải chết rồi sao!”

“Thái tử là mưu phản, mới...” Lan Diệp nói không được. Thái tử sẽ mưu phản? Ai tin nha! Thái tử hiền lành ôn hoà, đến cả sổ ghi chép tài sản của chính mình cũng dâng lên, đương kim hoàng đế lại nói y rắp tâm mưu phản, người đã chết nói thế nào mà chả được!

“Vương gia.” Trúc Thanh đi vào hành lễ.

“Trúc Thanh trở về.” Chung Ly Cảnh ngồi trên ghế thái sư nhìn hắn “Làm sao?”

Trúc Thanh lác đầu “Không tra được.”

“Hả?” Chung Ly Cảnh sững sốt “Không tra được?”

“Vâng.” Trúc Thanh trả lời.

Hắn thả lỏng thân thể tựa vào ghế, một tay vò đầu “Vậy thì nói những gì người biết đi.”

“Vâng.” Trúc Thanh hồi bẩm “Căn nguyên của Ngọc trang có thể bắt đầu kể từ Nam Ngưng vương triều ngàn năm trước, Ngọc trang do Đại tướng quân Long Tĩnh lúc đó kiến tạo lên. Người ta vẫn gọi là giàu không quá ba đời, Ngọc trang truyền đến đời thứ bốn thì đột nhiên biến mất.”

“Đột nhiên biến mất?” Chung Ly Cảnh ngồi thẳng người, cho thấy rất có hứng thú với mấy chữ này.

“Vâng, có người nói trong một đêm Ngọc trang bị san thành bình địa, Ngọc trang từ trên xuống dưới sống chết không rõ, nhưng...” Trúc Thanh hơi do dự nói.

“Tiếp tục nói.” Hắn biết đoạn sau mới là trọng điểm.

“Vâng, nghe đồn Long Tĩnh sủng ái nhất chính là con trai thứ chín, vốn là vị trí trang chủ tiếp theo muốn truyền cho Cửu công tử, thế nhưng sau đó công tử mất tích, mãi đến khi Long Tĩnh chết rồi mới truyền cho một người cháu trai, mà khi đó mười mấy người con của hắn đã gần như chết hết.” Trúc Thanh bấm bấm những gì hắn nghe được.

“Ta cảm thấy, hắn thật giống như đang loại hết cản trở cho người nào đó.” Chung Ly Cảnh rất quen thuộc với loại thủ đoạn này, thế nhưng, người có thể làm cho Long đại tướng quân tự tay đi dẹp hết cản trở là ai?

“Có thể dò ra tên của Cửu công tử không?”

“Hỏi thăm được.” Trúc Thanh gật đầu “Họ Long, một chữ Ngọc duy nhất.”

“Long Ngọc? Danh tự này giống như đã nghe ở đâu rồi?” cái tên này quen tai không nói ra được, giống như không lâu trước đây từng nghe qua, nhẽ nhưng làm thế nào cũng không nhớ được.

“Hồi bẩm vương gia, Ngọc thiếu mà ngài gặp hôm nay tên là Long Ngọc.” Trúc Thanh nhắc nhở hần.

“Ừm! Hả?” Hần kinh ngạc “Sao lại có tên như thế?”

“Vương gia, thuộc hạ biết.” Lan Diệp giải đáp cho hần “Mỗi một đời thiếu chủ của Ngọc trang này, đều gọi Long Ngọc.”

“Thật không?” Chung Ly Cảnh luôn có cảm giác có chút không đúng, vì sao hần cảm thấy mỗi người tên là Long Ngọc kia đều là một người? Là tên lừa hần, vẫn là người kia lừa mất thể nhân? Ngọc trang đã sớm biết mất vì sao sẽ còn xuất hiện?

Trên lầu Vọng Ưông Lâu, Long Ngọc ngồi ở trên giường mềm, người bị Âm Nhã Diệp ôm lấy “Tin tức đều thả ra ngoài?”

Tiêu Cảnh ở bên cạnh đáp lời “Hồi bẩm thiếu chủ, đều thả ra ngoài, bây giờ Cảnh vương gia đã biết rồi.”

“Ừm.” Long Ngọc gật đầu.

“Thân ái, người tự giới thiệu như thế cũng không sợ rước họa vào thân?” Âm Nhã Diệp ôm người trong lòng chà xát cổ.

“Ta chính là muốn cho hần biết, ta chính là hậu đại của Đại tướng quân Long Tĩnh.” Khi nhắc tới Long Tĩnh, thanh âm của Long Ngọc rất lạnh lẽo “Con người của Long Tĩnh không ra một cái gì cả nhưng tên tuổi của hần vẫn dùng được, cứ như vậy, bất luận ta hiểu nhiều binh pháp, nhiều dũng mãnh thiện chiến như thế nào đều có thể giải thích được, bởi vì là hậu đại của danh tướng, những thứ này là đương nhiên, mặc dù có chút phiền phức, nhưng có thể giảm được rất nhiều điểm đáng ngờ, không phải rất tốt sao?”

“Biện pháp của thân ái đương nhiên tốt.” Âm Nhã Diệp há mồm, hoàn toàn không có nguyên tắc nói.

“Bên của người thế nào rồi?” Long Ngọc nhắm mắt nằm trong lồng ngực của hần, thoải mái hít một hơi, âm thanh lưỡi biếng, giống như một con mèo tham ngủ.

“Chỗ của ta không có gì phiền phức cả, yên tâm đi.” Âm Nhã Diệp hôn lên cổ của cậu, đầu lưỡi khẽ liếm, làm cho cậu khanh khách nở nụ cười.

Trời muốn diệt người, trước hết để cho người điên cuồng! Chung Ly Doanh, ta xem người còn có thể điên loạn bao lâu!

Một tháng sau, khoa thi bắt đầu, khoa văn năm nay gần như không có đề thi, chỉ là để các thí sinh tự do phát huy, đề thi như vậy còn khó hơn.

Âm Nhã Diệp cười gằn, nhắc bút viết.

Trong thiên hạ, tất cả là đất của vua. Đất ở xung quanh, tướng lĩnh mới chính là vua.

Đây là bài thơ nói về đạo vua và quân thần, ngụ ý chỉ đức hạnh của tướng lĩnh, văn chương sắc bén, hoàng đế chấm bài thi chỉ liếc mắt một cái thôi đã bị hấp dẫn, từng câu từng chữ đều khiến gã phải suy ngẫm, thấy thế nào cũng cảm thấy bài thơ này rất có lý, nghĩ kiểu gì cũng thấy rằng việc Vương gia nắm giữ quân thần rất nguy hiểm, do vậy lại càng giác ngộ không thể để hần về dẫn binh đi, phải đảm bảo hần không có cơ hội tạo phản!

“Chọn hần đi.” Hoàng đế không do dự liền chọn Âm Nhã Diệp làm trạng nguyên, tuyên người lên điện, chỉ thấy người này dáng vẻ đường đường, khí chất bất phàm, ôn hòa như nước, không nóng không lạnh rất phù hợp. Gã không để ý mọi người bên dưới phản đối, không chỉ phong hần làm trạng nguyên mà còn phong tướng quốc, nhất thời làm cho đại thần cảm thấy bệ hạ bị ma quỷ ám ảnh rồi!

Ngược là trong phần thi võ, Chung Ly Cảnh phiệt miệng nhìn một đám măng phu, không phải ngũ đại tam thô thì cũng là râu ria đầy mặt, trên tay lúc có lúc không lật bài thi cần chấm, khoa võ cũng có thi văn, chỉ

yếu chính là thi chiến lược, nhìn đóng bài thi trong tay hần mà chỉ muốn đau đầu, những nét chữ này, thực sự là...!

Một bài thi vô cùng sạch sẽ đập vào mắt, thể chữ Liễu tùy tiện, bút pháp thông thuận, giống như nhìn chữ là có thể nghĩ ngay đến người, nam tử mặc trường bào màu xanh nhạt bỗng nhiên xuất hiện trong đầu, giương mắt nhìn lại, hít vào một hơi, cũng thật là muốn cái gì đến cái đó! Một thân xanh nhạt trên sân võ kia không phải Long Ngọc sao! Mà đại hán mập mạp đối diện cậu, vóc người kia! Có ít nhất ba trăm cân! Cậu đâu được sao?

Tên béo đánh giá Long Ngọc từ trên xuống dưới, cậu trời sinh đẹp đẽ, bất luận nam nữ đều sẽ không khỏi nhìn nhiều thêm một chút “Đây là cô nương nhà ai? Chỗ này không phải là nơi chơi đùa của người, mau về đi!” Tên béo phát tay để cậu xuống, Long Ngọc nhàn nhạt liếc mắt một cái, hơi nhướn mày.

Ghét bỏ phun ra một chữ “Xấu.”

“Sách! Người cái tên đàn bà! Còn chê lão tử xấu!” Tên béo vốn không thích người khác nói hần xấu, cũng mặc kệ người trước mắt nhìn có được hay không, chỉ muốn cho hần một chút giáo huấn, song quyền lướt gió lao tới, chỉ một chút nữa là đánh tới Long Ngọc. chỉ thấy người lóe lên, vọt đến phía sau tên béo, giơ chân lên đạp một cái vào lưng của hần. tất cả mọi người còn đang lo lắng cho cái chân kia của Long Ngọc, đạp lên sẽ không bị gãy chứ?

Nhưng mà, chỉ thấy Long Ngọc thu chân lại, mà tên béo đã bay ra, một tiếng vang ầm ầm ngã xuống dưới đài, đập ra một cái hố to, rên rỉ nửa ngày không chịu lên. Trên đài, Long Ngọc phỉ phỉ vạt áo, mắt lạnh quét qua dưới đài “Tên nào không xấu thì đến.” ngữ khí lạnh lùng phối hợp với khí chất băng hàn của cậu, khiến người ta không khỏi phát lạnh.

Có người không sợ, nhưng sau khi hai ba người đi lên lại bị đạp xuống liền không ai dám đi tới. đừng xem Long Ngọc cao cao gầy gò giống như trên người không hai lạng thịt, thể nhưng chiến kích trong tay không phải đùa giỡn, nó được đúc từ Hắc Huyền Thiết, không có một trăm tám mươi cân không đúc được, thể nhưng ở trong tay cậu lại giống như không có trọng lượng, dưới chân đều không di chuyển một tí nào, chiến kích trong tay vạch một cái, tới mấy người xuống mấy người, tất cả đều nằm úp sấp trên đất.

Toàn thân Chung Ly Cảnh hưng phấn nhìn người trên đài, trường bào xanh nhạt, tóc dài tím đen tung bay trong gió, chiến kích trong tay vẽ ra trăng tròn, người như vậy là tướng tài, người như vậy là tiên nhân, người như vậy là...mỹ nhân!

“Vương gia, bây giờ phải làm thế nào?” Phó giám khảo hỏi dò nhưng trong lòng cũng sáng tỏ mấy phần.

“Chọn hần.” Chung Ly Cảnh chỉ tay về phía Long Ngọc, trên môi câu ra một nụ cười kiêu căng khó thuần, lộ ra mấy phần xấu xa, mấy phần mê hoặc.

Nhưng mà, không có cảm động tạ ơn, không có kích động hoan hô, Long Ngọc chỉ bình thản ôm quyền hành lễ, xoay người xuống đài, ngay cả ánh mắt dư thừa cũng keo kiệt bỏ thí cho hần. nhìn bóng lưng của cậu, Chung Ly Cảnh một trận kinh hoàng, giống như người hần đã chờ nhiều năm như vậy đợi nhiều năm như vậy chính là Long Ngọc!

Rất nhiều năm sau có người hỏi tại sao lại yêu thiếu chủ Ngọc trang? Hần nghĩ rất lâu mới trả lời, có thể là bởi vì người đó xưa nay không để hần vào trong mắt.

Cũng chính là bởi vì không có, hần mới hi vọng có được, nói trắng ra chính là bị coi thường!

Hết chương 18.

20. Quyển 1 - Chương 19: Hoài Bích Có Tội

Yêu quốc, hai năm sau khi nhân tài héo tàn, một đợt nhân tài mới đã được bổ sung, lần ân khoa này, không thiếu người có tài năng, ví dụ như tướng quốc mới mà hoàng đế mới phong hoặc tham tướng mà Cảnh vương

gia mới thu. Nếu như Chung Ly Cảnh không thu vị tham tướng này thì tốt, vừa thu lại như thế, hoàng đế lại nổi lên lòng nghi ngờ, tìm hiểu khắp nơi xem tham tướng này đến cùng là người nơi nào. Kết quả dò thăm làm hoàng đế cả kinh vô cùng!

“Người chắc chắn chứ?” Ngón tay hoàng đế không khỏi run lên.

“Theo như thuộc hạ tìm hiểu thì chính là như vậy.” Thị vệ hồi bẩm.

“Người, lui ra đi.” Hoàng đế phát tay, thị vệ hành lễ lui ra, hoàng đế lấy tay bóp trán “Tướng quốc, phải làm thế nào bây giờ? Hẳn dĩ nhiên tìm đến hậu nhân của Long Tĩnh.” Long Tĩnh đã từng là thần thoại của Nhân giới, được xưng là đánh đâu thắng đó!

“Bệ hạ, người kia không hẳn là hậu nhân của Long Tĩnh, cho dù là đúng thì cũng có làm sao, bệ hạ có thể biến thành của mình.” Âm Nhã Diệc thờ ơ, hoàn toàn mang bộ dáng của một bề tôi.

“Tướng quốc thật là tri âm của trẫm!” Hoàng đế nghe được lời nói của hắn thì đột nhiên hiểu ra, kích động đuổi ra móng vuốt với hắn, lại bị người không dấu vết né tránh.

“Bệ hạ quá khen.”

Cảnh vương phủ, Chung Ly Cảnh nhìn Long Ngọc không nháy mắt một chút nào, mà Long Ngọc lại trầm ổn nhìn sách trong tay, không nhìn hắn, khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều bao phủ bởi khí chất lạnh như băng. Nhưng dù là như vậy cậu mới có vẻ đặc biệt hấp dẫn người, làm cho Chung Ly Cảnh không khỏi cảm thán trong lòng, sắc đẹp hại nước, mỹ nhân hồng việc nha!

“Vương gia xem đủ rồi?” mắt của Long Ngọc cũng không nhấc lấy một cái.

“A Ngọc, người đừng như vậy, ngay cả xem cũng không cho ta xem.” Hắn đuổi ra móng vuốt muốn mò bàn tay Long Ngọc đặt lên bàn. Nhưng, một ánh mắt lạnh như băng của Long Ngọc phóng ra làm cho hắn không dám cứ thế mò đi xuống, chỉ được nửa đường liền thu tay lại, sờ sờ mũi của mình.

“Thời gian không còn sớm, Vương gia mời về đi, ta muốn nghỉ ngơi.” Long Ngọc không nể mặt mũi hạ lệnh trực khách “Tiêu Cảnh đưa Vương gia hồi phủ.” Tiêu Cảnh ở cửa đáp lời.

“Không cần, không cần! Chính ta đi, vương phủ của ta làm sao ta có thể đi lạc được.” Chung Ly Cảnh vừa thấy Tiêu Cảnh liền rụt cổ, Long Ngọc bình thường không để ý tới hắn, bị hắn làm phiền quá thì mở miệng trực khách, thế nhưng cái tên Tiêu Cảnh này không giống, từ trước đến giờ luôn động thủ không động khẩu, dám đem Vương gia là hắn đây xách cổ áo ra ngoài, có chút không tình nguyện rồi đi phòng của Long Ngọc.

Tiêu Cảnh đóng cửa lại ra ngoài, Long Ngọc đặt sách lên bàn, biến mất ở trong phòng. Tiêu Cảnh đứng ngoài cửa chờ đợi, một bước không rời.

Đại nội hoàng cung, rõ ràng đã vào hạ, nhưng mà, bên trong ngự hoa viên vẫn là một mảnh tuyết trắng mênh mang, cả vườn mai trắng nở rộ trong đêm, giống như đem khuôn viên bên trong vườn tạo thành một thế giới mới. Long Ngọc xuất hiện trong vườn, mắt lạnh nhìn cả vườn mai trắng, tay vung một cái lên không trung, cả vườn mai biến mất, một bức tranh xuất hiện trong tay cậu. Đã không có linh khí vận hành, đây chỉ là một bức tranh phổ thông. Tay hơi dùng sức một cái, bức tranh liền biến thành bụi phấn bay khỏi ngón tay của cậu.

Quân tử vô tội, hoài bích có tội.

Ai có thể nghĩ đến tất cả bắt đầu chỉ vì bộ tranh này. Hoàng đế coi trọng bức tranh này, Dư Mộ Thành lại không muốn cho, liền xảy ra một hồi văn tự ngục. Hoàng đế phá hủy tranh cường lưu mai bên trong tranh ở trong vườn, lúc này mới thả ra họa mị. Thế nhưng, Long Ngọc mới là chủ nhân chân chính của tranh, chỉ có cậu mới có thể vận hành linh khí bên trong tranh, tự nhiên cũng chỉ có cậu mới có thể thu hồi. Nhìn vườn hoa trống không, cười lạnh một tiếng biến mất.

Năm năm, chỉ năm năm ngắn ngủi, đủ để Chung Ly Cảnh lật đổ Chung Ly Doanh trở thành hoàng đế, đương nhiên cũng không tránh khỏi có chút tiếc nuối...

Cao ốc Hoa Viêm, phòng trà tầng trên cùng.

Chương Chung bưng cà phê đỡ ra, Hạ Mạc Phàm đựng một cái vào cánh tay hần, trêu đùa “Làm sao? Mắt tập trung, dì cả của cậu đến rồi?”

“Cút! Anh mới dì cả đến rồi ỷ!” Chương Chung nguýt hần một cái.

“Vậy thì làm sao? Xương sườn của cậu đã ngồi im không nhúc nhích hai giờ rồi đó.” Hần rất muốn nói, nếu không phải là thương cho xương sườn nhỏ của hần hần mới không hỏi đâu!

“Tôi đang nghĩ một số chuyện.” Chương Chung ôm chén cà phê nhấp một hớp, cau mày, phát hiện cà phê đã lạnh từ lâu, tiện tay đổ đi.

“Nghĩ cái gì? Nghĩ đến người yêu sao? Cậu có người yêu lúc nào thế, anh đây sao không biết?” Hạ Mạc Phàm không đứng đắn nói, vừa nói vừa cười xấu xa.

“Nghĩ về chuyện của thiếu chủ.” Chương Chung đều lười đấu võ mồm với hần.

“Không phải người thích thiếu chủ đấy chứ? Hạ Mạc Phàm cười lên “Không đúng, anh nhớ là cậu thích Long Tĩnh.”

Nhắc tới Long Tĩnh, mặt Chương Chung lạnh lại “Anh nói một lần nữa xem.”

Mắt Hạ Mạc Phàm đột nhiên lạnh xuống, châm biếm nhìn hần “Chủ cũ khó quên nha, không bằng nói với Minh vương, cho cậu sớm đi đầu thai.”

“Nói cứ như chủ cũ của anh không phải là trang chủ ỷ.” Chương Chung nhìn hần với ánh mắt vong ân phụ nghĩa.

“A!” Hạ Mạc Phàm nở nụ cười, đưa tay bóp cằm của hần “Chương Chung, chỉ có cậu lớn lên bên cạnh hần, anh cùng Tiêu Cảnh đều là được thiếu chủ ‘kiếm’ về.”

Ngón tay dùng sức làm cho Chương Chung cau mày “Anh thật là không hiểu, hần không đau con trai của mình nhưng lại quan tâm gấp đôi người ngoài, cậu nói cậu cùng hần không có một chân thì ai tin? Hả?”

“Đùng!” Chương Chung mở ra tay hần, trong mắt tràn đầy lửa giận. Từ nhỏ hần là cô nhi, nếu không phải Long Tĩnh cứu giúp chắc hần đã chết từ lâu rồi, vì thế hần sẽ không thể để cho người khác vô tội trang chủ!

“Lúc cậu đang hưởng thụ tình yêu của cha kia, cậu có biết anh với thiếu chủ phải trải qua những tháng ngày như thế nào?” Hạ Mạc Phàm xiết chặt cái ly trong tay “Cậu có biết trong trang có một nơi luyện ngục như vậy?”

“Cậu ta vốn là nghịch tử ác độc từ nhỏ! Trang chủ giữ cậu ta ở lại trong trang nhưng cậu ta lại không sống yên!” Chương Chung nói ra lập tức cảm thấy không đúng!

“Độc ác? Ha ha ha ha...” Hạ Mạc Phàm cười to lên “Thiếu chủ hiện tại độc ác, thế nhưng có ai lại độc ác từ nhỏ? Thiếu chủ của anh cũng đã từng thiện lương, chỉ tiếc tất cả đều bị giết chết bên trong tòa trang viên này. Không độc ác làm sao có thể sống tiếp? Long Tĩnh bỏ mặc cậu ấy không quan tâm, để mặc thiếu chủ bị bắt nạt lẽ nào không độc ác! Hồ dữ không ăn thịt con, nhưng hần thì sao? Cuối cùng những công tử tiểu thư kia chết như thế nào, cậu còn rõ hơn bọn anh!” Bây giờ Long Ngọc không còn là thiếu niên mặc người xấu xí như trong Ngọc trang trước kia nữa. Cậu có thể đoán trước được chuyện Ứng Thiên Vũ giết chết Thiệu Lệ Na, nếu như cậu ra tay thì Thiệu Lệ Na sẽ không chết, thế nhưng, cậu không làm như vậy. Có thể nói là cậu mượn tay Ứng Thiên Vũ loại bỏ Thiệu Lệ Na. Thiếu niên đơn thuần thiện lương năm đó đã chết từ lâu, bây giờ sống sót chính là nửa người nửa Tu La Long Ngọc.

Nghe hần nhắc đến những công tử tiểu thư kia, trong lòng Chương Chung đột nhiên nhéo lại, đau không thể thở nổi. Hần nhớ sau khi Long Ngọc từ bỏ quan hệ với Ngọc trang, Long Tĩnh giống như già hơn rất nhiều chỉ sau một đêm, bên trong Ngọc trang ngoại trừ chết trẻ, gả ra ngoài, còn có mười mấy vị thiếu gia tiểu thư, cùng với bảy người con nuôi của hần, không biết bắt đầu từ khi nào mà lần lượt xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Không phải bị trúng độc thì chính là bị đâm chết, có người còn mắc phải bệnh lạ. Chỉ mấy năm ngắn ngủi, mười mấy vị thiếu gia tiểu thư tất cả đều chết rồi, chỉ còn dư lại một mình hần. Hần nhớ rõ ngày ấy trang chủ gọi hần vào nói chuyện, khi đó trang chủ đã già không mấy năm nữa liền tạ thế, nói về mấy chuyện gần đây xảy ra ở bên trong trang, giao cho hần xử lý. Hần đương nhiên sẽ không cự tuyệt, nhưng mà một đĩa Hoa đào tô kia lại lấy mạng của hần, hần nhớ tới trang chủ tựa ở trên xích đu nhìn hần.

“Bên trong Ngọc trang chỉ có một thiếu chủ, ta làm sao có thể để cho các người cản đường của Ngọc nhi.” Lời nói không có tí cảm tình nào làm hấn đau lòng. Hấn chưa từng nghĩ trang chủ sẽ nghĩ về hấn như vậy, nếu như trang chủ nói thì hấn nhất định sẽ làm. Chỉ đến lúc đó hấn mới biết, bất luận Long Ngọc có xấu xa đến mức nào, có hận trang chủ bao nhiêu, ở trong mắt của trang chủ, cậu mới là con trai duy nhất của hấn, thiếu chủ duy nhất của Ngọc trang. Cho dù Long Ngọc không cảm kích, trang chủ vẫn sẽ trải sẵn đường cho cậu, vì thế những chướng ngại vật như bọn họ đây nhất định phải chết!

Vốn tưởng rằng hấn sẽ mãi mãi không thấy được Long Ngọc, thế nhưng bên trong ngàn vạn linh hồn kia, Long Ngọc chọn ra ba người bọn hấn, chỉ vì là người quen. Nhưng mà đi theo bên người Long Ngọc mấy ngàn năm, đã hiểu được người này máu lạnh vô tình. Người như vậy đáng giá trang chủ làm nhiều như vậy sao? Lần lượt vạch trần bộ mặt thật của cậu ta, không thể hiểu đến mức nào, xấu xí ra làm sao, tàn nhẫn như thế nào, những hành động khiến người ta giận sôi kia, người như vậy hấn là khiến người ta căm ghét mới đúng. Nhưng là, mỗi khi Long Ngọc nhuốm máu mà về, Minh vương đều ôn nhu tự tay tẩy rửa cho cậu ta, ôm lấy cậu động viên cậu, giống như bất luận cậu có làm sai cái gì thì ở trong mắt Minh vương cậu vẫn mãi mãi trắng tinh. Chương Chung hầu như không tìm được một chút hình bóng của Ngọc thiếu trang chủ nằm đó trên người cậu, không đúng, chỉ ít nụ cười kia của cậu vẫn như thế, bộ dáng tươi cười hài lòng khi được Thất phu nhân ôm vào trong lòng vẫn như thế.

Hình như từ sau khi Thất phu nhân đi, thiếu chủ sẽ không nở nụ cười. khi Thất phu nhân chết cậu mới bao nhiêu tuổi? Là năm tuổi vẫn là sáu tuổi?

“Chương Chung, cậu có bao giờ nghĩ đến một hài tử năm tuổi hấn là sẽ có vẻ mặt như thế nào?” Hạ Mạc Phàm đặt chén cà phê xuống đến bên cạnh hấn. Năm tuổi hấn chỉ ít sẽ khóc sẽ cười, mà thiếu chủ của hấn lại không có vẻ mặt gì, bởi vì cho dù khóc hay là cười vẫn sẽ không có ai đáp lại. “Là trang chủ của cậu, biến thiếu chủ của anh trở thành một quái vật, một quái vật không máu không nước mắt, chỉ có một trái tim sắt đá.”

Bên trong Ngọc trang có một quái vật không máu không nước mắt, chỉ có một trái tim sắt đá. Đó chính là truyền thuyết bên trong Ngọc trang năm đó.

Bên trong phòng làm việc, treo một bức tranh lớn, một con mãnh hổ gào thét trên vách núi, bốn phía là núi sông san sát, cả bức tranh vô cùng khí thế.

“Tranh của Thiếu Mộ rất hiếm, Ngọc thiếu làm sao lại có được?” Thượng Hoàn Viễn nghiêng đầu nhìn Long Ngọc.

“Hiếm thấy cũng không phải là không thể có.” Long Ngọc nhìn tranh không nhìn hấn, nói ra đáp án vô nghĩa.

“Đúng vậy.” Hấn giống như là bị Long Ngọc hút lại ánh mắt, làm thế nào cũng không thể rời mắt được. Mãi đến tận khi Long Ngọc liếc hấn một cái hấn mới lúng túng thu hồi ánh mắt, thế nhưng trong lòng lại có cảm giác là lạ, dường như tình cảnh đó đã từng xảy ra “Ngọc thiếu, không biết...” Hấn muốn hẹn cậu cùng nhau ăn bữa tối, thế nhưng cửa lại bị đẩy ra.

“Thiếu chủ, Âm tiên sinh đến rồi.” Tiêu Cảnh đẩy cửa ra, đứng cạnh cửa nói.

“Bảo hấn rút đi!” Tiêu Cảnh gật đầu, còn không lui ra liền bị người khác đẩy sang một bên.

“Anh lặn tới đây, thân ái, đừng nóng giận a!” Âm Nhã Diệc cười hì hì bước nhanh tới, chuẩn bị ôm lấy người, thế nhưng tay lại bị Long Ngọc vỗ bỏ.

“Rút sang một bên!” Long Ngọc trừng hấn “Ai bảo anh vào! Đi ra ngoài cho em!” Dám không về nhà mấy ngày, quang điện cũng không tiếp, Hừ! Thiếu chủ ta có thể dễ dàng tha cho người hay sao!

“Ai nha! Thân ái, đừng như vậy mà! Em nói như vậy lòng của anh đều nát!” Âm Nhã Diệc làm động tác ôm lấy tim, phối hợp với vẻ mặt bị vứt bỏ, thật là có mấy phần đáng yêu.

“Phốc——!” Thấy bộ dáng này của hấn Long Ngọc không khỏi cười ra tiếng. thầy người kia nở nụ cười Âm Nhã Diệc cũng thở ra một hơi, đem người ôm vào trong lòng ngực “Đừng nóng giận, là anh không đúng, mấy ngày nay bận quá lạnh nhạt thân ái, không có lần sau.” Nói xong liền hôn một cái trên mặt Long Ngọc,

lấy lòng chà xát. Vẫn là không cần nói cho thân ái biết quang điện của hắn đã bị tên kia quăng đi, một tên tiểu tốt như vậy không xứng để cho thân ái của hắn ra tay!

“Nếu có lần sau, thiếu chủ ta không nói hai lời liền hưu người!” Long Ngọc vươn ngón tay đâm trán của hắn.

“Tuyệt đối không có!” Âm Nhã Diệc nắm lấy tay của cậu hôn nhẹ. Tên đáng chết nào dám dạy thân ái nhà hắn như vậy! Đâm trán hắn mạnh như thế nếu như làm cho tay nhỏ của thân ái bị đau thì làm sao! “Hả? Đây là ai nha?” Thượng Hoàn Viễn đang không biết làm gì thì Âm Nhã Diệc nhìn lại.

“Thượng Hoàn Viễn của Trục Lộc.” Long Ngọc nói ngắn gọn, trong tay lật lên quang điện “Nhã Diệc, em muốn ăn món Thái.”

“Được, đến nhà ai?” Âm Nhã Diệc gạt đầu một cái với Thượng Hoàn Viễn, coi như chào hỏi, quay đầu lại thương lượng chuyện cơm tối với Long Ngọc.

“Trong trung tâm thương mại dưới tầng có một nhà hàng mới mở, bên trên quang vồng bình luận không sai, có thể thử xem.” Long Ngọc thêm chua cay không phải là chuyện ngày một ngày hai, nhân lúc hắn làm cậu tức giận liền yêu cầu, như vậy hắn cũng không dám từ chối.

“Được rồi, vậy thì ăn ở đó đi.” Dứt lời hắn liền ôm lấy eo của Long Ngọc ra ngoài, còn không quên dặn dò Tiêu Cảnh “Tiêu Cảnh tiễn Thượng tiên sinh ra ngoài.”

“Thượng tiên sinh đừng chê cười, cảm tình của Âm tiên sinh và thiếu chủ của tôi rất tốt.” Tiêu Cảnh đưa tay làm thủ thế mời.

“Bạn trai của Ngọc thiếu rất thú vị.” Thượng Hoàn Xa tìm một bậc thang cho mình.

“Không phải bạn trai.” Tiêu Cảnh lắc đầu, đưa người ra ngoài.

“Đó là?” Hắn có một cảm giác xấu.

“Bầu bạn hợp pháp.” Quả nhiên lời Tiêu Cảnh vừa nói làm cho trái tim của hắn trầm xuống.

“Nghe nói Ngọc thiếu không phải mới tỉnh lại mấy năm gần đây sao?” hắn không từ bỏ hỏi.

“Vâng, trước khi thiếu chủ ‘ngủ’ đã ở cùng với Âm tiên sinh rồi.” Tiêu Cảnh phá hỏng con đường của hắn.

“Như vậy a.” Hắn cảm thán không nói chuyện, Tiêu Cảnh nhàn nhạt liếc hắn một cái.

Làm sao có khả năng ta sẽ đem thiếu chủ của ta vào trong tay người, thiếu chủ của ta không phải lại người như người có thể nghĩ tới.

Thailand Thailand là một nhà hàng kiểu Thái, trang trí theo phong cách Thái rất có phong tình nước ngoài, phòng nhỏ dành cho tình nhân không có ghế ngồi, mà là làm thành những cái đệm mềm cùng với bàn thấp, ngồi ở trên đệm mềm làm người ta rất muốn ngủ một giấc thật đẹp.

Trên bàn xếp đầy các loại món ngon, súp tôm hùm, cháo gà nước cốt dừa, bánh cá cà ri, cà ri gà đậu xanh, thịt nước, tôm nướng, thịt heo, cơm cà ri của vị xoài vân vân. Long Ngọc mặc kệ việc dùng cơm kiểu Thái hay kiểu Pháp, trực tiếp cầm chiếc đũa lên, trái một miếng phải một miếng ăn ngon lành, Âm Nhã Diệc uống rượu malibu nhìn cậu, vẻ mặt hạnh phúc, nhìn cậu ăn so với việc tự mình ăn còn vui vẻ hơn

“Người nắm quyền của Trục Lộc không phải Thượng Hoàn Viễn đúng không?” Âm Nhã Diệc nhìn cậu bị cay đến nổi chảy cả nước mũi, đưa cho cậu một cốc nước chanh mát lạnh.

“Có gì quan trọng sao?” Long Ngọc uống một hớp rồi tiếp tục phấn khởi chiến đấu với con cua nướng trong tay.

“Sẽ lỗi, không lo lắng sao?” Âm Nhã Diệc giải cứu con cua đã bị tàn phá nặng nề từ trong tay cậu, ba hai cái liền tách nó ra, gắp một miếng thịt cua ở trong đưa đến bên miệng cậu.

“Em đã có bao giờ làm thâm hụt tiền buôn bán chưa?” Cậu há mồm gặm giữ một cái rồi ăn thịt cua, há miệng chờ Âm Nhã Diệc bón.

“Giờ Trục Lộc làm theo ý mình, cũng đừng để tiểu tử kia coi trọng, anh sẽ không nhận được mà làm thiệt hân.” Âm Nhã Diệc híp mắt nói, dứt cho cậu từng miếng một.

“Thiết!” Long Ngọc phen hân mắt, “Lúc trước anh chịu đựng kiểu gì?”

“Không nhớ rõ.” Hân nhún nhún vai, trong lòng cũng rõ ràng, không nhớ rõ? Có thể sao? Mỗi ngày đều giết dây Chung Ly Doanh, để hân bức Chung Ly Cảnh động thủ, nếu không thì chuyện kia cũng không xảy ra nhanh như vậy, muốn thay đổi cũng phải đợi mười năm nữa, nhưng hân đau lòng lão bà, kết quả không tới năm năm liền thay đổi.

“Chỉ cần Trục Lộc không đánh chủ ý lên Khuynh Ngọc thì em cũng sẽ không chủ động ra tay” Long Ngọc nghịch ngợm cắn đầu của hân, làm cho hân không thể rút đầu ra được.

“Tiểu bại hoại, có vẻ em đã ăn no rồi.” Âm nhã cũng sủng nịch nhìn cậu.

“Không có, đừng có biếng nhác, làm việc tiếp đi!” Cậu buông lỏng miệng ra.

“Vâng, phu nhân.” Âm Nhã Diệc tiếp tục bóc vỏ tôm.

Trên tầng cao nhất của một tòa nhà, một nam nhân đứng bên bệ cửa sổ, nhìn ngoài cửa sổ ngựa xe như nước, lạnh mặt nở nụ cười.

Chẳng qua chỉ là lũ giun dế ngu ngốc! Đã định trước bị vận mệnh nắm giữ!

Hân xem thể nhân như giun dế, thể nhưng người đứng ở trên đỉnh làm sao lại không coi hân là giun dế, nhất định bị trêu đùa ở trong lòng bàn tay.

... Người đã từng quan tâm đến trẫm sao? ...

... Người sẽ quan tâm ý nghĩ của giun dế sao? ...

... Không biết....

... Vì thế ta cũng không sẽ quan tâm người, người chỉ coi ta như như giun dế....

... Quả nhiên là trẫm coi khinh người....

Thượng Hoàn Mặc ngửa đầu nhìn lên bầu trời, trí nhớ mơ hồ, thoáng chốc hiện lên rồi chợt biến mất, thường xuyên như vậy khiến cho hân không phân biệt được đâu là thật, đâu là giả, có lẽ là thật, cũng có lẽ là giả, nhưng quan trọng ư?

Không, đều không quan trọng...

21. Quyển 1 - Chương 20: Có Người Quân Tử

Vọng Giang Lô trong truyền thuyết, bởi vì thêm một nét ở chữ Giang làm rất nhiều người không tìm được, Chung Ly Cảnh cũng phải tìm rất lâu mới tìm được, hân một mình đi tới tầng cao nhất, đẩy cửa ra.

Cửa mở ra, đập vào mắt là một gian phòng rất thoải mái, không giống như là phòng nhỏ trong tử lâu, càng giống như là một cái thư phòng, tranh chữ treo đầy tường đều là của những nhà thư pháp nổi tiếng. Trong phòng có một cái bàn tròn, một chiếc ghế thái sư, ban công để ngắm cảnh, một cái bàn thấp, một cái ghế nằm. Đối diện ban công là một lầu hát, lầu hát này lại dựng một cái sân khấu kịch ở trên lầu cao nhất, giống như là để cho người này ở bên Vọng Giang Lô nghe hát vậy. Bên cạnh ghế nằm là một bồn trúc ba màu, nói là bồn hoa cũng có chút không đúng, đó là một chậu cây lớn, chiếm cả sân thượng, chỉ chừa ra vị trí đặt bàn thấp và ghế nằm. Những chỗ khác đều trồng loại trúc này, giống hệt như là trồng ra, không nhìn thấy chậu hoa, chỉ nhìn thấy trúc. Nhìn kỹ mới phát hiện, sân nhà chỉ có chỗ để bàn thấp và ghế nằm là cao hơn, những chỗ khác đều lồi xuống, vì thế những đám trúc xum xuê này giống như là được mọc lên từ sân nhà. Trúc ba màu, Thúy trúc, Tử trúc, Hoàng trúc, đan xem vào nhau thành một phong cảnh mỹ lệ.

Bình phong ngăn trở buồng trong, mơ hồ nghe thấy có người đang nói chuyện. Hấn đi tới trước tấm bình phong nghe rõ đối thoại bên trong.

“Tê, nhẹ chút!” thanh âm đáng thương của Long Ngọc truyền đến từ bên trong.

“Loại chuyện đó, người để cho đám mãng phu kia tự tranh đi, tại sao người cũng lại xía vào một chân chứ, cho dù thân thể có tốt hơn trước đây, cứ không ngủ không nghỉ đánh nhiều ngày như vậy, có thể thoải mái sao!” Một thanh âm khác dĩ nhiên là tướng quốc Âm Nhã Diệc. Tâm trạng của Chung Ly Cảnh phát lạnh.

“Người cũng không phải không biết ta hiếu chiến! Đã bao lâu không được chém giết thoải mái như vậy...Ồi! Người nhẹ chút! Mưu sát nha!” Âm Nhã Diệc vỗ một cái thật mạnh lên bắp chân cậu, làm cho cậu kêu sợ hãi.

“Còn biết đau nha! Thân thể của mình cũng không yêu quý!” Hấn nói xong liền hôn một cái lên bắp chân Long Ngọc.

“Không phải còn có người sao, người yêu quý là tốt rồi.” Long Ngọc giơ chân lên, ngón chân khéo léo lướt qua ngực của hấn, nhẹ nhàng ma sát.

“Việc này đã kinh động tên trên Thiên giới kia, muốn làm như thế nào?” Âm Nhã Diệc hôn một đường lên trên dọc theo chân của cậu, nhẹ nhàng gặm cắn ngón chân nhỏ.

“A! Kinh động hấn thì lại làm sao?” Long Ngọc thoải mái ngẩng đầu lên “Nếu như là tên Hoa Phi kia ta còn nể tình hấn là cậu chưa xuất giá của người, cho hấn ba phần mặt mũi, cái tên bây giờ là ai nha? Thiếu chủ không nhận ra! Mặt mũi không cho!” Cậu hung hăng nhếch khóe môi, một bộ không sợ trời không sợ đất.

“Đúng vậy.” Âm Nhã Diệc gật đầu “Cho dù là Hoa Phi cũng không cần cho hấn mặt mũi, ta cùng hấn có cừu oán.” Dứt lời liền hôn lên mặt sau của đầu gối Long Ngọc, Long Ngọc nhất thời hít một hơi, hoảng loạn muốn đem chân thu hồi lại, nhưng đối phương xấu tâm cầm lấy cổ chân cậu làm cho cậu không có cách nào rút về “Còn nhạy cảm như vậy nha!”

“Đồ lưu manh thói tha!” Long Ngọc mặt đỏ chót dùng một cái chân khác đá nhẹ lên vai hấn.

“Thân ái, chúng ta cùng nhau tắm rửa, nếu như ta thói thì không phải người cũng thói hay sao? Đến để vi phu ngủi một chút.” Hấn nói xong liền kéo Long Ngọc vào trong lòng, ngủi loạn một trận, làm cho Long Ngọc cười to.

“Buồn, buồn, buồn! Đừng nghịch! Nhã...A...” Môi bị bao phủ, chỉ có thể vòng lấy đối phương, Long Ngọc ngạo kiều đánh nhẹ lên bả vai của hấn hai lần, sau đó yêu nghiệt chà xát ở trên cơ thể hấn, điểm lên một cây đuốc.

“Người tên tiểu yêu tinh này...” thanh âm Âm Nhã Diệc khàn khàn cười mắng, ôm lấy tiểu yêu tinh trong lòng biến mất.

Chung Ly Cảnh tay chân lạnh lẽo đứng ở trong phòng trống không, hồi lâu cũng không nhúc nhích nửa cái, rất lâu sau mới cứng nhắc xoay người xuống lầu, từng bước từng bước rời đi.

Nguyên lai, ta chỉ là một con cờ trong tay người, người vì sao lại không tiếp tục lợi dụng ta nữa? Nguyên lai người cũng sẽ cười, cũng sẽ làm nũng, vì sao mãi mãi chỉ làm mặt lạnh với ta? Vì sao?

Trong phòng cà phê yên tĩnh, tiếng đàn dương cầm du dương, ở một góc không đáng chú ý có một người đàn ông đang tạo nhã khuấy cà phê, giống như là đang chờ đợi cái gì. Người đàn ông kia vừa nhìn liền biết xuất thân bất phàm, toàn thân tỏa ra cảm giác yên tĩnh, khiến người ta không khỏi nghĩ rằng người này sẽ là một người yêu rất tốt.

“Chương tiên sinh đợi lâu.” Thanh âm kiêu ngạo không có một chút áy náy nào, ngũ quan tách ra cũng không tệ lắm, thế nhưng khi đặt vào cùng một chỗ lại làm người ta có chút mờ mịt, có thể là do quá mức tự kiêu, cũng có lẽ là bởi vì thân phận cao quý, nói chung khiến người ta không thích.

“Thượng Hoàn tiên sinh nói đùa, tôi cũng mới đến.” Chương Chung không có ý định đứng lên đón hấn, chỉ là gương mặt nhìn đối phương một chút, vẫn đảo cả phê như trước, lộ ra ý tứ xa cách nhàn nhạt.

Lời của hắn làm cho Thượng Hoàn Mặc sững sờ, chưa có người nào dám nói chuyện với hắn như vậy “Chương tiên sinh, chuyện lần trước ngài đã cân nhắc sao?” Hắn ngồi đối diện cũng gọi một ly cà phê.

Chương Chung trầm mặc nhìn ngoài cửa sổ, lẩm bẩm nói “Có vài thứ mà Khuynh Ngọc có thể cho tôi mà Trục Lộ không thể.”

“Chương tiên sinh muốn cái gì thì nói thẳng, Khuynh Ngọc có thể cho ngài cái gì thì Trục Lộ của ta cũng có thể.” Thượng Hoàn Mặc tự kiêu ngẩng cao đầu, hắn không tin trên thế gian này có cái mà hắn không thể cho người trước mặt.

“A!” Chương Chung cười khê, nghiêm túc nhìn hắn “Nếu như tôi nói không sai, chủ nhân của Trục Lộ không phải là một mình ngài, mà chủ nhân của Khuynh Ngọc xưa nay vẫn đều là thiếu chủ.”

“Ngài giúp tôi chiếm được Khuynh Ngọc, đến lúc đó quản lý của Khuynh Ngọc chính là ngài.” Hắn nói ra điều kiện, hắn không tin điều kiện mê người như vậy sẽ không làm cho người này động tâm!

Chương Chung tự nhiên là động tâm, nếu là ngày hôm qua chắc chắn hắn sẽ đáp ứng, nhưng mà... Hắn theo bản năng sờ sờ cái cổ, cảm giác lạnh lẽo kia vẫn còn ở đó...

‘Ta ủ lâu như vậy mới làm cho tim của Trân trở nên ấm áp, mỗi lần người thấy em ấy, nói chuyện với em ấy, đều làm trái tim của em ấy lạnh thêm một ít, ta không thích, rất không thích.’

‘Minh vương muốn như thế nào?’

‘Bản vương muốn người biến mất, biết mất trong cuộc sống của em ấy’

‘Trước tiên để tôi hỏi thiếu chủ đã’

‘Dùng tung tích của người kia để trao đổi.’

‘!’

‘Mấy năm nay người ở lại bên người em ấy không phải là vì tung tích của người kia hay sao? Nếu như ta để Trân đụng tới chuyển thể của người kia, người nói xem sẽ phát sinh cái gì?’

Thiếu chủ sẽ không lưu tình giết trang chủ, gặp một lần giết một lần, mãi đến tận khi đối phương biến thành tro bụi!

‘Thành giao.’

Trong chớp mắt tay của Minh vương bóp cổ hắn, hắn chỉ có một cảm giác, tay lạnh quá, như là cảm giác của cái chết

Khoảnh khắc Minh vương bóp cổ hắn, hắn chỉ có một loại cảm giác, bàn tay ấy quá lạnh, hết như cái lạnh của sự chết chóc, thế mà trong suy nghĩ của thiếu chủ, cái tay ấy chỉ hơi mát mà thôi.

Có chút mát sao? Bàn tay kia vốn là không có nhiệt độ!

‘Trái tim do bản vương dùng đôi tay này để ủ ấm, làm sao có thể để cho người khác làm cho nó lạnh trở lại’

Chương Chung khuấy cà phê một lúc, đột nhiên con người co rút lại, nếu như nói, bị đôi tay kia của Minh vương ủ ấm, như vậy tâm của thiếu chủ đến cùng lạnh đến mức nào?

“Chương tiên sinh?” Thượng Hoàn Mặc nhìn thấy hắn hơi run, không khỏi mở miệng gọi hắn.

Hắn nhắm mắt lại hít một hơi “Thượng Hoàn tiên sinh, tôi vẫn là câu nói kia, thứ mà Khuynh Ngọc cho tôi, Trục Lộ không cho được, huống chi năm đó Long tổng không tiếc loại chừ hơn mười người con, chỉ vì bảo đảm thiếu chủ không bị người chặn đường, ta...” Hắn thở dài một hơi “Làm sao ta lại đi chặn đường của ngài ấy.” Trang chủ đều không tiếc tự tay độc chết hắn, vô sắc vô vị, vào máu là chết, cho dù chỉ là độc được phổ thông chỉ cần trang chủ bảo hắn ăn hắn cũng nhất định sẽ ăn, vì thế, hắn không thể cản đường thiếu chủ!

“Chương tiên sinh, bất luận bao nhiêu ngài chỉ cần nói với ta, ta chỉ cần mật mã hệ thống đầu não của Khuynh Ngọc.” Thượng Hoàn Mặc tin tưởng trên thế giới này không có gì là tiền không giải quyết được.

Chương Chung cười lạnh, lắc đầu một cái “Có vài thứ tiền có thể mua được, nhưng có nhiều thứ cho dù có bao nhiêu tiền cũng không mua được” Ví dụ như, giấc mơ “Còn nữa, đầu não của Khuynh Ngọc...” Hắc hừng một chút “Thượng Hoàn tiên sinh cũng biết đầu não của Khuynh Ngọc hoạt động bằng cái gì sao?” Thượng Hoàn Mặc không nói có nghĩa là hắc không biết “Linh Ngọc, Cửu Chuyển Tuyết Hồn Linh Ngọc, mà chủ nhân của nó là Long Ngọc, vì lẽ đó, Khuynh Ngọc không có mật mã khống chế, trừ phi thiếu chủ ra lệnh.” Ngọc này có linh hồn, linh hồn đó lệ thuộc vào chủ nhân mà nó lựa chọn, Cửu Chuyển Tuyết Hồn Ngọc đã có linh thức đến gần vạn năm, Long Ngọc sống nó sống, Long Ngọc chết nó tan, cho nên nó rất khôn ngoan biết chỉ khi Long Ngọc không sao thì nó mới có thể an toàn, mà Long Ngọc lại không hề luyện tiếu sinh mệnh của bản thân, giờ đây vất vả lắm mới được yên ổn, sao nó có thể tự rước phiền phức vào mình được!

“Cũng có thể là nói chỉ cần tôi khống chế Long Ngọc, liền có thể khống chế toàn bộ Khuynh Ngọc?” Thượng Hoàn Mặc là một người thông minh, rất nhanh bắt được trọng điểm.

“Có thể nói như vậy.” Chương Chung lạnh nhạt, khống chế thiếu chủ? Người có thể làm được?

Bộ đại học, khóa cười kị bình.

Nhóm nam nữ học sinh trợn mắt há mồm nhìn quái vật khổng lồ trước mắt, thật sự muốn cười sao?

Liệt thú, vốn xuất phát từ Tu La, bây giờ cũng sinh sống ở bên ngoài. Liệt thú được phân ra làm các thuộc tính ngũ hành, đơn thuộc tính chiếm đa số, hai thuộc tính ít, Thiết kỵ vô cùng ít, trừ khi là gia tộc Johnson có rất nhiều Thiết kỵ, bằng không sẽ không dễ sinh sôi.

Liệt thú trước mặt là á thành niên thuộc tính gió (ở giữa ấu thú cùng thành niên), nhưng cũng cao hơn ba mét, có người nói, liệt thú thành niên cao đến bốn năm mét, có con còn cao từ sáu đến bảy mét, Thiết kỵ thì có con còn cao bảy đến tám mét. Đối với những học sinh này mà nói, liệt thú á thành niên trước mặt đã rất lớn rồi!

“Đừng có sợ, những liệt thú á thành niên hệ phong này rất là ôn hòa.” La giáo sư nói xong liền muốn đi đập cái cổ của liệt thú, con liệt thú bị hắc nói là rất ôn hòa rất không nể mặt mà né tránh tay của hắc. Hắc không thêm để ý “Đến đến đến, đều đến cùng tên tiểu tử này thân cận một chút.” Bọn họ sinh cẩn thận từng li từng tí một tiếp cận liệt thú, nhưng mà những con thú được bảo là rất ôn hòa này rất không nể mặt bọn họ, nhẹ thì không để ý mà né tránh, nặng thì đá hậu, có mấy học sinh suýt nữa thì bị đá, học sinh nhất gan lại càng không dám tiến lên một bước.

“Nhìn bộ dáng của các người kia!” Georgia cười mỉa, đi về phía liệt thú “Nhìn ta!” Hắc ỷ vào việc mình có huyết thống Tu La nên lớn mật đi về phía liệt thú, nhưng mà khi hắc đến gần liệt thú lại giơ lên móng trước, nếu không phải hắc lùi nhanh thì tuyệt đối sẽ ngã lăn lên mặt đất “Không đúng nha!” Hắc gãi đầu không hiểu, có người nói, liệt thú trời sinh có hảo cảm với Tu La, hắc có huyết thống Tu La, cho dù không thân cận thì cũng không nên táo bạo như thế nha!

Lời đồn không sai, thế nhưng cái gì cũng phải cẩn thận. Bỗng nhiên liệt thú á thành niên phong hệ mở to hai mắt nhìn về một hướng nào đó, mỹ nhân thật đẹp!

Liệt thú sở dĩ thân cận tộc Tu La là bởi vì Tu La đều là mỹ nhân tà khí, càng tà khí càng đẹp chúng nó càng yêu thích.

Nó từng bước từng bước đi tới, cái mặt đầy lông đi cọ cọ mặt mỹ nhân, yết hầu phát ra những thanh âm ừm ục ừm ục như mèo làm nũng. Long Ngọc đang nói chuyện với Lâm Song Mộc, mặt đột nhiên bị cọ cũng không kinh hãi, theo thói quen xoay tay lại khê vò mặt liệt thú, nắn nắn lỗ tai, làm nó thoải mái đến nằm thẳng xuống đất, chân trước bên trái giơ lên, đầu sượt nhẹ cánh tay Long Ngọc. Hành động này của nó làm cho giáo sư La và Georgia, cùng với đồng đạo các học sinh há hốc mồm, cái này cũng quá diệu ngoạn nha!

“Ai nha, người cũng nhỏ quá nhỉ?” Long Ngọc nghiêng đầu nhìn nó. Nó nghe thấy lời cậu nói liền giơ lên hai chân trước che mặt, biểu thị ta bị thương. Nó còn chưa biểu thị xong đã bị một con liệt thú thành niên hệ phong hất sang một bên, cũng gục xuống đặt một chân lên đùi Long Ngọc nhưng không thân mật cùng cậu như con á thành niên kia, chỉ chớp mắt một cái. Long Ngọc cười khê, đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa bên trái của nó, hôn lên bàn tay của mình rồi chạm vào đầu gối trái của nó. Nó gằm nhẹ cúi đầu, cậu ngồi dậy đi tới ngồi trên lưng của nó, tư thế rất ưu mỹ.

Mọi người nhìn thấy mà trơ mắt ngoác mồm, ngay cả Georgia đều choáng váng. Nếu như hần học giỏi tri thức của tộc Tu La thì hần sẽ biết hành động mà Long Ngọc vừa làm là lễ tiết được toàn bộ tộc Tu La thống nhất, biểu thị sự tôn trọng với liệt thú. Loại lễ tiết này chỉ xuất hiện ở liệt thú thành niên cùng với Tu La không có quan hệ chủ tớ, ý tứ chính là phiên người cho ta mượn cười một chút.

Trên lưng liệt thú có yên nhưng không có dây cương, hai tay Long Ngọc đặt ở trên thân hình đầy lông của nó, cảm giác bên dưới bộ lông có một khối xương cốt, giống như tách khỏi máu thịt mà sinh, cái này gọi là xương lõi, tay thả ở đó không nhẹ không nặng, hai chân nhẹ nhàng áp sát. Liệt thú ngược gió bay lên không trung lượn một vòng. Cậu bay ở phía trên, những học sinh phía dưới đều cảm thấy rất uy phong, đều muốn cười, nhưng mà á thú thành niên đều không nể mặt mũi quay lưng về phía bọn họ, bọn họ càng hòa nhã thì lại thờ ơ, cũng không biết phải làm thế nào chúng nó mới khai ân để cho bọn họ cũng uy phong một hồi!

Long Ngọc ở trên không trung vượt lông liệt thú “Được rồi, để cho chúng nó thu lại một chút.”

“Hống——!” “đều thành thật một chút! Muốn tạo phản à!” liệt thú rống với đám á thành niên phía dưới.

“Hống hống hống——!” “người đem mỹ nhân giao ra đây!” “giao ra đây!” “chúng ta muốn mỹ nhân!” đám á thành niên ở bên dưới hét loạn lên.

“Hống——!” “các người đánh thắng được Diễm?”

“Hống hống hống!” “nói cứ như người đánh thắng được ý!”

“Hống——!” “chỉ ít ta chạy nhanh hơn!”

“...” ‘...’

Nhóm á thành niên trầm mặc, đây cũng quá quá quá... quá không biết xấu hổ rồi!

Mọi người phía dưới không nghe hiểu ngôn ngữ của liệt thú không biết xảy ra chuyện gì, Long Ngọc nghe hiểu được thì ở trên người liệt thú cười ngửa tới ngửa lui, những con này cũng quá thú vị rồi!

Nửa giờ sau, phần lớn học sinh đều đã cười lên liệt thú nhưng đều không bay lên được, tại sao? Á thành niên không biết bay, chỉ đơn giản như vậy!

“Âm giáo sư, có muốn bay thử một chút hay không?” La giáo sư nháy một đôi mắt thâm tà hỏi Âm Nhã Diệc đi ngang qua.

“Thật không tiện, tôi không biết.” Hần cười yếu ớt, ý cười không đạt tới đáy mắt.

“Không sao, con người đều luôn rất hiếu học, tôi dạy cho anh.” Khẩu khí quyền rũ của La giáo sư làm cho người ta cảm thấy phát lạnh.

“Không...” Lời từ chối của hần còn chưa nói ra, một cơn gió đã kéo tới, một con liệt thú mạnh mẽ chen ở giữa bọn họ, đem La giáo sư hất sang một bên. Hần lão đảo mấy cái mới có thể đứng vững được, nhất thời trợn mắt nhìn lại, đây là ai nha! Không biết nhìn gì cả! Cản trở hần câu dẫn người!

“Nhã Diệc tới, em mang thầy bay một vòng!” Long Ngọc cười nhìn Âm Nhã Diệc, đưa tay ra, thế nhưng trong mắt lại đầy thâm ý, anh tên gia hỏa trêu hoa ghẹo nguyệt này!

“Không cần, thầy...A!” Lời nói của La giáo sư còn chưa hết liền bị liệt thú hiểu ý đập sang một bên, bay xa.

“Được.” Âm Nhã Diệc kéo tay Long Ngọc tung người lên, ngồi ở phía sau cậu, ôm lấy hông của cậu.

“Đi.” Ngón tay của Long Ngọc nhẹ nhàng dè vào chỗ xương lõi, liệt thú lướt gió mà bay lên không trung. La giáo sư nằm chèn mặt đất xoa xoa eo, cú ngã này không ổn, phải biết rằng đối với người đàn ông thì eo rất quan trọng!

“Thật cao!” Âm Nhã Diệc ôm chặt eo của Long Ngọc, đem đầu chôn sâu vào phần gáy của cậu, một bộ ta vô cùng sợ hãi. Nhưng mà, cái tay của hần lại dựa theo vật áo mà kẻ sát trên da thịt của Long Ngọc, khí tức của hần như có như không phun tung tóe ở trên cổ của cậu.

“Anh khi nào thì sợ cao?” Long Ngọc cũng không né, quay đầu lại trêu đùa nhìn hần.

Cái nhìn làm cho tim hần đập bình bịch, da mặt dày nói “Hiện tại.”

“Sợ cao thì sợ cao, động dục liền ném anh xuống.” Long Ngọc dọa, Âm Nhã Diệc hơi thu lại một chút, nhưng vẫn ôm cậu không tha, cũng làm ra bộ mặt của cô dâu nhỏ, muốn có bao nhiêu oan ức thì có bấy nhiêu oan ức.

“Thân ái, em không đau anh!”

“Anh còn muốn em thương anh như thế nào nữa?” khóe mắt Long Ngọc liếc hắt một cái, trong mắt mang theo tình nghịch.

Âm Nhã Diệc không nói lời nào, đánh chết hắt cũng sẽ không nói cho người khác, thân ái nhà hắt liếc mắt cũng có thể câu người! Phải gọi là phong tình vạn chủng! Thật muốn nhốt người lại, không cho người khác xem chỉ để mình xem!

“Tại sao không nói chuyện?” Long Ngọc quay đầu lại nhìn hắt, môi dán lên một vật rất ôn hòa, đó là môi của đối phương, không phải hôn nồng nhiệt, không phải nụ hôn dài, chỉ là nhẹ nhàng va vào nhau, rất ôn nhu, rất săn sóc. Âm Nhã Diệc ở bên ngoài vẫn khiến cậu rất yên tâm, không phải lo lắng sẽ xảy ra chuyện mất mặt gì, dù có hắt cũng sẽ gánh chịu cùng cậu!

Long Ngọc quay đầu lại trên môi ôm lấy nụ cười, Âm Nhã Diệc vẫn ôm lấy hông của cậu như trước, cậu thẳng thắn toàn thân thả lỏng ở trong lòng hắt. Âm Nhã Diệc lướt qua tay của cậu đi không chế liệt thú, mà tay của cậu thoải mái đặt ở trên yên cảm thụ cảm giác rong ruổi ở trong gió, giữa bọn họ cũng không cần ngôn ngữ, ta một cái ánh mắt, người một động tác, trong lòng biết là tốt rồi.

Đột nhiên, Long Ngọc mở mắt ra, nhìn xuống phía dưới, cùng ánh mắt của một người đối diện, đối phương rời mắt. Thượng Hoàn Mặc không nghĩ tới hắt là người đầu tiên dời mắt, thậm chí còn không trụ nổi ba giây, vốn chỉ muốn xem mặt người trên kia, nhưng vừa thấy Âm Nhã Diệc bên cạnh cậu, trái tim hắt đã rung động, chỉ tiếc chưa rung được bao nhiêu đã bị một ánh mắt rét lạnh phóng tới. Được thôi, hắt tự tin đón nhận, nhưng, đôi mắt ấy quá lạnh lẽo, Thượng Hoàn Mặc không dám nhìn tiếp, cặp mắt tràn đầy sát khí kia khiến hắt do dự, chắc người đó là Long Ngọc, hắt không thể nắm giữ được người như vậy trong tay, nhưng còn một người khác, đúng là không tệ, hắt rất muốn có!

Hắt bắt giác nhếch miệng cười, lại không biết tất cả đã thu vào trong mắt Long Ngọc, nụ cười lạnh lùng lần đầu trên môi, muốn cướp thứ không thuộc về mình sẽ phải trả giá, có ý đồ với người của ta sẽ biết thế nào mới thật sự là cái chết! Thiếu chủ ta vui đùa với người một chút vậy!

Thượng Hoàn Mặc còn không biết, hắt lại một lần nữa rơi vào tròng của một vị Minh hậu, không biết lần này hắt có lẽ sẽ không chơi nổi, hoặc là còn mạng để chơi sao.

Hết chương 20.

22. Quyển 1 - Chương 21: Giác Mộng Ngàn Năm

Quán bar Mạn Châu Sa Hoa, vì là ban ngày nên gần như không có ai, chỉ có hai người đang ngồi bên quầy rượu.

“Thiếu chủ Khuynh Ngọc? Đúng là một mỹ nhân, sao Thượng Hoàn tiên sinh không tự mình ra tay?” Người đàn ông khí phách gõ tay xuống mặt quầy, cười như không cười nhìn người đối diện – Thượng Hoàn Mặc.

“Người đẹp như thế, có lẽ ta không bắt được, Hiệt thiếu có muốn không?” Hắt mỉm cười nói, quả nhiên nam nhân đối diện lộ ra ý cười, Hiên Viên Hiệt, dòng chính của họ Hiên Viên, cái gì cũng dám chơi trò gì cũng sẽ gỡ, hắt muốn liên thủ với người này, tin chắc sẽ cướp được Khuynh Ngọc! Vừa lúc Hiên Viên Hiệt muốn mỹ nhân, hắt muốn Khuynh Ngọc, không thể bỏ lỡ cơ hội tốt này được!

Chẳng qua –! Hình như hắt đã quên mất một điều, nếu Long Ngọc thật sự dễ bị bắt như vậy, thì còn chờ tới bây giờ sao? Khuynh Ngọc đã sớm là của người khác rồi!

Hai người lập mưu tính kế, vốn tưởng sẽ không ai biết, thế nhưng, bọn họ vừa mới thảo luận xong, Long Ngọc đã biết hết rồi, cậu cười lạnh thưởng thức ly rượu nhỏ trong tay, phố Sanh Mộ có hơn hai trăm quán bar lại hết lần này tới lần khác chọn trúng quán bar của cậu, đây không phải đâm đầu vào chỗ chết thì là gì! Muốn chơi đúng không! Thiếu chủ sẽ chơi cùng các người!

Hoa Mạn Châu Sa còn gọi là hoa Bỉ Ngạn, lúc nở hoa nhìn không thấy lá, khi có lá thì không thấy hoa, hoa lá không thấy nhau, nhưng chúng đan xen với nhau đời đời. Đó là một trong những loài hoa mà Long Ngọc thích nhất, đương nhiên sẽ lấy tên nó làm tên quán bar rồi.

Hai ngày sau.

Trước khi vào học, Long Ngọc đi lên bục giảng, “Tất cả mọi người trật tự!” Theo lời của cậu mọi người đều yên tĩnh lại, nghiêm túc nhìn Long Ngọc. Nếu đổi là người của khoa khác, chắc chắn bọn họ sẽ không nể mặt, nhưng Long Ngọc thì khác, ai dám chống đối chứ! “Không phải lo lắng, chẳng có chuyện gì đâu, chỉ muốn hỏi mọi người một chút, chủ nhật ngày mai được nghỉ, tối nay lại rảnh rồi, không hẹn hò gì cũng hơi tiếc, có muốn cùng đến quán bar chơi không?”

Cậu vừa nói xong, lập tức có người hò reo vui mừng, cũng có người kêu rên ai oán.

“Quá tốt a, tất nhiên là muốn đi!”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Giáo sư Âm có đi không?”

“Sao hoàng hậu nương nương không nói sớm chứ!”

“Xong xong! Tôi có hẹn với bạn gái rồi!”

“Hay cậu hoãn lại đi! Tôi mới thật sự là không xong đây! Tôi đồng ý về cùng mẹ rồi!”

“Rất muốn đi, nhưng cha tôi bảo sẽ tới đón tôi đến nhà ông nội!”

“Tôi cũng vậy, thật tiếc a!”

Long Ngọc xấu xa trả lời: “Không cho phép hoãn lại hẹn, nếu không sẽ trừ điểm học tập!”

“Hoàng hậu nương nương, sao hôm nay tôi mới phát hiện cậu không tử tế như vậy!” Có người lên tiếng oán trách.

Long Ngọc híp mắt nhìn bọn họ, “Mới phát hiện à?” Cậu ngạo kiêu ngẩng đầu, “Muộn rồi!” Tiếp theo lại là một màn rít gào.

Âm Nhã Diệc tựa vào cạnh cửa ngắm vợ yêu ngạo kiêu của hắn, khoé miệng không khỏi cong lên, thân ái ương ngạnh gian xảo như vậy thật đáng yêu, hắn thích nhất là được thấy Long Ngọc kiêu ngạo ngẩng cao đầu, giống như trên thế gian này không ai có thể ép buộc được cậu, không sợ trời không sợ đất, nhưng cũng chẳng phải không muốn sống, mà là không sợ, hắn rất thích cậu như thế.

Cuối cùng cũng chỉ có mười mấy người đi được. Cả nhóm lên đường tới phố Sanh Mộ, mà tất cả đều là con trai, còn mấy cô bé phải về nhà làm bé ngoan rồi, nếu Long Ngọc nói sớm trước hai ngày thì bọn họ có thể đi, Nhưng mà! Long Ngọc đã tính toán kỹ càng mới nói vào lúc này.

Trông đám học sinh đang đi trên phố Sanh Mộ xa hoa trụy lạc kia hết như đàn cừ non lạc đường, khiến ai đi ngang qua cũng phải liếc nhìn, mãi đến khi có người đi ra quẹo rẽ một phen thì, bọn họ mới bắt đầu tính xem nên đến chỗ nào chơi.

“Các cậu từng tới đây chưa?” Long Ngọc khoanh tay lạnh nhạt hỏi, cả nhóm đều lắc đầu, cậu nhướn mày, “Chưa tới bao giờ còn chặn trước tôi làm cái gì! Tránh ra!” Kế tiếp cả bọn liền ngoan ngoãn rẽ sang hai bên nhường đường.

Thoáng cái đã có thể trông thấy Long Ngọc, cậu mặc một chiếc áo lụa màu xanh nhạt có thêu hoa văn màu trắng tao nhã, phối hợp với quần jean bó sát tối màu càng tôn lên nét xinh đẹp quyến rũ, có mấy người vốn định vượt lên trước nhưng khi thấy cậu liền lập tức lùi bước, ta không biết gì đâu! Ngọc Thiếu gia! Bao nhiêu năm tổ tông này không đến đây! May mà không vượt lên, nếu không chẳng biết sẽ chết ra sao nữa!

Những người hay lẩn lộn ở phố Sanh Mộ đều biết một cái quy củ không thể gọi là quy củ, người có thể không biết Thiên Vương lão tử là ai, nhưng nhất thiết phải biết rằng ở con phố này ai không thể trêu chọc, Long Ngọc chính là người đứng đầu trong số đó! Dám chọc cậu, sẽ phải chờ... Chờ chết? Không, không, không, chết vẫn là tốt lắm rồi, cậu có thể khiến người sống không bằng chết!

Long Ngọc đi trước dẫn đầu, vì không kẻ nào muốn chết nên dọc đường không ai chống đối, không ai đùa giỡn, không ai soi mói, nhóm người cứ thế thẳng tiến đến Mạn Châu Sa Hoa, bọn họ ngẩng đầu nhìn tầm biển kia, chắc giới quý tộc hay tới nơi này, vừa thấy biển hiệu đã biết đây là quán bar sa hoa nhất thành phố, chỉ tiếp đãi hội viên, bất giác muốn hỏi Long Ngọc có thể vào sao, thế nhưng, Long Ngọc chẳng thèm nhìn tới tay bảo vệ đã trực tiếp vào trong, chẳng những bảo vệ không ngăn cản, còn cung kính mở cửa, động tác vô cùng chuẩn mực, mấy người phía sau thấy thế thì trong lòng chỉ có một ý nghĩ, lúc này thật đáng giá!

Bước vào trong quán, chỉ thấy dưới ánh đèn mập mờ, đại sảnh bị chia làm nhiều khu vực, mỗi một khu đều có ca sĩ đứng hát, mà ở chính giữa là quầy bar hình tròn, có rất ít người ngồi bên quầy, đa số đều đang vây quanh mấy ca sĩ. Vách kính thủy tinh cách âm cực tốt, nên dù ồn thế nào vẫn không hề ảnh hưởng đến không gian bên ngoài, đứng giữa quầy bar có hơn mười nhân viên pha chế rượu đang xoay cổ tay liên tục, bình lắc bị vút lên rơi xuống lại được đỡ lấy, rót ra một ly rượu có màu sắc sặc sỡ, một tay bồi bàn bưng khay rượu theo yêu cầu của khách, họ tới lui mấy khu vực khác dễ dàng như nước chảy mây trôi khiến người ta hoa cả mắt.

“Tự tìm chỗ chơi đi, thích uống gì cứ tính vào tôi, uống chết cũng không ai đưa vào quan tài đâu.” Long Ngọc mỉm cười nói, mọi người phía sau cười đùa hai câu, sau đó cả lũ mới kéo nhau đi kiếm chỗ chơi, Long Ngọc cất bước tới quầy bar, lát dưới nền đất là kính chịu lực nối liền tới quầy, nhóm bồi bàn cũng phải đi giày đặc chế chuyên biệt mới có thể bước đi không chút tiếng động, nhưng Long Ngọc lại đi giày da bò đế cứng, khi dẫm lên nền kính liền phát ra tiếng vang nhịp nhàng, nhóm ca sĩ đồng thời ngừng hát, nhìn về phía cậu, nhưng cậu vẫn chậm rãi bước đi, tựa như người mẫu chuyên nghiệp sải bước trên sàn catwalk, không nhanh không chậm, vóc dáng hoàn mỹ, quyến rũ đến mức khiến bao người si mê. Cậu bước từng bước đến bên quầy bar, ngồi vào ghế đối diện cửa chính, ghế vừa xoay, hai chân bắt chéo, cậu nghiêng đầu nhìn nhân viên pha chế trước mắt.

“Cain, pha một ly Death Temptation (mê hoặc của tử vong).”

“Được.” Thường ngày Cain không thích cười nói thế nhưng lại cười với Long Ngọc, làm mấy người khách ngồi gần đó suýt nữa rớt hàm.

Khải Ân xoay cổ tay, đổ các loại rượu cao độ vào bình lắc, thấy có vẻ như hơn mười mấy loại, bình lắc trong tay hất bay lên lại rơi xuống, từ bên tay trái bay qua tay phải, từng độ khó đa dạng đều được trình diễn, người xem trợn mắt há hốc mồm, cuối cùng, rượu được rót ra ly cao cổ, màu sắc đỏ vàng giao nhau, nhìn không thấy có gì đặc biệt, Cain bỏ lá chanh tươi vào trong ly, trong phút chốc, lá chanh vốn xanh biếc biến thành màu đen rồi chìm xuống đáy ly, mà cả ly rượu cũng biến thành màu đỏ như màu máu tươi, đúng là sự cám dỗ chết chóc!

“Được rồi, xin từ từ thưởng thức.”

Long Ngọc cũng không uống vội, cậu khẽ dùng đưa ly rượu, lá chanh trong ly dần tan ra theo từng đợt lay động, rượu từ đỏ tươi chuyển sang màu xanh thẫm, đây là màu cậu thích nhất, cũng là thời điểm hương vị mạnh nhất. Hơi ngửa đầu uống hết cả ly rượu, người khác thấy vậy thì vô cùng ngạc nhiên, cậu lại chỉ chép miệng, “Cain, anh thả thiếu mấy loại rượu, hương vị quá nhạt.”

“Ngọc thiếu, rượu mạnh sẽ tổn hại đến sức khỏe.” Cain khẽ đáp.

“Dù sao cũng đã tổn hại nhiều năm vậy rồi, thêm ly này vẫn thế thôi, tiếp một ly nữa, phải mạnh! “Long Ngọc chống cằm, đưa ly cho hắn. Hắn nhận lấy ly, nhưng khi đưa cho Long Ngọc lại là một ly sữa tươi, Long Ngọc trừng mắt lườm hắn, hắn lại xoa đầu Long Ngọc, “Ngoan, nghe lời, Âm tiên sinh về lại tức giận, gặp họa vẫn là Ngọc thiếu ngài. ” Long Ngọc nhất thời ừ rừ, cậu gục lên mặt quầy bar, trông thật giống một con mèo nhỏ bị bỏ rơi, đáng vẻ đáng thương thế kia hỏi sao người khác thấy mà không khỏi đau lòng.

“Tôi có thể mời vị này uống một ly được chứ, Cain cũng đừng ức hiếp người ta như vậy.” Giọng điệu trêu

chọc truyền đến, Long Ngọc và Cain cùng cau mày, Long Ngọc vẫn gục trên mặt quây, cậu nghiêng đầu nhìn đối phương, một cái tên xuất hiện trong đầu, Hiên Viên Hiệt. “Muốn uống gì? Tôi mời.” Hắn ngồi xuống cạnh Long Ngọc rồi nở nụ cười quyến rũ.

Long Ngọc chỉ liếc gã một cái liền thu hồi tầm mắt, cậu ngồi dậy với lấy ly sữa tươi trên quây rồi nhấp từng ngụm, rõ ràng không chứa cho đối phương chút thể diện nào, hành động này của cậu khiến Hiên Viên Hiệt bắt đầu lúng túng.

“Gia tộc Hiên Viên, Hiên Viên Hiệt, xưng hô thế nào?” Hiên Viên Hiệt mặt dày mày dạn hỏi.

Long Ngọc thản nhiên nhìn sang, trong mắt chứa đầy vẻ mỉa mai, giống như đang nói ‘ngươi không biết ư?’ “Khuyên Ngọc, Long Ngọc.” Hờ hững thốt ra bốn từ, không có bất cứ cảm tình gì, thế nhưng người càng lạnh càng ngọt như vậy, sẽ càng dễ lọt vào mắt những người khác, như vị này chẳng hạn.

“Thì ra là Ngọc thiếu gia.” Hắn tỏ vẻ hơi ngạc nhiên, “Đúng là một...”

“Cain, tôi muốn ly nữa, cho thêm thìa mật ong, vẫn còn mùi đấy.” Long Ngọc vẫn không để ý đến hắn, cậu đẩy cái ly trống không tới trước mặt Cain.

“Được rồi.” Cain mỉm cười gật đầu, hắn chợt đưa tay lau một ít sữa tươi dính bên mép cậu.

“Ngọc thiếu của tôi sao lại có thời gian đến đây vậy?” Long Ngọc bị ôm lấy từ đằng sau, nhưng cậu cũng không tránh, cười híp mắt để đối phương ôm.

“Làm sao, tôi không thể tới ư?”

“Tất nhiên không phải rồi, người kia nhà cậu có thể thả cậu ra ngoài nha.” Đối phương nói với vẻ nghịch ngợm.

“Hắn đến ngay bây giờ, bộ dáng này của cậu nếu để hắn thấy sẽ không hay đâu.” Long Ngọc mỉm cười nhận lấy ly sữa Cain đưa lên, nhưng bị đối phương nhanh tay cướp mất.

“Quên cái tên hẹp hòi chết tiệt ấy đi! Tổ ngủ chung giường với cậu còn chả sao, hắn có cần phải thế không!” Nốc một hơi hết cả ly sữa, sau đó liếm môi, đẩy ly về phía trước, “Cho thêm ly nữa.”

“Này, muốn uống thì tự mua, đừng cướp của tớ.” Long Ngọc oán trách, đẩy người ngồi sang ghế bên cạnh.

“Hừ, hẹp hòi! Đền cho cậu là được chứ gì.” Đối phương kiêu ngạo liếc cậu.

Bỗng Hiên Viên Hiệt hít vào một hơi, người nọ giống Long Ngọc tới tận ba phần, mà ba phần này như tập trung toàn bộ vào ánh mắt, cho dù chỉ một cái liếc mắt nhưng sự mãnh liệt trong đó khiến hắn còn tưởng đối phương là anh em của Long Ngọc. Tóc ngắn đen bóng, tóc mái dài gần đến cổ, làn da trắng tái thiếu sức sống, đôi môi căng mọng khẽ nhếch lên, trên tai có đeo bông tai hình hoa lê, trông nó sáng long lanh như được làm từ ngọc, cậu ta gầy vô cùng, đó là kiểu gầy của người bị bệnh, nhưng gầy thế này lại càng làm nổi bật đôi mắt sáng dị thường như ngôi sao lấp lánh giữa bầu trời đêm!

“Tới nếm thử Bạch Hoa Lê của tôi đi.” Người nọ đặt một bình rượu sứ trắng nhỏ và một chén bạch ngọc lên quây, rót rượu ra rồi để trước mặt Long Ngọc.

Ngón tay thon dài nâng chén bạch ngọc, cậu để dưới mũi ngửi, sau đó nhấp một ngụm, đôi môi khẽ nở nụ cười, cậu từ từ uống cạn rượu rồi nhẹ nhàng đặt chén bạch ngọc xuống mặt quây, “Phượng Giác, tuy cậu không uống rượu, nhưng rượu cậu ủ đúng là rất tuyệt.”

“Tớ không uống được, nhưng người đó có thể uống.” Phượng Giác nâng ly sữa tươi, nở nụ cười tự giễu.

“Đáng sao?” Long Ngọc lạnh lùng hỏi.

“Vẫn câu nói ấy, không phải có đáng hay không, mà có nguyện ý không thôi, tớ nguyện ý là đủ rồi.” Ánh mắt y rất kiên định, tay lại càng nắm chặt ly hơn.

“Cain, lấy bình rượu kia ra đây.” Long Ngọc gõ ngón tay lên mặt quây.

“Vâng.” Thứ Cain lấy ra không phải bình pha chế, mà là bình rượu sứ men xanh trắng, tính riêng giá trị của chiếc bình này đã không hề rẻ, chẳng biết rượu bên trong còn đắt giá cỡ nào nữa. Long Ngọc cầm lấy bình

rượu, cậu dùng móng tay mơn trớn đỉnh nắp một vòng, Phập –! Nắp bình bật mở, hành động đầu tiên là để bình dưới mũi Phượng Giác, mùi rượu tràn ra bốn phía, tức khắc cả quán bar đắm chìm trong hương vị say mê, Phượng Giác vô lực run lên hai cái rồi gục xuống mặt quầy, y gắng sức trợn hai mắt lườm Long Ngọc.

“Xem như cậu lợi hại!” Nghiến răng nặn ra ba chữ, nhưng vẫn đành nhắm mắt ngủ thiếp đi.

“Mơ một giấc mơ đẹp nhá.” Long Ngọc mỉm cười, cậu tự rót cho mình một ly rượu, sau đó gọi người đưa Phượng Giác đi nghỉ ngơi, đúng là không thể đụng vào rượu nha, chỉ ngửi tý mùi hương của Giác Mộng Ngàn Năm thôi mà đã không chịu nổi, nhưng vậy cũng thật đáng yêu!

“Ngọc thiếu lại lấy rượu ngon gì vậy?” Có người quen đến gần hỏi.

“Quy tắc cũ.” Long Ngọc phun ra ba từ, nhất thời khiến đối phương có phần ử rữ.

“Ngọc thiếu cứ nói đùa, mới uống nửa ly Death Temptation mà tôi suýt ngã ngựa, một ly nhỏ của Ngọc thiếu cũng đã lấy nửa cái mạng tôi rồi.”

“Là do anh không có phúc.” Long Ngọc cười nhạt, dù có đặt rượu này ngay trước mặt cũng không kẻ nào dám thử, bởi ai cũng biết, rượu của Ngọc thiếu không phải có thể uống được.

“Vì sao không ai dám uống?” Rốt cuộc Hiên Viên Hiệt cũng tìm được cơ hội bắt chuyện.

“Nếu uống một ly mà không say, Ngọc thiếu gia sẽ đáp ứng một yêu cầu, bất cứ yêu cầu gì.” Cain thờ ơ đáp lời.

“Hả? Có chuyện tốt vậy sao?” Hắc cười khê.

“Điều kiện tiên quyết là uống không say.” Cain lặp lại lời vừa nói.

“Cho một ly.” Hắc vẫn không tin, thứ rượu kia cũng không phải thuốc mê, gục ngay ư? Xong, vừa uống một ly hắc liền hối hận, loại này còn lợi hại hơn cả thuốc mê, chén rượu vẫn còn cầm ở trên tay, thế mà đầu lại đập ngay xuống mặt quầy, cứ thế mà bất tỉnh nhân sự

Cain mở quang điện gọi người nhà Hiên Viên tới ‘Nhặt xác’, nếu nốc cả một ly Giác Mộng Ngàn Năm vào bụng, dù tử lượng khá đến mấy cũng phải qua một tuần mới có thể tỉnh! Đợi người nhà Hiên Viên tới nhất định phải tính tiền ngay mới được, không nói những thứ khác, chỉ riêng giá tiền của chén Giác Mộng Ngàn Năm này không thấp đâu!

“Giác mộng ngàn năm, ngàn năm một giấc mộng, mộng một hồi, say một màn, có tỉnh cũng chỉ là công dã tràng, a!” Lời thì thầm mỉa mai đó khiến con người Long Ngọc co rút, nghiêng đầu nhìn lại, là một chàng trai đang nửa tỉnh nửa mê, vẻ khôn khéo già giặn bị men rượu vẫn đục, hình như tình trường không được như ý nên tối mua say, toàn thân Long Ngọc đột nhiên run rẩy, sau đó cơ thể tạo ra phản ứng!

Thoáng cái đã vươn tay bóp cổ người nọ!

“Ngọc thiếu!” Cain hoảng hốt kêu lên.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, nhóm ca sĩ cũng ngừng hát, toàn bộ ánh mắt tập trung về phía họ.

“Khụ!” Mặt Lục Hàn đỏ lừ vì bị bóp nghẹn, muốn gạt tay đối phương ra nhưng không sao thoát khỏi, “Khụ... Cậu... Ai... Buông... Tay...” Phải gắng sức lắm mới rặn được mấy từ.

“Người là kẻ thù lớn nhất đời ta.” Lời Long Ngọc nói không hề có cảm xúc.

Một đôi tay túm lấy cổ tay cậu, “Thiếu chủ buông tay!” Chương Chung quát lên, hắc dùng sức bóp chặt cổ tay cậu, trên làn da trắng nõn của Long Ngọc tức khắc xuất hiện mấy vết thâm tím.

Rầm! Chương Chung bị hất ra, đập vào vách tường, cánh tay buông thõng rất mất tự nhiên, trông có vẻ như đã bị gãy.

Bàn tay hơi lạnh xoa lên mắt Long Ngọc, che kín đôi mắt đang chìm trong bóng tối của cậu, “Trần, buông ra đi, sẽ bắn tay em, kẻ đó không xứng.” Một tay Âm Nhã Diệc úp lên mắt cậu, tay còn lại ôm hông cậu, đôi môi dán sát bên tai cậu rồi khê nói.

Long Ngọc nghe lời hắc, từ từ buông ra, nhưng tay Âm Nhã Diệc vẫn che mắt cậu như trước.

“Tại sao người không chết đi?” Lời nói lạnh như băng chứa đầy hận ý, Lục Hàn ngậy ngấn cả người, thậm chí cảm giác muốn ho cũng đã quên, tay đang che cổ nhưng vẫn nhìn cậu, người này có bao nhiêu thù hận.

Âm Nhã Diệc với lấy bình rượu Giác Mộng Ngàn Năm, hần đổ đầy vào miệng mình rồi cúi xuống hôn Long Ngọc, truyền hết rượu sang miệng cậu, số lượng lớn thế này đủ để Long Ngọc chìm vào giấc mộng, cũng đủ để cậu quên đi chuyện tối nay.

Toàn thân Long Ngọc mềm nhũn, cậu tựa vào lồng ngực Âm Nhã Diệc. Hần liền bế bổng cậu lên, cất bước hướng ra ngoài, lạnh lùng nhìn về phía Lục Hàn.

“Rời khỏi thành phố này, vĩnh viễn không được xuất hiện.” Tầm mắt chuyển sang Chương Chung, “Còn người.” Chương Chung nhắm mắt lại, coi như đã hiểu.

Khi hần bước ra khỏi cửa chính, quan bar lại bắt đầu náo nhiệt, phần trí nhớ về khoảnh khắc đó cũng bị xóa bỏ, thế nhưng...

Lục Hàn vẫn cúi đầu ôm lấy cổ mình, ánh mắt bỗng chốc mê man, có gì đó xuất hiện trong đầu.

‘Sao ông không chết đi! Bà ấy đã chết tại sao ông còn sống! Sao ông không chết đi!’ Tiếng gào thét phần nộ cất lên, thiếu niên đang cố sức giãy dụa, gương mặt non nớt như mới mười một mười hai tuổi, trong đôi mắt phượng hẹp dài ấy chứa đầy oán hận.

Tất cả những hình ảnh vừa hiện lên, lại như một con cá bơi vào biển lớn, cuối cùng vẫn biến mất không còn dấu vết...

23. Quyển 1 - Chương 22: Chỉ Vì Là Người

Quang điện cứ vang tới vang lui mấy lần, Long Ngọc nằm lỳ trên giường sờ soạng hồi lâu không dễ dàng mới với được, tay nhấn một cái, tắt máy! Xoay người muốn ngủ tiếp, nhưng mà người bên cạnh tựa hồ không có ý định cho cậu ngủ, cả thân mình gục trên người cậu làm nũng.

“Thân ái, anh đau đầu...”

“Hừm, lại say rượu?” Long Ngọc xoay người mặt đối mặt với Âm Nhã Diệc, nhắm hai mắt, mơ mơ màng màng nâng cánh tay bấm đầu cho hần, đôi phượng không thành thật, lúc có lúc không hôn cậu, cậu bị hôn đến có phản ứng, đánh nhẹ lên đôi phượng, “Đừng lộn xộn!”

“Thân ái...” Âm Nhã Diệc đáng thương kêu lên.

Long Ngọc không có biện pháp ngăn hần, không thể làm gì hơn là mở to đôi mắt mê hoặc, tay trượt lên cổ hần, dăng đôi môi mình lên. Đang định hôn xuống, quang điện đột nhiên mạnh mẽ mở ra, thân ảnh Hạ Mạc Phàm xuất hiện rít gào.

“Thiếu chủ không xong rồi! Trục Lộc phá sản!”

Đùng! Quang điện bị một đạo ánh sáng đánh trúng, tử trận...

Một canh giờ sau.

“Nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Long Ngọc mặc một chiếc áo ngủ rộng thùng thình, dựa vào bàn đọc sách, trên tay cầm khăn lông lau đầu, nhìn thân ảnh Hạ Mạc Phàm trong quang điện mang khuôn mặt sưng phù ngồi nghiêm chỉnh.

“Cũng không hiểu sao đột nhiên phá sản, trên dưới Trục Lộc đã loạn thành một đồng rôi, quan hệ giữa Chương Chung và Thượng Hoàn gia trước khá tốt, hôm nay không ngờ lại biến mất, không thể liên lạc, tôi gọi cho Tuyết Hồn cả nửa ngày cũng không thấy có phản ứng.”

“Ừ.” Long Ngọc gật đầu, “Biết rồi.” Hạ Mạc Phàm chờ cậu nói tiếp, nhưng không thấy gì.

“Không còn gì nữa sao?” Sẽ không phải thật không có gì chứ?

“Cậu hóa trang quá tệ.” Long Ngọc không nể mặt nói thẳng.

“A...Thiếu chủ!” Hấn hóa trang giả như vậy là do người nào hả! Quang điện bị ném đi hấn đã có cảm giác không tốt, cố ý đi hỏi Tiêu Cảnh có vấn đề gì không, đối phương liền ném cho hấn một quyển sách nhỏ, trên đó có viết như sau, quấy rầy Minh Vương yêu Minh Hậu, giết không tha. Cắt ngang lúc Minh Vương yêu Minh Hậu, giết không tha. Quấy rầy Minh Hậu, giết không tha. Một lần giết không tha! Hấn nói hấn cắt ngang khi Thiếu chủ chủ động gì gì đó với Minh Vương, không cần giết không tha chứ? Tiêu Cảnh bảo hấn lật đến trang cuối cùng, phá hự lúc Minh Hậu chủ động lấy lòng Minh Vương, lẳng trì! A, là lẳng trì đó! Lẳng trì!!!

Lúc này mới đem hấn sợ hãi đến mức hóa trang khủng bố như thế.

“Không có tiền đồ!” Long Ngọc đặt khăn lông xuống lườm hấn một cái, “Nhã Diệc đáng sợ như vậy sao?”

“Tuyệt đối! Có!” Hạ Mạc Phàm nhớ rõ lúc trước khi hấn thấy Thiếu chủ quá kích động ôm người không buông, kết quả khiến cho Âm Nhã Diệc làm khó hấn cả trăm năm liền! Vất vả mệt nhọc phải tìm cho bằng được hấn! Cái tên kia còn là Minh vương đâu! Nhỏ mọn như vậy!

“A!” Long Ngọc cười khê, “Được rồi, hấn còn đang ngủ say, sẽ không tìm anh trả thù đâu, yên tâm đi.”

“Hả? Không đúng nha!” Hạ Mạc Phàm cảm giác không đúng, lúc này đang say ngủ hấn là Thiếu chủ nhà mình chứ! “Thiếu chủ, ngài phản công thành công rồi sao?” hoài nghi cực lớn!

Long Ngọc mím môi lại không nói gì, Âm Nhã Diệc liền vọt ra, ôm lấy Long Ngọc hướng về phía điện thoại quất, “Lăn.” Hạ Mạc Phàm lập tức lăn!

“Muốn phản công? Hử?” Hấn nhìn Long Ngọc nheo mắt lại hỏi.

“Ngày hôm nay không tệ, lên lớp thôi.” Long Ngọc nhìn trái nhìn phải nói, muốn trốn.

“Hôm nay cuối tuần, không cần lên lớp.” Âm Nhã Diệc cười xấu xa ôm người đi về phòng ngủ.

“Cứu mạng nha! Người đâu! Minh Vương đùa giỡn lưu manh!” Long Ngọc giãy dụa kêu to, cậu không muốn cả ngày phải vượt qua ở trên giường đâu!

“Lưu manh chính là em!” Con sói nào đó cười tà ác.

Những tháng ngày này không có cách nào qua rồi! Long Ngọc muốn khóc.

Ầm! Cửa bị đóng lại, bên trong tràn ngập âm thanh khiến cho người ta đỏ mặt tim đập, ngày hôm nay nhất định không thể rời giường.

Vì chuyện này, ngày thứ hai Long Ngọc bỏ lại Âm Nhã Diệc ở trong nhà lên chiếc phi thuyền bản giới hạn kia của cậu đi học.

“Cậu mau nói rõ ràng cho tôi! Cậu rảnh rồi đùa giỡn Trục Lộ như thế thì còn gì để tôi chơi đùa nữa?” Long Ngọc hướng quang điện gào, nếu không phải hai ngày nay bị Âm Nhã Diệc giữ, cậu đã sớm quát mắng cái tên Tuyết Hồn kia rồi.

Đầu bên kia không nói chuyện, rất an tĩnh.

“Đừng giả chết, tôi rút nguồn điện nhà cậu!” Vẫn không nói lời nào, Long Ngọc chuyển quang điện trên tay, “Vết nứt của lục giới hấn là chơi rất vui!”

“Chủ nhân của tôi ơ! Ngài đừng làm vậy! Chỗ kia không phải là nơi để ở a!” Âm thanh bi bô truyền đến, nó chỉ sợ Long Ngọc đùa chuyện gì nguy hiểm, gặp phải chuyện gì nó cũng bị xử tội liên đới.

“Chịu nói chuyện rồi sao?” Long mày Long Ngọc nhếch lên, “Nói chút đi, vì sao?”

“Uy hiếp của Trục Lộ đối với Khuynh Ngọc là 11.5%.” Thanh âm Tuyết Hồn bình thản, “Ảnh hưởng của Thượng Hoàn Viễn với chủ nhân là 1.1%, hoàn toàn không có uy hiếp, nhưng Thượng Hoàn Mặc đối với chủ nhân có địch ý đến 87%, mà Thượng Hoàn Mặc có 46% tỷ lệ thừa kế Trục Lộ, thông qua tổng hợp, Trục

Lộc đối với Khuynh Ngọc có tính uy hiếp cao, Thượng Hoàn gia đối với chủ nhân có hệ số nguy hiểm quá cao, cho nên, cần phải tiêu trừ.”

“Chương Chung đâu?” Long Ngọc nhàn nhạt hỏi, dường như đã biết đáp án, lại vẫn hỏi.

“Đi rồi.” Thanh âm của nó lãnh đạm nói, “Coi như hẩn thông minh, nếu không, tôi nhất định sẽ loại bỏ hẩn, phản bội chủ nhân phải trả giá rất lớn.”

“Cái gì cũng không mang theo?” Long Ngọc hỏi.

“Hẩn có thể mang cái gì?” nó hỏi ngược lại.

“Tiểu Bạch, chuyện này chấm dứt ở đây, tôi không muốn nghe chuyện gì nữa, cậu hiểu không?” Long Ngọc truyền xuống mệnh lệnh cuối cùng.

“Vâng.” Nó nhận, nhưng! “Chủ nhân, không nên gọi người ta là Tiểu bạch! Gọi Cửu Chuyển hay Tuyết Hồn cũng được mà!” Tiểu Bạch là cái tên rất khó nghe!

Long Ngọc sẽ nghe nó oán trách? Đáp án dĩ nhiên là không, trực tiếp cắt đứt quang điện, lên lớp!

Lúc nghỉ trưa, Tề Nhạc, Mân Hạo Thiên, Lâm Song Mộc được coi là “Ngọc” tiền tam bảo, ôm giáo trình, thiết bị, đi theo sau Long Ngọc ngoài việc phụ trách mang tài liệu cùng thiết bị, còn phụ trách “đùa giỡn” nhóm học đệ học muội, bốn người mới rời đi. Đám tiểu tử bị “Đùa giỡn” đỏ mặt hồi lâu mới kịp phản ứng, liếc mắt nhìn nhau, mặt càng đỏ hơn, các học trưởng thực sự rất xấu rồi!

“Tiểu Nhạc tử, cậu cũng học xấu!” Mân Hạo Nhiên lắc đầu, nhớ tới Kiều Nhạc để cho đám tiểu tử sắp xếp xử lý tài liệu rõ ràng là cố ý trêu chọc, nhưng vẫn đành hoàng trình trọng nói, quả thật rất xấu xa!

“Cái này gọi là gần mực thì đen.” Tề Nhạc đẩy mắt kính trên sống mũi, vẻ mặt nghiêm túc.

“Hoàng hậu nương nương, Tiểu Nhạc nói ngài đen.” Tiểu Hạo tử đứng ra tố cáo.

“Tôi nói mình là người tốt khi nào?” Long Ngọc nhướn lông mày, đi về phía trước, cậu, cho tới bây giờ vốn không phải người tốt lành gì!

“Không phải chứ?” Tiểu Hạo tử sợ hãi kêu lên, “Hoàng hậu nương nương sao có thể là người xấu?”

“Dựa vào!” Lâm Song Mộc đảo mắt xem thường, “Cậu ta là người tốt khi nào? Nhảm chán thì tính kế người khác chơi đùa, tôi thấy mấy vị giáo sư kia cũng từng bị cậu ta tính kế hết rồi? Giờ nhìn thấy cậu ấy cũng còn phải đi đường vòng!”

“Tiểu Lâm tử cậu lớn mật nhì!” Long Ngọc trừng mắt nhìn cậu, tay đưa ra muốn đánh, hẩn nghiêng người né tránh, chạy nhanh mấy bước, “Đừng chạy!” Long Ngọc cười đuổi theo.

Đột nhiên, phía sau lưng Long Ngọc bị người đụng phải, bởi vì cậu hoàn toàn thả lỏng, căn bản không nghĩ đến có người không có mắt ra tay với mình, kết quả cậu ngã về phía trước mấy bước, được ba người đỡ lại một phen, tất nhiên cậu không thể biểu hiện không giống người bình thường, cho dù có thể phản ứng lại cũng không phản ứng.

“Không có mắt à! Đi đứng kiểu gì vậy!” Tiểu Hạo tử không quan tâm là ai liền mở miệng gào lên, hẩn thiếu chút nữa là kêu hộ giá.

“Thật, thật xin lỗi...” Một giọng nói rụt rè truyền đến.

Long Ngọc cảm giác phía sau lưng dinh dính, quay đầu lại kéo y phục nhìn qua, quả nhiên, trên chiếc áo làm bằng tơ lụa bạch nguyệt thượng hạng dính một vết bẩn màu cà phê, lại nhìn cậu trai phía sau, cầm một cốc kem ly vị chocolate đang không biết phải làm sao.

“Em, em, em không cố ý.” Đối phương nhỏ giọng nói, sục sục, thật giống như chỉ một giây sau liền khóc lên vậy.

Long Ngọc nhú mày, nghiêng mắt nhìn người kia một cái, “Không cố ý? Đường rộng như vậy, cậu đụng ai không đụng lại đụng vào tôi, còn nói không phải cố ý?”

“Em, em, em, em...” Đối phương chân tay luống cuống, hoàn toàn mang bộ dạng vợ bé bị người ức hiếp.

Quả nhiên có người lo chuyện bao đồng bắt bình lên tiếng, “Làm gì vậy? Ưc hiếp Thanh Phương hả?” là một thiếu niên cao lớn, vừa nhìn là biết kẻ này không có đầu óc, không phân biệt tốt xấu đi chỉ trích người ta.

“Tôi bắt nạt cậu ta cái gì? Cậu xem đi.” Long Ngọc quay người lại, để cho đối phương nhìn thấy vết bầm sau lưng.

“Không phải chỉ dính một chút thôi sao, về nhà giặt sạch là được rồi, chỉ thế thôi sao?” thiếu niên lạnh lùng nói.

“Chỉ thế thôi sao ——?” Tiểu Hạo tử kéo dài thanh âm, “Mở to con mắt của cậu ra mà nhìn, quần áo trên người hoàng hậu nương nương nhà tôi làm bằng tơ lụa thượng hạng, không thể tẩy sạch, hơn nữa đây mà là một chút sao? Cả mảng lớn như vậy, có giặt cũng sẽ để lại dấu vết!” Nhìn kích cỡ vết bầm trên áo Long Ngọc khoảng bằng bàn tay, nói thẳng nhóc kia không có ý, hẳn thật khó có thể tin.

“Bao nhiêu tiền bồi thường các người là được!” Thiếu niên kéo Triệu Thanh Phương đang muốn nói xin lỗi, đồng dục nói.

“Cậu đợi chút.” Long Ngọc lấy ra quang điện nhân số.

“Ai vậy?” Người đàn ông đối diện hé nửa con mắt, cũng không thèm nhìn ai gọi tới.

“Davy.” Long Ngọc nhàn nhạt kêu một tiếng, đối phương lập tức tỉnh táo.

“Thiếu chủ sao có thời gian rảnh rồi nhớ đến tôi vậy?”

“Hỏi anh một chuyện.” Long Ngọc làm như không thấy sự nhiệt tình của hắn.

“Thiếu chủ đừng nói là một cho dù trăm chuyện một ngàn chuyện cũng có thể!” Davy kêu lên kích động, thiếu chủ đã lâu rồi không có chủ động tìm hắn!

“Cái áo trên người tôi, bao nhiêu tiền?”

“Hả?” Lời Long Ngọc vừa nói ra khiến hắn choáng váng, Long Ngọc xoay người để hắn nhìn thấy vết bầm phía sau, hắn liền hiểu ra, tính, “Nói thật cái giá chính xác là bao nhiêu tôi cũng không nhớ rõ, nhưng mỗi bộ quần áo của thiếu chủ không thấp hơn một vạn, đây là tiêu chuẩn thấp nhất.” Hắn suy nghĩ một chút, “Cái áo này là nguyệt sắc, nguyệt lông gấm, giá trong khoảng từ năm vạn đến bảy vạn.”

“Nghe rồi?” Long Ngọc nhàn nhạt nhìn hai người một cái, áo ngủ làm bằng nguyệt lông gấm được xem như hoàng kim mềm mại, hơn nữa dù có tiền chưa chắc đã mua được, hoàn toàn do Khuynh Ngọc sở hữu độc quyền.

Sắc mặt hai người rất khó coi.

“Học trưởng, em, thật xin lỗi!” Triệu Thanh Phương thật sự khóc lên, “Là em không đúng, học trưởng đừng tức giận.” Mọi người vây xem xung quanh, nhỏ giọng bàn tán.

“Thanh Phương, cậu vừa rồi không cố ý, không sao cả!” Thiếu niên kéo cậu sang một bên, trừng mắt nhìn Long Ngọc, giống như đều do Long Ngọc muốn gây sức ép với Triệu Thanh Phương vậy.

“Hóa đơn tôi sẽ bảo người đưa cho cậu.” Long Ngọc không tính toán tiếp tục dây dưa, xoay người rời đi, ba người đằng sau tự nhiên đi theo cậu, khiến Triệu Thanh Phương sửng sốt. Hắn thật không nghĩ tới Long Ngọc lại nói chuyện không nể tình như vậy, hơn nữa hoàn toàn bất vi sở động, ngày thường chỉ cần hắn nói xin lỗi lại thêm rơi vài giọt nước mắt, bất kể là cố ý hay vô ý, đối phương đều nói không sao cả, ngược lại còn an ủi hắn.

Long Ngọc cùng bọn Lâm Song Mộc chia tay, trực tiếp tới phòng làm việc của Âm Nhã Diệc, cậu đương nhiên là đi thay quần áo, ở phía sau dính một chút chưa đến nỗi thấm ướt, nhưng cũng không thoải mái, hơn nữa, cậu có thể kết luận, Triệu Thanh Phương kia là cố ý đụng vào.

A! Bạch liên hoa mảnh mai! Là thứ đáng ghét nhất!

Đá văng cửa phòng làm việc, không nhìn đến ánh mắt nóng bỏng của Âm Nhã Diệc, trực tiếp đi tới phòng nghỉ, lấy một chiếc áo sơ mi của Âm Nhã Diệc ra thay. Bờ vai Âm Nhã Diệc rộng hơn so với cậu, cho nên

mặc áo vào có phần rộng, ống tay áo che kín nửa bàn tay, buông hai nút áo, cởi tất rồi đi ra ngoài, ngồi lên chiếc ghế trước bàn đọc sách đối diện Âm Nhã Diệc, ngồi tựa vào bàn, nhìn hần.

“Vợ yêu, sao vậy?” Âm Nhã Diệc vừa nhìn cậu đi vào liền cảm thấy thấy có chuyện, có lẽ vợ yêu cũng chưa chắc nói cho hần biết.

“Hừm, không sao cả.” Long Ngọc ngồi dựa vào bàn, co một chân ôm đầu gối, một chân khác đang đưa lúc ẩn lúc hiện, ngón chân vô tình hay cố ý mơn trớn giữa hai bắp đùi hần, nhẹ nhàng néo hai cái.

“Vợ à, đây là trường học.” Âm Nhã Diệc cười tà nhìn cậu, tuy nói là trường học nhưng cũng ôm người vào lòng ngực.

“A, vậy thì sao?” bàn tay Long Ngọc đặt lên thắt lưng hần, nghiêng đầu nhìn.

“Tiểu yêu tinh!” Thanh âm hần khàn khàn, ngón tay cởi nút áo sơ mi của Long Ngọc, bàn tay xoa lên làn da trần trơn mịn.

“Ừm~!” Long Ngọc rên nhẹ, cánh tay quàng qua cổ hần, năm ngón tay luồn qua những sợi tóc của hần, ngứa đầu hưởng thụ sự vuốt ve từ hần.

Ánh mắt hần tối sầm, ngón tay từ phía sau lưng Long Ngọc vuốt ve làn da mịn trượt vào bên trong quần, bao lấy bộ vị đang ngạo nghễ đứng lên, bên tai nghe thân ái nhà mình ư~ a~ như uống phải liều thuốc kích thích, giờ chỉ muốn đem người kia nuốt vào trong bụng, hôn lên phiến môi hồng, ngón tay ở phía sau thăm dò.

“Âm giáo sư, Long Ngọc học trưởng có... A!” Cửa đột nhiên bị mở ra, Triệu Thanh Phương đứng bên ngoài, kêu lên sợ hãi, hình ảnh đập vào mắt hần quá kích thích, hần không kịp phản ứng.

Trong một phần ba giây cánh cửa bị mở ra, Âm Nhã Diệc đã đá bàn ôm lấy Long Ngọc theo chiếc ghế xoay sang hướng khác, nhưng vẫn để cho đối phương thấy được, ánh mắt nhất thời lạnh lẽo.

Long Ngọc núp ở trong ngực hần, ngón tay vẽ thành vòng tròn trên ngực hần, ý cười hiện lên khuôn mặt, cậu biết tên nhóc Triệu Thanh Phương kia nhất định sẽ tới!

“Tiểu bại hoại.” Thấy vợ yêu nhà mình cười, Âm Nhã Diệc hiểu đến bảy tám phần, cười cười hôn lên khoe môi cậu, cài hộ cậu mấy nút áo, thanh âm lạnh lùng hỏi Triệu Thanh Phương đứng ở cửa, “Có việc gì?”

“Chuyện, chuyện kia, em là...” Triệu Thanh Phương nhất thời không biết phải nói gì.

Thắt lại nút áo, Long Ngọc đứng lên, rời khỏi ghế, đứng ở trước mặt Âm Nhã Diệc, giả bộ ngoan ngoãn: “Hai người cứ nói.” Nói xong liền đi chân trần vào phòng rồi đóng cửa lại.

Âm Nhã Diệc nhìn theo bóng cậu đi, mãi đến khi cửa đóng lại, mới thu hồi ánh mắt, mặt lạnh nhìn Triệu Thanh Phương, “Nhớ trước khi đi vào phải gõ cửa.” Thanh âm không có nhiệt độ khiến cho người ta run rẩy, “Chuyện gì?”

“Em tới để xin lỗi, em...” Hần nói còn chưa dứt lời đã bị ngắt lời.

“Không cần.” Âm Nhã Diệc không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết thằng nhóc này cắt đứt chuyện tốt của mình, tuyệt đối không thể tha thứ!

Triệu Thanh Phương vốn là muốn đến lấy lòng Âm giáo sư, không nghĩ đến lại bị vị giáo sư thoát nhìn tính tình khá tốt ghi hận, sau này cuộc sống trong học viện tuyệt đối không có ngày lành.

Bị Âm giáo sư ghi hận, chẳng khác nào bị cả khoa văn học cổ đại ghi hận, vô luận hần giả bộ đáng thương thế nào, đều không thể chiếm lấy sự thương tiếc của mọi người, mà người nhìn hần không thuận mắt sẽ càng ngày càng nhiều.

“Hệ nghệ thuật, Triệu Thanh Phương.” Long Ngọc nằm lý trên giường tra quang điện, nghiêng đầu, nhớ tới một chuyện, trước kia có một loại thức ăn khá nổi tiếng gọi là thanh phương, nói thông thường là đậu hũ thối! Thật đúng là không tệ!

“Vợ yêu, em ghét hần ta à?” Bị Âm giáo sư mặt người dạ thú áp từ phía sau, có thể tưởng tượng, quần áo gì gì đó đều là mây bay, vừa hỏi vừa cởi.

“Em chán ghét nhất đối trá mảnh mai Bạch liên hoa.” Long Ngọc không để ý người phía sau, mặc hần cởi, trong lúc hần đang xuất thủ, lạnh lùng nói một câu, “Em nhớ anh đối với thứ mảnh mai rất có lòng đồng tình, tên nhóc yếu điệu như vậy, rất hợp khẩu vị anh phải không?”

Âm Nhã Diệc tay cứng đờ, nhất thời hô to, “Oan quá đi! Còn không phải do lúc ban đầu em thoát nhìn rầy gầy yếu mới khiến cho anh cảm thấy muốn yêu thương em sao!”

“Cút đi!” Long Ngọc đẩy hần một cái, “Bên người ta khi đó có người.”

“Vợ yêu.” Thanh âm Âm Nhã Diệc đột nhiên trở nên lạnh lùng, “Em không ngoan nha! Lại có thể nhớ đến người đó! Đưa tay lấy ra quang điện trong tay Long Ngọc vút sang một bên, lật người qua rồi áp xuống, hảo hảo yêu thương một phen! Cho em dám nghĩ đến người khác!”

Tên gia hỏa hẹp hòi!

Long Ngọc thầm mắng, vẫn không nói cho người này, thật ra khi đó là do thói quen người kia ở bên người, cũng không phải yêu bao nhiêu, mà do quá cô đơn, hai người chỉ sưởi ấm lẫn nhau mà thôi.

“Bởi vì là anh.” Long Ngọc ôm lấy hần đang điên cuồng nói một câu, bởi vì anh em mới có bộ dạng ngày hôm nay.

“Chỉ vì đó là em.” Hần vẫn điên cuồng như trước trả lời một câu, chỉ vì là em nên anh sẽ không buông tay, mới có thể không từ bất kỳ thủ đoạn nào để giữ lấy em.

Chỉ vì người kia là đối phương.

24. Quyển 1 - Chương 23: Quỷ Mị Quỷ Quái

Vùng đất hắc ám nuôi dưỡng tội ác, tâm hồn thối nát sinh ra ác ma, khi bắt đầu hoài nghi, tất cả đã thay đổi, tin tưởng xuất hiện vết nứt, cái chết đang ở trước mắt, quý trọng tính mạng, chớ vào Hoè đảo!

Hoè, loài cây quỷ, nơi trói buộc ma quỷ. Nghe đồn là thế.

Hoè đảo là một địa phương rất kỳ quái, sở dĩ nói nó kỳ quái bởi vì ở đó có đủ loại cây hoè, nhưng không có sinh vật, ngay cả chim cũng không muốn bay qua nơi này.

Ứng Thiên Ly đứng trên bãi đất trống giữa hoè đảo, dùng máu của mình vẽ một trận pháp, Ứng Thiên Chiêu đứng ở một mảnh đất trống khác, cũng dùng máu của mình vẽ một trận pháp, bọn họ muốn triệu hồi một con quỷ để sai khiến, chỉ sợ một trận pháp sẽ thất bại nên mới vẽ hai trận, bất luận việc này có thành công hay không, bọn họ nhất định phải đạt được mục đích.

Bọn họ muốn điều tra một chuyện, về cái chết của Ứng Thiên Vũ, tuy chuyện đó đã qua nửa năm rồi, nhưng dù thế nào bọn họ cũng không thể tin việc Ứng Thiên Vũ tự sát, lại càng không tin nàng sẽ đi ám sát quân thống, chắc chắn có người nào đó đứng giữa cản trở mới khiến chị của bọn họ trở thành kẻ chết thay!

Bọn họ tra bao nhiêu sách cổ mới tìm ra cách gọi quỷ này, suy tính hồi lâu mới chọn Hoè đảo, nếu đây là nơi trói buộc ma quỷ, tất nhiên phải có rất nhiều Quỷ hồn, nơi như vậy quá thích hợp để bọn họ triệu hồi!

Khi trăng lên tới vị trí cao nhất là lúc vẽ xong trận pháp, hai người còn chưa cầm máu đã bắt đầu thì thầm niệm chú, từng cái từng cái trận pháp sáng lên, bọn họ biết đã thành công, thế nhưng, bọn họ không thể đoán trước được việc sắp xảy ra. Sát khí cường đại bốc lên từ dưới đất, xông thẳng lên trời, người bình thường sẽ không chịu nổi sát khí như vậy, vì thế cơ thể bọn họ bị sát khí xé nát thành mảnh nhỏ, linh hồn thì bị hàng vạn ác quỷ xông tới nuốt chửng!

Có lẽ, bọn họ không biết bên dưới Hoè đảo là địa ngục của Minh giới, trong địa ngục nhốt mấy ngàn vạn ác quỷ, dù nhóm Minh soa lập tức đóng cửa địa ngục, nhưng chỉ trong nháy mắt đã thả ra mấy vạn ác quỷ, bọn họ vội vàng đuổi bắt, nhưng vẫn có hơn trăm ác quỷ chạy trốn tới nhân gian.

Tiểu Tang lập tức báo cáo việc này đến Minh Vương, Âm Nhã Diệc nhắm mắt day huyệt thái dương.

“Chẳng biết hai tên kia xui xẻo hay may mắn, phương pháp triệu hồi Quỷ Hồn không sai, nhưng hai người lại vẽ bùa cùng nhau, một người ở phía đông một người ở phía tây, âm dương hoà hợp đã phá vỡ ấn chú của địa ngục, trong nhiều năm qua, bọn họ là người đầu tiên, haiz!” Dùng máu cúng tế sẽ thành thức ăn cho ác quỷ, thật đáng thương.

“Vương, làm sao bây giờ? ” Tiểu Tang hỏi, chẳng biết hơn trăm ác quỷ kia sẽ gây rối ở nhân gian đến mức nào nữa.

Âm Nhã Diệc mở mắt, nhìn về phía Long Ngọc đang ngồi đọc sách bên cạnh, trong mắt tràn đầy ý cười, hần ngẩng lên, “Tìm thân ái nhà ta đi.”

“Hả?” Tiểu Tang sửng sốt, tìm Minh hậu? Minh hậu ngoài việc ăn no rồi ngủ, bắt nạt những thuộc hạ như bọn họ, bị Vương đề làm vận động thì còn biết gì nữa? (Long Ngọc: Tiểu Tang! Người muốn chết à!)

“Trên thế gian này thứ gì có thể khiến ác quỷ sợ hãi? ” Âm Nhã Diệc cười hỏi.

“Đạo sĩ? Không đúng! Là U dạ điệp!” Tiểu Tang chợt hiểu, trên thế gian này nó chính là thứ có thể khiến ác quỷ sợ hãi!

“Đừng mơ.” Tiểu Tang chưa kịp ngỏ lời đã bị Long Ngọc khước từ.

“Minh hậu?” Cậu không rõ mình đã làm gì mà Minh hậu lại không chịu giúp.

Long Ngọc liếc cậu một cái, ý là, đừng tưởng rằng ta không biết người vừa nghĩ ta như thế nào!

Tiểu Tang chợt dạ rụt đầu lại.

“Ác quỷ muốn có chỗ dung thân, nhưng giấc mộng chưa thành là nơi ẩn nấp tốt nhất.” Âm Nhã Diệc mỉm cười rồi nói.

Long Ngọc lườm hần, “Anh đang uy hiếp em đấy à?”

“Anh nói sự thật mà.” Hần quay sang nháy mắt với thân ái nhà mình.

Long Ngọc lườm hần một cái, cậu nắm ngón tay, “Điều động đi.” Nói xong lại quay sang liếc Âm Nhã Diệc, “Hiện nay xem ra có rất nhiều việc phải xử lý, cho nên, khi chưa xử lý xong mọi chuyện, anh, không được lên giường của em.” Cậu sẽ không thừa nhận vì thẹn quá thành giận mới liên lụy đến Âm Nhã Diệc đâu!

Mới không phải đâu!

Tuy nhiên Âm Nhã Diệc chỉ cười cười không nói, không lên giường những vẫn có thể ngủ cùng nhau, ngủ trên ghế salon hay trên giường cũng không khác gì mấy!

Ban đêm, đường phố chìm trong bóng tối, ánh đèn điện chớp chờn lúc sáng lúc tối, giống như bị thế giới vứt bỏ, con đường này hiện rõ về âm u, chỗ nào cũng như thế, có ánh sáng ắt có bóng tối, trên thế gian luôn có nơi ánh sáng không chiếu tới được, con đường này cũng chỉ là một trong số đó.

Bên góc đường có một người mặc vest da đen, trên tai xổ năm sáu cái khuyên, đeo trên cổ tay mấy cái vòng kì lạ, miệng thì ngậm kẹo mút, trông thế nào cũng giống thiếu niên bất lương, hần đứng ở đầu hẻm, mà trong ngõ hẻm lại vang lên từng tiếng hét thảm thiết xoáy sâu vào lòng người.

“Xong chưa đây! Hơn nửa đêm rồi! Đúng là xúi quẩy! Không biết chọn thời điểm ra ngoài gì cả! Nhanh lên một chút!” Hần mắt kiên nhẫn liền rống lên trước con hẻm.

Đi ra từ ngõ hẻm là một cô gái rất xinh xắn và đáng yêu, cô hành lễ với hần, “Đã xong thưa Patel đại nhân.”

Patel lôi ra một quyển vở nhỏ rồi gạch bớt một dòng, “Còn năm tên, đi.” Cô gái gật đầu sau đó huyết sáo trước con hẻm, cô biến mất, một đàn U dạ điệp bay ra, chúng theo sát phía sau Patel, cuối cùng biến mất giữa màn đêm mịt mù.

Trời tờ mờ sáng, mọi người lần lượt rời giường, mở cửa buôn bán, đi làm, đi học, nhưng lúc này có “Người” mới bắt đầu nghỉ ngơi.

“Mệt chết đi được! ” Patel ngã xuống giường không muốn làm gì nữa, hần dẫn theo một đàn bướm đêm bận rộn suốt ba buổi tối mới bắt được gần hết ác quỷ, nếu chúng không chịu đầu hàng thì trực tiếp tiêu diệt, giờ còn lại năm tên. “Lạc Linh, cô nói xem năm tên kia đã chạy đi đâu?”

“Không biết.” Lạc Linh thanh tú đáng yêu bay lơ lửng giữa không trung, “Nơi u ám dơ bẩn ta đã đến, nơi dồi dào linh khí ta cũng tới, nơi tập hợp đồ cổ ta cũng đã đi, còn thiếu năm tên nữa thôi, chỉ có địa bàn của chủ nhân là ta không đi, lẽ nào...”

“Vậy bọn chúng không muốn sống rồi!” Patel quay sang nhìn cô, “Cô không biết ngay cả đại yêu quái mà thấy địa bàn của chủ nhân cũng sẽ đi đường vòng sao?” Nơi Minh hậu thường lui tới, chú ý an toàn. Mấy lời này cũng không phải vô nghĩa! Vốn đang trốn tránh người của Minh giới mà còn dám đâm đầu vào địa bàn của Minh hậu, thế chẳng phải đợi hồn phi phách tán thì là gì! “Mặc kệ, ta cứ ngủ đủ một giấc trước đã rồi nói sau, đang là ban ngày nên bọn chúng không dám ra ngoài đâu, các người cũng nghỉ ngơi sớm chút đi, ban đêm còn phải bận rộn lắm đấy!” Nói xong cũng không đợi ai trả lời đã chìm vào giấc ngủ.

Lạc Linh khẽ gật đầu, ôm lấy cơ thể mình, biến thành bướm bướm, sau đó tìm một chỗ đậu thoải mái rồi ngủ thiếp đi.

Rèm cửa dày ba lớp đã hoàn toàn ngăn chặn ánh nắng mặt trời, khung cảnh tối tăm bao trùm cả căn phòng, một đám hoa bỉ ngạn khổng lồ có đường kính một mét đang trôi nổi ở góc phòng, nhúm U dạ điệp cũng theo nó mà ngủ, nhưng lại không hề chạm vào nó, chẳng qua là cách nó rất gần, màu hoa đỏ trong bóng tối cực kỳ chói mắt, chỉ tiếc không ai có vinh hạnh được thấy cảnh tượng này.

Đường phố tàn tạ lộ rõ vẻ yếu ớt, thay vì nói người ngồi ở góc đường là tên ăn xin, chẳng bằng nói là tên chết đói, trong mắt những người đó không chứa ánh sáng, mặt mũi đại ra, hoặc ngứa đầu, hoặc cúi đầu, có kẻ giàu có đi ngang qua, bên cạnh là hàng đồng bảo vệ, bị vây quanh nên cơ thể mập mạp gần như không đi được, thịt mỡ trên người run lên theo từng nhịp bước, dường như họ và đám ăn mày này là người của hai thế giới khác nhau.

Mặt trời lặn xuống phía tây, khu phố phía tây bị bóng râm bao phủ, phía đông vẫn chìm trong nắng chiều ảm áp, rất nhiều người ăn xin không muốn di chuyển, hoặc không còn sức lực để cử động, một cậu bé ăn xin khoảng mười tuổi bám vào vách tường cố gắng đứng dậy, lê bước chân, bước từng bước về phía đông, rõ ràng là một đứa bé khoảng chừng mười tuổi, thế mà nhìn thân hình ấy còn chưa bằng đứa nhỏ sáu tuổi.

Đột nhiên, một chiếc xe ngựa xa hoa chạy tới cùng với bốn con ngựa kéo xe lộng lẫy, liếc một cái đã biết đó là xe ngựa hoàng gia, nó chạy băng băng trên đường cái không chút kiêng kỵ hay dè dặt nào, xông thẳng đến chỗ cậu bé ăn xin, mà thân thể gầy yếu kia căn bản không thể tránh thoát, cũng không ai nguyện tới cứu một tên ăn mày chẳng có quan hệ với mình, cứ như vậy, tất cả trở mắt nhìn xe ngựa cán qua người cậu bé, chẳng những xe ngựa không dừng mà còn chạy nhanh như trước, mấy người ăn xin bên cạnh vẫn phớt nhắng như cũ, kẻ mập mạp giàu có vẫn từ từ nện bước trên mặt đường hệt lúc ban đầu, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, mà nếu không phải trên mặt đường có một vũng máu đỏ tươi chói mắt, chắc sẽ chẳng một ai phát hiện...

Bỗng Patel mở mắt ra, ngoài phòng là ánh nắng tươi sáng, bên trong buồng lại một màn âm u, mà con mắt của hắn đã sớm quen việc nhìn trong bóng đêm, nên ngược lại ở trong bóng tối sẽ thấy rõ hơn, hắn nhìn chằm chằm trần nhà hồi lâu mới thở phào nhẹ nhõm, đã qua mấy ngàn năm, hắn vẫn còn mơ tới cảnh tượng lúc chết, khi còn bé hắn uống mạng, bước vào Minh giới nhưng không qua cầu Nại Hà.

“Người chưa phải chết.” Mạnh bà nói như vậy, “Chưa đến lúc chết mà đã phải chết, không thể đầu thai.” Lời bà nói khiến hắn không biết đi con đường nào, bà đưa tay xoa đầu hắn, “Vận số của người không tệ, hôm nay hoa bỉ ngạn sẽ nở, có lẽ người nên thử xem sao.”

Một nghìn năm hoa nở, một nghìn năm hoa tàn, chỉ đúng vào ngày hoa nở đầu tiên, những hồn phách vô tội chết oan mới có cơ hội tồn tại trên đời, nếu như để mất, vậy sẽ phải đợi ngàn năm kế tiếp, nhưng, bọn họ không đợi được, cho nên Mạnh bà nói vận số của cậu không tệ cũng đúng thôi, hắn, thật sự rất may mắn, được U Dạ vương lựa chọn, hoá thành U dạ điệp, thế mà...

“Công tử...” Khẽ kêu lên, nhưng không ai đáp lại, sẽ không được nghe người ấy gọi hắn nữa, tiểu Hắc...

“Patel đại nhân, ngài tỉnh rồi à?” Lạc Linh hơi giật mình, “Đói bụng sao?”

“Không, cô ngủ tiếp đi.” Patel vẫn say sưa nhìn trần nhà như cũ, chẳng biết qua bao lâu, lâu đến khi mặt trời đã xuống núi, hắn vẫn không ngủ tiếp.

Mặt trời hoàn toàn biến mất, tất cả bị đêm tối thay thế, Patel và nhóm U dạ điệp bắt đầu lên đường, truy tìm tung tích ác quỷ, lúc đi qua một cửa hàng, hắn chợt lùi bước, nhìn bảng hiệu mà khòe miệng co giật.

Tiệm bánh Vui Vẻ...

Vừa thấy hai chữ vui vẻ, hắn liền nhớ tới cái tên Tiểu Bàn tử hảo sắc kia! Quãng ngày ấy đúng là tai họa nha! Khi nói cho Tiểu Bàn tử sẽ không còn được gặp cha mình, Tiểu Bàn tử đã khóc đến xé lòng, lúc công tử rời đi Tiểu Bàn tử cũng không khóc như vậy, sau này, cậu không còn gặp lại Tiểu Bàn tử nữa, cũng không biết Tiểu Bàn tử đầu thai thành dạng gì? Vẫn là một Tiểu Bàn tử hảo sắc ư?

Thấy Patel sững sờ, Lạc Linh nghiêng đầu nhìn hắn, “Patel đại nhân?”

“Không...!” Hắn định nói không có chuyện gì, nhưng hắn nhìn thấy một thứ! Cái kia! Sao cái chuông kia trông quen mắt thế nhỉ! Đó chẳng phải là của Minh hậu đại nhân ư! Sao lại ở chỗ này! Lẽ nào...

Hắn quay đầu nhìn lại, tuy trời đã tối, nhưng giờ còn sớm, cửa tiệm này vẫn chưa đóng cửa, chủ tiệm trẻ tuổi đang sắp xếp bánh kem chưa bán, đó là một chàng trai tuấn tú, trên môi mang theo nụ cười nhạt, ngón tay thon dài, màu da khoẻ khoắn, rõ ràng chỉ là người rất bình thường, nhưng trong đầu Patel lại hiện ra một người khác, nam tử kiêu ngạo khoắc trên mình y phục đồ tươi đẹp, Mạnh Thanh Y...

“Cậu cần gì?” Lúc Tất Thiển ngẩng đầu liền thấy một thiếu niên đứng ngoài cửa đang giương đôi mắt to nhìn chằm chằm vào tiệm, có lẽ người khác sẽ cảm thấy đó là một thiếu niên hư hỏng, nhưng anh thấy được sự thuần khiết trong mắt đối phương, chắc vì tính đi chơi đầu đó nên mới mặc đồ kiểu vậy, y mỉm cười hỏi, con người đối phương chợt co lại, hết như chú thỏ con đang ăn cỏ đột nhiên bị quấy rầy, xoay người bỏ chạy.

Thấy Patel chạy như ma đuổi, Hiểu Mục quay sang nhìn Tất Thiển, Thiển ca không hề đáng sợ nha! Thăng nhóc kia có bệnh gì sao!

Tất Thiển không nhịn được cười, thật thú vị!

Patel chạy ra ngã ba mới dừng bước, thở hổn hển, quay đầu nhìn lại, thế, thế, thế là thế nào! Chắc chắn tên đó là Mạnh Thanh Y! Lại còn nở nụ cười tà ác với hắn nữa chứ! Hừ! Lúc trước công tử thấy gì mà lại đi thương tên đó không biết!

Hắn đang định đi về phía trước, bỗng một trận gió ủa đến, mang theo một ít hơi thở khác thường, hàng lông mày nhíu chặt, hắn đột nhiên quay lại. Không, phải, chứ!

Patel xoay người chạy về, nhảy lên không trung, hóa thành U dạ điệp hoà mình cùng bóng tối.

Mạnh Thanh Y ơi Mạnh Thanh Y, sao lúc nào người cũng không để cho người ta bớt lo!

Thời gian dần trôi, Tất Thiển nhìn lên đồng hồ treo trong tiệm, kém ba phút nữa là chín giờ.

“Hiểu Mục, giờ không còn sớm, em về đi, ngày mai được nghỉ cũng không cần tối, cứ đi chơi đầu đó cho khuây khoả.”

“Không việc gì mà, dù sao cũng không có gì chơi, ngày mai là Chủ nhật, một mình Thiển ca không qua nổi đầu. ” Hiểu Mục nhe răng cười với anh, lộ ra tám cái răng tiêu chuẩn.

“Được rồi, mau đi đi, chậm thêm chút nữa là không đuổi kịp tàu ánh sáng đâu.” Y mỉm cười phát tay.

Hiểu Mục nhìn ra bên ngoài, đúng là không còn sớm! “Em đi đây, Thiển ca, ngày mai gặp!” Dư âm tiếng nói còn chưa dứt, người đã chạy nhanh ra ngoài như lướt gió.

Tất Thiển lắc đầu, đóng cửa tiệm, thu dọn xong đồ đạc, y đi tới bên cửa sổ, gom số nước sương đọng trên lá.

Trên bệ cửa sổ có đặt ba gốc thực vật xanh biếc, trông chúng tựa như đoá hoa màu xanh, nhưng chắc loại thực vật này sẽ không nở hoa, sở dĩ nó giống hoa bởi vì lá của nó cuộn lại, ở trong lòng là nơi chứa nước, một lá tương đối trũng nên mới hứng được nước, loại thực vật này tên là Thúy Yên, tuy chưa thể coi là vật quý nhưng rất hiếm, Tất Thiển cũng phải nhờ bạn bè mới có được ba cây này, nhắc tới cũng thấy lạ, y vốn chỉ

cần một gốc nhưng đối phương lại tặng hẳn ba gốc, bảo là còn thừa nhiều, hỏi y có muốn không, tất nhiên y muốn rồi! Nếu dùng nước sương đọng tưới cho mộng chi loại sẽ tốt lắm đó!

Y cầm ly thủy tinh nhỏ để sát phiến lá, một hai giọt chất lỏng đậm đặc màu trắng ngà lẫn xuống ly, trông thật giống ngọc trai, nhưng lại giống rượu mạnh ủ lâu năm hơn, tinh khiết đậm đặc, toát ra mấy phần cô quạnh, mấy phần ưu thương.

Gom nước sương từ ba cây Thúy Yên mà chỉ được non nửa ly, thể này đã rất nhiều rồi, tuy trong lá cây Thúy Yên vẫn còn, nhưng, không thể lấy, nếu lấy hết trong một lần, lần tới sẽ phải đợi rất lâu mới có tiếp, hơn nữa chất lượng kém hơn rất nhiều, bình thường Tất Thiển chỉ lấy một nửa còn một nửa thì để lại, y cũng không phải là người tham lam.

Chất lỏng trong ly thủy tinh nhỏ thật giống sữa tươi, nhưng sữa tươi không đặc được như thế, nghiêng chiếc ly nhỏ sóng sánh, đổ từ từ xuống chén sứ thanh hoa, từng giọt rơi xuống, nước sương tinh khiết hoà quyện trong chén, thế mà cũng không nhuộm đục nước, ngược lại làm nước như càng trong thêm, có thể cảm thấy mộng chi loại thoải mái giãn ra trong nước, hấp thu nước sương, y mỉm cười nhìn nó, lại không biết Khuynh Thành quyết đeo trên cổ tay đang phát sáng, hội tụ ở giữa thành hình một con bướm như có như không, bướm bướm hiện ra rõ hơn, rồi sau đó lại trở nên mờ ảo, nhưng cũng rõ ràng hơn đợt trước rất nhiều.

Đột nhiên, chuông gió treo trên cửa vang lên một tiếng bèn nhộn, keng!

Hết chương 23.

25. Quyển 1 - Chương 24: Một Hồn Hai Phách

Long Ngọc đang mơ màng lại đột nhiên mở mắt, giơ cổ tay lên, khoá bạch ngọc trên vòng đeo tay vốn được lấy từ chuông gió Thanh Ngọc, nhưng bây giờ chuông đã vỡ, loại chuông gió này rơi không hỏng, đập không nát, chỉ khi gặp phải sát khí cực mạnh mới vỡ được, đây là một loại điềm báo.

Tiểu hồ điệp đã xảy ra chuyện!

Đó là ý nghĩ đầu tiên trong đầu cậu, ý nghĩ thứ hai là.

Thanh Y gặp phiền toái!

Đẩy cái tên Âm Nhã Diệc đang ôm chặt lấy cậu, còn chưa xuống giường lại bị kéo về, cậu vừa muốn nổi giận, chợt nghe thấy giọng nói khêu gợi của đối phương: “Thân ái, ít nhất em hãy mặc quần áo vào, anh không ngại việc em luôn trần truồng, nhưng anh để ý việc kẻ khác thấy thân thể của em.” Nói xong còn cọ lên vai cậu.

“Buông ra! Anh cứ ôm em, em mặc kiểu gì! ” Long Ngọc đập vào cánh tay hắn.

“Anh giúp em. ” Âm Nhã Diệc cười giúp cậu mặc quần áo, trong lúc đó ăn được không ít đậu hũ.

Lúc này ở tiệm bánh Vui Vẻ.

Đột nhiên có một sức mạnh vô hình khiến tiệm bánh sụp đổ trong nháy mắt, Patel xông vào tiệm bánh vùng tay lên giết chết bốn con lệ quỷ, một con khác xông thẳng tới chỗ Tất Thiển. Lúc này Tất Thiển bị dồn vào góc quầy, trần nhà lại sập xuống, y khom lưng chống đỡ, dùng thân thể gầy yếu tạo nên một khoảng trống nhỏ, nằm trong khoảng trống ấy, bát sứ thanh hoa vẫn nguyên vẹn không nứt mẻ một tí nào, được anh che chở dưới lòng ngực. Y tuy đã sắp té xỉu nhưng vẫn duy trì cái tư thế này, đầu vai bị đập đến rách cả da, máu nhỏ xuống từ trên vai, rơi vào trong bát sứ.

Lệ quỷ chỉ cách Tất Thiển có một bước thì đột nhiên có một bức tường chặn trước mặt chúng, kiên cố chặn lối đi của chúng, đó là một bóng người, bóng người mờ ảo hiện ra, toàn thân mặc trường bào ửng rộng màu đen, làm từ tơ lụa thượng đẳng, trên mặt vải thêu rất nhiều hồ điệp bay lơ lửng, chẳng biết là dùng chỉ gì thêu nên, trên trường bào màu đen thêu bướm đen, nhưng vẫn khiến người ta thấy rất rõ ràng, sắc mặt

chàng trai tái nhợt kiểu bệnh trạng, dung mạo thanh tú càng toát ra vẻ yếu đuối, giờ phút này hắn đang nhìn xuống dưới, lúc ấy trong mắt hắn là sự lạnh lẽo, lạnh lùng tựa băng đá, đôi môi tím tái không chút máu mím chặt lại, đó là dấu hiệu trước khi nổi giận.

“Công. . . Công tử. . . ” Giọng nói của Patel có chút run rẩy.

Quý Liễn không nhìn cậu mà chỉ nhìn lệ quỷ trước mắt. Lệ quỷ bị hắn nhìn đến nỗi toàn thân không được thoải mái, dù sao kẻ này cũng đã từng là U Dạ Vương, mùi hương toả ra từ hắn khiến bọn quỷ khiếp sợ. Nó vô thức lùi về đằng sau, hoàn toàn quên mất người bây giờ chỉ là một hồn thể đã bị tàn phá, nó đang định bỏ chạy, nhưng, nó chạy không thoát, một chiếc quạt Bạch Ngọc giáng xuống từ phía sau, đập vào giữa đầu nó, trong chớp mắt hồn phi phách tán!

“Ở địa bàn của ta, động đến người của ta, sẽ phải trả giá đắt. ” Long Ngọc lạnh lùng nói, trong không khí còn sót lại quỷ khí, nói rõ ở chỗ này, có một con quỷ hồn phi phách tán!

Quý Liễn đi tới trước mặt Tất Thiện, hắn vươn tay, ngón tay xuyên qua cơ thể anh, lặp lại nhiều lần, vẫn như cũ. Quý Liễn siết chặt nắm tay, hắn chưa từng hận bản thân như vậy , tại sao hắn lại là quỷ, tại sao lúc đó để mình Thanh Y ở lại, hắn chưa bao giờ hối hận thể này, vô cùng hối hận.

“Hiện tại cần phải đưa cậu ấy đến bệnh viện. ” Long Ngọc cắt đứt những cố gắng của hắn, tuy hơi vô tình nhưng là sự thật, “Ít nhất bây giờ cậu ấy không thể chết được.”

Hắn không nói chuyện, chỉ lẳng lặng đứng đó, nhìn gương mặt Tất Thiện.

“Tiểu Hắc, đưa Thanh Y tới bệnh viện. ” Long Ngọc hồ hững nói, Patel vừa mới đi về phía trước một bước, Quý Liễn đã bắn ánh mắt dao găm tới, hắn liền lùi về sau ba bước, tự động cúi đầu làm bối cảnh, Long Ngọc liếc hắn một cái, “Tiền đồ! ” nói xong liền đi lên định ôm Tất Thiện, Quý Liễn không dám dùng ánh mắt dao găm với cậu, nhưng khóe miệng vẫn luôn trễ xuống.

Đôi cánh tay ôm ngang hông Long Ngọc khiến cậu không thể tiến về phía trước, “Thân ái, không thể ôm người khác! ” Âm Nhã Diệc ở phía sau lưng cậu cọ xát rồi lại cọ xát, khi giương mắt thấy Quý Liễn thì hơi giật mình, “Một hồn hai phách?” Cường chế sinh ra một phách, đó là lòng nóng như lửa đốt đến mức nào, hắn chỉ thẳng tay, một tia sáng màu đỏ lao tới nhưng không trúng vào Quý Liễn, cơ thể của hắn đã rõ nét, tia sáng đỏ tản ra , hắn liền biến thành chàng trai tuấn tú mặc một bộ quần áo giản dị, hắn sững sờ.

“Ta. . . ?” phát ra một từ đơn, giọng nói rất rõ ràng.

“Bộ dáng này của người chỉ có thể duy trì trong mười hai giờ, sau mười hai giờ sẽ biến về hồn thể như cũ.” Âm Nhã Diệc lạnh lùng đáp, ôm Long Ngọc nhìn Quý Liễn, hắn sẽ không nói, vì hắn không muốn để Long Ngọc ôm những kẻ khác nên mới cho Quý Liễn ân điển này đâu!

“Tạ ơn vương! ” Sau khi đơn giản cảm ơn, Quý Liễn ôm lấy Tất Thiện xông ra ngoài, Patel bưng bát thanh hoa nhỏ đuổi theo sau.

. . . Thanh Y. . .

. . . Thanh Y. . .

. . . Thanh Y. . .

Trong bóng tối, Tất Thiện cảm giác có người đang gọi mình, đó rõ ràng không phải tên y, nhưng y lại biết đối phương gọi chính là y, chỉ có y.

Là ai? Là ai đang gọi tôi?

Trước mắt y hiện lên rất nhiều hình ảnh.

Y, mặc trang phục hoa lệ ngồi trên xe ngựa xa hoa, đội ngũ hộ vệ rất dài, nhất là xung quanh xe ngựa lại càng được hộ vệ chặt chẽ, nhưng loại nghiêm ngặt này không đối ngoại, binh lính đều chìa mũi giáo về bên trong, tất cả hộ vệ cũng vì đề phòng người trong xe ngựa, như thể sợ y sẽ chạy trốn mất. Thế nhưng, với mấy vết thương sâu cạn không đồng nhất sau lưng cùng với xiềng xích xuyên qua bắp vai, y có thể trốn như thế nào? Xe ngựa vấp phải cục đá chẳng qua chỉ xóc nhẹ một cái, nhưng y phải chịu đau đớn khổng lồ, cảm thấy rõ miệng vết thương sau lưng lại bị vỡ, máu thấm lên áo lót, khó chịu vô cùng, đúng lúc ấy, dường như

cảm nhận được gì đó, y vén màn xe lên, bất chợt đối diện với một đôi mắt hẹp dài màu xám xinh đẹp khiến người ta phải ao ước, trái tim lại bắt đầu quặn thắt, cảm xúc ấy còn đau hơn cả vết thương trên người. . .

Bóng tối ập tới, đậm đặc như mực, từng khuôn mặt lần lượt lướt qua trước mắt, vụn vụn, xấu xí, người nào cũng muốn y chết, ai cũng hận y đến thấu xương! Giống như để y còn sống chính là một loại tội, rõ ràng y không làm gì hết, rõ ràng y không biết gì cả, tại sao? Tại sao lại đối xử với y như vậy?

Vì sao? Chẳng phải các người là người nhà của ta ư? Vì sao? Vì sao đều không để ý đến ta!

. . . Ta để ý! . . .

Giọng nói kiên định truyền đến từ phương xa.

Người. . . Để ý ta?

. . . Ta không cần người, vậy ai cần. . .

Một câu nói, như một chiếc chìa khóa mở cánh cửa giam cầm ký ức, tất cả ùa về trong đầu, chủ cửa hàng Ngọc Duyên trong hẻm nhỏ kia, nam nhân có con người màu ngân hoi, tất cả những điều mà bọn họ đã trải qua, y từ sinh đến chết, lại từ chết đến sinh, người kia, trao cho y một cơ hội chuyển kiếp, còn đối phương lại hồn phi phách tán! Y tìm kiếm hết kiếp này sang kiếp khác, mãi đến khi Tang đại nhân nói cho y biết, Quý Liễn sẽ không trở lại nữa.

Y tìm ngọc Thất Hồn, chỉ cần qua kiếp này, y sẽ không còn kiếp sau, cuộc sống không có Quý Liễn, y không biết mình sống vì điều gì, người ấy đã khắc sâu vào linh hồn y, chẳng ai thay thế được, vì vậy, y sẽ không yêu người khác, chỉ yêu hần!

“Duyên thủy duyên chung, duyên là kết quả, cũng là bắt đầu, quý trọng những gì anh có, không phải ai cũng có được duyên phận như vậy đâu.”

Y lại bước vào Ngọc Duyên cũng chẳng phải ngoài ý muốn, nhớ những lời Minh hậu nói khi ấy, y có thể tin tưởng, Quý Liễn không thật sự biến mất, Minh hậu dám nói ra như thế, điều đó đã chứng tỏ, có thể thay đổi vận mệnh, trước lúc hôn mê, hình như y nghe thấy Quý Liễn gọi.

“Thanh Y, thật xin lỗi. . . Tha thứ cho ta.”

Người không cần xin lỗi ta, chỉ cần người trở lại, ta có thể không cần gì hết! Ta chỉ cần người!

Người thật sự đáp ứng bất cứ điều gì sao? một giọng nói rất quen thuộc ,vang lên từ sâu trong linh hồn.

Ta, có thể! Chỉ cần được ở bên hần, dù thế nào cũng không sao cả!

Ta muốn sinh mệnh của người, đời đời kiếp kiếp, mạng của người sẽ là của ta bất cứ lúc nào, dùng làm trao đổi, ta đồng ý để các người ở bên nhau, cho đến khi hồn tàn.

Được.

Một câu được vừa dứt, nửa đoá hoa Mạn Đà La đã khắc sâu vào trong linh hồn, đó là dấu ấn khế ước, khế ước cổ xưa nhất, cùng lúc đó, một viên ngọc chứa nửa đoá Mạn Đà La bên trong xuất hiện trên tay Long Ngọc, cậu cầm viên ngọc này và một viên chứa nửa con bướm đen bên trong, bỏ cả vào trong bình thủy tinh, hai viên ngọc trôi nổi trong bình, dây dưa cùng một chỗ.

Hiếu Mục nhận được quang điện báo Tất Thiển gặp chuyện không may thì lập tức lao tới bệnh viện, thấy Tất Thiển vẫn đã được ánh sáng chữa khỏi mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa thả lỏng được bao lâu đã nhảy dựng lên, chỉ vào Patel đang đứng trước cửa phòng bệnh rồi hét to.

“Là anh! Có phải anh hại Thiển ca không!”

“Hừ! Tôi muốn hại anh ta mà lại đưa anh ta đến bệnh viện à? Cơm có thể ăn vậy, nói không thể nói lung tung! ” Patel buông lời phỉ nhổ.

“Anh sẽ có lòng tốt như vậy? ” Hiếu Mục đánh giá Patel từ trên xuống dưới, “Dáng vẻ lưu manh chẳng giống người tốt.”

“Mới nhìn có thể biết ngay sao? Hai chữ người tốt sẽ không viết trên trán đâu! ” Patel trừng lại, thẳng nhóc này không im đi được sao!

“Hai chữ người xấu cũng sẽ không viết trên trán!” Hiểu Mục hừ lạnh một tiếng, nhìn thế nào cũng thấy hằn khả nghi nhất!

“Cậu mới là người xấu! ” Patel nổi cáu, hần luôn giữ đúng khuôn phép của một U dạ điệp, chưa từng làm chuyện gì xấu, để một thẳng nhóc miệng còn hôi sữa nói như vậy! U dạ điệp không phát huy, người cho ta là sâu róm chắc!

Ngay lúc Patel đang chuẩn bị ra tay, Quý Liễn đen mặt đẩy hai cái tên ầm ĩ giữa cửa ra ngoài, “Muốn đánh nhau thì ra ngoài đánh, đừng quấy rầy đến em ấy.” Giọng nói cương quyết không chút gợn sóng khiến người ta cảm thấy hơi lạnh lẽo.

“Công tử, cậu ta bắt nạt tôi! ” Patel tỏ vẻ đáng thương, nhờ công tử nhà mình báo thù giúp vậy.

“Câm miệng.” Quý Liễn lạnh lùng liếc một cái, hần liền ngậm miệng lại ngay, sau đó nhìn về phía Hiểu Mục, rõ ràng tên này cũng tương đối thông minh, ngay cả nói cũng không dám nói, hần hài lòng đóng cửa lại, đi đến bên cạnh Tất Thiển.

Hần muốn chạm tay lên mặt Tất Thiển, nhưng lúc này lại có người không biết điều đẩy cửa vào, hần lập tức nhú mày.

Bước vào là một người đàn ông trung niên, chắc cũng được trăm tuổi, trông có vẻ như là người dày dặn kinh nghiệm, “Khi nào cậu ta tỉnh.” Lời nói không hề có một chút lễ phép nào của đối phương khiến Quý Liễn khó chịu.

Hần không trả lời, Patel đi tới chặn trước mặt đối phương, “Ông là ai?”

“Quân bộ, thượng tá Burson Mercer, nghi ngờ Tất Thiển sử dụng năng lực phi pháp.” Đối phương trả lời, gã ta nói mà cũng không thèm nhìn Patel.

“Hừ!” Patel nhếch mép, “Móng vuốt Mercer gia vươn đủ dài.” Burson thờ ơ liếc cậu một cái, ném cho cậu một ánh mắt khinh thường.

Patel để ly nước xuống, lấy quang điện bắt đầu bấm số, ”A lô? Đại tiểu thư à? Đến đâu rồi? Vậy nhanh chút nha! Mercer gia tìm tới cửa rồi!

“Hừ! Tôi làm sao có thể đẹp yên được! Còn trông cậy vào đại tiểu thư ra tay đâu! Nhanh lên chút nha!” Hiểu Mục vểnh tai nghe lén, dù thế nào cũng cảm thấy bọn Patel là xã hội đen, nhất định phải bảo Thiển ca tránh xa bọn họ một chút! Chính lúc đó trong hành lang truyền đến âm thanh khiến hần choáng váng.

“Giục cái gì mà giục! Đã đến cửa! Cúp!” Giọng nữ trong trẻo vang lên, đừng nói cậu, ngay cả Burson cũng cứng đờ, gã hướng về phía người đang bước vào, đứng nghiêm trang, hành quân lễ.

“Quân thống khỏe!”

“Không khỏe.” Phồn Dạ chẳng thèm để cho gã mặt mũi mà chỉ liếc gã một cái, gã không dám bật lại, vẫn giữ nguyên tư thế chào như cũ, “Móng vuốt Mercer gia các người đủ dài nha! Chuyện của Thương bộ cũng muốn chen vào một chân.” Nàng lạnh lùng nhìn gã, sau đó hướng tầm mắt vào trong phòng bệnh, khi trông thấy Quý Liễn mới nở nụ cười, cất cao tiếng gọi ngọt ngào, “Quý Liễn ca ca!”

“Đại tiểu thư.” Quý Liễn bình tĩnh kêu.

“Quý Liễn ca ca xa lạ quá!” Nàng làm bộ mặt người khi dễ ta, làm cho hần không biết nói gì, khoan hãy nói Phồn Dạ lớn lên không giống Minh hậu, nhưng thật không nói đạo lý này đúng là học đủ mười phần.

“Đừng đùa nữa.” Hần bắt đầu dĩ, “Bảo kê kia đi đi, ta không muốn Thanh Y bị làm phiền.”

“Được.” Nàng trả lời ngay, sau đó trực tiếp nắm cổ áo người kia lôi ra ngoài, thuận tay kéo hai tên nhóc kia ra ngoài nốt, đóng cửa lại, treo tấm bảng cấm làm phiền.

Một lúc lâu sau, Tất Thiển mở mắt, cảm giác tay bị nắm, bàn tay hơi lạnh này rất quen thuộc, nghiêng đầu liền thấy người mình nhớ mong ngày đêm.

“Quý Liễn, là anh sao?” Đây không phải là mơ chứ? Nếu như là mộng thì đừng để ta tỉnh dậy!

“Là anh.” Quý Liễn nâng tay y lên rồi hôn xuống, “Anh tới tìm em.”

Nước mắt của y rơi xuống, ướt cuộc, trở lại rồi!

Ba ngày sau, Tất Thiện xuất viện, tiệm bánh Vui Vẻ đã xây lại xong, trông rộng lớn gấp đôi ban đầu, còn xây thêm cả tầng hai, làm phòng ở của y, tất cả thứ này đều tặng cho y, nói là bồi thường tổn thất ngoài ý muốn, đương nhiên, đây là nói với người ngoài, y cũng biết, đó là bút tích của Minh vương Minh hậu, y sẽ không từ chối, cứ tự nhiên đón nhận.

Y nhìn bát sứ thanh hoa nhỏ trên bệ cửa sổ, chồi non vươn khỏi mặt nước có chút ánh xanh, cười yếu ớt. Y biết ngày đó Quý Liễn chỉ có mười hai giờ, cũng thật lạ, ngay cả khi Quý Liễn là hồn thể y vẫn nhìn thấy, tuy rất mờ nhạt nhưng y lại thấy được, nếu Quý Liễn không có ở đây vậy thì đang ngủ bên trong mộng chi loại, y khẽ mỉm cười, thật ra thế cũng rất tốt.

Y đang nhớ lại tất cả, dĩ nhiên sẽ quý trọng những lúc bây giờ, chỉ cần y và Quý Liễn được ở bên nhau, dù thế nào cũng không sao hết!

Cửa hàng được mở rộng, chắc chắn nhân công không đủ, mình y và Hiểu Mục hết sức bận rộn, bỗng nhiên lại có người đến xung phong nhận việc, nhưng giờ thì, cùng với Hiểu Mục cãi nhau.

“Anh tới đây làm gì?” Hiểu Mục lườm người trước mắt.

“Không phải cửa hàng tuyển người sao, tôi đến nộp đơn. ” Patel vừa ngậm kẹo mút vừa trả lời, hôm nay hắn không mặc bộ đồ đặc biệt kia, mà mặc T-shirt phối hợp với quần soóc bình thường, cũng không còn đeo mấy cái khuyên tai loạn thất bát tao đó nữa, nhìn qua cũng không khác gì một học sinh.

“Anh sao? Tới nộp đơn? ” Hiểu Mục trợn mắt với hắn.

“Cậu hỏi anh ta đi!” Patel chỉ một ngón tay về phía Tất Thiện, đại gia à! Lúc tiểu gia xử lý cửa hàng còn không biết cậu luân hồi ở đâu nữa!

Tất Thiện mỉm cười lắc đầu, thằng nhóc này! “Tiểu Hắc, tới đây hỗ trợ đi.”

“Cái gì! ” Patel nổi cáu, nhảy lên cao ba thước, “Ai là tiểu Hắc! Ai là tiểu Hắc!” Sao người này lại không đổi được cái tật đó cơ chứ!

Cánh cửa mở ra không chút tiếng động, âm thanh khe khẽ truyền đến.

“Hai mươi bánh giòn hương thảo, một ly macchiato nâu đường, mang đi, Tiểu Hắc làm nhanh lên.”

“Không cho phép gọi ta tiểu. . . ” Patel quay đầu nói chưa hết câu đã im bật.

“Cậu tên gì? ” Long Ngọc dựa vào cạnh cửa nhìn hắn.

“Em tên tiểu Hắc.” Mặt Patel nhăn nhó như đưa đám, Minh hậu đắc tội không nổi nha, đắc tội không nổi!

Tất Thiện để Hiểu Mục đóng gói, bản thân lại nằm bò trên quầy nghiêng đầu nhìn Long Ngọc, “Chuông gió lần trước vỡ rồi.” Giọng điệu có vẻ đáng thương.

“Bảo hồ điệp nhà anh làm cho một cái.” Long Ngọc hất cằm về phía cửa sổ.

“Vậy phải đợi tới khi nào! ” Tất Thiện chớp mắt nhìn cậu, “Tặng cho anh một cái nữa được không?”

Long Ngọc nhận lấy gói đồ ăn Hiểu Mục đóng, sau đó dí tay lên trán Tất Thiện, “Chờ lúc tâm trạng tôi tốt đã.” Nói xong liền cầm túi đồ bước ra ngoài.

“Chưa trả tiền a!” Hiểu Mục thấy người cứ bỏ đi như vậy, đang định đuổi theo lại bị Tất Thiện kéo về.

“Sau này đừng thu tiền của cậu ấy.” Trước kia y chưa nhớ lại thì thôi, bây giờ nhớ ra rồi, y còn dám thu tiền Minh hậu sao, nếu như đối phương không cao hứng, chỉ cần oán thán hai câu, cái tên Minh vương thế nô kia không tới đây tàn sát mới lạ! Đến lúc đó cái cửa hàng nhỏ này của y còn có thể mở sao!

Y ngồi trên bệ cửa sổ, dùng đầu ngón tay xoa vòng quanh mép bát sứ thanh hoa.

Quý Liễn, có người bắt nạt lão bà của anh.

Ánh mặt trời chiếu vào trong tiệm, Tất Thiện ngồi ở bệ cửa sổ nhìn cái bát nhỏ ấy, chồi non đâm mình dưới ánh nắng trông thật đáng yêu, Hiểu Mục và Patel vừa làm việc vừa cãi vã, trong tích tắc y cảm thấy mình như trở lại quán nhỏ hai tầng Ngọc Duyên, bất cứ lúc nào cũng sẽ có một bánh bao nhỏ vui vẻ chạy tới.

Thực hạnh phúc biết nhường nào. . .

26. Quyển 1 - Chương 25: Cha Đến Thăm

Vào rất lâu rất lâu rất lâu... (bao lâu thì ta không biết, tóm lại là lâu lắm rồi) về trước.

Minh giới còn chưa xa hoa như sau này, ngược lại rất thanh lịch, tựa như nét tao nhã của Minh hậu Vi Tích, bên bờ sông Nại Hà, một ngàn năm hoa nở, một ngàn năm hoa tàn, thời khắc hoa bỉ ngạn nở là tuyệt đẹp nhất, dường như đợi chờ ngàn năm là để đợi giờ khắc này!

Trong bụi hoa ven bờ, có hai người nắm tay nhau, chậm rãi bước trên con đường dài, họ dựa đầu vào nhau thì thầm bên tai đối phương, đó là một đôi nam nữ (đừng hỏi ta tại sao lại cố ý ghi rõ, các bạn hiểu mà.), nữ tử ôm cái bụng đang nhô lên, có vẻ như chỉ mấy tháng nữa sẽ được làm mẫu thân.

Nàng đưa tay xoa lên bụng, “Khê Uẩn, chàng nói đặt tên con là gì mới được đây?”

Âm Khê Uẩn hôn nhẹ lên má nàng, “Nếu là nhi tử thì gọi Nhã Diệc.”

“Nhã Diệc? Ôn văn nhi nhã, diệc vô bất khả (chỉ người tao nhã, không gì có thể làm khó được), ừ, tên rất hay. ” Vi Tích rất thích cái tên này, “Nếu là nữ nhi thì sao? ” Nàng nghiêng đầu tò mò....

“Nữ nhi sao, gọi Nhã Nghệ được không.” Hắn mặt dày mảy dạn nói.

Sắc mặt nàng tối sầm lại, quay sang lườm hắn, “Có phụ thân nào lại lười như chàng không!”

“Thân ái, nghệ này là tài nghệ, không phải như nàng nghĩ đâu. ” Hắn vội vàng giải thích.

“Hừ!” Nàng cất tiếng cười khẩy, rút tay của mình về, “Thiếp tin chàng mới là lạ! ” Nàng vừa đỡ bụng vừa bước nhanh về phía trước.

“Thân ái, nàng đi chậm thôi! Đừng để ngã! ” Âm Khê Uẩn đuổi theo sau.

Một đường kết giới mở ra, Vi Tích liền chạy vào, Âm Khê Uẩn tặc mao!

“Cãi nhau thì cãi nhau, không cho bỏ nhà đi!”

Mãi đến lúc Vi Tích sắp sinh mới bị tìm ra, nhưng mà!

Tiểu hoàng tử còn chưa đầy tháng, nàng lại bỏ nhà đi, thế là Âm Khê Uẩn ôm nhi tử chạy khắp Lục giới tìm lão bà, sau đó, thoáng chốc nhi tử đã mười ba tuổi, hắn liền quăng cả Minh giới cho nhi tử, còn hắn thì đi tìm lão bà xấu tính, lúc này mới chặn hắn thói quen bỏ nhà ra đi của Vi Tích.

Cho đến khi Minh hậu mới xuất hiện, Minh giới từ thanh lịch trở nên xa hoa, những đoá hoa bên bờ sông Nại Hà bắt đầu úa tàn, không nở được nữa, chẳng biết đã qua mấy ngàn năm, đứng ở nơi đó người sẽ hiểu thế nào mới là vĩnh cửu, bởi vì nó mãi mãi không thay đổi, ở nơi này cơ hồ có cảm giác thời gian đã ngừng trôi.

Ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn cánh hoa, rồi chợt biến mất ở giữa bụi hoa, ngay sau đó, có kẻ vội vàng đuổi theo, chỉ lấy được một đoá hoa bỉ ngạn còn chút hơi ấm mà đối phương để lại, người thì lại không thấy đâu, hắn thở dài bất đắc dĩ, cuối cùng biến mất ở bên bờ sông.

“Đoàng!” một tiếng nổ vỡ vang lên, quang điện của Long Ngọc đã bỏ mình, Long Ngọc im lặng nhìn chiếc quang điện này, đây là cái thứ ba, nó bị ai đó truyền virut, chỉ cần cậu đánh số là quang điện sẽ nổ, cậu đã bảo Tiêu Cảnh đi điều tra xem ai lại ngạo mạn như vậy, dám dùng loại tiểu xiếc này với cậu!

“Lại nữa? ” Âm Nhã Diệc ôm lấy cậu, có chút bất mãn, là kẻ nào? Dám động đến thân ái nhà hắn!

“Vừa lúc, mua cái mới, nghe nói vừa ra sản phẩm mới, cùng đổi đi.” Cậu không đổi thì thôi, nhưng một khi đã đổi là phải chọn đồ tốt nhất, tất nhiên, mua luôn một cặp, dùng đồ đôi với Âm Nhã Diệc, chính là muốn tú ân ái!

“Được.” Thân là thê nô, đương nhiên vợ nói gì cũng đúng.

Tâm động không bằng hành động, ngay ngày hôm đó hai người liền chạy tới trung tâm thương mại, vì đã được nghỉ hè, người ở đây đương nhiên không ít, hơn nữa xuất hiện rất nhiều gương mặt quen, thỉnh thoảng chào hỏi vài câu, hai người thong thả đi tới khu quang điện, khi đến nơi đã thấy rất nhiều người, đều đến vì sản phẩm mới.

Tất nhiên, nhìn nhiều, mua ít, bởi vì lúc sản phẩm này phi thường quý, gấp mười lần loại quang điện phổ thông, ngoại hình rất bắt mắt, phong cách phục cổ, xung quanh viền máy được nạm các loại bảo thạch, hai màu bạch kim và vàng kim, vô cùng sang trọng.

Quang điện có rất nhiều hình dạng, nhiều nhất là kiểu vòng đeo tay, bởi vì thuận tiện, cũng có hình chiếc nhẫn đặc biệt khéo léo, đương nhiên, ngoài nhận cuộc gọi đến thì loại này chẳng làm được gì, nhưng nó rất thích hợp với các tùy tùng trong những gia đình quý tộc, còn có cả kiểu trâm cài, loại này thích hợp với các những nữ cô gái thích làm đẹp, tóm lại là đủ loại, thỏa mãn nhu cầu của mọi người.

Z52, quang điện mới nhất, ngoại hình độc đáo, nhiều chức năng, dùng pha lê S9. 01 tối tân làm phần cứng, sạc pin bằng năng lượng mặt trời, hệ thống phòng vệ cực mạnh, có thể trực tiếp liên kết với quang võng, khi ra ngoài có thể đeo trên tay rất tiện lợi, thiết bị phòng trộm buộc định, tự động phản kích, tiêu diệt hacker ngay từ khi chúng có ý định xâm nhập!

Long Ngọc liếc qua bản giới thiệu văn tắt nghiêng đầu nhìn Âm Nhã Diệc, “Nhã Diệc, anh thấy vàng kim đẹp hơn, hay bạch kim đẹp hơn?”

“Da em trắng, đeo vàng kim là đẹp nhất. ” Âm Nhã Diệc sủng nịnh xoa đầu của cậu, trên chiếc quang điện vàng kim được gắn đá quý có hai màu hồng lam rất sang trọng, vừa vặn xứng với vợ yêu của hắn.

“Àn, vậy còn anh? ” Long Ngọc ngẫm nghĩ, bạch kim hợp với Âm Nhã Diệc hơn vàng kim, nhưng phí thủy phát ra thứ ánh sáng xanh lơ gần bên trên thật khó coi!

“Anh dùng bạch kim là được rồi. ” Âm Nhã Diệc nói không cần thiết.

“Được. ” Long Ngọc chỉ tay, “Hai chiếc, một vàng một trắng, thay đá quý trên bạch kim thành Mặc ngọc.” Cậu vừa nói ra thì tất cả mọi người liền quay sang nhìn, Mặc ngọc nha! Đó là ngọc quý nha!

Nhân viên bán hàng muốn mắng to, đi đâu kiếm Mặc ngọc cho ngài bây giờ! Nhưng mặt vẫn không biến sắc, “Thật xin lỗi, không có Mặc ngọc, ngài có thể đổi loại bảo thạch khác, hoặc tự chuẩn bị vật liệu.” Có thể chọn đá quý gắn vào Z52, nhưng loại ngọc quá quý giá kia thì thương gia chắc là sẽ không chuẩn bị.

Long Ngọc hí mắt nhìn đối phương, tiện tay lấy từ túi áo ra một bọc nhỏ gì đó rồi để lên quầy, mở ra, bên trong có đủ loại Mặc ngọc lớn nhỏ được chạm trổ tinh xảo, nhìn màu sắc cũng biết là hàng cao cấp, lúc này đối phương suýt rớt cằm, Long Ngọc đưa ngón tay thon dài ra chọn, một viên to, bốn viên hơi nhỏ, lại thêm bốn viên rất nhỏ, trên viên lớn nhất có khắc hình đóa hoa bỉ ngạn, tuy phong cách rất đơn giản, nhưng, kết hợp với Mặc ngọc liền toát ra vẻ huyền ảo dị thường, bốn viên nhỏ có khắc đồ đằng bốn hung thú cổ thần thoại (Hồn Độn, Cùng Kỳ, Ác Thú, Thao Thiết), bốn viên nhỏ nhất không khắc gì cả, chỉ là hai bên đỉnh đầu đều nhọn, nếu đính nó lên sẽ khiến người ta cảm thấy giống những ngôi sao, chín viên không hơn không kém, kích thước đồng đều, gắn ở trên vòng bạch kim sẽ vô cùng dễ nhìn, trông cũng rất hợp với Âm Nhã Diệc.

Hai người quét thẻ ánh sáng, thỏa mãn rời đi, mọi người xung quanh còn chưa lấy lại tinh thần, chẳng biết ai thốt lên.

“Chính là con số cao nhất, đẳng cấp đủ cao.”

Đợi đến khi có người muốn xem là ai nói, nhưng lúc quay ra đã chẳng thấy người đâu.

Long Ngọc cầm quang điện đến cửa hàng Châu Bảo Hành của mình để thay bảo thạch gắn phía trên, đổi lại thành hồng ngọc, bạch ngọc, tử ngọc, ở chính giữa bạch ngọc có khắc một con rồng uốn lượn, khắc trên hồng ngọc là lá hoa Mạn Đà La, còn trên tử ngọc thì khắc hoa Mạn Đà La, à Mạn Đà La màu tím nên gọi là Phương la mới phải, một trắng, hai tím, sáu đỏ, tạo thành hình bông hoa nở, trông nó vốn rất tầm thường nhưng khi đeo trên tay cậu lại thật đẹp, vô cùng hợp với cậu.

Bởi vì thương gia chọn đá quý màu lục mới làm cho cậu không thể nhẫn nại, cho nên khi mua mới hung hăng càn quấy như thế, đến nỗi của mình trở về cũng phải đổi giống như vậy.

Hai mắt nhân viên cửa hàng Châu Bảo Hành chợt loé sáng khi thấy chiếc vòng đeo tay kia, thiếu chủ thiết kế thật đẹp! Cái đó mà để lên kệ bán trong cửa hàng thì không biết trị giá bao nhiêu tiền nữa!

Long Ngọc trông thấy đôi mắt phát sáng đến thành như vậy, tất nhiên biết hẳn ta đang nghĩ gì, cậu cầm lấy vòng đeo tay rồi lắc lắc trước mắt hẳn, đeo vào cổ tay mình, kéo Âm Nhã Diệc ra ngoài, bỏ lại nhân viên cửa hàng đang rơi lệ đầy mắt.

Thiếu chủ! Không nên khi dễ người như vậy! (Long Ngọc: đúng là khi dễ người đó!)

Sau khi Long Ngọc đeo quang điện mới lên, nó liền tự động sắp xếp danh sách liên lạc, ngay sau đó lại có cuộc gọi đến, là nữ nhi bảo bối của cậu!

“A lô? Tiểu Dạ nhi?”

“Cha, cuối cùng cha cũng bắt máy!” Lúc sáng nàng có gọi tới, thế mà chưa nói được câu nào đã bị ngắt, thử gọi lại lần nữa nhưng không kết nối được, tuy cha nàng không phải người tầm thường, nhưng nàng vẫn sẽ lo lắng, nếu không phải mấy tên trong quân bộ kia tới rất thường xuyên thì nàng đã sớm bay về!

“Ừ, quang điện có một chút vấn đề, nhớ cha sao?” Long Ngọc vừa nói vừa mỉm cười, tựa vào ngực Âm Nhã Diệc, ở trong mắt mọi người, đây là một đôi mỹ nam ở bên nhau, muốn người khác đừng để ý, đó là chuyện không thể! Nhưng! Với ánh mắt dao găm của Âm Nhã Diệc, cũng đành phải đang làm gì thì tiếp tục làm cái đó.

“Ân, vô cùng nhớ!” Phồn Dạ đuổi thuộc hạ ra khỏi phòng, không biết xấu hổ làm nũng với Long Ngọc, “Cha ơi, con, anh hai và chị dâu về nhà ăn cơm tối, con muốn ăn ngon!”

“Được, cha làm cho con.” Tia sáng tình thương của cha trong Long Ngọc bừng sáng, nụ cười kia vô cùng ôn hòa, làm mờ mắt người đi đường.

Lại hàn huyên thêm mấy câu với con gái mới cúp máy, “Đến siêu thị!” Đẩy đẩy Âm Nhã Diệc ở bên cạnh, nhưng vẫn không thấy người nhúc nhích, “Này! Đi thôi!”

“Em nhớ chúng nó.” Bộ dạng anh đang ghen của hẳn làm Long Ngọc bật cười.

“Anh bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn so đo với trẻ con?”

“Anh mặc kệ!” Hẳn hừ lạnh một tiếng, đang yên đang lành bọn nhỏ về làm gì! Muốn thân ái một chút vì chuẩn bị cho chúng nó à!

“Anh có thể nói lý được không hả?” Long Ngọc nhìn ông xã nhà mình, có cảm giác không biết nói gì. Thân ái, anh đây là muốn thế nào nha!

“Nói chứ.” Âm Nhã Diệc híp mắt nhìn cậu, chỉ vào môi mình, “Hôn anh, vợ yêu bảo gì anh cũng nghe.”

“Đang ở trước mặt mọi người, anh cũng quá...” Long Ngọc lườm hẳn, không biết phải nói gì mới tốt, bản thân cũng không thích bị người khác vậy xem, thế nhưng, có vẻ người này thực sự ăn dấm, thật là, tranh thủ cùng bọn nhỏ tình cảm, anh còn dám giả thói trẻ con sao!

Một đôi mỹ nam ôm hôn nhau trên quảng trường, cách thức hôn kiểu pháp tiêu chuẩn vô cùng nồng nhiệt, khiến người đi đường phải dừng chân ghé mắt, họ trầm trồ khen ngợi không dứt, sau khi hôn xong, ở trước mắt bao người Âm Nhã Diệc đứng vững ôm eo Long Ngọc đi tới bãi đỗ, vừa lên tàu bay hẳn liền cài đặt chế độ tự động lái đường dài, sao đó mới bắt đầu lộ diện mạo cảm thú, lột quần áo, đè giữa!

Long Ngọc bực bội lườm hẳn, tên này bị làm sao vậy! Tự nhiên lại phát tình!

Bị Long Ngọc lườm, Âm Nhã Diệc cảm thấy cái mũi hơi nóng, không được, cần lập tức làm thật!

Tàu bay chậm rì rì bay đến mục tiêu, cảnh xuân bên trong càng thêm nồng...

Nửa giờ sau, cuối cùng tàu bay dừng ở bãi đỗ của siêu thị lớn nhất, tinh thần sảng khoái... Không đúng! Do chưa thỏa mãn dục vọng nên mặt Âm Nhã Diệc vẫn đen kịt, phía sau là vẻ mặt lạnh nhạt của Long Ngọc, thân nhiên liếc hắt một cái, con gái sẽ về nhà, sao có thể để tên này làm cậu đến không dậy nổi được? Vì thế Âm Nhã Diệc căn bản là không làm đủ.

“Có ý kiến?” Long Ngọc nhìn hắt bằng khoeo mắt.

“Làm sao lại có được.” Hình như tên mặt đen như đáy nồi vừa này không phải là hắt, nắm tay vợ yêu nhà mình, bay theo sau là xe dừng đỗ thông minh, dù sao người cũng là của hắt, còn có chuyện không ăn được sao, đợi buổi tối, ăn, thoải mái thưởng thức!

Nếu nói kén ăn thì Long Ngọc thuộc hạng nhất nhì, nhưng nói đến nấu cơm thì cậu cũng nấu vô cùng ngon, tuy chưa không so được với mấy khách sạn lớn, nhưng thức ăn cậu làm có một hương vị rất đặc biệt, hương vị này đến từ chính sự kiên trì của cậu, như bây giờ chẳng hạn...

“Đây là gà công nghiệp, hơn nữa đã để qua sáu giờ, không còn tươi, khi xào nấu sẽ ảnh hưởng đến mùi vị, lại càng không hợp làm canh.” Nhưng lời đánh giá của Long Ngọc khiến mấy khách hàng đang lựa nguyên liệu nấu ăn bên cạnh xấu hổ, có cần phải như vậy không?

“Thân ái nói rất đúng.” Mà tên thê nô nào đó cũng không cảm thấy có gì sai, vợ yêu của hắt nói không sai nha! Âm Nhã Diệc chỉ vào một con khác, “Con này là gà tre.”

“Anh nhìn móng vuốt kia đi, sần sùi lại không nhọn, không phải gà nhà thì canh sẽ không thơm.” Long Ngọc tin chắc rằng nếu muốn nấu một nồi canh ngon, nguyên liệu này rất quan trọng! Cậu bấm vào quang điện, chẳng mấy chốc đầu dây bên kia đã bắt máy, “Tiêu Cảnh, có bận không?”

Tiêu Cảnh ngừng viết, giao đồng giấy tờ có thể chất thành núi cho thuộc hạ đi làm, hắt ngồi thẳng dậy, nói chậm chậm, “Không bận, có chuyện gì xin thiếu chủ cứ việc phân phó.”

“À, chọn giúp tôi một con gà sống, tôi muốn nấu canh, xong rồi chuyển tới nhà là được.” Long Ngọc rất yên tâm khi giao việc này cho hắt, vì cậu biết, chẳng những Tiêu Cảnh sẽ chuyển tới, mà còn chặt ra đàng hoàng và hầm trước, về nhà cậu chỉ cần nêm gia vị là được, nếu nói với tên Hạ Mạc Phàm kia, nhất định tên đó sẽ ném gà sống vào nhà rồi bỏ chạy lấy người, chắc chắn lúc về Long Ngọc sẽ thấy cảnh lông gà bay đầy phòng!

“Vâng.” Tiêu Cảnh cúp máy, thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi, Hạ Mạc Phàm vội xông tới.

“Tiêu Cảnh! Sao cậu có thể làm thế hả! Dám ném toàn bộ công việc cho tôi!”

“Thiếu chủ có việc bảo tôi làm.” Nói xong cũng không thèm nhìn hắt, trực tiếp rời đi, bỏ lại Hạ Mạc Phàm đang tức giận, nhưng cũng không có biện pháp.

Việc quan trọng thế nào cũng không bằng thiếu chủ, cho dù thiếu chủ chỉ là muốn đùa giỡn bọn hắt!

Có thể mua những nguyên liệu nấu ăn khác ở siêu thị, Long Ngọc chọn bảy chọn tám cũng đầy ắp cả một xe, tay trong tay cùng Âm Nhã Diệc tới quầy tính tiền, mỹ nhân lại đi cùng nhau thế kia thì đúng là cảnh đẹp ý vui, có người lôi quang điện ra chụp ảnh, Âm Nhã Diệc thân nhiên liếc một cái, đột nhiên quang điện của đối phương rơi xuống, hỏng mất, làm người ta sợ hết hồn, không dám xằng bậy, trực giác mách bảo là gặp phải dị năng giả.

Tính tiền và đóng gói đồ xong, sử dụng chuyển phát bằng vận tốc ánh sáng do siêu thị cung cấp đưa đến nhà trước, hai người lên tàu bay về nhà, vừa mở cửa bước vào, mùi thơm đã xộc thẳng lên mũi, Long Ngọc thở dài, Tiêu Cảnh vẫn thật nghiêm túc!

Trên bàn có một mẫu giấy nhắn.

“Đã nấu canh, vẫn chưa cho gia vị. PS: ngăn giữa nồi hấp có một tô canh khác, Thiếu chủ nhớ ăn. Tiêu ”

Mở nắp nồi hấp ra, mùi thơm phả vào mặt, Long Ngọc hít hà tận hưởng, Âm Nhã Diệc không khỏi nhũu mày, nhìn về phía tô canh nhỏ một cách bất đắc dĩ.

Canh có màu nâu như nước trà, nắm hương xé sợi màu đen, chân giò hun khói xé sợi màu hồng đậm, còn cái thứ màu trắng kia nhìn qua thì giống thịt gà, song, Âm Nhã Diệc biết đó là thịt rắn, thịt rắn rất bổ và tốt cho cơ thể, nhưng hắn vẫn không thích nổi, thế nhưng Long Ngọc lại ăn ngon lành!

Kỳ thật phải nói, bất kể là nhộng chiên, hay bọ cạp nướng, chỉ cần làm ngon, Long Ngọc đều ăn được, cũng từng vì điều này đã dọa không ít người theo đuổi cậu bỏ chạy, có thể Âm Nhã Diệc cũng không thích, mấy năm nay cậu rất ít ăn, mà thỉnh thoảng Tiêu Cảnh mới làm cho cậu tô canh rắn, Âm Nhã Diệc biết tô canh kia rất tốt cho thân thể của Long Ngọc, hắn cũng không nói gì, tóm lại còn đỡ hơn bọ cạp gì đó, chỉ cần không nói, coi như canh thịt gà cũng được, thịt rắn rất giống thịt gà.

Mang nguyên liệu nấu ăn vào phòng bếp, Âm Nhã Diệc – sát thủ phòng bếp đã bị Long Ngọc đẩy ra, vì để bảo vệ phòng bếp này, cậu chỉ có thể làm như vậy, ba ngục giải quyết tô canh kia, sau đó bắt đầu nấu cơm, lúc này không gian trong nhà đột nhiên biến đổi, một đường kết giới mở ra, một người bước ra.

Mắt đen tóc đen áo khoác đen, mặt không biểu cảm, khi Âm Nhã Diệc trông thấy người này, hắn nhướng mày: “Ông tới đây làm gì?”

27. Quyển 1 - Chương 26: Phiên Ngoại Tiêu Hồ Điệp

Tiệm bánh kem Vui Vẻ.

Ngày cuối tuần, trường học cho nghỉ, vốn tiệm bánh không có nhiều khách nhân nay cũng chỉ đến mấy người lẻ tẻ.

Hiếm khi được nhàn rỗi, Tất Thiển cho Hiểu Mục nghỉ, để hắn và đồng học đi chơi, trẻ em đọc sách quá nhiều lại không giao tiếp với bạn bè cũng sẽ không tốt.

Những đám mây chiều trôi dạt về phía chân trời, ngay cả khoảng không cũng được tô lên một màu sắc ấm áp, chính thiết kế trong tiệm bánh đã mang tới sự bình yên, ở giữa cảnh vật thế này lại càng trở nên ấm áp.

Trong tiệm không có khách, một mình Tất Thiển tựa đầu lên quầy, đôi mắt xinh đẹp nhìn mằm non trước mặt không chớp.

Mộng chi loại giữa bát thanh hoa đã lớn thêm một chút, nhất là mấy ngày nay, nó tăng trưởng với tốc độ chóng mặt mà mắt thường cũng có thể thấy.

Mằm non lớn nhanh thế này khiến Tất Thiển vô cùng cao hứng, hoặc có thể nói y chưa từng vui như vậy, cẩn thận đem nước sương đã được thu thập vô cùng tốt kia vẩy lên mằm xanh non nớt, trong mắt là vầng sáng dịu êm, lúc nhìn nó, tựa như đang ngắm người mình yêu đến tận xương tủy.

“Nhanh đi... Rốt cuộc...” Tiếng thì thào phát ra từ miệng Tất Thiển, trong nụ cười sung sướng ấy chan chứa vài phần hạnh phúc.

Tất Thiển chẳng bao giờ nghĩ tới, sẽ gặp được chàng trai đã bao lần thoáng hiện trong mơ vào thời điểm như thế.

Ngày đó y gặp nạn, lúc tưởng rằng bản thân sắp chết hắn lại hiện ra trước mặt y.

Bóng người che trước y ngăn cách lệ quỷ kia, một thân trường bào ống rộng màu đen, trên mặt vải có thêu cảnh hồ điệp đang bay.

Tất cả mọi thứ đều quen thuộc đến vậy, rồi lại mờ nhạt như thế, rõ ràng đã sớm khắc sâu tận xương tủy, nhưng khi đào mở lại chỉ là huyết nhục mơ hồ, lại không tìm thấy từ có thể hình dung, không thể thoát ra tên của hắn.

Vào lúc đó y nhớ y đã từng kêu tên của hấn, một ngàn lần, một vạn lần.

Quý Liễn.

Quý Liễn.

Chẳng sợ phải gọi tới khi biển cạn đá mòn, đến chết vẫn không thôi.

Thế nhưng toàn bộ thanh âm đều giữ lại ở trong cổ họng, nhìn hấn, dù có làm gì cũng không phát ra được âm thanh nào.

Nhớ rõ cảm giác kinh hoàng lúc chợt tỉnh, gian phòng không một bóng người, quả nhiên... Tất cả cũng chỉ là một giấc mộng thôi sao?

Lần nào cũng giống hết trước kia, lặp đi lặp lại, mong đợi nhiều lần, rồi lại thất vọng.

Tất Thiển cười gượng, đã bao nhiêu năm rồi.

Sống bao nhiêu tuổi, thì có bấy nhiêu năm, thế mà... Vẫn học không được, học không ngoan.

Chỉ là một giấc mộng, nhìn thấy thì đã sao, chẳng qua là mơ một hồi, thức dậy rồi sẽ tan biến, con tim trống rỗng vẫn in nguyên một lỗ thủng.

Trái tim đã sớm vỡ vụn, cứ nhiên vẫn còn hy vọng, đúng là ngu ngốc.

“Kẻ ngốc...” Tất Thiển bật cười, tự mắng mình, nước mắt lại lăn dài trên má.

Y không cam lòng, vì cái gì chỉ là một giấc mộng, không nên như vậy, trong trí nhớ kia nhiệt độ cơ thể thấp hơn mình, trông người ấy lạnh lùng nhưng đôi mắt lại thật ấm áp, nam nhân chạy xuống từ thang gác uốn khúc không hấn là tuyệt sắc nhưng cũng rất đẹp, rõ ràng đến thế, chân thật như vậy.

Thậm chí người ấy đã từng nói với y một câu, lúc nào y cũng nghĩ tới.

Hấn nói, y là thê của hấn.

Thế nhưng, hấn lại vứt bỏ bản thân vì y, đã nói bên nhau đến bạc đầu, đã nói già đi cùng nhau, đã nói ...

Vì sao lại nuốt lời, vì sao để y sống, ngày đó y tình nguyện theo hấn, cùng hồn phi phách tán, hoàn toàn cắt đứt sợi dây hồng trần.

Tại sao hấn bỏ y lại, tại sao chỉ là một giấc mộng, tại sao lại... Để mình y ở trên thế gian mệnh mông này, đợi chờ vô ích.

Khoảnh khắc đó Tất Thiển đã thật sự tuyệt vọng, không gì có thể khiến người ta sụp đổ nhanh hơn bằng việc gặp được rồi lại để mất.

Y nghĩ, có lẽ, cứ chết đi như thế cũng tốt.

Chết tại cõi hư vô lại chân thật này sẽ khiến y không thể nào quên lãng cảnh trong mơ, vĩnh viễn ngủ say giấc nồng.

“Thanh Y.” Thanh âm trong trẻo mà lại lạnh lùng của nam nhân vang lên bên tai.

Gần như một loại phản xạ có điều kiện, Tất Thiển ngồi bật dậy, cơ thể suy yếu của y phải chịu đựng biết bao nỗi giày vò, bỗng cơn choáng đầu khiến y ngã về đằng sau.

Thân thể không ngã xuống giường, mà tựa vào một cái ôm ấp không hề có độ ấm nhưng lại làm cho y an tâm.

Giương mắt nhìn, đối diện là đôi con ngươi màu ngân hôi ấy.

Tất Thiển ngơ ngác nhìn người phía trên, nước mắt từ khoé mi rơi xuống hai bên tóc mai, y lại thấy hấn, chẳng lẽ đang nằm mơ sao, vậy thì đừng tỉnh nữa có được không?

Quý Liễn dùng chính bản thân mình mới tu luyện một lần nữa để đỡ Tất Thiển, tuy không có nhiều năng lượng lắm nhưng cũng đủ tạo được một kết giới vững chắc, dù hấn không ở đây thì vẫn có thể bảo vệ y.

Lúc trở về phát hiện y đã tỉnh, tình trạng lại không ổn lắm, dáng vẻ như không còn sức sống, khiến linh hồn đã tỉnh lặng ngàn năm của hắn lại một lần nữa nổi sóng.

Thì ra, thật sự chỉ có người này, mới có thể khiến hắn sống giống một con người.

“Đừng khóc. ” Đầu ngón tay lạnh như băng cẩn thận lau những giọt lệ trên má, nhưng càng lau lại tuôn rơi càng nhiều.

Xúc cảm lạnh như băng thế này thật không thoải mái, nhưng Tất Thiển lại cảm thấy một niềm hạnh phúc chưa từng có, tất cả chuyện này đều không phải là mơ, hắn đã thật sự trở lại!

“Quý Liễn... ” Tất Thiển nghẹn ngào, trở tay ôm lấy người bên cạnh thật chặt, mặt chôn ở trong ngực hắn, hệt như lúc ban đầu, lần đầu tiên y gọi tên hắn, lần đầu tiên làm nũng với hắn, lần đầu tiên chua xót vì yêu thương một người.

“Đừng sợ, sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa. ” Quý Liễn tưởng y sợ, dịu dàng vỗ vào lưng y, dùng cách thức vụng về của nhiều năm trước an ủi người trong lòng.

Hắn còn chưa sống lại và chưa có được cơ thể thuộc về mình, thế nhưng sao trái tim lại đau đến thế.

Tất Thiển không hề khóc, chỉ lặng lẽ ôm hắn, rốt cuộc trái tim đang quặn thắt cũng dịu xuống, rồi y ngủ thiếp đi ở trong lòng hắn.

“Đinh linh.” Long Ngọc lại treo chuông gió lên trước cửa, tuy không có gió nhưng nó vẫn tự lung lay, sau đó phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Tất Thiển đang chìm đắm trong ký ức chợt ngẩng đầu nhìn sang, cửa hàng mở nhặt trong ánh hoàng hôn, Quý Liễn một thân áo bào màu đen bước đi không tiếng động về phía y.

Từng tia nắng xuyên qua người hắn, giống như toàn thân đều phát ra vàng sáng màu quất êm dịu, ngay cả khuôn mặt vì thiếu hụt linh lực mà trở nên tái nhợt cũng dễ nhìn hơn vài phần.

“Tới đây, hôm nay không có ai cả, có thể về sớm một chút. ” Tất Thiển mỉm cười chào hỏi hắn, Quý Liễn đã nhanh chóng đến bên cạnh y

“Người xem, hạt giống lớn lên rất nhanh, Long Ngọc không gạt người, thật sự thực hiện được nguyện vọng.” Tất Thiển cẩn thận để bát sứ thanh hoa lên bệ cửa sổ, buổi tối có thể hấp thụ tinh hoa của ánh trăng.

“Anh muốn ăn gì, tối em mua chút đồ rồi làm cho anh, tay nghề của em cũng tốt lắm.”

Quý Liễn im lặng nhìn Tất Thiển thu dọn, hắn khẽ nói: “Cái gì cũng được, em làm gì anh cũng ăn.”

“Nói bừa chứ gì, anh cứ coi đi. ” Tất Thiển thốt lên, bỗng y vô thức siết chặt khăn lau trong tay, nụ cười trên môi bỗng chốc cứng ngắc. “Chờ em một chút, chúng ta sẽ đi ngay.”

Vừa nói xong, ly nước trên tay y cũng run lên theo, sau đó cái ly liền rơi xuống.

Quý Liễn đứng bên cạnh vươn tay muốn đỡ theo phản xạ, cái ly kia lại xuyên qua ngón tay hắn, đúng là vẫn rơi xuống, nước trà lã thấm ướt đầy tay Tất Thiển.

Tất Thiển nhìn nước trà trên tay mình, những cảm xúc vẫn luôn giấu bấy lâu bỗng nhiên không thể chịu nổi, nước mắt trong mắt vẫn là rơi ra.

Nước trà không nóng một chút nào, cũng không bị bỏng.

Nhưng trái tim y lại đau quá.

“Thật xin lỗi. ” Quý Liễn thấy y khóc, kích động giải thích, hắn muốn đến ôm y, nhưng vẫn xuyên qua cơ thể y như cũ.

Hắn ngơ ngác nhìn thoáng qua hai bàn tay mình, trong đôi mắt màu ngân hôi hiện rõ nỗi thống khổ.

“Không cần xin lỗi em.” Tất Thiển lắc đầu, ngày đó lúc y tỉnh lại liền thấy Quý Liễn biến thành dáng vẻ hệt như bây giờ, y có thể thấy, nhưng không chạm vào được. Sau khi thuốc mà Minh hậu cho hết tác dụng, hắn chỉ là một linh hồn, vẫn là một linh hồn không toàn vẹn!

“Quý Liễn, ôm em một cái, ôm em một cái có được không.” Tất Thiển vươn cánh tay, trong đôi mắt rừng rưng đầy khẩn cầu.

Người y yêu nhất, gần trong gang tấc, nhưng ngay cả ôm cũng không thể.

“Được.” Quý Liễn đưa tay, nhẹ nhàng, một đôi tay trong suốt ôm vòng quanh eo y.

Tất Thiển hơi nghiêng đầu, giống như thật sự tựa vào ngực hắn, vẻ tươi cười hiện lên giữa gương mặt đầy nước mắt.

“Quý Liễn, nhanh trở về, đừng để em đợi lâu.”

Em thật sự, rất nhớ, rất nhớ anh.

Không một ai biết, mỗi một lần chuyển kiếp, không giây phút nào là không nhớ anh, sợ khi tỉnh lại sẽ chỉ là một giấc mộng.

Ở rất xa, có hai bóng người ôm nhau trước cửa sổ thủy tinh, nhìn qua chỉ thấy một mình Tất Thiển đang nghiêng người đứng tại chỗ.

Quý liễn dịu dàng nhìn người dựa vào lồng ngực trống rỗng của mình, bỗng đáy lòng hắn êm dịu biết bao.

Thanh Y, thật xin lỗi, để một mình em ở lại nhiều năm như thế.

Nếu như tất cả có thể quay lại, anh vẫn không hối hận vì quyết định lấy anh đổi em lúc trước.

Còn sống. Mới có cơ hội, chờ anh lại yêu em một lần nữa.

28. Quyển 1 - Chương 27: Bỏ Nhà Đi

Nam tử thản nhiên liếc Âm Nhã Diệc một cái, tự nhiên ngồi xuống, ngón tay gõ gõ bàn trà “Như thế nào? Ta không thể tới sao? Tiểu Tang trà.” Hắn ngay cả ánh mắt cũng không nâng.

Long Ngọc tựa vào cửa phòng bếp nhìn ra bên ngoài, nam tử thấy cậu thật lâu vẫn không nhúc nhích, ánh mắt nhìn về phía cậu: “Mấy năm nay, càng ngày càng không quy củ gì cả.”

“Muốn uống trà thì tự mình pha, cũng không phải không biết.” Âm Nhã Diệc cũng liếc nam nhân một cái “Làm sao đến bây giờ mà ông vẫn còn nhận không rõ người. Tiểu Tang đi vắng, kia là vợ của tôi.”

“Cũng không quan trọng, nhớ làm gì.” Trong tay nam nhân trống rỗng xuất hiện một ly trà, chậm chậm uống “Người thành thân lúc nào, ta làm sao lại không biết?”

“Trừ bỏ mẹ tôi, ông còn biết cái gì.” Lời nói của Âm Nhã Diệc không có phần nộ, chỉ có chút bất đắc dĩ.

“Còn có chuyện gì quan trọng hơn Vi Tích sao?” âm thanh nam nhân bình thản rồi lại giống như có thêm thứ gì.

“Như vậy, ông không cùng mẹ tôi, lại tới đây tìm tôi làm gì?” Âm Nhã Diệc cũng hai tay vòng ngực xem nam nhân.

“Nàng bỏ nhà đi.” Nam nhân thở dài.

“Ông lại làm gì đó sao?” Giống như là đã quen với việc mẹ mình bỏ nhà ra đi, Âm Nhã Diệc rất là bình tĩnh.

“Ta cái gì cũng không nói.” Nam nhân lườm hắn một cái.

“Không tin.” Gọn gàng linh hoạt đến nỗi làm đầu đối phương nổi gân xanh.

Long Ngọc nhìn bọn hắn người một lời ta một câu, nói đến không quan tâm gì cả có chút kích động.

“Nhã Diệc, vị này là ai?” Thanh âm bình tĩnh lộ ra vài phần âm hàn.

Âm Nhã Diệc cảm thấy run lên, thanh âm của vợ yêu sao lại không đúng lắm. Chẳng lẽ có chuyện gì!

Nhưng mà, hần còn chưa kịp giải thích, một người hung hăng mà vào.

“Âm Khê Uẩn! Người đã làm gì chị của ta!”

Hồi Mâu vừa đến mặt của Long Ngọc liền trầm xuống, mắt dao găm nhằm nhằng Âm Nhã Diệc, Long Ngọc với Hồi Mâu không hợp nhau, nhìn bằng mắt là có thể thấy được.

Âm Khê Uẩn nghe cậu em vợ rống, chỉ nhần mặt, cái gì cũng không nói.

“Cậu công (em trai của bà ngoại) tới cũng nhanh thật.” Âm Tư Thần ôm vợ yêu vào cửa, chỉ nói một câu như vậy liền hứng chịu một ánh mắt sắc bén của phụ thân, ôm chặt lão bà lui cổ, tự động đứng bên tường.

“Đi? Đây chính là cậu công nha!” Con người của Phồn Dạ quay tích một vòng, vỗ tay tỉnh ngộ “Thật là giống phụ thân, nếu không nói, con còn tưởng là ông nội đâu, cha, thật sự không phải sao? Nếu không phụ thân sao lại...” Ý của tiểu nha đầu là, cậu công này không phải cùng bà ngoại kia của con có một chân đi. Âm Nhã Diệc cũng đau đầu, nói cái gì nha!

“Ta làm sao biết.” Long Ngọc lãnh đạm nói, mang tư thế của gia chủ “Mặc kệ là các người tìm lão bà hay là tìm lão tử, người không có ở đây, tự động đi cho.” Cậu không thích những gia hỏa không mời mà đến, vô luận thân phận của người đó có cao đến mức nào đi chăng nữa.

“Tiểu Trân, cháu chính là tiểu bối lại có thể nói chuyện với trưởng bối như thế sao?” Hồi Mâu lại bị cậu liếc một cái, Tiểu Trân này càng ngày càng hung hăng càn quấy! Ngay cả hộp trà cũng không cho liền đuổi người!

“Có trưởng bối như người sao? Cứ xông vào như vậy, người cảm thấy thích hợp sao?” Long Ngọc đưa tay ôm cục thịt trong lòng Âm Tư Thần ôm vào ngực, ôm giống như ôm em bé. Âm Tư Thần muốn ôm lại thì lại bị phụ thân trừng, không dám động. Phụ thân nha! Ngài sao lại thê nô như vậy! Trà lão bà của con đây!

“Tiểu Trân cháu đang nói cái gì vậy!” Hồi Mâu lại nghe ra hàm ý khác.

“Tiếng người.” Long Ngọc quả nhiên không để cho hần một chút mặt mũi nào, thuận tiện cầm cái móng heo nhét vào trong miệng của cục thịt nhỏ đang vụn vụn trong lòng, vật nhỏ liền ngoan ngoãn. Âm Tư Thần muốn khóc, không lương tâm! Gia hỏa cần thức ăn không cần chồng!

“A! Con nhớ rồi! Cậu công trước khi không phải là rất thân với phụ thân sao!” Một câu của Phồn Dạ làm cho Âm Khê Uẩn lạnh lùng nhìn, ý tứ chính là nhi tử của ta mà người cũng dám có chủ ý?

Hồi Mâu trừng Phồn Dạ một cái, tiểu nha đầu này lại chạy lại núp sau lưng Long Ngọc, ý tứ chính là, cháu không sai.

Cho nên nói, Phồn Dạ rất là kéo thù hận nha.

“Nợ Phượng Giác thì mau mau trả cho người ta, đừng có khát mãi như thế.” Long Ngọc ôm Đoàn nhi kéo tay nữ nhi vào phòng bếp, đá Âm Tư Thần đang có ý định đi vào ra, lại đưa cho Đoàn nhi một cái móng heo, tiểu tử kia ngoan ngoãn gặm tiếp, toàn tâm toàn ý đem tên gia hỏa đang bám bên ngoài cửa vút lên chín tầng mây.

Em là tên không lương tâm! Anh còn không quan trọng bằng một cái móng heo sao!

Hồi Mâu sững sốt ba giây đồng hồ mới kịp phản ứng, Long Ngọc là đang nói hần “Cháu đối tốt với hần lắm.” Hần cười nói, kéo thù hận cho Long Ngọc.

Long Ngọc đem nắm đồ vào trong canh gà, cũng không quay đầu lại “Bởi vì chúng tôi rất giống, theo nghĩa nào đó chúng tôi là ‘Đồng loại’” Cũng từng cô đơn tuyệt vọng.

Hồi Mâu bị lời của cậu làm cho ghen hờn, nửa ngày mới học ra ba chữ “Cậu đói bụng.”

“Dưới lầu có tiệm cơm.” Long Ngọc không cho hần mặt mũi.

“Tiểu, Trân!” Hồi Mâu cắn răng, mấy năm nay Tiểu Trân thật sự càng ngày càng quá mức! Trước kia hần đến còn cho hần hộp trà, đưa chén cơm, hiện tại trực tiếp đuổi người.

“Thuận tay mang anh rể của cậu đi đi.” Long Ngọc hất cằm “Thiếu chủ ta đây không lưu người lạ.”

“Đó là cha chồng của cháu! Không phải là người lạ!” Mấy năm nay tính khí của Hồi Mâu cũng tăng trưởng, trực tiếp hét lên với cậu.

“Ai nói?” Cậu nhếch mi một cái, mọi người mới phát hiện bây giờ vẫn còn chưa chính thức giới thiệu, cậu không nhận ra cũng đúng.

“Ây...thân ái, đây là cha của anh...” Âm Nhã Diệc mở miệng nói.

“Anh chưa từng nói đến.” Long Ngọc lạnh nhạt nhìn hắn, nếu như không phải người này hôm nay tới cửa, cậu còn tưởng rằng cha mẹ của Âm Nhã Diệc đã mất sớm đâu.

Âm Nhã Diệc rút cổ, hai người kia đã lâu không về nhà, hắn đều suýt nữa quên mất họ, không trách hắn không đề cập đến nhà!

Hồi Mâu đột nhiên hiểu rõ ra, dăm dăm Âm Khê Uẩn “Con dâu nhà anh đang muốn đòi tiền lì xì đâu! Nhanh phát lì xì!”

“Con dâu nào?” Hắn hơi nhướn mày, chưa kịp suy nghĩ đã nói ra “Ta không thừa nhận.” Hắn vừa nói Hồi Mâu lại đỡ trán, mặt Âm Nhã Diệc đen sì, trên môi Long Ngọc câu ra một nụ cười nhạt.

Quả nhiên...

Minh vương trước bị con bắt hiếu của mình ném ra ngoài, Âm Nhã Diệc truyền âm cho Sơ Lâu Nguyệt, nói Hồi Hâu lại ở bên ngoài loạn ‘quyền rũ’ người, Hồi Mâu bị vác đi.

“Xú Nhã Diệc! Người cái tên không lương tâm! Ta tổn công thương người rồi!” Dư âm câu nói phẫn nộ của Hồi Mâu còn vang vọng trong nhà, thế nhưng, người đã không ở.

Âm Khê Uẩn đứng ở ngoài cửa một phút, lại đẩy cửa đi vào “Người thật sự không biết...” Nói được nửa câu, ngay người nhìn trong phòng.

Trên bàn ăn đã dọn xong thức ăn, cũng không phải món tin xảo gì, thế nhưng hương khí trong phòng bay ra kể ra vị ngon lành của nó, sáu chiếc bát đĩa dĩ nhiên dọn xong.

“Ăn cơm trước đi.” Long Ngọc bưng canh lên mở miệng, giương mắt nhìn hắn, lại vỗ Âm Nhã Diệc một chút, chỉ về phía hắn, đem mình kéo lại đây, ẩn vào ghế ngồi, cho một bát cơm trắng liền mặc kệ hắn.

Cá kho, miến xào, Lạp xưởng xào, rau xanh, cà rốt khoai tây thái sợi, hải sản ủ đậu, móng heo kho, thịt hầm, canh thịt gà, một bàn món ăn, những món ăn nhà rất phổ thông.

“Đoàn nhi, há mồm! Đừng có chỉ gặm móng heo! Không có người tranh với con!” Long Ngọc gấp khoai tây cà rốt thái sợi đưa đến bên cái mép đầy mỡ do ăn móng heo của Đoàn, tiểu tử không tình nguyện há mồm, nhanh chóng nuốt vào, sau đó tiếp tục gặm móng heo.

“Anh, anh bỏ đói chị dâu em hay sao thế? Tại sao mỗi lần thấy đều là bộ dạng tám trăm năm không được ăn cơm thế kia?” Phồn Dạ ôm bát canh gà uống ngon lành.

“Tiểu Dạ ăn thịt, chỉ ăn canh con no được sao?” Long Ngọc gấp một miếng thịt cho nàng.

“Nàng vẫn như vậy, em không phải không biết.” Âm Tư Thần liếc em gái của mình một chút, toàn tâm toàn ý gấp thịt cho vợ yêu của mình, đưa lại bị Long Ngọc hất ra “Cha.”

“Con không sợ vợ no sao!” Long Ngọc lườm hắn một cái, ăn miếng thịt mà Âm Nhã Diệc đưa đến bên mép, sau đó lại quả trách nữ nhi, Âm Nhã Diệc lại tiếp tục cho cậu một miếng cá, cá nhà nuôi.

“Đẹp đẹp, thùng nhỏ háo bấy! (cha, làm ăn ngon!)” Đoàn miệng đầy đồ ăn nói, biểu đạt sự yêu thích của mình với món ăn cha làm.

“Cha, lần trước ở trong yến hội của quân bộ, con thấy rất nhiều món ăn dễ nhìn, thế nhưng bà cố lại nói không thể ăn, tại sao vậy?” Tiểu nha đầu uống xong canh lại ra tay với hải sản ủ đậu, giống hệt cha nàng, kiêng ăn.

“Được gọi là xem đồ ăn, không phải là để ăn, mà là dùng để xem, nhớ kỹ ở trong yến hội, nhìn qua càng đẹp, càng không thể ăn, mùi vị rất kém.” Long Ngọc uống ngụm canh nói.

“Dạ! Vậy món ăn mà anh làm nhất định không phải là xem món ăn! Anh ý làm căn bản không có cách nào xem cả!” Nàng không lưu tình đã kích anh trai của mình.

“Dù sao cũng tốt hơn em làm.” Âm Tư Thần phản kích.

“Hừ! Không làm thì sao! Chỉ ít sẽ không làm thành ‘cực hình’ như thế.” Nàng khê kêu một tiếng, Âm Nhã Diệc đen mặt, hẳn đã từng nấu một nồi cơm lại bị nữ nhi hời, phụ vương mới phát minh cực hình mới sao? Mất mặt quá độ ném đi rồi!

“Đó là vợ yêu của ta làm ngon! Có bản lĩnh các con tìm một người đi!” Âm Nhã Diệc liếc bọn họ một chút, sau đó tiếp tục gấp thức ăn cho vợ yêu, bộ dạng kia làm mắt của hai anh em quất thẳng tới, phụ thân ngài không biết ngại sao!

“Được rồi! Ăn cơm!” Long Ngọc đánh gãy hai anh em đấu võ mồm, cũng ra tay giải vây cho Âm Nhã Diệc.

Một bữa cơm vô cùng náo nhiệt, cuối cùng trên bàn ngay cả một cọng rau cũng không lưu lại, Đoàn ăn đến nỗi bụng phồng lên, vừa uống trà tiêu cơm, vừa để cho Âm Tư Thần xoa bụng, Long Ngọc uống trà con gái pha cho cùng tiểu nha đầu nói chuyện, Âm Nhã Diệc ở trong nhà bếp rửa bát.

“Xem ra, con sống không tồi.” Âm Khê Uẩn tựa trên tường nhà bếp nhìn người đang cẩn thận rửa bát kia, con trai của hắn.

“Đương nhiên.” Hấn rửa xong bát, lấy khăn lau khô rồi cất kỹ “Ông đã nói, lão bà là dùng để đau, hưởng chi, lão bà tôi thương tôi.”

“Hấn là Tu la.” Không phải câu hỏi, là khẳng định.

“Nếu không thì một trai một gái kia có bằng cách nào.” Hấn lườm một cái, giống như đối phương hỏi một vấn đề rất ngu.

“Tu la hay thay đổi.” Âm Khê Uẩn lạnh nhạt, chỉ là trần thuật sự thật không có ý nào khác.

“Linh tộc đa nghi.” Âm Nhã Diệc liếc hắn một cái, cũng chỉ là trần thuật sự thật.

Mẫu thân của hắn là linh tộc, có đa nghi hay không, chỉ có phụ thân của hắn biết, Long Ngọc là Tu la, hay thay đổi hay không, cũng chỉ có tự hắn biết, người khác không cần biết.

Thu thập xong chén đĩa, Âm Nhã Diệc lau khô tay, đứng đắn hỏi Âm Khê Uẩn “Lần này ông lại làm cái gì?”

Hấn bất mãn nhĩ tử dùng từ ‘lại’ này, nhưng cũng là sự thực, thở dài “Ta cái gì cũng không làm, Vi Tích nói nhớ người.”

“Ừm.” Âm Nhã Diệc vạch trần “Có lẽ ông không cho mẹ đến, mẹ liền rời nhà trốn đi” hẳn hiểu rất rõ cha mẹ của hắn, muốn làm cái gì là làm cái đấy “Lúc trước tôi kết hôn, có phải mẹ cũng muốn đến nhưng ông không cho đúng không?”

“...” Âm Khê Uẩn không lên tiếng. Bọn họ dự định đến, nhưng bởi vì làm chuyện đó, vì thế nên bỏ qua.

“Quên đi.” Hấn bắt đắc dĩ thở dài, truyền âm cho Tiểu Tang “Tang, tìm mẹ của ta, đúng, đúng, đúng, bà ý lại bỏ nhà đi, ăn, tìm được thì đưa đến nhà ta đi, không sai, ông ý ở đây, ăn, được, ta chờ.”

Vẫn vẹn nửa giờ sau, Tiểu Tang liền đem tiền Minh hậu đại nhân tới.

Nữ tử tao nhã tự nhiên ngồi xuống, Âm Khê Uẩn chưa kịp vỗ tới liền sững sốt, không biết làm sao, hắn cảm thấy lão bà nhà hắn cùng lão bà nhà con trai sao lại có khí tràng giống nhau đến vậy. Nhưng là! Hai người này giới tính không giống, sở thích không giống thì lại sao lại giống khí thế được chứ?

Hai người ‘vợ’ trong phòng đều mặc đồ trắng, nhưng biểu lộ ra lại không giống. Vi Tích là một thân áo dài mềm nhẹ thuần trắng, có vẻ tinh khiết thanh lịch, mà Long Ngọc lại là một thân tơ lụa màu trắng xanh, hoa văn đan xem, hoa lệ xa mỹ, làm cho cả người trở nên yêu mị dị thường. Cùng là bưng chén trà, chén

trà trắng của Vi Tích bằng sứ gọn gàng nhanh chóng, chén trà bạch ngọc của Long Ngọc óng ánh long lanh. Nhưng là! Cái khí tràng ngạo kiều kia sao lại giống nhau như thế!

Đoàn nhu còn đang xoa bụng, vẫn còn đang suy nghĩ buổi tối ăn gì, nghiêng đầu nhìn Vi Tích, ân, xinh đẹp.

Tiểu Tang thở dài nhìn phòng, ba vị Minh hậu quá khứ, hiện tại, tương lai, hẳn vốn cảm thấy Vi Tích liền đủ không khiến cho người ta bớt lo, Long Ngọc lại càng không khiến người ta bớt lo, còn Đoàn nhi vốn không tỉnh bao giờ! Lúc này hẳn rất muốn từ chức đi đầu thai, hẳn thà rằng làm người cũng không muốn phục vụ ba vị Minh hậu này!

Muốn nói tới ba vị, bất kể là tính cách, yêu thích, tính khí đều rất khác biệt rất xa, thế nhưng! Bọn họ đều có một đam mê giống nhau, đó chính là, bỏ, nhà, ra, đi!

Vi Tích bỏ nhà ra đi vì tể nhạt, Long Ngọc đó là bị các trưởng lão bức ra, thế nhưng Đoàn người là muốn nháo thế nào? Vừa bỏ nhà đi liền đến chỗ Long Ngọc, làm cho Âm Nhã Diệc không ít lần trừng trị con ruột của mình (Đoàn: bị thịt cha làm quyền rũ.”

“Con dâu?” Ánh mắt của Vi Tích rơi vào trên người Đoàn, có chút kinh ngạc.

“Đó là cháu dâu của ngài.” Tiểu Tang kéo khoe miệng.

“Hô, ta vốn cảm thấy không phải mà.” Nàng thở phào nhẹ nhõm, tựa hồ không muốn nghĩ vì cái gì ngay cả cháu dâu liền có, ánh mắt chuyển qua người Phồn Dạ “Con dâu?”

“Đó là cháu gái của ngài.” Tiểu Tang tiếp tục kéo khoe miệng.

“Vậy con dâu của ta đâu!” Nàng vừa nói, Âm Nhã Diệc nhất thời liền rõ ràng, mẫu thân đại nhân nhà hẳn không phải đến nhìn hẳn! Rõ ràng là xem lão bà hẳn!

“Vị kia.” Tiểu Tang cung kính chỉ về Long Ngọc, Vi Tích đánh giá qua lại từ trên xuống dưới.

“Tiểu Tang sao ngươi lại gạt ta! Không phải ngươi nói con dâu của ta là mỹ nhân đệ nhất Tu la giới sao! Hẳn không chỉ là nam! Vẫn là nửa người!” Vi Tích không khách sáo, làm cho Long Ngọc hơi đổi sắc.

Nửa người nửa Tu la, đối với nhân loại cậu là nửa Tu la, đối với Tu la cậu là nửa người, bên nào đều không chứa chấp.

“Con trai của bà là nửa Minh tộc nửa Linh tộc, không phải vẫn là số một Lục giới như thường hay sao?” Long Ngọc lạnh nhạt tựa ở trên ghế thái sư, “Em trai của bà cũng là nam nhân, không phải cũng được gọi là Linh giới đệ nhất mỹ nhân hay sao? Nam nhân thì làm sao? Nửa người nửa Tu la thì làm sao?” Những năm nay cậu bị Âm Nhã Diệc nuôi, không bao giờ chịu thiệt!

“Ồ! Tiểu tử miệng rất độc! Nhà kia, ta tốt hơn nên đến nhà hỏi ông thông gia bà thông gia dạy như thế nào.” Cầm Vi Tích khê hất.

“Mẹ ta năm đó là chiến thần của Tu la giới, chết nhiều năm rồi.” Long Ngọc nói thẳng “Lão già là Long Tĩnh, cũng chết sớm, từ trên xuống dưới nhà họ Long đều bị tôi giết gần hết rồi, bà muốn gặp hai người này đều không có, nếu dùng thân phận tiểu bối thì có thể bá kiến tổ mẫu của tôi, gia chủ gia tộc Johnson.”

“...” Vi Tích có chút không nói gì, lão phu nhân nhà Johnson, xem như ngang hàng với nàng, lúc này lại ngược lại, nhi tử cưới cháu nhà người ta, chính là nàng thấp hơn một lứa so với người ta!

Tiểu tử thú!

Hết chương 27.

29. Quyển 1 - Chương 28: Mọi Chuyện Như Ý

Cha mẹ của Âm Nhã Diệc ở lại nơi này đã một tháng, hai người cứ ba ngày một trận ầm ĩ nhỏ, năm ngày một trận cãi vã lớn, dĩ nhiên, là Vi Tích thả hơi lạnh, Âm Khê Uẩn dễ dàng, thỉnh thoảng hắn còn bị đập từ trên giường xuống, động một tý là làm gián đoạn hai phu phụ đang thân mật, càng đáng trách là bởi vì Vi Tích ở đây, lúc rảnh rỗi Hồi Mâu thường tới một chuyến, Long Ngọc không ít lần ẩu đả với hắn, đấu võ mồm, thả Phượng Giác (?), có thể nói nhà họ Âm hết sức náo nhiệt.

“Còn hai ngày nữa là khai giảng.” Long Ngọc nhìn lịch với vẻ bất đắc dĩ, vốn định đi du lịch với Âm Nhã Diệc, kết quả, bị mấy tên kia phá hoại.

“Đúng nha, sắp khai giảng.” Âm Nhã Diệc cảm thấy đến trường vẫn tốt hơn, được ở bên vợ yêu mỗi ngày, cùng lắm thì không về nhà.

“Mai bọn họ đi?” Long Ngọc liếc mắt nhìn hắn, bởi vì hai vợ chồng kia cho đến bây giờ đều chưa cho tiền lì xì đổi giọng xưng hô, tất nhiên Long Ngọc cũng sẽ không vội vàng gọi người.

“Ừm.” Có thể muốn đi rồi! Một tháng nay hắn cũng bị dằn vặt không ít.

“Em định đến cửa hàng, anh đi không?” Long Ngọc ngắm nghía ngọc Như Ý lớn cỡ bàn tay trong hộp, đỉnh ngọc có khắc hoạ tiết hoa sen, phần còn lại thì chạm hoa văn tường vân, trên chuôi ngọc khắc một cặp hồng tịm để, hàm nghĩa là mọi chuyện được như ý.

Đây là thứ cậu điêu khắc được trong tháng này, lúc buồn chán cậu rất thích khắc ngọc, cậu làm rất tốt, cũng chả phải là thành tài do thầy, ngược lại cậu không có thầy dạy, trong những ngày cậu bị nhốt ở Ngọc trang, Long gia không để cậu thiếu ăn thiếu mặc, chỉ là, chẳng ai nói chuyện với cậu, giống như cô lập cậu vậy.

Ngọc trang buôn bán ngọc thạch nên có rất nhiều vật liệu đầu thừa đuôi thẹo, ngay cả ao tắm cũng được lát ngọc thạch, không chơi cùng cậu, cậu liền tự chơi với mình, một đồng vật liệu thừa, một chiếc dao khắc, cậu có thể ngồi nguyên ngày, không đi đâu hết, chậm rãi từ khắc linh tinh đến tinh xảo, có lẽ Long Ngọc có thiên phú cao, có lẽ là có duyên với ngọc, ngọc cậu khắc đều mang chút linh tính, năm đó trong lúc vô tình truyền đi ngọc khắc từ Ngọc trang được ưa thích vô cùng, nhưng chưa ai từng nghĩ loại ngọc khắc tinh xảo kia lại sinh ra từ bàn tay của một vị thiếu chủ như cậu, khi ấy đã rất lâu rồi cậu không nói chuyện, gần như sắp quên mất làm thế nào để nói, thì bỗng nhiên Hạ Mạc Phàm lén vào sân viện của cậu, thích nói chuyện với cậu, hắn cứ nói suốt ngày, nhờ vậy mới khiến Long Ngọc không trở thành “Người câm”.

Mà câu Long Ngọc nói nhiều nhất là, câm miệng!

Ở trong hoàn cảnh như vậy, tính khí của Long Ngọc càng ngày càng táo bạo dễ tức giận, càng thêm hỉ nộ bất thường, ánh mắt sắc bén càng ngày càng đáng sợ, Hạ Mạc Phàm bị cậu ức hiếp giày xéo đủ kiểu, dường như đã thành thói quen, nếu ngày nào đó Long Ngọc đối xử tốt với hắn, ngược lại hắn sẽ không quen.

Bây giờ Long Ngọc nhớ lại quãng ngày ấy, cậu còn muốn cảm ơn Hạ Mạc Phàm, nếu không có người này làm bạn, biết đâu chính cậu đã điên trước rồi, thứ có thể bức điên con người không phải thù hận, mà là cô độc.

Ngọc Vô Hà (ngọc không tỳ vết), tên thương hiệu trang sức của Khuynh Ngọc, trong tiệm bày biện các loại trang sức bằng ngọc to to nhỏ nhỏ, vì không phải ngày nghỉ, trong tiệm cũng không có nhiều khách, hơn nữa nhìn nhiều mua ít, nhân viên cửa hàng vẫn giữ vững gương mặt tươi cười và giọng điệu thân thiện như cũ, bản thân nghề bán trang sức này đã thuộc dạng ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm, thế nên bọn họ cũng không lo lắng.

Vừa thấy đại boss tới, lập tức vực lại trên ba phần tinh thần.

“Thiếu chủ, chào ngài.” Đám nhân viên cùng cất tiếng chào hỏi.

“Ừ.” Chỉ là tiếng đáp lạnh nhạt, ngồi vào chiếc ghế cao cậu chuyên ngồi, chọn sợi tơ hồng xong bắt đầu bện, Âm Nhã Diệc bưng bộ đồ trà ra rồi cũng không quấy rầy cậu.

Hiện giờ đã sắp giữa trưa nên tất nhiên ít người đến thăm thương, Long Ngọc vốn muốn bận xong sẽ đi ăn cơm với Âm Nhã Diệc, thế nhưng, hai cô gái bước vào, hình như là thừa dịp nghỉ trưa ra ngoài đi dạo, Long Ngọc cúi đầu bên sợi dây đỏ, chia đầu dây ra rồi buộc qua lỗ trống của cặp ngọc Linh Lung khắc thừa, bởi chúng và ngọc Như Ý đều làm từ một miếng ngọc, khi chạm vào nhau liền phát ra tiếng kêu rất trong trẻo, âm thanh khê vang vọng trong tiệm, lập tức thu hút tầm mắt của mọi người.

“Thiếu chủ, Tuyên tiểu thư cầu hàng cao cấp của thiếu chủ đã lâu rồi, cái này không bằng...” Nhân viên cửa hàng đi lên chuyển lời, giơ bàn tay ra dấu năm, muốn nói cho cậu biết, Tuyên tiểu thư ra năm triệu để mua hàng cao cấp trong tay Long Ngọc.

Long Ngọc coi như không thấy động tác tay của hắn, ngón tay vuốt ve ngọc Như Ý, “Cậu biết quy tắc của ta, đồ của ta ai cũng có thể muốn sao?” Mặt nhân viên cửa hàng biến sắc, không dám nhiều lời nữa, người nào ở đây cũng biết tay nghề của thiếu chủ Khuynh Ngọc rất cao, thế nhưng y có một quy tắc bất thành văn, chỉ tặng ngọc trong tay cho người có duyên, dù kẻ khác ra giá cao đến đâu, không bán chính là không bán, điều này dẫn tới không biết bao nhiêu người thèm đồ mắt, nhưng cũng không có cách nào.

Ví dụ như vòng bạch ngọc quý phi trên cổ tay quân thống, trong suốt mượt mà, hình rồng ẩn bên trong, toát ra mấy phần quý phái, hay bông tai bạch ngọc lê hoa Phượng Giác đeo, xinh xắn đáng yêu, toả sáng long lanh, xung quanh viền được nạm bạch kim, cánh hoa trắng nhị hoa vàng, đây không phải được ghép từ những viên ngọc vụn, mà là dùng miếng ngọc khắc nghiêm chỉnh, không kể trước đó tìm khối ngọc như thế có bao nhiêu khó khăn, riêng lúc chạm khắc thành hình đã tốn công cỡ nào rồi, nếu là một hai loại giao tình bình thường sẽ không tặng.

“An Kỳ, nghe êm tai nhỉ.” Phụ nữ đều thích trang sức, bằng không sẽ chẳng chạy tới vào lúc này.

“Âm thanh du dương, trầm mà không buồn, chắc là ngọc Côn Luân.” Giọng nữ êm ái, khiến người nghe thấy rất thoải mái.

Long Ngọc thất một nút cuối cùng, ngẩng đầu nhìn người đang nói, không khỏi sửng sốt vài giây, người nọ có một đôi mắt màu nâu rất đẹp, vừa to vừa tròn, giống hệt mẹ trong ký ức của cậu, cậu không nhớ rõ gương mặt mẹ, vì lúc đó cậu mới mười bốn tuổi, mọi người đều nói, cậu, lớn lên rất giống mẹ, ngoại trừ cặp mắt kia, ông lão cũng đã nói, nếu che kín mắt cậu, dường như đúng là Chân Dao, tuy cậu không nhớ rõ hình dáng của mẹ, nhưng lại nhớ rất rõ đôi mắt khác với mình ấy, con người to tròn màu nâu như hạnh nhân, đó là đôi mắt đẹp nhất mà cậu từng thấy.

“An Kỳ, người kia đẹp quá.” La Nhạc huých An Kỳ, đưa mắt về phía Long Ngọc.

“Hai vị có vẻ nghiên cứu rất nhiều về ngọc.” Long Ngọc mỉm cười, tầm mắt vừa chuyển, tự có nhân viên phục vụ mời hai người tới.

“Vâng, chúng tôi đến từ tạp chí Thôi Xán.” Hai người ngồi xuống ghế cao, La Nhạc đã nói danh tính của các cô, xem như giới thiệu rồi.

“Long Ngọc.” Long Ngọc nói ra tên mình, tầm mắt La Nhạc thẳng tắp, đây là thiếu chủ của Khuynh Ngọc! Thật trẻ tuổi thật đẹp nha! Âm Nhã Diệc lạnh lùng liếc cô một cái, cô chợt sợ run cả người cảm thấy hơi lạnh.

“Ngọc thiếu gia, ngọc Côn Luân này đúng là cực phẩm hiếm có.” An Kỳ thấy ngọc Như Ý trong tay cậu thì rất thích, nhưng cô cũng biết mình không đủ tiền mua vật như vậy.

“Cô thích?” Long Ngọc cười hỏi.

“Đương nhiên.” Ngọc đẹp ai mà không thích, huống chi nghề nghiệp của cô có liên quan đến trang sức, thích nhất là ngọc thạch.

“Tặng cô.” Long Ngọc vừa nói, mọi người trong tiệm (không tính Nhã Diệc), đều choáng váng.

“Ngọc thiếu gia nói đùa.” Trong lòng cô rung động, ngoài miệng vẫn từ chối.

“Lời bốn thiếu chủ nói chính là nước đã tràn ra, chưa bao giờ lấy ngọc ra để đùa.” Cậu thật lòng nói, “Đây là vật để thưởng thức, mang tên ‘Mọi Chuyện Như Ý’, mong mai sau của cô, mọi chuyện như ý.” Để ngọc

Như Ý vào lòng bàn tay cô, không đợi người phản ứng, cậu đã chọc cánh tay Âm Nhã Diệc, “Đói bụng, muốn ăn mì ống.”

“Vậy tới quán nhỏ Nam Thành được không?” Âm Nhã Diệc hỏi Long Ngọc, hắn vừa ôm cậu vào trong ngực vừa bước ra ngoài.

“Được.”

Khi An Kỳ phản ứng lại, người đã đi khuất rồi, La Nhạc há hốc miệng nhìn ngọc Như Ý trong tay cô, “An Kỳ... Cái... Cái...”

“Xin chuyển lại món quà quý giá này đến Ngọc thiếu gia, tôi không thể nhận.” An Kỳ muốn đưa ngọc Như Ý cho nhân viên cửa hàng, nhưng không một ai dám lấy, cô định để trên quầy, rồi lại không đành lòng.

“Vị tiểu thư này, cô đừng hiểu lầm, thiếu chủ nhà tôi không có ý gì khác, cô cũng thấy đấy, thiếu chủ của chúng tôi đã có gia đình, hơn nữa không thích phụ nữ, thế nên cô không cần lo lắng, sợ dĩ, thiếu chủ tặng ngọc cho cô...” Nhân viên cửa hàng suy nghĩ một lúc, dùng câu Long Ngọc thường nói, “Đó là cô có duyên với ngọc này, ngọc của thiếu chủ tặng người có duyên, cô cứ yên tâm nhận đi.”

Là phóng viên của « Thời Xán », La Nhạc và An Kỳ vốn tới nơi này để phỏng vấn, Ngọc Vô Hà dưới trướng Khuynh Ngọc là thương hiệu trang sức xa hoa nhất trên thế giới, thiết kế mới mẻ độc đáo, chọn nhân tài để tuyển dụng, có thể nói là nhân hiệu thời thượng dẫn đầu thị trường trang sức, tất nhiên cũng là con cưng của đồng đảo tạp chí trang sức, lần này các cô đến chính là ôm một tia hy vọng, hy vọng có thể phỏng vấn thiếu chủ của Khuynh Ngọc, nhưng không ngờ lại nhận được một món hàng cao cấp của Ngọc thiếu gia.

“Phiền anh giúp chúng tôi xin một cuộc hẹn với Ngọc thiếu gia được không? Chúng tôi muốn phỏng vấn cậu ấy.” An Kỳ không xác định hỏi, cô biết Ngọc thiếu gia đặc biệt chăm sóc người có duyên, nhưng không dám chắc duyên của cô có thể cho các cô một buổi phỏng vấn độc nhất này không, trước giờ Long Ngọc chưa từng nhận lời phỏng vấn của mấy tạp chí.

Nhân viên cửa hàng đang đăng ký cho An Kỳ và ngọc Như Ý, nghe cô hỏi thế thì chần chờ một lúc, nhưng vẫn bảo một người đi gọi quản lý, nói rõ tình huống, sau đó quản lý gọi điện xin ý kiến Long Ngọc.

“Phỏng vấn à.” Long Ngọc ngậm chiếc đĩa, cậu đang đợi tô mì trước mắt nguội đi, vừa nãy quá nóng vội, bỏng luôn cả đầu lưỡi. “Ngày mốt tôi đi học rồi, không có thời gian.” An Kỳ La Nhạc hơi thất vọng, nhưng câu kế tiếp cậu nói khiến các cô còn tưởng lỗ tai mình có vấn đề!

“Chuẩn bị đi, ngay chiều hôm nay đi, tôi ăn cơm xong sẽ quay lại, cúp đây.” Nói xong không đợi người ta phản ứng đã cúp máy.

Quản lý sững sốt một giây rồi tức khắc kêu người bố trí phòng phỏng vấn, lựa chọn đồ trưng bày, đồng thời gọi điện báo cho Tiêu Cảnh biết chuyện này, quả nhiên vừa cúp máy, Tiêu Cảnh đã sai người đưa quần áo tới để Long Ngọc mặc khi phỏng vấn, cùng với một ít lời phát biểu hoặc không phát biểu thì triển lãm vật phẩm quý giá.

An Kỳ lập tức soạn bản thảo trong đầu, La Nhạc điều chỉnh cameras, cả hai đều có chút phấn khởi, từ lúc bắt đầu vào nghề các cô đã là một đôi cộng tác ăn ý, An Kỳ phỏng vấn, La Nhạc chụp ảnh, phỏng vấn nhiều năm như vậy, đề xuất không ít bản thảo, lại bị cấp trên cho trưng dụng, phải vất vả lắm mới gặp được cơ hội ngàn năm một thuở này, nhất định không thể bỏ qua, biết đâu còn hạ gục được cấp trên tiện nhân kia ấy chứ!

Quán nhỏ Nam Thành.

Âm Nhã Diệc ôm Long Ngọc vào lòng, thoa lưỡi cho cậu, thế nhưng thứ xoa dịu này tương đối đặc biệt, chính đầu lưỡi của hắn.

“Này... Ừm...” Long Ngọc nằm trong lòng hắn bị hôn đến mềm nhũn, nhũn đến độ không còn sức lờm hắn một cái, kết quả dẫn tới là một màn hôn nóng bỏng, rất lâu sau mới tách ra.

“Em rất để ý người kia.” Bàn tay Âm Nhã Diệc vuốt ve mái tóc cậu, ánh mắt nhìn cậu đầy cưng chiều, không thấy cậu giải thích cũng không phủ nhận.

“Chỉ là có duyên mà thôi.” Long Ngọc cười nhạt, cậu nghiêng đầu, túm lấy ngón tay hắn.

Có nhiều chuyện không cần nói ra, chỉ cần người biết ta biết, là đủ rồi.

Buổi phỏng vấn rất thuận lợi, Long Ngọc mặc trang phục nguyệt cảm lộng lẫy còn đắt hơn cả vàng kia, mái tóc hơi dài buông xõa, quang điện đeo trên cổ tay và màu áo xanh giúp nhau thêm nổi bật, cậu chống đầu ngồi trên ghế bành, La Nhạc chụp hình liên tục, thay đổi mọi góc độ để có một tấm ảnh hoàn mỹ nhất.

Đủ các loại ngọc khắc chưa từng thấy công bố ra thị trường được trưng bày, ngay cả cặp quang điện kia cũng được mang ra, La Nhạc còn tính ghi chú thích, [một loại Z52, phong cách hoàn toàn mới.]

Khỏi phải nhắc hôm đó các cô phần khích cỡ nào, thế nhưng sự phần chấn ấy cũng bị tạt một chậu nước lạnh, chuyên mục này lại bị cấp trên trưng dụng, tên đó thật quá đáng! Nhưng làm gì được chứ, La Nhạc vừa uống rượu vừa khóc, An Kỳ cũng uống và khóc cùng cô, không cam tâm!

Ngày thứ hai tạp chí đã lên kệ, coi vẻ mặt đắc ý của tên tiện nhân kia, các cô ghét đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại nhìn tạp chí trong tay mình, không có tên An Kỳ, không có tên La Nhạc, chỉ có tên một người, Phạm Kiến. Tổng biên tập cấp trên của các cô, biệt hiệu tiện nhân.

Nhưng mà, hắn cũng không đắc ý được bao lâu, tổng biên đích thân đến, ném cả quyển tạp chí vào mặt tiện nhân, đổ ập xuống là một trận mắng chửi, lúc đầu hắn còn không biết xảy ra chuyện gì, sau đó mới hiểu, thì ra Ngọc thiếu gia gọi điện hỏi thăm chỗ của tổng biên, rõ ràng tới là hai cô gái, biến thành một người đàn ông từ lúc nào vậy? Vẫn chưa hết, phải giải thích rõ ràng nữa, tính tình vị kia nhà tôi rất nóng nảy!

Trên thế gian này ai chả biết bạn đời của Ngọc thiếu là một biển dấm, hắn đề phòng mọi đối tượng, giờ còn cho rằng Phạm Kiến có ý với Ngọc thiếu gia, dưới cơn nóng giận hắn phá hủy toà tạp chí này, hắn cũng không có chỗ để khóc!

“Thường ngày cậu cản trở bản thảo, lạm dụng chức quyền, tôi cũng chưa nói gì, nhưng vì sao hôm nay cậu không nhìn một chút xem là phỏng vấn ai! Ngọc thiếu gia là người cậu có thể trêu chọc ư! Mấy năm nay cậu có thấy Ngọc thiếu gia từng nhận lời mời phỏng vấn của nơi nào chưa? Nếu đã đồng ý tức là ngài ấy thấy được người có duyên với mình! Ngọc thiếu gia tin vào duyên số không phải giờ cậu mới biết! Đầu cậu chứa óc heo à!” Tổng biên mắng liên hồi, một mình Phạm Kiến chịu tội, nói gần nói xa còn bảo gã đến nhận lỗi trước mặt Ngọc thiếu gia, hắn lại xin phỏng vấn lần nữa, tổng biên bị chọc tức bởi lời hắn nói, “Chỉ bằng người? Còn muốn phỏng vấn Ngọc thiếu?” Nếu để cho hắn đi thật, toà tạp chí này đừng hòng mở cửa, ý của Ngọc thiếu tổng biên vẫn rõ ràng, chính là chương mắt Phạm Kiến, bảo hắn xéo đi! Cho người có duyên của Ngọc thiếu gia nhảy vào vị trí đó! “Cậu đừng nói nữa, thu dọn đồ đạc, đi ngay trong hôm nay cho tôi!” Tổng biên gọi với ra bên ngoài, “Tiểu Ninh, lập tức thu hồi tạp chí mới phát hành kỳ này, in lại, cũng gửi lời xin lỗi tới độc giả.” Nếu trước kia thu hồi tạp chí và in ấn lại cũng là chuyện bình thường, nhưng lúc này sắp chưa nói phải xin lỗi kiểu gì, tiện nhân bị ghét bỏ cũng không phải chuyện ngày một ngày hai!

Vì thế kết quả cuối cùng « Thôi Xán » in lại, độc giả có thể dùng cũ để đổi mới, cũng giải thích rõ là có người chiếm dụng bài viết của người khác, đã bị xử phạt rồi.

Bản cũ lấy hình một con rồng uốn lượn làm bìa mặt, còn bản mới thì lấy ảnh chụp do La Nhạc chọn lựa kỹ càng làm bìa mặt, Long ngọc nghiêng người ngồi ở ghế bành, bên rìa có một cái tay khác đang kéo cậu, thoạt nhìn như muốn đứng dậy, cái tay lôi kéo Long Ngọc có đeo một chiếc quang điện màu bạc trên cổ tay, phối hợp ăn ý cùng chiếc màu vàng trên tay đang bị kéo của cậu, Long Ngọc nở một nụ cười nhạt trên môi, trông đẹp cực kỳ, nghe nói bản mới này đều phát hỏa rồi.

Ở bản cũ có thêm hư cấu một ít đời tư của Long Ngọc, hồi đó là vì Phạm Kiến muốn thu hút người đọc. Lần này làm lại, không nên xuất hiện đều xóa, để bản phỏng vấn đầy đủ, xen kẽ một vài mẩu chuyện có liên quan đến ngọc, chuyện riêng thì hơi ít, rồi phối hợp với các ảnh chụp, bài phỏng vấn nghiêm chỉnh đầy tính chân thực này khiến hai mắt độc giả tỏa sáng, hơn nữa còn rất quan tâm mới ghi thêm một tiêu đề bắt mắt, nếu không muốn đi đầu thai, vậy đừng chảy nước miếng với Ngọc thiếu gia, bằng không, các bạn hiểu mà!

An Kỳ không ngoài ý muốn được thăng lên chức chủ biên, La Nhạc có liên quan thì cũng được thăng lên chức chủ tịch, « Thôi Xán » thiếu con sâu một liên hài hòa hơn rất nhiều, tạp chí cũng phát triển theo phương diện tốt, nguyên lai là do tiện nhân, thường xuyên bởi móc đời tư của người khác nên tạp chí của

bọn họ mới được gọi là tạp chí bát quái, nhưng bây giờ đã khác trước rồi, có phỏng vấn người nổi tiếng, có triển lãm bộ sưu tập cá nhân, có đủ loại trang sức và những câu chuyện huyền thoại, còn có bí quyết tẩy rửa đồ trang sức, tất cả đều vững vàng hướng về phía trước, dần dà « Thôi Xán » trở thành tạp chí chuyên ngành nổi danh, con đường làm quan của An Kỳ cũng ổn định vững chắc.

Cô tin vào nhân quả báo ứng, tin vào duyên phận, nhưng cô càng tin hơn vào sự nỗ lực, những thành quả ngày hôm nay có được do đâu? Tất nhiên miếng ngọc Mọi Chuyện Như Ý chỉ chiếm một phần nhỏ, đa phần là tự bản thân cô, các cô luôn cố gắng, nếu không cố gắng thì dù có bánh ngọt rơi xuống từ trên trời, cô cũng chẳng thể hứng được! Vì thế cô không hề kiêu ngạo, vẫn trải qua cuộc sống như trước đây, tận trách với công việc, tất cả đều phát triển rất tự nhiên.

Cô có một mong ước, nhưng sẽ không đợi chờ vô ích, mà là cố gắng thực hiện nó, người như vậy, mới đủ tư cách trở thành người có duyên của Long Ngọc!

30. Quyển 1 - Chương 29: Phượng Hoàng Sa Sút

Bầu trời bắt đầu nổi tuyết, không phải từng tầng từng tầng tuyết lớn, cũng không phải những mẩu nước đá vỡ vụn, mà là những bông tuyết như những đóa hoa, từng mảnh từng mảnh rơi xuống, chạm đất tạo thành những mảng trắng xóa, như dấu đi tất cả sắc màu, chỉ còn lại một sắc trắng, trắng tinh khiết.

Một người, một cầm.

Trong tuyết một người ngồi trên đất, trên đầu gối đặt một cái đàn ngọc, ngón tay thon dài lướt trên dây đàn, từng tiếng nhạc phát ra, không trong trẻo, không vang vọng, nặng nề u buồn, có cảm giác như ngực bị lấp đầy bởi nỗi hoảng hốt, hắt một thân bạch y, tuyết phủ lên người, nếu không vì tiếng đàn, nếu không vì tay hắt vẫn cử động, sợ rằng người cũng không thể nhìn thấy, sớm đã bị chôn vùi giữa đồng tuyết, nếu hắt là người phạm hiện tại đã sớm chết, nơi đây từng là một nơi cao lớn không thể xâm phạm, hiện giờ cái gì cũng không phải, tộc phượng hoàng sớm đã suy vong, tai họa do hắt gây nên cuối cùng đã dẫn Lăng Tuấn vào con đường diệt vong.

Thiên địa bất nhân, ngô đẳng bất hàng! (thiên địa đã vô tâm thì ta quyết không đầu hàng)

Phượng Hưởng Hoàng so với bậc cha chú cũng càng thêm quyết đoán, thề chết cũng không hàng, phượng hoàng vốn chỉ nhờ vào bậc cha chú nương nhờ vào tiên giới nên mới có tiên vị, nhưng chính bản thân phượng hoàng lại tàn sát lẫn nhau, Lăng Tuấn đổi chủ, thiên giới bắt bọn họ khai đao, trận chiến ấy diễn ra một ngàn bảy trăm năm, Lăng Tuấn dễ thủ khó công, theo Phượng Hưởng Hoàng đều là những người đồng lứa kiệt xuất, khi phượng hoàng chém giết lẫn nhau, đã mất đi phần lớn thân tộc, còn lại, tự nhiên đều là thân tín của Phượng Hưởng Hoàng, tự bản thân không muốn quy hàng.

Một ngàn bảy trăm năm, ứng với câu thà chết không chịu khuất phục kia, trên núi Lăng Tuấn, phượng hoàng Loan diểu (một loài chim trong truyền thuyết) chết trận không may mắn thoát khỏi, linh thú vũ tộc thiên tộc đào tẩu, Lăng Tuấn thành một tòa tử sơn, xác trải khắp nơi, khi Phượng Giác tha nửa cái mạng trở về, nhìn thấy chính là cảnh Phượng Hưởng đứng thẳng thân thể, chết cũng không chịu ngã xuống, trong tay là một nắm tro tàn, hắt biết, đó chính là Hoàng Tùy, phượng hoàng song sinh, một đời một kiếp đều là một đôi, sinh cùng sinh, tử cùng tử, cho dù hắt đã nhập ma đạo, năm đó khi Hoàng Diệp chết đi, hắt vẫn là bị liên lụy, hắt không có linh vũ, không có phượng giáp, cũng không tính là phượng, nên mới không trở lại cùng Hoàng Diệp, mà Phượng Hưởng Hoàng Tùy không giống, bọn họ là một đôi, nhất sinh nhất thế đều là cùng một chỗ, hắt có thể tưởng tượng ra, đôi phượng giết chết Hoàng Tùy, mới khiến Phượng Hưởng thất thế, Hoàng Tùy tất nhiên là hóa thành tro bụi sau đó bảo vệ lấy sinh mệnh của Phượng Hưởng, nhưng cuối cùng vẫn không thể bảo vệ được.

Cậu vươn tay nhẹ chạm vào mặt Phượng Hưởng, ngón tay vừa chạm vào, trong khoảnh khắc Phượng Hưởng hóa thành tro bụi, chỉ có một tia thần thức lưu lại, để lại duy nhất một câu.

“Lạc Tuyết, ngươi đã trở lại.”

Thần thức tan đi, như có cái gì đó rạn nứt, từng cái xác trên núi dần hóa thành tro bụi, từng đạo thần thức còn lưu lại trôi nổi trong không trung, phiêu đảng cùng câu.

“Lạc Tuyết, ngươi đã trở lại.”

Nơi đây từng là nhà cậu, là nơi cậu chưa bao giờ yêu thích, quá mức cô đơn, thể chất đặc thù khiến cậu chỉ có thể ở một mình trên núi, chậm rãi cậu đã quên đi hẳn còn có người thân, có huynh đệ tỷ muội, nhưng khi cậu biết vẫn có người thân nhớ thương cậu, cậu, mất đi toàn tộc, mất đi thân nhân, giờ khắc này cậu mới hiểu được cô độc rốt cuộc là ra sao.

Từ ngày đó trở đi, Lăng Tuấn bắt đầu có tuyết rơi, tuyết không lớn không nhỏ, tựa như những cánh hoa bình thường, rất đẹp, rất lạnh, rất tàn nhẫn.

Theo truyền thuyết, từ ngày ấy, phàm là người nào lên Lăng Tuấn, ngay cả thần tiên cũng không còn mạng sống sót trở về, Lăng Tuấn hiển nhiên trở thành vùng đất chết chóc. Cũng có truyền thuyết nói, trên đó có vị thượng tiên, không hoan nghênh ai.

Cậu cũng không biết đã đàn bao lâu, cho đến một ngày, một nam nhân toàn thân hắc y đứng sau cậu, mang đến một câu.

“Đã tìm được hắc, nhưng hồn phách không đủ.” Lời hắc y nam tử khiến tay hắc hơi dừng.

“Ta..... muốn gặp hắc.” Giọng hắc có chút khàn, có chút ghen ngào.

Y, ta cái gì cũng không có, ta không thể lại mất ngươi! Không thể!

“Hồn phách của Hoàng Diệp cùng Tần Mân đã nhập trướng Tu La, ngươi muốn mang thai chúng sao?” Hắc y nam tử nói ra vấn đề khác.

“Phải.” Em trai và em dâu, vô luận bao lâu cậu cũng sẽ chờ bọn họ đi ra, cái chết của bọn họ cùng cậu có quan hệ, cho dù là một ngàn năm một vạn năm cậu cũng sẽ chờ được!

Tít tít tít ——!

Nồi cơm điện kêu vài tiếng, báo cho chủ nhân cháo đã nấu tốt, Phượng Giác đang ngăn người hoàn hồn lại, đứng dậy dọn tốt chén đĩa, kêu hai đứa nhỏ rời giường.

“Hoàng Diệp! Tần Mân! Dậy mau! Nếu không dậy đi học muộn sẽ bị đánh mông đấy!” Không khách khí đập cửa, âm thanh rống lên trung khí mười phần, đã hiểu, cậu cũng sẽ không thúc dục, chỉ trợn trắng mắt liếc bên trong một cái, cả hai mới tám tuổi, Hoàng Diệp cũng quá nóng vội, mỗi ngày ôm Tần Mân ngủ, sáng sớm còn muốn nướng thêm chút nữa, thật sự là không mặt mũi mà!

Cậu đến phòng ngủ chính, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhẹ giọng nói: “Y, ăn sáng thôi.” Trong phòng trên giường lớn có một nam nhân đang ngồi, nam nhân rất tuấn tú, khiến người khác liếc mắt một cái liền bị thu hút, diện mạo tuấn tú, dáng người hoàn mỹ, chỉ là mắt hắc không có tiêu cự, trống rỗng, Phượng Giác nhìn người đã mặc quần áo tử tế, cười khê, “Đã dậy rồi? Còn tưởng ngươi đang ngủ chứ.” Cậu đến bên người nam nhân lôi kéo cánh tay có nhiệt độ rất thấp kia, bàn tay xoa mặt nam nhân, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn, trong đôi mắt không có tiêu cự của nam nhân có gì đó chợt lóe qua, cứng ngắc vươn tay, đặt lên Phượng Giác, đáp lại nụ hôn của hắc, Phượng Giác sững sốt, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, như vậy có phải hay không thuyết minh, trong lòng Y vẫn có ta?

Năm đó cậu mang Y ra khỏi Minh giới thì cơ thể này cũng chỉ còn lại một mảnh hồn phách mà thôi, lúc đầu cái gì cũng không làm được, ngay cả ăn cơm cũng do cậu nuốt từng miếng từng miếng, đến giờ lại đáp lại nụ hôn của cậu, cậu thật cao hứng, cảm thấy tất cả những gì bản thân làm hơn mấy ngàn năm qua đều rất xứng đáng!

Lúc ăn sáng, trên khoe miệng Phượng Giác vẫn hiển hiện nét cười, tâm tình hẳn tốt lắm, ngay cả Hoàng Diệp luôn luôn trì hoãn cũng cảm thấy được, muốn hỏi có phải có chuyện tốt gì hay không? Lại nghĩ ngợi, nhìn về phía Y, tất nhiên là có liên quan đến người này, hắc nhìn Phượng Giác đặc biệt gầy yếu, không khỏi thở dài, cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng chưa nói, cúi đầu ăn cơm.

Ăn sáng xong, Phượng Giác đặt Y vào tụ linh trận, để hần ngồi xuống tu luyện, khê hôn lên trán đối phương, mới đưa Hoàng Diệp cùng Tần Mân đến trường.

Hai đứa nhóc trái phải thoạt nhìn mới tám tuổi kia đã học đến năm 3 tiểu học, Phượng Giác vừa lúc tiện đường nên mỗi ngày đều dẫn bọn họ học, vì sao nói tiện đường? Bởi lẽ hiện tại cậu đang dạy học ở bộ đại học, dạy đàn ngọc cổ điển, cũng chính là cái gọi là đàn cổ, thế nhưng môn này của cậu đặc biệt ít học sinh, còn vắng hơn cả môn văn học cổ đại, bây giờ, chỉ có một người theo hần học, học sinh kia gọi là Tô Tiểu Tú, từ khi còn là người đã theo cậu học cầm, đến chết hóa hồn cũng vì cậu thủ miếu, nhập ma đạo, như trước làm đệ tử bên cạnh cậu, mười mấy năm trước “tĩnh lại” vẫn chọn làm học sinh của cậu. Nàng từng nói, sư phụ dạy là cầm, mục đích của đồ nhi lại là sư phụ.

Nếu nói theo thiên mệnh, sư phụ chính là mục đích của nàng, chính là sinh mệnh của nàng!

Phượng Giác thích chọn vườn hoa rộng rãi làm nơi dạy học, tốt nhất là nơi có nhiều cây lê, cậu thích hoa lê, cũng may trong vườn trường có một khu vườn nhỏ như vậy, cậu giao thiệp không nhiều, nhưng đều rất có năng lực, không cần cậu mở miệng, khu vườn này đã thuộc quyền của cậu. Lúc này, cậu đang ngồi dưới một gốc cây lê, bên người bày cầm án, trên cầm án là một cây đàn cổ, trước người là bàn trà thấp, cả bộ trà cụ là men trắng, trong ống trúc dùng để đựng trà đều là lá trà thượng phẩm, Tô Tiểu Tú ở dưới một gốc cây khác cách đó không xa đánh đàn, không có gì để chỉ dạy, chỉ tùy tâm mà đàn, thanh âm mềm nhẹ, chứng tỏ tâm tình nàng hiện tại rất yên bình.

Khi Long Ngọc mang theo ‘Ngọc’ ba vị trí đầu vào vườn hoa, liền thấy cảnh tượng như vậy, ba tên gia hỏa chưa từng va chạm xã hội đều sáng mắt lên, Long Ngọc lại hào phóng ngồi vào vị trí bên cạnh Phượng Giác, cầm lấy chén trà trên bàn trà thấp phẩm, khen: “Ân, lê trắng, trà ngon.”

“Có thể từ trong miệng cậu nghe những lời này, thật không dễ mà.” Phượng Giác mỉm cười nói, châm thêm trà cho cậu.

Long Ngọc vẫy tay với ba người đang ngẩn người, “Lại đây, gặp Phượng Giác tiên sinh.” Cậu không dùng từ giáo sư mà là tiên sinh, cho thấy sự quan trọng của người này.

Ba người chào hỏi, Phượng Giác gật đầu một cái, cũng không nhìn bọn họ, mà cùng Long Ngọc ngời một câu ta một câu, Lâm Song Mộc lại nghiêm túc nhìn cậu.

Trong trăm loài chim phượng hoàng đứng đầu, tượng trưng cho vận may. ‘Giác’ là hai miếng ngọc hợp thành một mà gọi là giác, âm thanh của cầm sắt cũng vậy.

Người này thật xứng với tên gọi, rất êm tai.

“Mấy ngày trước cậu rất nổi bật, bức ảnh trên Thôi Xán thật đẹp.” Phượng Giác mỉm cười nói.

“Thiếu chủ ta khi nào không đẹp?” Long Ngọc ngạo kiều hất đầu, môi gọi lên ý cười.

“Ân.” Phượng Giác ngâm xong ấm trà mới cho cậu thử, “Tiểu Trân khi nào mà không đẹp.” Long Ngọc nở nụ cười, lấy ra đủ loại bánh làm điểm tâm, nghiêng đầu nhìn cậu.

Nói cũng kỳ quái, người khác gọi cậu Tiểu Trân mà cậu không có phản ứng gì đặc biệt, là do thành thói quen mà thôi, nhưng khi Phượng Giác gọi hần Tiểu Trân cậu cũng rất thích, có loại cảm giác được anh trai cưng chiều.

Hai người họ không cần nói, người khác nhìn vào đều thấy như anh em, không riêng gì vì chiều cao có chút tương tự, mà là vì khí chất rất giống, không những thế, ngay cả vận mệnh hai người cũng rất giống nhau, như cùng một mệnh bàn tách ra làm hai, đồng dạng đều hận cha mình tận xương, đồng dạng tuổi thơ không được hạnh phúc, đồng dạng trải qua rất nhiều nỗi thất vọng, đồng dạng có cái thê nô, có lẽ chính vì chút giống nhau này mới để bọn họ đặc biệt hợp ý như vậy.

“Hoàng hậu nương nương, vị này chính là quốc cữu gia sao?” Mân Hạo Thiên thử hỏi.

Phượng Giác Long Ngọc đồng thời sửng sốt.

“Ừm, chính là quốc cữu gia.” Long Ngọc phản ứng mau lẹ ôm lấy cánh tay Phượng Giác, “Đây là anh của ta, quốc cữu gia của các người.” Nói xong còn cọ cọ lên tay cậu.

“Quốc cữu hảo.” Tiểu Hạo Tử nhưng là ngoan ngoãn kêu một tiếng.

Phượng Giác bất đắc dĩ thở dài, đã có thể tưởng tượng được bộ dáng ghen tức đến gờ chân của Âm Nhã Diệp, nghiêng đầu nhìn Long Ngọc, không phủ nhận, hoàn cảnh lớn lên của bọn họ thật sự rất giống, do cùng yêu thích dùng khoe mắt nhìn người, cậu đại khái cũng có thể hiểu được tâm tư của Long Ngọc, Long Ngọc có anh sao? Có. Bên trong Ngọc trang cậu có chín người, trên có năm người anh ba người chị, nhưng những người đó có xem cậu như em trai mình sao? Điều chỉ hận cậu không chết.

Trong gia tộc Johnson cậu là cháu đích tôn, tự nhiên cũng chỉ có em trai cùng em gái, cảm giác có người yêu mình cùng anh yêu thương là không giống nhau, cậu biết, không khỏi nhớ tới Nghịch Nguyệt (Hoàng Tuy), đó là vị huynh trưởng duy nhất mà cậu trước đây từng làm nũng, có lẽ vì Nghịch Nguyệt rất dịu dàng, làm người khác muốn tới gần, Long Ngọc làm nũng với mình có phải chứng minh bản thân hiện tại cũng rất ôn hòa không?

“Ừm, đây là em ta.” Cậu vươn tay sờ sờ đầu Long Ngọc, không tồi, so với thằng nhóc Hoàng Diệp kia, đáng yêu hơn. (Hoàng Diệp: anh, anh không cần em? Long Ngọc: đúng vậy! Anh người không cần người! Hoàng Diệp: không chịu không chịu, em đi tìm Gia Mân! Phượng Giác: tiểu tử không lương tâm!)

Long Ngọc trong lòng âm ỉ, cười cười, phất tay với Tiểu Hạo Tử để bọn hắn kiểm chút việc làm, giúp Phượng Giác phân loại lại sách cổ, cứ thế đem người đuổi đi, hai người nói đến chuyện riêng.

Cậu lấy miếng bánh kem duy nhất bỏ vào miệng, “Hắn khỏe không?”

“Ừm.” Phượng Giác gật đầu, “Hình như hắn có thể nhận ra tớ rồi.” Trong lòng rất cao hứng.

“Nhưng cậu lại không tốt chút nào.” Long Ngọc nhìn cậu, “Gầy đến gần như chỉ còn da bọc xương, thật đáng giá sao?”

“Cậu nói thử xem?” Cậu không đáp mà hỏi lại, cậu biết, bọn họ giống nhau, cậu nhất định hiểu.

Long Ngọc khẽ cười, có vẻ là đang cười mình vì sao lại hỏi vấn đề ngốc như vậy, từ trong túi áo lấy ra một hộp nhỏ làm bằng gỗ đào để trước mặt, “Đây là linh thạch, đã được tinh lọc qua.”

“Làm phiền rồi.” Phượng Giác cẩn thận cất kỹ.

“Khách khí làm gì, cho anh trai mình mà.” Long Ngọc nho nhỏ làm nũng, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, “Đúng rồi, cậu đã nghe đến việc hai hệ chúng ta hợp tác chưa?”

“Có nghe qua.” Phượng Giác gật đầu, học viên của cậu ít đến đáng thương, lại độc chiếm cả một khoa khiến rất nhiều người chướng mắt, nên nghĩ chiêu trò hãm hại, để cậu hợp tác với người khó hợp tác nhất, người này chính là Long Ngọc, vấn đề là đối phương không biết bọn họ vốn đã quen biết từ lâu.

“Cậu chỉ cần đàn là được, những thứ khác không cần lo lắng.” Long Ngọc tự nhiên biết đối phương có chủ ý gì, cũng tính toán muốn bộc lộ tài năng, thuận tiện đem Phượng Giác thu về phe mình, để mọi người hiểu được.

“Tớ nhớ là, tài thổi tiêu của cậu rất tốt.” Phượng Giác nghĩ đến lần đầu tiên gặp Long Ngọc, trong biển hoa nguyệt sắc trường bào nhảy múa theo gió, ngón tay thon dài nắm lấy Mặc Ngọc tiêu, tiêu là một loại nhạc khí thể lương, thanh âm như khóc.

Trời lạnh đêm dài, không khí tiêu điều, hồng nhan vu chính, cỏ cây vàng rụng.

Liếc mắt một cái, cậu đã biết người kia là ái nhân trong lòng Minh vương, cậu biết Long Ngọc, từ lần đầu tiên Minh vương vì người này lên Lãng Tuần cậu đã biết, chẳng qua lúc đó Long Ngọc không phải là tên của cậu, không phải bán Tu La, mà chỉ là một phạm nhân, một phạm nhân tự kết liễu bản thân, Nguyễn Ngư Chân, Minh hậu của Minh vương, vì cậu đánh vỡ quy tắc trường tồn chưa bao giờ thay đổi của Minh giới, đồng dạng Minh vương phải trả giá đại giới, nổi thống khổ mấy ngàn năm, nội tâm đau đớn, một cái hồn phách ngăn ngủi trăm năm, có thể khiến Minh vương đau cả đời như thế, trong đó có bao nhiêu hận?

Khi đó cậu không hiểu yêu, không hiểu hận, không hiểu tịch mịch, chờ đến khi cậu trưởng thành, quay đầu nhìn lại, cũng là một chuyện, nhưng cảm giác là bất đồng.

“Rốt cuộc hần phải yêu người bao nhiêu mới không muốn bị lãng quên? Hần yêu người bao nhiêu mới có thể nhảy xuống?”

Phạm nhân nhảy xuống vong xuyên, thất hồn tán phách, nghe nói, lúc ấy Minh vương gần như hóa điên, cũng không phải vì người chết mà điên, mà vì trên quyển sổ sinh tử mỏng manh kia tìm không thấy mệnh cách của cậu, cứ như vậy mà biến mất, ngay cả cơ hội chuyển thể cũng không có.

“Là ta khiến mệnh cách của hần bị rối loạn, là ta khiến hần không thể luân hồi, cho nên, ta sẽ chỉ yêu mình hần, vì thế hần nhất định phải sống.”

Phượng Giác hỏi vì sao Minh vương cầu phượng hoàng vũ, hần đáp như vậy, Phượng Giác khi đó còn chưa trưởng thành, đợi đến khi trưởng thành, không khỏi cười mắng một tiếng, kẻ điên.

Vì yêu mà điên, hần, bọn họ, sao đều như thế!

Buổi chiều Phượng Giác trống tiết nên giữa trưa đã về nhà, đã chọn xong tiết mục để biểu diễn chung cùng Long Ngọc, chỉ chờ hai người có thời gian rảnh để tập luyện, vốn muốn bắt đầu hôm nay luôn, nhưng, Long Ngọc không mang theo nhạc cụ lại còn có tiết buổi chiều, đành từ bỏ, về nhà cũng tốt, có thể nấu cơm cho Y.

Cậu nghĩ vậy, nhưng kế hoạch vẫn luôn không cần được biến hóa.

Cửa chính Phượng gia, Phượng Giác lạnh quất một tiếng, “Đi ra!”

Vài đạo thân ảnh vụn vẹo xuất hiện, hư ảnh, nhìn không ra dung mạo, không cảm giác được linh khí, lại biết rất nguy hiểm.

“Người nào!”

“Cạp cạp.” Một tiếng lại một tiếng cười chói tai vang lên, hần nhướn mày, “Đường đường phượng hoàng tộc thế nhưng lại suy vong đến mức này.”

“Cùng người có quan hệ gì sao.” Phượng Giác lạnh lùng nói.

“Phượng, người có nghĩ tới hay không, mệnh người vì sao lại như thế?” Thanh âm bén nhọn xẹt qua màng tai, Phượng Giác không đáp lại, hần nói tiếp, “Số mệnh của người và Long Ngọc quá giống nhau, người không thấy kỳ quái sao?”

“Người muốn nói gì?” Phượng Giác đã đoán được đối phương muốn nói gì, nhưng vẫn tiếp tục hỏi.

“Sự xuất hiện của hần làm rối loạn mệnh cách của người, người cam tâm?”

“A!” Phượng Giác nở nụ cười, mắt lạnh nhìn đối phương, “Người không biết là trước tiên có ta, sau đó mới có Long Ngọc hiện tại?” Đối phương không phản ứng, hần lại biết đối phương nhú mày, mặc kệ tiếp tục nói, “Long Ngọc sở dĩ có thể là Long Ngọc của hiện tại, là bởi hần có phượng hoàng vũ của ta, phượng hoàng mới sinh đều sẽ có một đôi ấu vũ, nhất định phải là sợi lông đầu tiên của phượng hoàng, hần có được phượng hoàng vũ của ta nên dính phải vận mệnh giống ta, nếu muốn nói, thì phải là ta, khiến số mệnh của hần rối loạn.” Có lẽ lúc trước hần không nghĩ tới, Âm Nhã Diệc cũng không nghĩ tới, Phượng Giác sau này lại trải qua những điều đó, Long Ngọc là người không có mệnh cách, nên vận mệnh của cậu là bám vào mệnh cách của người khác, con đường khác nhau, vận mệnh cũng sẽ xuất hiện lệch lạc, nên mệnh cách của bọn họ tuy giống nhau, cũng không giống nhau.

Đối phương trầm mặc một lát, đột nhiên ra tay đánh úp tới, Phượng Giác phản thủ tư thái phiêu nhiên, lại không bắt kịp nhịp điệu, đối phương quá gần, mắt thấy sẽ tổn thương đến cậu....

Sang ——!

Một tiếng long gầm vang lên.

31. Quyển 1 - Chương 30: Hồn Khóa Tiêu Tịch

Ầm ầm —

Thiên lôi thứ ba mươi sáu từ trên trời đánh xuống nhưng Y đã không còn cảm giác gì, hắn chỉ nghĩ đến một việc duy nhất, Phượng Giác đã chạy đủ xa chưa?

Bây giờ đã là đạo thiên lôi thứ ba mươi sáu, vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, độ kiếp cùng lắm cũng chỉ như thể mà thôi, chẳng lẽ Thiên giới thật lòng muốn tiêu diệt cả tộc phượng hoàng mới bằng lòng bỏ qua sao? Phượng Giác của hắn làm sao có thể chống lại tra tấn như vậy!

Ngày đó, hắn tiếp nhận bảy mươi một đạo thiên lôi, biết một đạo cuối cùng, hắn bất luận như thế nào cũng không chịu nổi, cứ như vậy hồn phi phách tán sao?

Hắn không cam lòng, trong tay ngưng tụ hồn kiếm, kiếm trên tay hắn gọi là Tiêu Tịch là hung kiếm, bảo vật trấn quốc của Tử thần, gắn liền với số mệnh của người từng là Tiểu Vương là hắn, hắn bằng lòng từ bỏ thân xác, làm kiếm hồn, chỉ mong ngày sau còn có thể thấy Phượng Giác của hắn.

Nhưng mà, một đạo thiên lôi cuối cùng kia tới nhanh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn, uy lực lớn, cường ngạnh đem hồn hắn giữ lại trong thân thể, mà trong kiếm thiếu một hồn làm cho hắn lâm vào ngủ say, trong thân thể chỉ còn một hồn khiến hắn không phải người cũng chẳng phải quỷ, cứ như vậy không biết qua bao nhiêu năm, hắn cảm giác gì cũng không có, nhưng, chậm rãi hắn cảm giác được cái gì đó, có người ôm thân thể hắn khóc thút thít, có người mặc quần áo bó sát cho thân thể hắn, có người ở bên hắn nhẹ nhàng thở thở, hắn biết người kia nhất định là Phượng Giác của hắn, hắn muốn ôm cậu, nhưng tay của hắn không cử động được, hắn muốn nói cậu đừng lo lắng, lại không thể mở miệng, hắn cái gì cũng không làm được, chỉ khó khăn cảm nhận được Phượng Giác khổ sở, thống khổ, bi thương, so với để chính hắn trải qua còn khó chịu hơn, thật rất muốn lần nữa được ôm cậu vào ngực.

Ôm ý nghĩ như vậy, chờ đợi tu luyện, dĩ nhiên trôi qua mấy ngàn năm, thẳng đến.....

Hắn cảm nhận được sát khí vô cùng nặng, có người muốn giết Phượng Giác của hắn!

Đột nhiên, hắn cảm thấy rất tức giận, bọn họ đã chịu đựng nhiều như thế, vì sao đối phương vẫn không chịu bỏ qua cho họ? Bọn họ không phạm sát kế vô tội, không cướp tinh hồn của người khác, có thể nói bọn họ chưa từng làm chuyện gì xấu. Nhưng vì sao vẫn không chịu bỏ qua cho bọn họ?

Giận dữ làm tam hồn lục phách cộng hưởng, phần nộ. Đau lòng. Hận ý. Ba loại tình cảm đan vào chung một chỗ.

Trong tụ linh trận, Y đang nhắm mắt tu luyện đột nhiên mở mắt, trên tay chính là phối kiếm, không chút do dự rút kiếm ra.

Một tiếng Long gầm, chính là tiếng kiếm ra khỏi vỏ, âm thanh rất đặc biệt, cả đời này Phượng Giác cũng sẽ không quên thanh âm đó, một thanh kiếm xẹt ngang trước mặt của cậu, chém xuống tay đang vươn tới, khiến nó hóa thành hư ảnh, kiếm cách cậu rất gần, ở ngay trước mắt, cậu thấy rõ từng đường nét hoa văn trên thân kiếm, đó chính là chú văn bằng chu sa mà hắn vô cùng quen thuộc, trường kiếm dài ba thước, trên thân kiếm đầy chú văn chu sa trên chuôi kiếm khắc hai chữ Nhai Xế, trên khảm một viên kim cương không lớn không nhỏ bằng đầu ngón tay cái, Tiêu Tịch-báu vật trấn quốc của Tử thần.

Kiếm, thánh phẩm cổ xưa, chí tôn chí quý, nhân thần sùng kính.

Vậy mà, thanh kiếm này, một thanh hung kiếm, theo Y xuất nhập sa trường nhiều năm, chém xuống vô số sinh linh, huyết tể kiếm, sau đó, Y chuyển thể làm đạo sĩ, thanh kiếm này lại chém không biết bao nhiêu yêu ma, cuối cùng theo hắn nhập ma đạo, trải qua thiên kiếp, thanh kiếm này sớm đã không phải làm một thanh phạm kiếm, có thể nói sát khí của hắn chỉ dưới sát khí trên thanh chiến kích kia của Long Ngọc, thứ chỉ là hư ảnh kia làm sao có thể chống lại một nhát của thanh kiếm này.

“Loại cảm giác nàyHư Vô? Không đúng Đây là kiếm Là Tiêu Tịch Phượng Người thực sự tốt ” Thứ như hư ảnh kia lập tức trốn đi.

“Nhận ra Hư Vô sao?” Phương Giác thì thào, Hư Vô, chiến kích được tạo từ âm sát, chủ nhân đời trước của nó chính là trưởng nữ gia tộc Johnson Chân Dao, chủ nhân bây giờ là Minh hậu Long Ngọc, nếu như nhận biết Hư Vô, vậy đối phương thật sự là đến vì Long Ngọc.

Cậu đang suy nghĩ, một cánh tay đã vươn tới, phủ lên mặt cậu, con ngươi cậu co rút lại, cứng ngắc không dám động, sợ là đang nằm mơ, vừa động liền tỉnh, người trước mắt sẽ biến mất.

Nhìn người yêu mình trở thành như thế, lòng Y rất đau, vươn tay đem người kéo vào ngực, “Thật xin lỗi.” Hiện tại hắn chỉ nói được những lời này, “Anh đã trở về, để em lo lắng rồi.”

Trong phút chốc, Phương Giác không biết phải phản ứng thế nào, nên cười hay là nên khóc, nên ôm hắn hay nên đánh hắn, cứng đờ nhìn hắn, đến khi hắn hôn khẽ lên môi cậu, chỉ là chạm nhẹ, cậu đã thấy rất thỏa mãn, đột nhiên cảm thấy mệt quá, thần kinh một mực căng thẳng trong nháy mắt thanh tĩnh lại, bóng tối lập tức đánh tới, thân người mềm nhũn ngã vào cái ôm ấm áp, tiến vào mộng đẹp.

Hắn đến nên có thể yên tâm ngủ, nhưng vậy cũng đủ hù Y sợ, ôm người vọt vào phòng, một trận luống cuống tay chân, không biết trước nên làm gì thì tốt, chắc là uống nước đi, hay đánh thức người dậy, trong lúc nhất thời thật không biết làm sao cho phải, chỉ kém hô to thầy thuốc đâu!

Lúc Long Ngọc tới liền thấy cảnh tượng như vậy, không chút lưu tình đem người đập ra, giơ tay bắt mạch.

“Cậu biết y thuật?” Y hoài nghi, hắn từng thấy Long Ngọc một lần, ấn tượng đối với người này không tốt mấy.

“Không.” Long Ngọc lắc đầu, sắc mặt của Y đen đi ba phần, không biết người còn bắt mạch cái gì nha! “Bệnh lâu thành lương y, anh nghe qua chưa?”

Cậu vừa mới nói xong, Y mới phản ứng được, hóa ra mình đã không cẩn thận mà hỏi ra nghi vấn trong lòng, trên mặt có chút xấu hổ, nhưng vẫn gật một cái.

“Quá mệt mỏi nên ngủ thiếp đi.” Lời Long Ngọc làm tim hắn buông xuống, nhưng lại thấy người yêu gầy chỉ còn da bọc xương, tâm lại lập tức đau, những năm này, cậu rốt cuộc đã trải qua những gì? Cánh tay từ từ siết lại, ôm chặt lấy người yêu, cho dù hồn phi phách tán cũng muốn chung một chỗ, sẽ không để lại mình cậu, cũng sẽ không ở lại, đau như vậy, sao có thể nhẫn tâm để cậu lại chịu đựng lần nữa

Trước khi lâm vào giấc ngủ, Phương Giác đã truyền tin cho Long Ngọc, cho nên cậu vừa mới tới đây, hít sâu một hơi, cảm giác được trong không khí có thứ gì đó không phù hợp, thứ đó đáng lẽ đã sớm không nên xuất hiện nữa

Một ngày sau, Phương Giác tỉnh, là đối tỉnh, vì bị mùi thơm chui vào mũi quấy rối nên tỉnh, nhưng đập vào mắt không phải đồ ăn mỹ vị, mà là khuôn mặt râu ria xồm xoàm của Y, chớp chớp mắt, trước khi bị người hôn kịp thời đẩy ra, “Bẩn chết Cạo râu đi!” Nói xong xuống giường vào bếp truy tìm mùi thơm, bỏ lại Y vừa bị ghét bỏ.

“Tiểu Chân, làm món ngon gì thế?” Phương Giác vừa vào bếp liền thấy Long Ngọc bận rộn.

“Cậu tỉnh rồi?” Long Ngọc nhướng mày.

“Chẳng lẽ tớ không nên tỉnh sao?” Cậu hỏi ngược lại.

“Cảm giác cậu hẳn là phải ngủ ba năm ngày đâu.” Long Ngọc nhún nhún vai, “Cháo, đưa yem tiểu Hoàng (xin lỗi kiến thức của editor có hạn không biết đây là món gì T^T), muốn ăn không?”

“Muốn” Là thứ cậu thích nhất Nên mới nói hai người bọn họ rất giống nhau

“Gặp lại Y nhà cậu chưa?” Long Ngọc đậm nhạt hỏi, quả nhiên Phương Giác sững sốt một chút, lập tức vọt trở lại, lao vào phòng tắm, thấy người vừa mới cạo râu xong, oa hô to một tiếng, nhào tới

“Thật sự là Y Thì ra không phải em nằm mơ!”

Cậu chưa dứt lời, vừa nói thế, mặt Y muốn bao nhiêu đen thì có bấy nhiêu, kết quả? Kết quả chính là lập tức đem người xử phạt

Long Ngọc chậm rãi húp cháo, chỉnh nhỏ lửa tiếp tục hầm, chờ Phương Giác đi ra, hẳn là sẽ không quá lâu?

Lúc hai người đi ra, Phượng Giác là bị ôm ra, đầu vai Y là một loạt dẫu rằng, Long Ngọc chỉ làm như không thấy, đem cháo để trước mặt Phượng Giác “Cũng may là nấu cháo, ăn ít một chút. ” Cậu vừa nói xong, mặt Phượng Giác lúc đỏ lúc trắng, tròng Y một cái, Y làm như không thấy, thổi một muống cháo dứt Phượng Giác, cậu không khí phách há mồm ăn hết, có lẽ thực sự đói bụng, một chén không đủ ăn ba bát mới xong.

“Thứ ngày hôm qua, cậu biết không?” Phượng Giác ăn no vui trong ngực Y cùng Long Ngọc nói chuyện.

“Biết, bắt quá tên kia hẳn đã sớm chết.” Long Ngọc cười nhìn bọn họ một chút cũng không ghen tỵ.

“Tại sao lại chắc chắn vậy?” Phượng Giác nghiêng đầu nhìn cậu.

“Tự tay tớ giết, còn không chắc chắn sao? ” Long Ngọc nở nụ cười tàn nhẫn.

Phượng Giác biết Long Ngọc không phải người tốt gì, cho tới bây giờ đều không phải, Minh vương Âm Nhã Diệc cũng chính là người đứng đầu lục giới, bao nhiêu người mê luyện si mê, kể từ khi thành thân cùng Long Ngọc, người tới cửa khiêu khích không phải ít, Âm Nhã Diệc thẳng thắn cự tuyệt tổn thương không biết bao người, đối phương có thương tâm hay không, Âm Nhã Diệc một chút cũng không quan tâm, hẳn chỉ quan tâm thân thể nhà mình có hay không không vui, có sao? đương nhiên là có Long Ngọc cũng không phải người hiền lành gì, Âm Nhã Diệc chân trước vừa cự tuyệt đối phương, hẳn chân sau liền diệt cả nhà người ta, giết đến tận cùng, làm đến nỗi không ai dám đánh chủ ý lên Âm Nhã Diệc nữa! Nhưng cũng không ngừng truyền ra các loại tin đồn Minh hậu tàn nhẫn, Âm Nhã Diệc cũng chưa từng để trong lòng.

Nếu nói hẳn không biết là do Long Ngọc gây nên đó tuyệt đối là không thể nào, Long Ngọc không nói, hẳn liền không hỏi, hẳn không hỏi, Long Ngọc liền không nói, bởi vì đối với bọn họ mà nói, những người đó bắt quá chỉ là râu ria, sống hay chết không có gì khác nhau, họ căn bản không quan tâm.

“Minh vương không thương bọn hắn, cậu cần gì làm vậy? ” Chuyện của cậu, Phượng Giác cũng biết một ít.

“Tớ biết.” Long Ngọc ngồi tựa vào ghế, “Tớ biết Nhã Diệc không quan tâm, nhưng chỉ là” Ánh mắt cậu tối đi, “Ta không thích, người của ta bọn họ có thể theo dõi sao? Cái gì mà tớ không xứng với Minh vương? Bọn họ thì xứng sao?”

“Cậu không xứng, còn ai xứng chứ? ” Phượng Giác cười hỏi, cậu chưa từng gặp đôi nào phù hợp như bọn hắn, trừ mình cùng Y ra, không ai có thể đẹp đôi hơn so với bọn hắn

“Cho nên, thứ bản mắt như vậy, giết là tốt nhất.” Long Ngọc hất cằm, giờ khắc này, cậu giống như Tu La, xinh đẹp mà tràn đầy huyết tính.

“Nếu vậy, người mà cậu giết là thuộc tộc nào?” Phượng Giác không cảm thấy cậu giống Tu La, chỉ cảm thấy cậu giống như tiểu hài tử, một tiểu hài tử thất thường.

“Linh giới.” Cậu buột miệng nói ra, trận đó cậu giết nhiều nhất chính là Linh giới, lên tới cả hoàng thân quốc thích, xuống cả phú giáp thương nhân, khi đó Đại trưởng lão của Linh giới một lòng muốn để Âm Nhã Diệc cưới Linh tộc làm hậu, Nhã Diệc lại cưới cậu về, Đại trưởng lão Linh giới cứ ba ngày thì đưa hai người tới, tặng còn đưa tới tận giường, Long Ngọc lần đầu tiên nổi giận đem thiếu niên Linh tộc thanh lệ bóp chết trong Mê Di điện, bởi vì người nợ xông vào điện của cậu, cậu rất không vui, trong khoảng thời gian ngắn không áp chế mà trở nên hung bạo, lúc lấy lại tinh thần người cũng đã chết.

Khi Đại trưởng lão tới đòi giải thích, Nhã Diệc chỉ nói, dám xông vào Mê Di điện sẽ phải trả giá đắt, hoàn toàn không có ý tứ trách cứ cậu, điều này làm Đại trưởng lão càng thêm bất mãn, càng thường xuyên đưa người tới, cũng khiến Long Ngọc càng bạo ngược, bản chất Tu La toàn bộ hiện ra, tới cuối cùng không ít thế gia Linh giới bị diệt toàn tộc.

Từ lần đó đến nay Nhã Diệc chưa cho Linh giới bất kỳ lời giải thích nào, nhưng cũng không người nào dám tới cầu thân cùng Minh vương, càng không có thế gia nào kết giao cùng Đại trưởng lão, mà tính tình Long Ngọc một phát lại không thể thu lại, bản tính tàn nhẫn cứ vậy lộ ra, khiến không ít người đến bây giờ vẫn sợ hãi.

“Tiểu Chân nhi, tớ vô tội bị cậu liên lụy, ngươi muốn bồi thường thế nào đây?” Phượng Giác biết cậu biết rõ mọi chuyện nên cũng yên lòng, mở miệng bắt đầu tổng tiền.

“Biển đi!” Long Ngọc trừng cậu, “Không phải cậu đang rất khỏe sao! Nếu không phải nhờ tớ, người kia nhà cậu không biết bao giờ mới tỉnh đâu! Tớ còn chưa thu phí vớt vả của cậu, cậu đã đến muốn đòi bồi thường!”

“Keo kiệt.” Phượng Giác nhỏ giọng hừ hừ, đưa đến ánh mắt bốc lửa của Long Ngọc, cậu vui sâu thêm vào người Y, hỏi “Đúng không!” Y không nguyên tắc gật đầu nói đúng, Long Ngọc càng phát hỏa, không nhìn tới đôi cậu nam nam này nữa. Đứng dậy muốn đi. Về nhà tìm Nhã Diệp. Hừ.

Cậu còn chưa về nhà, Âm Nhã Diệp đã tìm tới, trực tiếp ôm người biển mất, dám một ngày một đêm không về nhà. Cần trừng phạt. Không cho ăn cơm? Không được Dạ dày thân ái không tốt. Đánh một trận? Không thể nào. Không nở. Cầm tức? Không tốt. Thân ái sẽ buồn bực. Vậy dùng yêu yêu giải quyết đi. Ừ. Cứ quyết định vậy đi.

Bởi vì Long Ngọc một ngày một đêm không về nhà, kết quả bị tên lưu manh nào đó gây sức ép một ngày một đêm không rời khỏi giường.

Lúc Hoàng Diệp, Tần Mân về nhà liền phát hiện Phượng Giác lại ngủ thiếp đi, bất đắc dĩ nhún nhún vai, tự mình gọi thức ăn bên ngoài, ngày hôm qua khi Hoàng Diệp về đã thấy Y, câu đầu tiên chính là:

“Trong mấy năm tôi đi vắng, anh của tôi đã xảy ra chuyện gì?”

Y không có đáp mà hỏi ngược lại, “Mấy năm này anh cậu đã xảy ra chuyện gì?”

Hoàng Diệp liếc hẩn một cái, “Đây là chuyện phu phu giữa anh tôi và anh, anh đi mà hỏi anh ấy trả lời vấn đề của tôi trước đã.”

Hẩn đáp lại Hoàng Diệp bằng một nụ cười yếu ớt, “Vậy thì đó cũng là chuyện giữa anh em nhà cậu, cậu đi hỏi em ấy thì tốt hơn.” Nói xong cũng không thèm nhìn đối phương, trở về phòng.

Hoàng Diệp bị bỏ lại tại chỗ sưng sốt trong chốc lát, chớp chớp mắt mới phản ứng được, mắng một tiếng, đánh quang điện gọi thức ăn ngoài cho mình và Tần Mân, cũng không đề cập đến đề tài này nữa, hẩn cũng biết nếu hẩn hỏi, Phượng Giác không muốn nói cũng đành chịu, bây giờ không thể so xem ai mạnh hơn được.

Kể từ sau khi Y tỉnh lại, tháng ngày của Phượng Giác tựa như mật, ngày ngày trôi qua đều rất tốt, bắt đầu cùng Long Ngọc tập luyện hợp tấu chuẩn bị cho tiết trung thu nửa tháng sau.

“Cuộc sống gia đình trôi qua không sai nha.” Long Ngọc giờ hộp giữ ấm lên ngồi xuống cạnh Phượng Giác, lấy ra hai chén nhỏ, múc cho mình cùng cậu mỗi người một chén canh hầm, “Ném thử chút đi, tớ vừa hầm sáng nay.” Nhét chén vào tay cậu mặc kệ cậu có ăn hay không, mình trước cứ múc một muổng bỏ vào miệng hưởng thụ.

Canh nóng, bắt chấp từng làn hơi nóng, mùi thơm xông vào mũi khiến người khác không thể không động tay.

“Đây là canh gì vậy?” Tuy Phượng Giác không thích hầm canh, luôn không biết nên để bao nhiêu nguyên liệu bao nhiêu nước thì thích hợp, nên rất ít hầm canh, mà Long Ngọc rất lại thích hầm canh, theo như lời cậu, ném nguyên liệu vào nồi nước để nhỏ lửa rồi nấu, có thể khó ăn đến mức nào! Dễ uống bớt việc! Thật tốt.

“Xương sườn hầm với củ từ, bồ máu, bồ khí, bồ phế.” Long Ngọc uống canh đem từng công hiệu một nói ra, “Cường thận, đối với người bây giờ là tốt nhất.”

“Khụ khụ …..” Lúc Long Ngọc nói đến cường thận, Phượng Giác vừa hớp một ngụm canh chưa kịp nuốt hết xuống cổ họng, bị sặc gần chết, tức giận trừng cậu một cái, nhưng vẫn tiếp tục ăn, ừ, Tiểu Chân hầm canh ăn rất ngon.

Long Ngọc liếc mắt nhìn hẩn, thấy cậu thích uống, ý cười trên môi tăng thêm ba phần, vui vẻ gặm xương ăn.

Thời gian vội vã như dòng nước chảy đi, thoáng cái nửa tháng đã trôi qua, mười lăm tháng tám âm lịch, tiết trung thu, thiên lễ viên (vườn ngàn lê).

Dưới cây lê xanh biếc, trên tấm thảm dê nhung nhỏ, Phượng Giác ngồi xếp bằng, một thân thuần bạch nho bào, hoa văn màu xanh trắng, trên đùi chỉ để một cây cầm, phiêu nhiên, ngón tay nhẹ mơn trớn, tiếng đàn tựa tiếng phượng, giòn vang mềm nhẹ như tiếng suối, khiến người say mê, tiếng đàn rất êm tai, người nghe lại nổi lên tâm tư khác.

Không thấy Long Ngọc, như thế chỉ có thể xem như là độc tấu, cũng đồng nghĩa với thất bại.

Đột nhiên Một hồi tiêu vang lên, không giống với tiếng đàn thanh nhã, mang theo một cỗ tiêu sát khí, không trầm như trúc tiêu, không thanh thúy giống ngọc tiêu, trong tiếng tiêu kia mang theo sát khí áp bức người, thật giống như từ chiến trường mà tới, mang theo khí thế hào hùng vốn có của nó.

Tranh ——

Tiếng đàn thay đổi, không còn là âm thanh nhu hòa, mà là chiến ý mạnh mẽ, một cầm một tiêu như phân như hợp, như muốn ganh đua cao thấp, hay đang cộng vũ, phân không ra địch hay bạn.

Có người theo tiếng tiêu nhìn qua, chỉ thấy trên cây lê xanh biếc, Long Ngọc ngồi tựa vào trên cây, một chân rũ xuống, một chân gác trên nhánh cây, một thân trường bào nguyệt bạch, thêu hoa văn Mạn đà la tím điểm lệ, trong tay là cây tiêu bằng sứ trắng như phấn, trên tiêu vẽ chính là hoa văn tương tự như trên áo, khiến tiêu vốn nên là trang nhã thoát nhìn nhiều hơn mấy phần quỷ dị.

*xanh lơ

Gió nổi lên, trường bào cả hai bị thổi bay, đan vào nhau tạo như tỏa sáng, mọi người đều nhìn ngây dại, mê thất trong tiếng đàn cùng tiêu.

“Phi Thiên.” Quý Liễn ghé sát bên tai Tất Thiển nhẹ phun ra hai chữ.

“Cái gì?” Tất Thiển thấp giọng hỏi.

“Chiến khúc, tể chiến thần, lần đầu nghe được cầm tiêu song tấu.” Quý Liễn ở bên người y mơ màng nói, “Nếu không phải chiến thần đã mất, khúc này tất có thể đưa tới năm vị chiến thần trong sáu giới.” Đã từng, sáu giới từng có năm vị chiến thần, Long Ngọc chính là hậu nhân hai vị chiến thần trong đó.

“Thật sao? Có thể sao?” Y nhỏ giọng hỏi.

“Tiếng tiêu dành cho chiến thần không phải ai cũng có thể nghe được.” Quý Liễn cười hân hoan lộ tai y, “Nếu không phải chủ tử bị Vương cướp được Minh giới, cũng đã là chiến thần, chỉ tiếc, chủ tử chém giết quá nhiều, đã bị âm khí nơi Minh giới vậy nhuộm, không thể thành chiến thần.”

“Vẫn cảm thấy danh vị Minh hậu thích hợp với cậu ấy hơn. ” Tất Thiển không nhận thức được chiến thần quan trọng đến mức nào, dù sao có đến năm vị, nhưng Minh hậu cũng chỉ có một.

“Cũng đúng.” Quý Liễn gật đầu, hai người đồng thời cười một tiếng.

Một khúc cuối cùng, người nghe thật lâu vẫn chưa bình tĩnh lại được, mà hai người diễn tấu đã sớm lui ra nghỉ ngơi, người khác ra sao cùng bọn họ có quan hệ gì chứ? Được ở trong lòng người yêu, đây mới là điều quan trọng đối với bọn họ!

Hết chương 30.

32. Quyển 1 - Chương 31: Tiên Trắng

Vân mẫu bình phong chúc ảnh thâm, trường hà tiệm lạc hiểu tinh trầm. Thường Nga ứng hối thân linh được, bích hải thanh thiên dạ dạ tâm (Vân mẫu bình phong đước đậm lòng. Ngân Hà, sao sớm lạc trên không. Thường Nga hối trộm bình linh được. Trời, Biển đêm đêm tỏ nỗi lòng) —— [Đường] Lý Thương Ẩn (Lý Thương Ẩn, một nhà thơ nổi tiếng của Trung Quốc, ông để lại cho đời sau hơn 200 bài thơ hay. Đây là bài thơ Thường Nga của ông)

Đêm trung thu trên đài ngắm trăng của Thiên Lê Viên, ánh trăng chiếu sáng cả một vườn lê xanh biếc, hoa lê nở tháng ba, hoa lê có biệt hiệu là tuyết tháng ba, mà bây giờ là giữa tháng tám âm lịch, đã qua mùa hoa nở.

Tháng tám hoa quế ngát hương, lễ hội bây giờ đúng vào dịp hoa quế nở rộ ngoài Thiên Lê Viên, từng chùm quế tụ thành phiến, gió thổi tới mang theo hương vị ngọt ngào của hoa quế bay khắp nơi, vài cánh hoa theo gió bay vào vườn, ngoài vườn như có một cơn mưa màu vàng kim vừa rơi. Giữa đài trong vườn, có sinh viên khoa khiêu vũ đang múa điệu múa tế nguyệt, trong viên trái những tấm thảm mềm dưới đất, bày bàn thấp, những người quen biết túm năm tụm ba ngồi cùng một chỗ, hoặc nói chuyện phiếm hoặc ăn cái gì, cũng có người xem tiết mục. Ở một chỗ được cây lê vây quanh bốn phía, bày thảm nhưng tốt nhất của cửa hàng, trên bàn đầy các loại bánh làm cho người ta nước miếng chảy ròng ròng, trong nồi đất đỏ trên bếp hâm mấy chung hoa quế nướng, vị cay nồng áp lưỡi, cánh gà ngâm ớt, trứng chim cút thơm ngon, bao tử luộc, cò vịt tấm bột chiên, móng heo kho, đậu phộng rang muối, đương nhiên không thể thiếu bánh trung thu, cò tướng cùng bánh trung thu vừa lúc một ngum một nước, khoai tây vo viên, đủ loại bánh ngọt mặn, hoa quả bốn mùa, trực tiếp ăn bằng tay cũng được, dùng đũa cũng được, chỉ cần ăn uống vui vẻ là được rồi.

Một bàn món ăn nhẹ, mọi người vừa ăn vừa đoán, cái nào là Phượng Giác làm, cái nào là Long Ngọc làm, cuối cùng kết quả là, món cay đều do Long Ngọc làm, món không cay đều là Phượng Giác làm, các loại đồ ngọt đương nhiên do Tất Thiển làm.

Hoa quế những rất nhẹ ngay cả Phượng Giác cũng uống đến hai chén, ngửi hương quế, thưởng trăng, mọi người vừa tán gẫu vừa ăn.

“Trên mặt trăng thật sự có Hằng Nga sao?” Ritter đột nhiên hỏi, khiến mọi người sửng sốt, có người ghen cười, có người mắt tròn trắng, có người mờ mịt.

“Hắn là có đi.” Long Ngọc vừa nói, đưa tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ánh mắt kia rõ ràng đang nói... tại sao cậu lại nghĩ thế? Cậu cầm chén rượu nhún nhún vai, “Truyền thuyết không phải nói vậy sao? Hằng Nga chạy đến mặt trăng.”

“Tiểu Chân nhi, cậu là bán tu la thế nhưng không biết?” Phượng Giác chớp chớp mắt.

“Cám ơn, tớ còn là nửa người mà! Tớ lớn lên ở nhân giới, tất nhiên là nghe theo truyền thuyết ở nhân giới rồi.” Long Ngọc trở mặt liếc cậu một cái, nghiêng đầu nhìn Âm Nhã Diệc, “Truyền thuyết ở nhân giới khác với sự thật sao?”

“Đâu chỉ khác! Là quá khác!” Âm Khê Uẩn ôm lão bà đại nhân chậm rãi tiêu sái đi tới, sau đó ngoái đầu nhìn đôi vợ chồng, hần nhắc chân đá đá Âm Nhã Diệc, ý là chữa ra cho hắn một chỗ, Âm Nhã Diệc tròn mắt trừng hắn, không nhúc nhích.

Long Ngọc cùng Phượng Giác liếc nhau, đồng thời bàn tay xoay một cái một chiếc bàn thấp khác xuất hiện, Âm Nhã Diệc cùng Y thân mình chợt lóe, đồng thời dán vào vợ yêu nhà mình, hai bàn hợp lại làm một, bàn mới vừa hiện, các món ăn nhẹ hạ xuống, chén đũa bát muỗng không thiếu cái nào, chỉ trừ hoa quế những trên bếp.

“Hoa quế những năm nay khá ít, thứ lỗi cho.” Phượng Giác nhàn nhạt nói, như có như không ngoái đầu liếc mắt nhìn lại, rồi thản nhiên thu hồi tầm mắt, lúc ngoái đầu lại không tự nhiên mà bĩu môi.

Bốn người ngồi xuống, giống như có hương vị kéo bè kéo cánh, bốn người bọn họ ngồi gần nhất, những người khác tụ cùng một chỗ.

“Có gì khác sao?” Tất Thiển nhàn nhạt hỏi, y cũng chỉ nghe qua truyền thuyết của nhân giới thôi.

Âm Khê Uẩn thấy cũng không ai rót rượu, chỉ cười cười, “Muốn biết?”

Long Ngọc không chịu thua vờn tay, vân sương kính xuất hiện trong tay, “Quảng Hàn Cung.” Nói ra ba chữ, vân sương kính hiện lên một khung cảnh, một tòa cung điện trong trẻo nhưng lạnh lùng, trên hoành phi viết ba chữ, Ngọc Thiềm Cung.

“Ngọc Thiềm Cung?” Long Ngọc trong đầu có gì đó hiện lên, đáng tiếc đã lâu, không nhớ rõ.

“Ta biết Quảng Hàn Cung.” Phương Giác cắn bánh ngọt, một miếng lại một miếng, nhìn cậu thích ăn, Tất Thiên trực tiếp chuyển đĩa bánh vào tay cậu, cậu đáp lại bằng một nụ cười, Quý Liên bay qua đem hai người cản lại, hiện tại nếu hắn không ở dạng hồn thể đã trực tiếp ôm Tất Thiên vào lòng.

“Ừm?” Long Ngọc chờ cậu nói tiếp.

“Kỳ thật Quảng Hàn Cung tương đương với lãnh cung của thiên giới, dùng để giam giữ tiên tử vi phạm lỗi không lớn cũng không nhỏ, nhưng hiếm khi nghe nói người đi vào có thể sống sót đi ra.” Phương Giác uống một ngụm trà, “Về phần Ngọc Thiềm Cung, tớ cũng không rõ.”

“Thời xưa, mọi người tương truyền, Kim Ô ba chân là mặt trời, Thiềm Thừ là mặt trăng, vì thế mới có Ngọc Thiềm Cung đúng không?” Long Ngọc nghiêng đầu hỏi Âm Nhã Diệc.

“Đều không phải là.” Hắn lắc đầu, “Phương Giác nói, Quảng Hàn Cung chỉ dùng để giam giữ, Ngọc Thiềm Cung cũng giống vậy, chẳng qua, lúc ấy nó giam giữ không phải tiên tử, mà là một con thiềm thừ.”

“Thiềm thừ?” Mọi người sửng sốt.

“Ừ.” Hắn gật đầu.

“Phạm vào lỗi gì mà lại bị bỏ tù?” Long Ngọc tò mò.

“Ách!” Âm Nhã Diệc trầm mặc một hồi mới nói, “Mê luyện quân vương thiên giới, ý đồ hôn trộm quân vương.”

“.....” Mọi người trầm mặc.

Thiềm thừ có tên dân dã là con cóc, có ai muốn bị nó hôn chứ!

‘Nó có thể bảo đảm cho công tử cả đời phú quý, tìm được người xứng đôi.’

Một câu nói bỗng vang lên trong đầu Long Ngọc, một bóng người dần hiện rõ, người thiếu niên, đôi mắt to tròn, trường bào xanh thẫm, chấp tay thở dài, mở ra bàn tay, hoàng ngọc thiềm thừ to bằng nắm tay trẻ con.

“Chiêm Nho.....” Long Ngọc nỉ non một tiếng, vân sương kính biến đổi, một bóng người xuất hiện, thiếu niên thanh tú, đôi mắt to tròn, tóc ngắn chỉnh tề, trong tay cầm pháp linh của đạo gia, đạo bào xanh thẫm.

“Người biết hắn?” Mắt Âm Khê Uẩn trầm xuống, vốn có điểm khó chịu vì cảm thấy đám người này đang xem nhẹ hắn, thế nhưng khi thấy thân ảnh trong kính kia có chút hoảng hốt trong nháy mắt.

“Từng gặp một lần khi chọn đồ vật đoán tương lai lúc một tuổi.” Long Ngọc như có chút ấn tượng.

“Hắn có tặng người vật gì không?” Âm Khê Uẩn hỏi có chút vội vàng.

“Không.” Chẳng biết tại sao cậu nói dối, cúi đầu, uống một hớp rượu.

Âm Khê Uẩn không nói, đột nhiên vươn tay định gây khó dễ, Âm Nhã Diệc trở tay chặn lại, nhưng, một đạo nhu hòa quang mang dâng lên, hào quang kia giống như ánh trăng, ảm áp mềm dịu, hóa giải thủ đoạn của Âm Khê Uẩn, nhất thời mắt hắn trở nên sắc bén, “Còn nói không có!”

Ánh mắt sắc bén kia làm Long Ngọc không thoải mái, đột nhiên có loại cảm giác bị mạo phạm, vốn cũng không phải người tốt tính gì, mấy năm nay bị Âm Nhã Diệc cưng chiều lại càng không kiêng nể gì, nói trở mặt liền trở mặt, này không phải đã bắt đầu rồi sao.

“Hư Vô.” Khê gọi, chiến kích đen nhánh xuất hiện, mang theo sát khí dày đặc, vừa thấy đã biết không phải vật phàm.

“Không coi bề trên ra gì?” Âm Khê Uẩn cũng có chút tức giận, trở tay lật bàn mình, nhưng! Âm Nhã Diệc một tay đặt ở trên tay của hắn.

“Như thế nào, phụ thân muốn khi dễ tiểu bối sao?”

“Sách! Tiểu tử ngươi lại thò tay ra bên ngoài!” Hắn lạnh lùng trừng đứa con nhà mình.

“Ông bệnh vực người nhà một lần cho tôi xem nào!” Âm Nhã Diệc đảo mắt.

“Tiểu Chân nhi! Có chuyện thì nói! Động thủ làm chi!” Ngoái đầu nhìn lại quát một tiếng, lại nhận được một cái xem thường của Long Ngọc, tay nắm Hư Vô cũng không buông ra.

“Hồi Mâu công tử, để cho tử phụ nhà ngài bình tĩnh nói chuyện trước đi!” Phượng Giác nhàn nhạt nói, vỗ vỗ cánh tay Long Ngọc, “Tại sao phải tức giận đến vậy, cẩn thận thân mình.” Cậu quả nhiên thả lỏng vài phần, ít nhất thu hồi Hư Vô, điều này khiến Khê Uẩn có chút đen mặt.

Vi Tích uống một ngụm rồi đặt chén trà xuống, chậm rãi mở miệng, “Chiêm Nho mà các người nói không phải là Chiêm Nho của Ngọc Thiềm Cung đi?” Âm Khê Uẩn nghe lão bà hỏi như vậy không biết đáp như thế nào, chỉ rầu rĩ không nói lời nào.

“Tình nhân cũ của cha ta?” Âm Nhã Diệc không chút che giấu thêm cừu hận cho phụ thân, quả nhiên thu được ánh mắt sắc như dao của vị Minh vương đời trước, hần cười lạnh, ai bảo người vừa này khi dễ thân ái nhà ta!

Cho nên nói, đau lão bà vân vân! Chính là ghét nhất!

“Chiêm Nho ta cũng biết, còn nghe nói hần từng có quan hệ rất tốt với một vị nữ tướng quân của Tu La giới, có thể nói là cầu không được.” Nàng tựa tiểu phi tiểu nhìn Long Ngọc, “Chưa kể khuôn mặt này của người lớn lên trông thật giống.”

“Không phải hần mê luyện quận vương sao?” Long Ngọc nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng, không thích, cho dù là cha mẹ Âm Nhã Diệc, cậu vẫn như trước không thích.

“Ngược lại.” Vi Tích lắc đầu, “Là quận vương mê luyện hần, bị hần một lần lại một lần cự tuyệt mới có lời đồn đãi như vậy truyền ra, giam lỏng trong Nguyệt cung, chỉ là người như hần sao có thể dễ bị giam cầm lại?”

“Sau đó thì sao?” Tất Thiển bị lôi lên hứng thú.

“Sau đó?” Nàng nở nụ cười, đôi mắt nhìn về phía Long Ngọc, nhìn đến lúc cậu bị chọc giận, Âm Nhã Diệc ôm người vào ngực che lại, tỏ rõ ý tứ không cho người xem, nàng không thèm để ý, “Khổ luyện một nữ tử nhiều năm như vậy, nhân những năm bị nhốt kia lại gả cho người khác, cư nhiên còn là một phạm nhân, khi gặp lại, dĩ nhiên đã có đứa nhỏ.”

“Người nói nhiều như vậy, có phải muốn nói, mẹ ta cô phụ tình cảm của hần, cho nên hần lưu lại gì đó ta không có quyền được, hần là nên đưa cho người quen cũ là các người vân vân.” Long Ngọc lời nói lạnh nhạt, vô luận là thuộc về người khác hay là mình, trong lời nói đều có những tính toán nhất định, vị Minh hậu trước này cũng không ngoại lệ.

Vi Tích không nói, cậu liền biết đã đoán đúng.

“Hôm nay người đưa thì đưa, không muốn đưa cũng phải đưa.” Âm Khê Uẩn bá đạo nói ra, ngữ khí như xuyên thấu như Âm Nhã Diệc.

Long Ngọc lúm đồng tiền như hoa, tay duỗi ra, một con hoàng ngọc thiềm thừ xuất hiện trong lòng bàn tay cậu, sống động như thật, dường như ngay lập tức nhảy lên bàn, “Các người muốn thứ này sao?”

“Đúng.”

“Muốn thì lấy đi!” Cậu vẫn cười như trước, Vi Tích vươn tay, ngay khi bắt được, thiềm thừ kia liền như vật sống, nhảy ra, từ tay trái Long Ngọc nhảy lên cánh tay phải.

Bốn người đều thử qua, thế nhưng không một người có thể bắt được, bàn tay Long Ngọc thu hồi lại, “Không phải không cho các người, mà là các người muốn cũng không được.” Dứt lời đứng dậy, đối với đám người Phượng Giác nói, “Tổ có rượu mơ ngâm tuyết từ năm trước, đi nếm thử?”

“Được.” Phượng Giác phụ họa trước tiên, hai người đối mắt, cùng nhau biến mất, bọn họ đi rồi, Y cùng Âm Nhã Diệc tự nhiên đi theo, thuận tiện mang theo vợ chồng son Hoàng Diệc, Tất Thiển Quý Liên, Ritter còn lôi kéo góc áo Tất Thiển cũng đi theo, sợ y bị bỏ lại.

Lưu lại bốn người đối mắt liếc nhau một cái, bọn họ giống như hiểu lầm chuyện gì.

Rượu mơ vị nồng làm say lòng người, Long Ngọc tựa vào cửa sổ, cửa sổ sát đất phản chiếu rõ cảnh đêm bên ngoài.

Lần đầu tiên gặp người kia là khi cậu một tuổi.

‘Nó có thể bảo đảm cho công tử cả đời phú quý, tìm được người xứng đôi.’ Đưa hoàng ngọc thiềm thử đến trước mặt cậu, cậu muốn vươn tay ra lấy, lại bị mẫu thân cản lại.

‘Ta không thể nhận.’

‘Đây không phải cho người, là cho đứa nhỏ.’

‘Tiểu Chân nhi còn quá nhỏ, không hiểu được vật này quý hiếm.’

‘Thôi, ta cùng đứa bé này vô duyên.’

Đó là lần đầu tiên gặp Chiêm Nho, mẫu thân cũng không nhận lấy hoàng ngọc thiềm thử.

Mà khi gặp lại, mẫu thân đã tạ thế, cậu lúc đó còn nhỏ bị giam trong viện, sợ hãi cực kỳ, người kia đến, vẫn như cũ đem hoàng ngọc thiềm thử đưa tới trước mặt cậu.

‘Nó có thể bảo đảm cho công tử cả đời phú quý, tìm được người xứng đôi.’ Vẫn là lời giống vậy.

Cậu lắc đầu, ‘Nương nói không thể nhận.’

‘Vậy ta cho người mượn, có một ngày, khi người tìm được người xứng đôi, ta sẽ tới lấy nó về.’ Người kia nói như thế.

Cậu do dự vươn ra cánh tay nhỏ nhỏ, vẫn cầm lên hoàng ngọc thiềm thử, cảm giác ấm áp truyền đến từ viên ngọc, khi ngẩng đầu lần nữa người kia đã không thấy đâu.

Bất tri bất giác đã qua nhiều năm như vậy, khi cậu đã gần như quên mất thì lại hiện về.

Âm Nhã Diệc từ phía sau ôm lấy cậu, “Đang suy nghĩ gì?”

“Nhã Diệc, vật này rốt cuộc là gì?” Cậu thưởng thức hoàng ngọc thiềm thử trong tay.

“Là tinh nguyên.” Hắn vừa nói ra, Long Ngọc sững sốt, hắn vội nói tiếp, “Thân ái đừng lo lắng, bộ tộc thiềm thử cùng chủng tộc khác bất đồng, bọn họ ba ngàn năm có thể dựng ra một quả tinh nguyên, tinh nguyên này có hiệu quả chiêu tài, hơn nữa quả lớn như vậy ít nhất cũng đã vạn năm, quan trọng nhất, người bộ tộc thiềm thử thường chỉ đưa tinh nguyên cho người có quan hệ với vận mệnh của mình, thân ái có phải đã làm gì hay không?”

Long Ngọc nghiêm túc ngẫm lại, lắc lắc đầu, “Không có.”

Âm Nhã Diệc cảm thấy có thể là ngoài ý muốn, đột nhiên nhớ tới, có lẽ không phải Long Ngọc hiện tại đã làm gì, mà là Nguyễn Ngư Chân đã làm cái gì, giống như cậu từng nói, trước đây khi ở bờ sông chơi bị vấp té, kiếm gỗ trong tay bay ra ngoài, ngoài ý muốn đánh vào một con rắn bảy tấc miệng to như cái bát, lúc ấy rắn bị giết chết, cũng dọa cậu gặp ác mộng mấy ngày, sau lại mơ đến một thiếu niên y phục xanh thẫm tạ ơn cậu, cậu mới không gặp ác mộng nữa.

Nói vậy lúc ấy cậu trong lúc vô tình đã cứu Chiêm Nho, nói cách khác! Mất Âm Nhã Diệc nhú lại, Chiêm Nho tiếp cận Chân Dao Kỳ thật ra là vì Long Ngọc, nếu như không có tinh nguyên này thì sẽ như thế nào?

Có lẽ Long Ngọc khi còn sống sẽ có rất nhiều đau khổ, không có mệnh bàn, rất nhiều chuyện cũng sẽ không như dự liệu, hết thấy đều thay đổi, có lẽ bọn họ cũng sẽ không hội ngộ, tinh nguyên này cam đoan Long Ngọc có thể gặp được hắn, chỉ cần gặp được là đủ rồi!

“Nghĩ đến cái gì vậy?” Long Ngọc chột chột eo hắn.

Hắn cũng không sợ nhột cũng không trốn, chĩa chĩa phía sau, “Anh thấy đám người Phượng Giác cũng sắp uống hết rượu rồi đấy, cậu ta không phải không biết uống sao?”

“A!” Long Ngọc quát to một tiếng, bỏ nhào qua, “Phượng Giác, cậu để lại cho tớ chút, ta còn chưa uống được ngụm nào đâu! Cậu không biết uống cũng đừng lãng phí chứ!”

“Không sao! Giống nước đường vậy, uống ngon!” Phượng Giác cười tủm tỉm nói.

“Không có việc gì cái đầu!” Long Ngọc đoạt lấy bình rượu, “Rượu này tác dụng chậm lớn! Cậu say đến chết cũng đừng tìm tở!”

“Mới sẽ không đâu!” Phượng Giác vươn tay muốn cướp, “Còn muốn uống!”

“Y trông nom lão bà anh!” Long Ngọc ôm bình rượu chạy đi, Phượng Giác đuổi theo sau, Y đuổi theo Phượng Giác, những người khác chế giễu, còn luôn tay nhét đồ ăn vặt vào miệng.

Âm Nhã Diệc nhìn về phía trăng tròn ngoài cửa sổ, rất đẹp rất sáng, nói không chừng bên trong đó thật sự có một tiên nhân, chỉ cần người bên trong chịu khổ không phải thân ái nhà hắn thì ai với hắn mà nói cũng không sao cả.

“Hô! Mệt chết đi được!” Long Ngọc nhào vào trên người hắn tu nguyên bình rượu, thuận tay nâng bình đưa cho Âm Nhã Diệc, hắn liền uống đúng chỗ cậu vừa uống, “Uống ngon đúng không?” Long Ngọc hí mắt nhìn hắn.

“Ừm.” Hắn liếc mắt nhìn về phía kia, quả nhiên Phượng Giác say đang nằm trong lòng Y, hắn duỗi tay kéo Long Ngọc vào ngực hôn nhẹ, “Uống ngon.”

“Hi hi.” Long Ngọc hôn lên môi hắn.

Hương vị hạnh phúc, đôi khi tựa như say rượu, vững vững hồ hồ!

Hết chương 31.

33. Quyển 1 - Chương 32: Thiếu Niên Không Biết Sợ (1)

Nam Ngung vương triều, phía nam sung túc có tòa Ngọa Long Thành, Ngọa Long Thành vốn gọi là Thanh Thủy thành, bởi vì công thần hai triều Long Tĩnh Đại tướng quân cưỡi giáp quy điền nên liền sửa thành Ngọa Long Thành.

Ngoài Ngọa Long Thành ba mươi dặm có một tòa sơn trang được cây cối xanh biếc vây quanh, lớn đủ để chứa một thôn xóm, đó chính là nơi cư ngụ của Long Tĩnh Đại tướng quân, tên Ngọc Trang.

“Các người đều nhớ kĩ cho ta! Ngọc Trang trên xuống được kêu phu nhân có năm vị, được gọi di có mười một vị, nhưng trong những người này chỉ có vị ở tại Bạch Ngọc Uyển kia là theo cửa chính tiến vào! Ngoài vị ấy ra thì cho dù là Đại di thái hay là Xuân hội cô nương đang được sủng ái kia đều là tiến vào từ cửa hông! Các người phải biết ai mới là chủ tử của các người!”

Ngày đầu tiên Tiêu Cảnh năm tuổi cùng phụ thân vào làm ở trù phòng của Ngọc Trang, đại quản gia nói như thế, vài năm sau hắn mới biết được, phu nhân cũng chia chính thất phu nhân cùng được coi như phu nhân, được coi như phu nhân nói dễ nghe thì là tiểu thiếp, nói trắng ra chính là thiếp, mà nhóm bà cô kia chính là nha đầu thông phòng, được gọi cô nương chính là gia kĩ (kỹ nữ nhưng phục vụ tận nhà), vô luận có bao nhiêu tiểu thiếp hay là có bao nhiêu thông phòng, bao nhiêu gia kĩ, chính thất phu nhân vĩnh viễn chỉ có một, cho dù người không ở.

“Đại thiếu gia là thiếu gia, Nhị thiếu gia cũng là thiếu gia, đều gọi là thiếu gia, nhưng Thiếu chủ lại không giống vậy, đây là chủ tử tương lai của Ngọc Trang, cùng với những người khác không giống, các người nếu ai cảm thấy phu nhân mất có thể leo lên đầu Thiếu chủ, đó cũng chính là kết cục của các người!”

Một năm đó phụ thân của Tiêu Cảnh bệnh chết, Long phu nhân cũng hương tiêu ngọc nát vào cuối năm, Thiếu chủ không ăn không uống mấy ngày, nô tài của Bạch Ngọc Uyển thương, Tiêu Cảnh trong lúc vô tình phát hiện, Thiếu chủ gầy đến đáng thương, khuôn mặt rã rời, hắn lúc ấy cảm thấy không đành lòng liền đi cầu quản sự trù phòng, hầm cho Thiếu chủ chén cháo, lúc ấy đối phương lại nói như thế nào? ‘Tập chúng phải chết đó còn mạng để ăn?’

Lại vừa khéo, đại quân gia nghe được lời đó, quân sự trừ phòng vì một câu kia bị đánh đến chết, nhưng Thiếu chủ vẫn như trước không chịu ăn cơm, ngay cả trang chủ cũng khuyên không được, ngược lại trang chủ đến, Thiếu chủ lại rất kích động, bộ dáng như muốn giết người, giấy dựa gầm rú.

“Nàng đã chết! Tại sao ngươi còn sống! Ngươi tại sao không chết đi! Tại sao!”

Mối hận của Thiếu chủ vậy mà lại sâu đến thế.

“Thiếu chủ, ít nhất cũng ăn một chút, coi như vì phu nhân.” Tiêu Cảnh khuyên như vậy người kia cũng không phản ứng, hần trái phải xem xét hạ giọng nói, “Thiếu chủ nếu chết không phải theo đúng ý nguyện của những người đó sao? Sao có thể vì phu nhân báo thù? Thiếu chủ có thể cam tâm?”

“Không cam tâm!” Long Ngọc tức giận phun ra hai chữ, “Ngươi gọi Tiêu Cảnh?” Cậu giương mắt nhìn hần.

“Phải.” Hần không nghĩ tới Thiếu chủ thế nhưng nhớ rõ hần.

“Năm ấy sinh nhật ta ngươi làm cháo gà ác hầm bí đỏ không tệ.” Long Ngọc cười nhạt nói, lộ vẻ thích thú.

“Thiếu chủ muốn ăn, tiểu nhân liền đi làm.” Tiêu Cảnh nghe cậu muốn ăn đồ vật này nọ thì cảm thấy có chút cao hứng.

“Đi đi.” Long Ngọc gật đầu, “Nhớ cẩn thận đừng để ai động vào.”

Tâm hần trầm xuống gật đầu, “Tiểu nhân hiểu được.”

Có lẽ chính từ một khắc đó, mối duyên giữa hần cùng Long Ngọc đã bắt đầu rồi, đơn thuần không tạp chất, chính là cái loại tôi tớ nhận chủ, quan hệ tuyển chọn tâm phúc, phi thường sạch sẽ, ở một nơi như là đại viện đó khó mà có được.

Trong phòng bếp nhất thời huyền ảo.

“Mang thức ăn lên! Mang thức ăn lên!”

“Chú ý lửa!”

“Nhanh lên nhanh lên! Dọn lên bàn!”

“Củ cải xắt nhỏ! Dưa chuột thái lát! Khoai tây bổ thành khối! Nhanh lên!”

“Dầu! Phải là dầu cải! Ai kêu ngươi lấy mỡ heo!”

“Tôm sống! Cái này gọi là tôm sống! Đều con mẹ nó chết hết rồi!”

“Cảnh tử! Lại đây giúp đỡ a! Ngươi làm gì thế!” Có người thấy Tiêu Cảnh đứng bên trông bếp thì bất mãn hô, ngay tức khắc bị bếp trưởng bên người bên cạnh đập một cước.

“Ngươi muốn chết! Đồ ăn của Tam di thái sao có thể quan trọng bằng của Thiếu chủ! Nếu Thiếu chủ đập chén đĩa ngươi có muốn bị đánh không?”

Trong trừ phòng lớn nhất là quân sự, sau đó là bếp trưởng, rồi sau đó là bếp phó, Tiêu Cảnh chỉ được làm tạp dịch, thường thường ở trừ phòng lời hỏa đầu còn hữu hiệu hơn quân sự.

Người vừa quát lên không dám nói tiếp nữa, Thiếu chủ là ai? Nha đầu áp giường bên người Đại thiếu gia đắc tội với cậu, cậu có thể đánh chết nàng trước mặt mọi người, đồ ăn không hợp khẩu vị, trong phòng bếp này từ trên xuống dưới, từ quân sự đến tạp dịch đều có thể đánh, gậy đây cậu thích uống những thứ nhiều nước nhưng không có ai có thời gian ở chỗ này nhìn chằm chằm, liền rơi vào Tiêu Cảnh, nói như vậy cũng không ai không muốn sống mà đi tranh đoạt cùng Thiếu chủ, người nọ vừa rồi cũng quá không có đầu óc, hiện giờ mới nhớ đến mà sợ run cả lên.

“Cảnh tử, canh nấu xong thì đem lên đừng trì hoãn bữa tối của Thiếu chủ.” Bếp trưởng vừa mở nồi vừa dặn, thuận tay cầm lấy hai cái bánh mì vừa chín trong lồng hấp bên cạnh đưa cho Tiêu Cảnh, “Lấy ăn nhiều một chút! Phải chờ một lúc nữa mới tới giờ cơm!” Bếp trưởng cùng Tiêu phụ là chỗ quen biết cũ, Tiêu phụ mất hần tự nhiên muốn chiều cô Tiêu Cảnh nhiều hơn.

“Tạ ơn đại thúc.” Tiêu Cảnh cảm ơn rồi lấy một cái, ngậm vào, bưng canh ra ngoài.

Ba bước thành hai đã tới trước sài phòng, quay lại khép kín cửa, “Mạc Phàm, là ta.” Một bóng người từ đông củi chạy ra, hắt lấy từ trong ngực ra bánh mì đưa cho đối phương, đối phương ngấu nghiến ăn, đó là đứa nhỏ mười ba mười bốn chỉ nhỏ hơn Tiêu Cảnh một hai tuổi, trên người mặc quần áo có hơi lớn có vẻ là thuộc về Tiêu Cảnh.

“Lát nữa người đi cùng ta.” Tiêu Cảnh nhìn hắt gần ăn xong thì nói.

“Đi đâu? Đi ra ngoài sao?” Hạ Mạc Phàm dùng sức nuốt xuống miếng bánh mì trong miệng.

“Đi ra ngoài thì không thể, nhưng người trốn ở đây thể nào cũng bị người phát hiện.” Tiêu Cảnh lắc đầu, “Bên cạnh Thiếu chủ thiếu người.” Hạ Mạc Phàm nhìn hắt, không hiểu được cái gì gọi là thiếu người, nhưng biết chắc là muốn hắt đi thay thế, nhưng chẳng lẽ như thế sẽ không bị người phát hiện sao?

“Người bưng canh, cúi đầu đi theo sau ta, ai nói gì cũng đừng ngắt đầu, hiểu chưa?”

“Ừm.” Hạ Mạc Phàm gật đầu.

Cũng coi như hắt may mắn, hôm đó là sinh nhật Tam di thái, gần đây Tam di thái lại rất đặc ý vì vừa sinh cho trang chủ một long phượng thai, bên trong trang từ trên xuống dưới đều bận rộn vì sinh nhật của nàng, nên cũng không quá chú ý Tiêu Cảnh cùng người theo phía sau hắt.

Vào Bạch Ngọc Uyển, Hạ Mạc Phàm cảm nhận được loại hoang vắng nói không nên lời, bố trí nơi đây quả thật rất tinh xảo, hoa cỏ cũng rất quý báu, nhưng hắt lại cảm thấy hoang liêu, buồng canh cũng không cần ai nói, tự đi quét lá rụng trong viện, Tiêu Cảnh đứng bên người Long Ngọc, Long Ngọc uống bát canh kia nhìn người quét sân.

“Có đáng tin?”

“Thưa Thiếu chủ, người này cùng tiểu nhân lớn lên cùng nhau, mấy ngày trước bị lừa vào đây, trốn ra khỏi viện của đại thiếu gia, nghe nói còn đánh đại thiếu gia bị thương.” Tiêu Cảnh xem thường, “Thanh Tùng đã chết, trong viện dù sao cũng thiếu người, bên ngoài Mạc Phàm cùng Thanh Tùng cũng không khác lắm, tiểu nhân dò la được, trong nhà Thanh Tùng, hai năm trước gia đình cũng đã cắt đứt quan hệ, bệnh nặng mà chết, đặc tội chủ tử mà bị đánh chết, chỉ còn lại mình hắt, vài năm nay hắt cũng chưa từng có cơ hội ra khỏi trang, cho dù bị nhận ra cũng không nắm chắc, bên người Thiếu chủ có người tiểu nhân cũng yên tâm hơn.”

“Ừ, người người tìm, ta yên tâm.” Long Ngọc chậm rãi uống xong canh, hỏi: “Hắt gọi là gì?”

“Họ Hạ, kêu Mạc Phàm.” Tiêu Cảnh đáp.

“Khi người đi, thuận tiện ghé qua chuyển lời với quản gia, cái tên Thanh Tùng, ta không thích, sửa kêu là Mạc Phàm, theo ta đã lâu như vậy cho bỏ nô tịch, ban thưởng họ Hạ.” Long Ngọc chính là loại người nếu người đối tốt với ta, ta liền tuyệt không bạc đãi người, nếu chính là người lớn lên cùng Tiêu Cảnh cũng không thể để người mặc danh kỳ diệu biến thành thân phận đầy tớ, dù sao trong trang cũng biết cậu hỉ nộ vô thường, cũng không có người dám làm trái với cậu.

“Đa tạ Thiếu chủ.” Tâm Tiêu Cảnh buông xuống, Hạ Mạc Phàm đi theo Thiếu chủ cũng không có gì đáng sợ.

Hắt xuất viện giờ tý nói lại những lời ấy với Hạ Mạc Phàm, Hạ Mạc Phàm choáng váng nửa ngày, nghe ra ý tứ Tiêu Cảnh muốn hắt chăm sóc Thiếu chủ cho tốt, tương lai có cơ hội danh chính ngôn thuận rời khỏi nơi đây, còn phân phó hắt, tay chân phải lanh lẹ, người khác nói cái gì cũng đều không cần để ý, chỉ cần nghe Thiếu chủ sẽ không sai.

Hạ Mạc Phàm ngây ngốc gật đầu, bắt đầu nửa năm “đặc tội” Thiếu chủ, Thiếu chủ yêu thích yên tĩnh, có khi có thể ngồi cả ngày khắc ngọc, mà thường thường đáp lời, bị Long Ngọc nhìn bằng ánh mắt dao găm, “Câm miệng!” Hai chữ nói ra rất có uy nghiêm, nửa năm sau hắt mới thành thật chút, chủ yếu là bị Thiếu chủ chính sợ, Thiếu chủ mà nóng giận, thật có thể chính chết hắt nha!

Hạ Mạc Phàm lần đầu tiên kiến thức được sự đáng sợ của Thiếu chủ là vào một ngày quang đăng cuối thu, Thiếu chủ khó được không khắc ngọc mà kêu hắt đem bàn cùng ghế thái sư đặt trong viện, Thiếu chủ đóng

đưa quạt bạch ngọc trong tay ngồi phơi nắng, một ngày thật đẹp, nhưng lại có những kẻ nhàn rỗi thích đi phá hư mọi thứ.

Chuyện là có gã sai vặt đụng vào người Tiêu Cảnh làm đổ canh của Thiếu chủ, sau đó còn lập tức mở miệng mắng Tiêu Cảnh, cái gì tiện chủ tiện tớ đều nói ra, chuyện xảy ra cách Bạch Ngọc Uyển không xa.

“Mạc Phàm.” Long Ngọc đứng dậy phe phẩy cây quạt đi ra ngoài, “Khiêng ghế dựa ra, cùng bốn Thiếu chủ nhìn xem là con cầu nào nói bậy.”

“Vâng.” Hạ Mạc Phàm chính là đã có kinh nghiệm, Thiếu chủ nói cái gì chính là cái đó, liền khiêng ghế thái sư cùng ra cửa.

Lúc Long Ngọc đến, nơi đó đã tụ tập rất nhiều người, tự nhiên đều là chế giễu, không ai tiến lên ngăn trở, một thiếu niên thanh tú đang tức giận mắng chửi Tiêu Cảnh, người xung quanh thì vừa nhìn vừa cười đùa, ai cũng không phát hiện Long Ngọc đến.

“Tiện chủ của nhà không dạy người sao! Ta là người người có thể đụng sao!”

“Ba!” Tiếng quạt ngọc thanh thúy hợp lại, thanh âm lạnh như băng không cảm tình truyền vào tai mọi người, “Bất quá là cái tiện bôi (bán thành phẩm) trèo lên giường của người khác thôi, lại thật coi mình là chủ tử!” Mọi người quay đầu lại chỉ thấy Long Ngọc đang ngồi ở ghế thái sư đỡ đầu, mắt lạnh nhìn qua, trong con ngươi chỉ có hàn khí liền biết không tốt, theo bản năng toàn bộ quỳ xuống thỉnh an Thiếu chủ.

Thiếu niên đang mắng đứng đó nhất thời không biết phải làm gì.

“Tiêu Cảnh lại đây.” Long Ngọc vẫy tay, giống như gọi con chó nhỏ vẫy hân.

“Thiếu chủ.” Tiêu Cảnh đến cạnh cậu.

Long Ngọc vươn tay nắm, khiến hắn lại gần mình, hắn hiểu rõ ngoan ngoãn lại gần, Long Ngọc nhéo lỗ tai hắn rỗng, “Người ngốc sao! Người bị ngu sao! Lại để thứ dơ bẩn đó mắng nhiếc! Còn không biết đáp lại!”

“Vâng, tiểu nhân sai rồi.” Tiêu Cảnh biết tiếp theo cứ đáp theo là được rồi.

“Mạc Phàm!” Long Ngọc buông Tiêu Cảnh ra gọi Hạ Mạc Phàm.

“Thiếu chủ phân phó.” Hạ Mạc Phàm cung kính đứng trước Long Ngọc nghe phân phó.

Long Ngọc ném quạt bạch ngọc đang cầm trong tay cho hắn, “Đánh thứ tiện bôi không để chủ tử vào mắt này cho ta!”

“Vâng!” Hạ Mạc Phàm cầm quạt bạch ngọc đi về phía thiếu niên, thiếu niên còn đứng ngốc ở đó, hắn đi lên đá một cước vào đầu gối của đối phương, khiến người phải quỳ xuống, giơ cây quạt trong tay đánh vào mặt, “Đánh thứ tiện bôi không để chủ tử vào mắt người!”

Thiếu niên kia không ngờ lại là hạng không đầu óc, lúc này nếu cầu xin tha thứ, nói vài câu dễ nghe rồi quên đi là được, nhưng hắn lại quá tự mãn, há mồm liền mắng, “Long Ngọc, người là cái gì chứ! Dám đánh ta! Ta là người của đại thiếu gia! Người dám động vào ta đại thiếu gia sẽ không bỏ qua cho người!” Vừa nói vừa hét, hắn càng hét Hạ Mạc Phàm càng nặng, lúc đầu vốn còn tính nương tay, nhưng lúc đó hắn lại khiến Hạ Mạc Phàm vô cùng tức giận, dùng hết sức đánh.

Lúc thiếu niên vừa hét ra lời này, vừa lúc đại thiếu gia Long Thừa đến, thiếu niên nước mắt lưng tròng nhìn Long Thừa, “Đại thiếu gia làm chủ cho ta a!” Long Thừa vừa xuất hiện, Hạ Mạc Phàm tự nhiên ngừng tay.

“Cửu đệ, người người cũng đã đánh, coi như xong đi.” Long Thừa nhắm mắt Long Ngọc ngay cả con mắt cũng không liếc lấy hắn.

Long Ngọc mí mắt cũng không nâng, “Ai cho người dừng? Đánh tiếp.” Hạ Mạc Phàm nói đáp vâng, tiếp tục dùng quạt đánh, đánh đến thiếu niên ngay cả kêu cũng không kêu được.

“Người đánh đủ chưa.” Long Thừa lạnh mắt trừng hắn.

Hắn nghiêng đầu nhìn Long Thừa, “Chữ tiện chủ kia là do đại thiếu gia dạy?”

“Người có ý gì?” Long Thừa nhướn mày.

“Người của mình tự mình không quản tốt, bản thiếu chủ giúp người quản.” Long Ngọc duỗi tay Tiêu Cảnh đưa lên một ly trà, cậu nhấp nhấp trà.

“Không cần!” Long Thừa từ chối.

“Hừ, chủ không nghiêm, nô làm càn, đại thiếu gia quản nô tài chẳng ra gì a!” Long Ngọc lãnh thanh, từng câu từng chữ đều là châm chọc.

“Trên dưới lớn bé, Long Ngọc có ai lại nói chuyện với đại ca như người sao?” Long Thừa cuối cùng nổi giận.

“Thiếu chủ ta chỉ biết, chính và thứ khác nhau.” Long Ngọc mắt cười nhìn hắn, quả nhiên thấy hắn thân mình cứng đờ, “Người là con cả thì như thế nào? Cũng chỉ là con vợ kế thôi.” Mặt hắn nháy mắt trầm xuống, hắn hận nhất người khác nói thân phận hắn chỉ là con của thiếp thất, cũng giống như Long Ngọc hận nhất người khác nói cậu là tạp chủng.

Long Thừa năm nay hai mươi so với Long Ngọc lớn hơn rất nhiều (mười hai tuổi), thiếp thất nam sủng rất nhiều, con lớn nhất năm nay đã tròn năm tuổi, hắn là đứa con cả của Long Tĩnh, là trưởng tôn của Long gia, từ lúc còn nhỏ đã được nương dạy, tương lai phải trở thành chủ nhân của Ngọc trang, mà nương hắn tương lai cũng sẽ là thái phu nhân, chỉ là, Long Tĩnh cưới Chân Dao vào cửa, không phải thu, không phải dâng (cưới làm thiếp, đưa vào bằng cửa sau), mà là kiểu hoa đỏ thắm, thú vào cửa chính, giấc mộng thái phu nhân của mẫu thân bị phá hủy, vài năm sau Chân Dao sinh Long Ngọc, mộng Thiếu chủ của hắn bị hủy.

Long Tĩnh từng nói, gia quy Long gia chỉ là lập chính không lập lớn, không có con trưởng thì lập con cả, nếu như không có Long Ngọc, Long Thừa tất nhiên sẽ là người kế nhiệm chức gia chủ của Long gia, nhưng cố tình lại có Long Ngọc, hắn cuối cùng chỉ là con của thiếp thất.

“Thiếu chủ, người đã hôn mê.” Hạ Mạc Phàm hồi báo, lúc này thiếu niên đã ngất, mặt sưng nặng, ửng ửng có tơ máu, vô cùng thê thảm.

“Chưa từng bị đánh?” Long Ngọc nghiêng đầu nhìn, ghét bỏ bĩu môi, “Cũng chỉ như vậy.” Hạ Mạc Phàm đứng cạnh cậu hai tay nâng quạt ngọc đưa lên, cậu nhìn cây quạt dính máu chán ghét nghiêng đầu sang chỗ khác, “Thuởng người.”

“Tạ thiếu chủ ban thưởng.” Hạ Mạc Phàm vô cùng cao hứng thu lấy quạt ngọc.

“Đại thiếu, người này, trả lại người.” Long Ngọc cảm nâng lên cao ngạo nói, Long Thừa cơ hồ bị hắn chọc tức giận sôi lên, đang muốn tuôn trào, đột nhiên phát hiện khuôn mặt nghiêng của Long Ngọc vô cùng đẹp, cơ hồ có thể sánh với Chân Dao phu nhân, tuy hắn còn chưa lớn, nhưng cũng có thể nhìn ra vẻ tuyệt diệu, nếu qua vài năm nữa.....

“Cửu đệ thật là càng ngày càng đẹp.” Long Thừa vừa buông lời trêu đùa, dừng nói mặt Long Ngọc, Tiêu Cảnh, Hạ Mạc Phàm cũng đều trầm xuống, lời đùa này! Thật sự can đảm tận trời!

“Làm càn!” Lúc Long Tĩnh đến chợt nghe Long Thừa nói như thế, không khỏi quát một tiếng.

“Phụ thân.....” Long Thừa bị hắn quát lập tức quỳ xuống thỉnh an, trong lòng bồn chồn không thôi, sợ phụ thân nhìn ra tâm tư của hắn.

Long Tĩnh kìm nén nhìn hắn, trong mắt lạnh đi mấy phần, hắn cũng biết mấy năm nay Long Ngọc càng ngày càng giống thê tử đã chết đi của hắn, Long Thừa lúc trước không biết như thế nào lại nhìn Ngọc nhi ra Chân Dao! Vừa nghĩ đến đã nổi giận!

Việc Long Tĩnh trừng phạt Long Thừa ra sao, Long Ngọc cũng không quan tâm, một khắc kia khi Long Tĩnh xuất hiện cậu đã kêu Hạ Mạc Phàm mang bàn ghế đi, thuận tay lôi Tiêu Cảnh theo, cậu đối với người phụ thân đó cũng không có lời nào để nói, cậu sợ nếu cậu tiếp tục ở lại sẽ nảy sinh ý niệm muốn giết đối phương!

34. Quyển 1 - Chương 33: Thiếu Niên Không Biết Sợ (2)

‘Tiểu Chân nhi, nếu không gặp được người có thể đối tốt với người cả đời thì không nên thật tâm đối xử, nếu không sẽ bị thương, không cần giống như nương.’

‘Nương, hỏi hận sao?’

‘Ai, nương không biết rốt cuộc có hối hận hay không, chỉ biết nếu có kiếp sau, chỉ nguyện chưa từng gặp hẳn.’

‘Nương người yên tâm, chân tình của ta ai ta cũng không cho.’

Long Ngọc mở mắt ra, lại mơ thấy mẫu thân, có chút đau đầu, cổ họng cũng có chút khô, ho nhẹ vài tiếng, Hạ Mạc Phàm bưng nước tiến vào, nâng cậu dậy, đem nước đưa đến bên môi cậu, nhìn cậu uống xong mới nói: “Thiếu chủ hôm qua bị cảm lạnh, Tiêu Cảnh có hầm canh tuyết lê ngân nhĩ sẽ lập tức mang tới.”

“Giờ nào rồi?” Long Ngọc hí hóp mắt hỏi.

“Đã gần giờ tỵ, Thiếu chủ ngủ tiếp một lúc?” Hạ Mạc Phàm để chén nước qua bàn trà nhỏ kế bên.

“Thế nào?” Hắn hỏi đương nhiên là về việc xử phạt Long Thừa.

“Quỳ từ đường.” Hạ Mạc Phàm cảm thấy phạt như vậy có chút nhẹ.

“Đại di thái thỉnh cầu?” Long Ngọc cười lạnh, Đại di thái vốn chỉ là người làm ấm giường của Long Tĩnh, liên tục sinh cho Long Tĩnh ba đứa con, Long Tĩnh liền cho nàng thân phận chính thiếp, thân phận chính thiếp so với tiểu thiếp cùng gia kỹ tất nhiên cao hơn, ít nhất nhìn thấy Long Ngọc không thể không hành lễ, nhưng, chính thiếp không phải tiểu thiếp, tuy nói tiểu thiếp cũng là thiếp, nhưng lại gần như phu nhân, mà chính thiếp như Đại di thái chỉ có thể là đại di, địa vị so với những người khác cũng lớn hơn nhiều.

“Vâng.” Hạ Mạc Phàm nhớ đến khuôn mặt trang điểm đậm như diễn viên hí hát khúc cầu thỉnh, nghĩ thế nào cũng đều cảm thấy ghê tởm.

“Cũng không còn sớm, người đi nghỉ ngơi trước đi.” Long Ngọc phát tay.

“Thiếu chủ toàn thân đều là mồ hôi cũng không thoải mái, tiểu nhân đun nước tắm cho ngài, hầu hạ ngài tắm rửa xong rồi đi nghỉ ngơi cũng không muộn.”

Hơn nửa năm nay Hạ Mạc Phàm đã biết phải hầu hạ như thế nào, bất cứ lúc nào Thiếu chủ cũng phải được đặt lên hàng đầu.

“Cũng tốt.” Long Ngọc gật đầu, được Hạ Mạc Phàm nâng lên, xuống giường, đi đến bình phong sau dục trì, thoát y, vào nước, thư thư phục phục ngâm mình tắm rửa.

Ngâm người sau dễ cảm thấy miệng khô, Hạ Mạc Phàm đi nấu nước mật ong, uống trà buổi tối sẽ không ngủ được, cho nên Long Ngọc có thói quen uống nước mật ong vào ban đêm.

Long Ngọc ngồi trên ghế thái sư ngẩn người, lồng ngực lưu ly chụp lên ngọn nến, cả căn phòng được chiếu sáng trưng, cậu cúi đầu một tay vuốt vuốt đôi khuyên tai vừa mới khắc trong tay, áo choàng thuần trắng có chút rộng, lộ ra đôi xương quai xanh tinh xảo, con ngươi nửa nhắm lông mi thật dài hạ thành một cái bóng dưới mắt, im lặng, yên tĩnh, tựa như một tòa ngọc điêu.

Khi Long Dạ tiến vào đầu tiên nhìn thấy chính là cảm giác này, không khỏi chấn động, hắn chưa bao giờ biết tạp chủng kia lại có thể đẹp như vậy! Cơ hồ không khác gì Chân Dao!

Long Ngọc lớn lên cũng không xấu, không những vậy còn có thể nói là đẹp, thừa hưởng toàn bộ dung mạo của mẫu thân, nhưng cũng không giống khí chất của nữ nhân, nếu là người yêu thích nam sắc chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp đem người lừa gạt đến tay, chỉ tiếc Long Dạ cũng không thích nam sắc, có thể nói có chút chán ghét, mới vừa vào cửa một khắc kia hắn còn tưởng rằng lại thấy được Chân Dao, thấy rõ là Long Ngọc, lại chán ghét không nói nên lời!

Kỳ thật đại ca hắn Long Thừa đối với chính thất phu nhân cũng không có ý niệm gì khác, người có chính là hắn, từ thời điểm khi Chân Dao vào cửa hắn liền động tâm, chỉ tiếc đó là nữ nhân của cha hắn, là ‘mẫu

thân đại nhân' của hắn, hiện giờ nhìn thấy khuôn mặt giống như đúc này của Long Ngọc, trong lòng giống như có một khẩu ác khí, không thể buông xuống được!

Lúc Hạ Mạc Phàm chạy đến cửa phòng chợt nghe bên trong có âm thanh tiếng đồ bị vỡ, đầu tiên là sừng sốt, không nên nha! Trong phòng toàn là vật quý giá, Thiếu chủ yếu thích không biết đến mức nào đâu! Hắn lập tức cảm giác không đúng bỏ cái mâm trong tay xuống vọt vào, chỉ thấy, Long Dạ hai tay bóp lấy cổ Long Ngọc nâng người lên giữa không trung, Long Dạ so với Long Ngọc cao hơn hai cái đầu, lại luyện tập gia pháp, Long Ngọc tay chân mảnh khảnh vốn không phải là đối thủ của hắn, lúc này mặt rất nhanh đã tái nhợt, chân ở giữa không trung đập loạn, tay cố gắng gỡ ra cánh tay đang nắm ở cổ.

“Thiếu chủ!” Hạ Mạc Phàm sợ hãi kêu lên xông tới, vừa đánh vừa đập lên người Long Dạ, nhưng khí lực của hắn cũng không lớn được bao nhiêu, Long Dạ không hề hấn gì, hắn nóng nảy, hai tay cầm lấy tay trái của Long Dạ há mồm cắn, dùng hết sức bình sinh, trong miệng đều là mùi sắt, Long Dạ bị đau cánh tay trái vung lên, Hạ Mạc Phàm giống như giẻ rách bị ném ra, lưng đụng vào tường đau rát một trận, hắn bất chấp đau đớn, giấy dựa bỏ qua, lại bị vứt ra, cả hai lần như vậy cũng chỉ trong nháy mắt, mà đối với Long Ngọc lại là rất lâu, không thể hô hấp, ánh mắt đã gần như trắng dã.

Ba –!

Ngay khi Long Ngọc sắp ngất đi, bên tai mơ hồ truyền đến tiếng đồ vật bị đập, ngay sau đó lực đạo trên cổ buông lỏng, cậu từ giữa không trung rơi xuống, mềm nhũn quỳ trên mặt đất, hai tay ôm cổ ho khan không ngừng, một bàn tay vỗ nhẹ lưng cậu, một bàn tay ở ngực cậu giúp thuận khí.

“Thiếu chủ không có việc gì chứ?” Âm thanh Tiêu Cảnh vang lên ngay bên tai.

Đúng rồi! Hạ Mạc Phàm nói Tiêu Cảnh sẽ mang canh tuyết lê ngân nhĩ đến.

Cậu cũng không ngẩng đầu lên chỉ khoát tay, vẫn ho như trước, ho đến nổi mặt đỏ bừng, trong phổi ỉn ỉn đau, sau một lúc lâu uống một ngụm nước Hạ Mạc Phàm đưa đến, lúc này mới thuận khí, nhưng cũng không còn chút khí lực nào, để hai người đỡ mình lên giường, dựa vào một chồng rồi lại một chồng gối mềm rồi mới đưa mắt nhìn người nằm trên mặt đất, chỉ tay, “Đi xem, khụ, còn thở hay không.”

Tiêu Cảnh đi qua thử dò xét, “Bẩm Thiếu chủ, còn thở.”

Long Ngọc trong mắt trầm xuống, trên môi gợi lên một mặt cười lạnh, “Mạc Phàm, người biết cái ao ngoài sân không?” Cậu nói chính là con đường duy nhất kia, muốn ra vào Bạch Ngọc Uyển thì phải đi qua Liên Lý trì, Liên Lý trì tượng trưng cho tình cảm phu thê.

“Vâng, tiểu nhân biết.” Hạ Mạc Phàm như thế nào lại không biết, con đường đó ban ngày thì tốt, ban đêm tối như hũ nút nếu không cẩn thận sẽ lập tức bị rơi vào, hắn đã bị rơi vào hai lần! Cũng may hắn biết bơi, từ từ! Thiếu chủ không phải là muốn.....

“Hừ, có thể sống hay không còn phải xem chính hắn.” Long Ngọc lãnh khốc nở nụ cười, đúng như suy nghĩ của Hạ Mạc Phàm, “Còn có, sau nửa canh giờ đi báo cho quản gia, nên nói như thế nào không cần ta dạy đi?”

“Tiểu nhân sẽ làm tốt.” Tiêu Cảnh hiểu được ý tứ trong lời Long Ngọc, hắn cùng Hạ Mạc Phàm phân ra mỗi người khiêng chân tay Long Nặc nâng ra ngoài, đến cạnh Liên Lý trì, quăng vào, sau đó cũng không phải điều bọn họ cần quan tâm.

“Tiêu Cảnh.” Hạ Mạc Phàm nhỏ giọng gọi hắn.

“Hử?” Tiêu Cảnh cùng hắn sống vai mà đi.

“Tên kia biết bơi sao?” Hạ Mạc Phàm cảm giác phía sau không có tiếng đập nước.

“Không biết.” Tiêu Cảnh rất chắc chắn.

“A.” Hắn trả lời.

“Sợ sao?” Tiêu Cảnh hỏi.

“Sợ sẽ có tác dụng sao?” Hắn hỏi lại.

Tiêu Cảnh không trả lời, hai người một đường trở về, sau nửa canh giờ Tiêu Cảnh mới đi đến chỗ quản gia, hắt một đường chạy tới, cũng không để ý lễ nghi, đá văng cửa liền vọt vào, một câu Thiếu chủ gặp chuyện, liền kéo quản gia hướng Bạch Ngọc Uyển đi, sau lại thêm một người khác đi theo.

Chính là đại phu tuần đêm, hôm nay người tuần đêm đều bị triệu tập.

Long Ngọc nói cậu không thấy rõ là ai, lúc ấy đúng lúc nến bị tắt, người nọ đột nhiên làm đổ đèn lưu ly, rồi sau đó muốn nhìn cũng không có cách gì, Hạ Mạc Phàm cũng nói không thấy rõ người, chỉ là vừa vào cửa thì thấy bóng một người rất cao, lại đang cứu Thiếu chủ nên cũng không chú ý, chỉ là cần bị thương cánh tay trái của người nọ, Tiêu Cảnh cũng nói không thấy rõ, lúc mang bữa khuya đến chỉ thấy Hạ Mạc Phàm bị ném ra, Thiếu chủ bị người bóp cổ, hắt thuận tay lấy bình Hải Đường đổ kế bên đập xuống, người nọ bị đập hôn mê, lúc bọn họ đang lo lắng cho Thiếu chủ thì hắt đẩy cửa chạy ra, hắt là bị tổn thương ở phía sau nào.

Quản gia nghe xong, đầu tiên là trấn an Thiếu chủ, lại ngợi khen Hạ Mạc Phàm, Tiêu Cảnh, rồi sau đó gọi người tra rõ, hắt hoài nghi là nô bộc trong trang.

Một đêm tra rõ kết quả, chẳng qua, kết quả này hắt không thể nói.....

Đầu hè một năm kia, tam thiếu gia Long Dạ của Ngọc trang trượt chân rơi xuống nước, chết đuối trong Liên Lí trì, Đại di thái khóc ba ngày, khóc đưa con đầu của nàng đáng thương, đều nói tam thiếu gia là trượt chân rơi xuống nước, nhưng hạ nhân trong trang cũng không cho là thế, chưa nói tam thiếu gia hơn nửa đêm đi đến bên ao làm gì, chỉ cần nói đến vết thương trên người hắt thì biết hắt đã cùng người đánh nhau, dấu răng trên cánh tay trái, miệng vết thương ở gáy, hơn nữa, phụ cận Liên Lí trì chỉ có một viện chính là viện của Thiếu chủ, ngày thường hai người không lui tới, hắt hơn nửa đêm đi tiểu viện của Thiếu chủ làm gì? Nghe nói Thiếu chủ ngày đó ban đêm gặp chuyện thiếu chút nữa chết, chẳng lẽ là.....

Nói ra cũng chẳng có ai dám truyền, cảm thấy lại càng đáng tin ba phần.

Long Dạ cùng Long Thừa là một mẹ sinh ra, ban ngày Long Thừa bị Long Ngọc chế nhạo, hắt là đệ đệ ban đêm đi tìm Long Ngọc gây chuyện cũng là rất bình thường, cũng có người đoán là Long Ngọc cố ý giết Long Dạ, nhưng phần lớn đều đoán là do Đại di thái ý đồ bất chính, nếu đúng là do Long Ngọc, dựa theo tính tình của Đại di thái làm sao có thể không nháo lên, nhưng giờ lại im lặng như vậy, nhất định có quỷ.

Nhưng, chỉ có Đại di thái biết, bọn họ bị Long Ngọc tính kế, nếu như bị đổ cho tội danh mưu sát Thiếu chủ, hai đứa con trai khác của nàng cũng không giữ được, đã chết một đứa con trai, không thể lại mất đi hai đứa!

Long Thừa lại trái ngược với Đại di thái càng lúc càng cẩn thận, mà là trầm tư, Long Ngọc còn chưa trưởng thành đã hao tổn một cánh tay của hắt, nếu trưởng thành liệu hắt còn đâu lại được cậu sao? Nhất định phải trừ bỏ cậu!

Hạ Mạc Phàm biết, từ ngày đó, bọn họ chính thức cùng Long Thừa là địch, đúng, không phải hắt, mà là bọn họ, hắt, Thiếu chủ, Tiêu Cảnh, ba người bọn họ.

Cho nên sau khi Thiếu chủ rời khỏi Ngọc trang, hắt cùng với Tiêu Cảnh chưa kịp rời đi, đã bị Long Thừa chặn lại, hắt không quá bất ngờ, không chút do dự rút ra chủy thủ đã giấu kỹ đâm vào giữa tim, một kích tận số, trong ánh mắt đang khép lại là sự khiếp sợ của Long Thừa, hắt nghĩ Tiêu Cảnh so với hắt thông minh hơn nhiều, không biết đã tàng trữ thạch tín từ lúc nào, bọn họ nếu như có thể sống nhất định phải sống, có sống cũng muốn đi theo Thiếu chủ mà sống, nếu thành con cờ trong tay Long Thừa, còn không bằng tự mình đoạn, ít nhất sẽ không liên lụy tới Thiếu chủ.

Quả nhiên, hắt chân trước vừa xuống Minh giới, Tiêu Cảnh chân sau đã xuống đến, bọn họ là lệ quỷ, người tự sát không thể đi đầu thai, không đầu thai cũng tốt lắm, ai biết kiếp sau sẽ như thế nào, cứ như vậy cũng không sao cả.

Ngày đó là một ngày đẹp trời, ít nhất là Hạ Mạc Phàm cảm thấy như vậy, một con thiết kỵ đột nhiên chạy tới làm đám quỷ hồn bị dọa, trên thiết kỵ hình như có người, hắt không thấy rõ, chỉ cảm thấy như vậy, đám quỷ hồn chạy loạn, Hạ Mạc Phàm lôi kéo Tiêu Cảnh ngồi sang một bên, chạy cái gì mà chạy, nếu muốn giết các người các người còn chạy được sao!

“Mạc Phàm, người kia, có chút quen mắt.” Bắt đầu từ sau khi chết Tiêu Cảnh đã sáu trăm năm không nói chuyện, hôm nay lại đột nhiên nói một câu như vậy.

Hắn cũng nhìn qua, “Đúng là có chút quen mắt, là chuyển thế của Thiếu chủ sao?” Hắn cẩn thận nhìn, xưng hô quen thuộc thốt ra.

“Thiếu chủ!” Hai tiếng cùng vang lên, Tiêu Cảnh cũng đã nhận ra.

Thiếu chủ thay đổi, càng đẹp, càng cường đại, càng không giống người thường!

Người ở trên thiết kỵ nghe tiếng mà nhìn xuống, nghiêng đầu nhìn hai người, đột nhiên nở nụ cười, “Tiêu Cảnh, Mạc Phàm.”

Hạ Mạc Phàm thiếu chút nữa khóc lên, Thiếu chủ thế nhưng còn nhớ rõ bọn họ! Cũng không biết hắn chạy qua bằng cách nào, ôm Long Ngọc oa oa khóc lớn, khóc đến quên mất mình là ai, quên mất xung quanh, cho đến khi bị Minh vương với khuôn mặt đen sì xách ra, hắn mới phát hiện, Thiếu chủ của hắn bây giờ là Minh hậu! Là Minh hậu của tên Minh vương lòng dạ hẹp hòi kia! Thiên lý ở đâu a! Tên đó sao có thể xứng với Thiếu chủ nhà ta!

Không hề nhỏ mà rống lên, Minh vương đen mặt, Long Ngọc nở nụ cười.

Sau đó? Còn có thể thế nào bị Minh vương chinh đồn, so với Thiếu chủ năm đó còn ác hơn nhiều, một trăm năm khổ lao nha! Hiện tại nhớ tới Hạ Mạc Phàm đều muốn khóc!

Hắn cùng Tiêu Cảnh lại trở lại bên cạnh Thiếu chủ tốt lắm, nhưng vì cái gì tên Chương Chung kia cũng ở?

Chương Chung là ai? Là một trong những dưỡng tử của Long Tĩnh, là cánh tay đắc lực nhất, từ nhỏ tự coi mình thành Thiếu chủ, đối với Thiếu chủ khoa tay múa chân, hắn vẫn luôn nhìn Chương Chung không vừa mắt! Sau lại phát sinh chuyện cũng không ngoài ý muốn của hắn, mà không xảy ra chuyện như vậy mới kỳ quái, tên kia biến mất cũng tốt, thật sự là quá tốt!

Hạ Mạc Phàm bị đồng hồ báo thức đánh thức, ở trên giường duỗi thắt lưng, ngủ thật là thoải mái a!

Đánh răng rửa mặt vệ sinh sạch sẽ chạy đến phòng bếp, từ phía sau ôm lấy Tiêu Cảnh, làm nũng cọ cọ, “Tiêu Cảnh, buổi sáng ăn gì?”

“Em muốn ăn gì?” Tiêu Cảnh nấu cháo gà với ngô hỏi.

“Ừm –!” Hắn còn thật sự suy nghĩ, “Ăn anh.”

“Em thử xem, đau thắt lưng không lên lớp được anh cũng không cho em nghỉ phép.” Thanh âm của Tiêu Cảnh mang theo ý cười làm mặt hắn đỏ bừng.

“Tiêu Cảnh!” Thẹn quá thành giận quát, vừa muốn cho đối phương chút giáo huấn, một chén cháo để vào ngay dưới mũi.

“Có ăn hay không?” Cắm đũa hỏi.

“Ăn!” Không cốt khí trả lời.

“Ăn xong rồi cùng lên lớp.” Tiêu Cảnh cương chiều sờ sờ đầu hắn.

“Ừm.” Chỉ có miệng ăn không có miệng để trả lời hoàn chỉnh.

Một ngày bình thường của Tiêu gia như vậy liền bắt đầu rồi.

Hết chương 33.

35. Quyển 1 - Chương 34: Phù Thế Phồn Hoa

Tổng bộ Khuynh Ngọc, một mảnh hỗn loạn, mấy chục chạm ngọc sư vây quanh Tiêu Cảnh đòi giải thích.

“Tiêu tổng, bình phong hắc ngọc này anh em chúng tôi phải chạm khắc mất ba năm, tại sao có thể nói đập liền đập a?”

“Đúng vậy, đúng vậy, là do chất ngọc không tốt, hay do chạm khắc không tốt, ngài cũng cần phải cho một lời giải thích chứ!”

“Đúng! Cho một lời giải thích.”

Nhóm chạm ngọc sư người một câu ta một câu, Tiêu Cảnh lắng nghe, chờ bọn hắn nói xong, mới mở miệng, “Các vị đừng vội, trước hết để tôi hỏi mấy vấn đề, rồi nói sau cũng không muộn.”

“Ngài hỏi, ngài hỏi.” Nhóm chạm ngọc sư phụ họa.

“Thứ nhất, bình phong này là dùng để bán sao?” Tiêu Cảnh hỏi ra vấn đề thứ nhất.

“Không phải.” Một vị chạm ngọc sư trả lời.

“Vậy dùng làm gì?” Hắn hỏi tiếp.

“Trang trí nhà cho Ngọc thiếu.”

“Thiếu chủ lúc ấy đã nói như thế nào?” Hắn mắt lạnh nhìn bọn hắn, nhất thời tất cả bọn họ đều không dám nói tiếp.

‘Bình phong chạm bằng hắc ngọc, không cần thủy thú, cát thú, phúc thú, không cần con người, không cần hoa cỏ, không cần phong cảnh, còn lại các người cứ xem rồi tự lo liệu.’

Nhưng, bình phong bằng hắc ngọc kia sau khi thành phẩm lại là hình một con kì lân chân đạp tường vân.

Kỳ lân, thủy thú, nhân thú, năng lực trấn trạch hóa sát (bảo vệ nhà, hóa giải điềm xui) cực mạnh, yên tĩnh bảo vệ người, bảo vệ loại tình cảm nhớ nhung của con người, ở trong nhà đặt một đôi, để ở trước cửa hoặc ngoài cửa sổ, có thể giải họa, khu trừ tà ma, trấn trạch tránh sát, thúc tài thăng quan, còn dùng khi muốn sinh quý tử.

Vốn là thứ tốt, đáng tiếc, Long Ngọc là ai? Đó là Tu La, là đại biểu của giết chóc, trong nhà nếu có kỳ lân chẳng phải chính là gia đình không yên?

“Tiêu tổng, phải đập sao?” Có nhân viên công tác hỏi.

“Đập.” Tiêu Cảnh chỉ nói một chữ, xoay người bước đi.

Nhóm chạm ngọc sư ở phía sau nghe vậy đều phản ứng mãnh liệt, tiếng phản đối không ngừng vang lên, có công nhân đề nghị, không bằng bán đi, đập thì rất tiếc!

“Ha hả!” Hạ Mạc Phàm cười rộ lên, nhìn nhóm chạm ngọc sư, từng chữ từng câu rõ ràng vang lên, “Nếu để Thiếu chủ biết các người đã ‘phá hư’ ngọc khắc của ngài ấy, rồi lấy lại đem đi bán, các người cảm thấy các người còn có mạng sống tiếp sao?” Hắn vừa nói ra, nhất thời mọi người đều cảm thấy phát lạnh, Thiếu chủ là dạng người gì? Hỉ nộ vô thường, chỉ cần một câu của cậu, bất kể người có thân phận cũng có thể khiến người không thể tiếp tục sống bình an, huống chi có bao nhiêu người tranh nhau bể đầu để vào Khuynh Ngọc, bọn họ còn muốn ra ngoài? Bọn họ còn chưa điên!

Hạ Mạc Phàm nhìn mọi người tản đi, miệng ngoắc lên lộ ra một cái cười lạnh, dám vi phạm ý của Thiếu chủ, những người này còn phải coi là mình làm cho ai đã! Hắn cũng biết lúc trước Thiếu chủ muốn chính là mãnh thú, những người đó tự cho mình thông minh lại khắc thành thủy thú, người như thế Khuynh Ngọc giữ lại không được.

Thế nhân đều nói Thiếu chủ Long Ngọc của Khuynh Ngọc có tính cách cực đoan, Hạ Mạc Phàm lại biết, Thiếu chủ của hắn vốn không phải cực đoan, tính cách kia nói dễ nghe thì là chấp nhất, nói khó nghe chính là tử cân não, người khác là không đụng tường không quay đầu, Thiếu chủ nhà hắn lại là đụng phải tường

thì vung tay đập, không có đường cũng phải đập ra đường, chuyện gì chỉ cần quyết định là sẽ không quay đầu, đi đến cuối cùng.

Mượn chuyện Long Tĩnh để nói, lúc trước khi phu nhân mất, nếu Long Tĩnh quan tâm đến thiếu chủ nhiều hơn thì mọi chuyện cũng không nháo đến mức này, hẳn là không bỏ được mặt mũi xuống, mới để khoảng cách giữa hắn và Thiếu chủ càng ngày càng sâu, đến cuối cùng chính là thủy hỏa bất dung, Thiếu chủ chính là như vậy, hận một người liền hận đến hết đời, vô luận như thế nào cũng không thể khiến hắn đổi ý, cho nên, hắn sẽ vẫn hận Long Tĩnh như thế, cho dù không biết đối phương đã luân hồi nhiều hay ít, cũng sẽ không tha thứ.

Cũng như thế nếu cậu đã yêu ai, như vậy người kia liền thâm, dám phản bội cậu, giết người rồi tiếp tục đuổi giết chuyển kiếp của người, cũng may Minh Vương đối với Long Ngọc là toàn tâm toàn ý, cho nên những năm này Long Ngọc nhiều nhất cũng chỉ là giết người tơ tưởng đến Minh Vương, Minh Vương nhà mình luyện tiếu đánh, còn luyện tiếu những tên kia sao!

Hạ Mạc Phàm đang chuẩn bị đi vào văn phòng, có người vội vàng chạy tới.

“Hạ tổng, không tốt, có người đến phá rối! Ngài mau đi xem một chút đi!”

Cái gọi là “phá rối” chính là hộp ngọc, có người đem đến ngọc được chạm khắc không chút tì vết, chất liệu tốt, có ý muốn ép bán ép mua, có thể làm nhân viên cấp dưới kia kích động như vậy, xem ra lần này ngọc có lai lịch không nhỏ!

“Là ngọc gì?” Hạ Mạc Phàm xoay người trở lại bậc thang.

“Phù Hoa.” Đối phương vừa nói ra, hắn ngừng bước, liếc mắt nhìn người đó, ánh quang điện gọi Tiêu Cảnh cùng nhau xuống lầu.

Khi hai người cùng đi đến đại sảnh, ở đó đã vây quanh không ít người, chỉ thấy cái đài ở giữa được bày một viên ngọc bích có thể coi là bình thường trong bình thường, được chạm rồng vườn hoa, đình đài lầu các hoa cỏ cây cối, trông rất sống động.

“Làm ta sợ đến nhảy dựng.” Hạ Mạc Phàm nhìn thấy hộp ngọc nhẹ nhàng thở ra, “Ta còn tưởng có đồ gì bị trộm chứ.”

Tiêu Cảnh kêu đến một nhân viên, “Nói đối phương, ngọc không đúng, Khuynh Ngọc không thu.”

Nhân viên kia vừa nói ra lời này, tất cả mọi người lập tức trở nên ồn ào, lúc ấy có người dẫn đầu ra giá muốn mua khối ngọc kia, tiếng ra giá thì nhau vang lên.

“Phù Hoa, Phù Hoa, khối ngọc đó có phù sao? Có hoa sao?” Thanh âm Hạ Mạc Phàm cười lạnh, làm cho những âm thanh kia dừng lại.

“Hạ tiên sinh sao có thể chứng minh khối ngọc này của ta không phải Phù Hoa?” Chủ nhân viên ngọc ngoài cười nhưng trong không cười hỏi lại, đó là một nam tử cao gầy.

“Tiêu Cảnh, ngọc.” Hạ Mạc Phàm vươn tay về phía người bên cạnh, Tiêu Cảnh lấy ra một hộp gỗ hình vuông.

Hộp mở ra, lấy ra một khối thanh ngọc bội hình quả trứng cỡ lòng bàn tay, chính diện khắc ba phiến lá trúc, bên trái chạm một tòa thanh sơn, chạm khắc nhìn qua vô cùng bình thường, thanh ngọc ở cổ đại cũng không phải loại ngọc quý báu gì, cổ đại có người thích màu trắng, một số thích màu đen, có người yêu màu hồng, có người yêu màu xanh biếc, mà màu xanh vốn không được nhiều người thích, huống chi khối ngọc huống chi khối ngọc này chỉ có thể coi như là trung thượng phẩm, còn chưa phải cực phẩm.

“Hạ tiên sinh, người đừng nói với ta khối ngọc này chính là Phù Hoa mà người nói?” Nam tử châm biếm.

Hạ Mạc Phàm không tiếp lời hắn, chỉ để Tiêu Cảnh triển lãm một vòng cho mọi người, mới mở miệng, “Ý Thiếu chủ vốn là cuối tuần chính thức triển lãm Phù Hoa, không nghĩ tới có người lại dám trước tới mạo danh, ta đã xin qua chỉ thị của Thiếu chủ, hôm nay bắt đầu triển lãm, tất cả mọi người lui về phía sau.”

Hắn vừa nói ra, lập tức có bảo vệ lập cảnh tuyến, giữa sảnh quầy hàng, tử trưng bày đều được máy móc dời đi, để lại khoảng trống tầm 300 thước, mặt đất mở ra, một cái ao làm bằng thạch anh chậm rãi được dâng

lên, cái ao dài khoảng trăm mét, rộng hai mươi thước, sâu nửa thước, ngay cả đáy của ao cũng được làm bằng thạch anh, không phải là cả một khối thạch anh nguyên, mà là từng khối gạch thạch anh lát vào. Sau khi cái ao được dâng lên bên trong liền được đổ nước vào, đầy được tám phần thì dừng lại. Hạ Mạc Phàm đến bên cạnh cái ao, cầm lấy khối ngọc bội kia, múc nước đổ vào, khiến mặt nước bốn phía bắn lên rồi lại chìm xuống, hấn chỉ tay vỗ một cái, trần nhà mở ra, một khối cầu tròn từ phía trên hạ xuống, treo lơ lửng trên trần, hấn vỗ tay một lần nữa, khối cầu bắt đầu sáng lên, lúc này mọi người đã biết, khối cầu kia chỉ dùng để thay thế mặt trời, vừa nhìn vào trong nước, tất cả mọi người đều kinh sợ.

Thanh ngọc bội không biết từ khi nào lại lơ lửng, trôi nổi trong nước, chậm chậm hiện ra một bộ cảnh sắc, đó là hình ảnh một quốc gia phồn vinh, mỗi thành trì đều có thể thấy được rõ ràng, đồi núi trập trùng, ao hồ biển cả, biên giới sa mạc, nhìn thật kỹ cơ hồ còn có thể nhìn thấy được dân chúng trong thành trì, đó chính là Phù Hoa, thế giới phồn hoa lơ lửng!

Mọi người thán phục vây lại, trong lúc xô đẩy, có người lại càng phát hiện chuyện mới lạ, hóa ra, đứng tại vị trí khác nhau cảnh sắc nhìn được cũng khác nhau, lời vừa ra, mọi người không khỏi dời bước đi qua đi lại chung quanh phương trì, quả nhiên khi họ đi lại chung quanh, cảnh sắc theo đó cũng thay đổi, lúc này ai cao ai thấp nhìn một chút là biết, người lúc trước lúc này đã không biết đi nơi nào.

Cả vườn lê, nở rộ trái mùa, tựa tuyết rơi xuống, trên bàn tiệc, bàn nhỏ bốn phía, ẩm đất trên cái bếp nhỏ đầy than, ẩm gốm đen ô ô tỏa nhiệt khí, một đôi bàn tay trắng nõn cầm ấm đựng nước, rửa bằng trà, pha trà, bạch tử chén nhỏ trung, sắc trà vàng tươi giống như ánh trời chiều kia, chén trà bị đưa đến trong một đôi tay thon dài tựa ngọc.

Long ngọc cầm chén trà nhấp một ngụm, đôi môi cong lên hài lòng, “Tịch lạc.”

“Cậu thật đúng là đủ gian xảo.” Phượng Giác mỉm cười nói, cầm chén trà nhấp môi “Cậu có thể làm cho Hồi Mâu không đến sao?” Không biết câu này đã nói đến lần thứ mấy.

“Không thể.” Một lần nữa phủ quyết.

Quả nhiên.....

Long Ngọc nghiêng người nhìn cậu, “Coi như cậu giúp tớ tống tiễn ác khí đi.”

“Hồi Mâu rốt cuộc đã đắc tội gì với người?” Mối giao tình giữa Phượng Giác cùng Hồi Mâu cũng vì Phượng Thanh mà có, không thể trở mặt trở nòng, chỉ có thể là nói gặp lại xấu hổ, nhưng cậu muốn biết đến cùng, Hồi Mâu rốt cuộc đã làm gì Long Ngọc, lại khiến Long Ngọc chỉnh người như vậy.

“Không có gì.” Long Ngọc uống ngụm trà, “Chẳng qua nhìn hấn không vừa mắt thôi.”

Phượng Giác không nói gì, theo bản năng cảm giác có gì đó, cuối cùng lại vẫn không hỏi ra, trầm mặc.

Long Ngọc chống đầu ngẩn người, cậu cùng Hồi Mâu lúc trước cũng không có thâm cừ đại hận gì, mối hận lớn nhất cũng chỉ vì năm đó Hồi Mâu đến Hồng lâu cảnh cáo cậu rời xa Nhã Diệc, đưa Long Tĩnh tới, khi đó cậu thật sự rất ngốc, cứ thế mà tin, cứ thế mà gây bất hòa, cứ thế mà qua loa lập gia đình, cứ thế bỏ lỡ Nhã Diệc một đoạn thời gian, khiến Nhã Diệc bị khoét ra tim, nhấn tâm như thế! Đời này đó là chuyện cuối cùng khiến cậu hối hận, không có lẽ như, lúc ấy đáng lẽ cậu phải nắm chặt lấy Nhã Diệc không buông mới đúng, quần người khác thấy sao nói gì, không qua tâm lúc đấy là trứng của ai! Cũng không nên buông tay!

Khi Nhã Diệc lần nữa xuất hiện, nhưng lại không nhận ra cậu, một khắc đó cậu vô cùng phẫn nộ, muốn giết người, muốn giết hấn, cuối cùng vẫn không hạ thủ.

Bởi vì Hồi Mâu khiến bọn họ phải đi một vòng lớn, cậu không nên hận sao?

“Đang nghĩ gì vậy? Khổ đại thâm cừ đến thế sao?” Phượng Giác châm trà cho cậu.

“Hồi Mâu.” Long ngọc thản nhiên nói ra hai chữ.

“Đừng nghĩ.” Phượng Giác lắc đầu, gia hỏa này đúng là biết cách phá hỏng không khí, “Nói coi trước khi cậu gặp được Nhã Diệc là dạng gì?”

Long ngọc liếc cậu một cái, đẩy tà khí cười, “Cậu sẽ không muốn biết đâu.”

“Nói thử đi!” Phượng Giác cười hỏi.

“Hàng đêm sên ca, sống mơ mơ màng màng, tình nhân đổi như thay áo.” Long Ngọc không mặn không nhạt nói, kỳ thật khi đó ngay cả chính cậu cũng không biết người ngủ bên cạnh đêm qua là ai, cuộc sống thối nát, nhìn như đa tình, người trong Hồng lâu lại cũng biết, Thiếu chủ không thiết tâm với ai, tâm của Thiếu chủ không đơn giản như vậy là có thể được, nhưng, dù vậy cũng không ảnh hưởng nhân duyên thật tốt của cậu ở Hồng lâu, nhà ai có người bệnh, cậu ra tay, người như thế ai mà không muốn tiếp cận chứ, cậu công bằng, khi đó không có việc nào là cậu không dám, không có người nào là cậu không dám đụng, chút chuyện con con này làm cho cậu và tình nhân lúc trước cũng chính là quân sự của Hồng Lâu, ba ngày âm ỹ một trận nhỏ năm ngày âm ỹ một trận lớn, âm ỹ đến nỗi cuối cùng hai người đều cảm thấy không có ý nghĩa, ngay cả cái vớ đều lười cái, một người đếm sổ một người vớt ngân phiếu, cứ như vậy mà chia tay, Long Ngọc môi mỏng, có người nói môi mỏng trời sinh bạc tình, những lời này đúng là ứng với Long Ngọc khi đó, cậu không yêu tình nhân hiện tại, chẳng qua là tịch mịch tìm người dựa vào một chút, cho đến khi cậu bị Nhã Diệc bắt, từ trước đến nay đó là lần duy nhất cậu tàn nhẫn cùng đau khổ đến vậy, cuối cùng những lỗi lầm đó hẳn đều tính lên người Hồi Mâu.

“Cậu không phải người đa tình làm chuyện thối nát.” Phượng Giác chỉ nói một câu như vậy, Long Ngọc nở nụ cười, liếc cậu một cái, chén trà trong tay giờ lên kính đối phương.

Lúc hai người còn đang kính nhau, Hồi Mâu nghiêm mặt xách ấm giữ nhiệt đi tới.

Điều kiện Long Ngọc đưa ra cho Hồi Mâu là khiến Phượng Giác béo lên hai mươi cân, nhưng trời biết Phượng Giác thể chất vốn đã gầy không thể béo lên, này chính là làm khó hắn!

‘Ta nhờ có mệnh bàn của Phượng Giác mới sống tới ngày nay, năm đó người nhất thời đi tìm mệnh bàn của Phượng Giác khiến cuộc đời ta có nhiều đau khổ như vậy, người nói món nợ này không tìm người ta phải tìm ai tính?’

Hiện giờ nhớ tới Hồi Mâu lại tức lên! Năm đó khi Phượng Giác luân hồi, hắn trong lúc vô ý đụng phải mệnh bàn của cậu, cũng không biết là do nguyên nhân gì, mệnh bàn kia xuất hiện vết rách, hắn lúc ấy như thế nào cũng không thể nghĩ đến, Nhã Diệc thế nhưng dùng ấu vũ của Phượng Giác tạo ra mệnh bàn cho Long Ngọc, vì thế mệnh bàn của hai người liền chồng lên nhau, một cái có vết rách người kia cũng trốn không thoát, năm đó nếu không phải Chiêm Nho cho Long Ngọc tình nguyện, thì chắc chắn sẽ không có Long Ngọc của hiện tại, mệnh bàn xuất hiện vết rách, vận mệnh người đó nhẹ thì gặp nhiều trái ngang, nặng là hồn phi phách tán, Phượng Giác có bạch ngọc Tuyết Lê phụ hồn tự nhiên không có việc gì, nhưng Long Ngọc lại không giống, nửa Tu La nửa phạm nhân, vốn là khó tồn cùng thiên địa, hơn nữa mệnh bàn vỡ tan, cơ hồ vận mệnh chính là chết trẻ, cho nên Long Ngọc nói đó là do hắn tạo nghiệt cũng không phải không đúng, nhưng cứ vậy mà thừa nhận, hắn lại không cam lòng!

Phượng Giác nhìn Hồi Mâu đi đến, kéo Long Ngọc bỏ chạy, Long Ngọc cười hì hì để cậu kéo đi, gió thổi qua cây lê, từng bông lê rơi xuống, cổ tay cậu từ trong tay Phượng Giác rút ra, ba! Quạt ngọc mở ra, thân mình xoay tròn.

Hải đảo băng luân sơ chuyển.

(Mặt trăng nơi hải đảo mọc lại lặn)

Kiến Ngọc Thổ.

(Thấy thổ Ngọc)

Ngọc Thổ hựu tảo đông thăng.

(Thổ Ngọc lại đã sớm chạy về hướng đông)

Na băng luân li hải đảo.

(Mặt trăng rời hải đảo)

Kiên khôn phân ngoại minh.

(Đất trời sáng bừng lên)

Băng luân đương không.

(Trăng giữa trời)

Kháp tiện tự Thường Nga li Nguyệt cung.

(Lại tựa tựa như Hằng Nga rời cung trăng)

Nô tự Thường Nga ly Nguyệt cung.

(Thiếp tựa Hằng Nga rời Cung Quảng)

Hảo nhất tự Thường Nga hạ cửu trùng.

(Lại tựa Hằng Nga hạ xuống cửu thiên)

Thanh thanh lãnh lạc lạc Nghiễm Hàn cung.

(Thanh âm trong trẻo vọng ra từ Cung Quảng)

A tại Cung Quảng.

Ngọc thạch kiều tà ý bả lan can hạo.

(Bàn đá cầu kiều ý kê lan can dựa)

Uyên ương lai hí thủy.

(Uyên ương đến đùa nước)

Kim sắc lí ngư tại thủy diện triều.

(Cá chép vàng trên nước quẫy đuôi)

A tại thủy diện triều.

(a trên mặt nước sớm)

Trường không nhận nhận nhi phi.

(Trời cao từng đàn chim nhận bay qua)

Nhận nhi phi ai nha nhận nhi à.

Nhận nhi tịnh phi đằng văn nô đích thanh âm lạc hoa ẩm.

(Đàn nhận nhỏ bé bay vút lên có nghe tiếng thiếp rơi dưới bóng hoa)

Giá cảnh sắc liêu nhân dục túy bất giác lai đáo Bách Hoa đình.....

(Cảnh sắc nơi đây liêu nhân khiến người muốn say trong bất giác đã đến Bách Hoa đình....)

Quý phi túy tửu hát bằng giọng Bắc Kinh thuần từ miệng cậu xướng ra, thân mình xoay tròn, quạt ngọc trong tay theo từng động tác hát vậy, mở rồi lại đóng, làm cho người ta thấy một mặt khác mà cậu không muốn người khác biết, một cậu thích nghe hí kịch, tự nhiên cũng là cao thủ trong hí kịch.

Cửa phòng làm việc của Âm Nhã Diệc bị người đẩy ra, hần ngẩng đầu nhìn đến, ngây ngẩn cả người, người thiếu niên kia, có hơi béo, vóc dáng không cao, khuôn mặt tròn tròn có chút trẻ con, chỉ có cặp mắt màu tím xinh đẹp tựa thạch anh kia.

“Nhã Diệc, ta tới tìm ngươi.” Thiếu niên lộ ra nụ cười đơn thuần, từng bước một đến gần, nhưng đổi lấy lại là khuôn mặt đang dần biến lạnh của Âm Nhã Diệc.

Trong rừng lê, Long Ngọc ba một tiếng khép lại cây quạt, vươn tay tiếp được bó hoa bay đến.

Có một số việc cuối cùng vẫn là khác đi, cũng giống như chuyển động của bánh răng vận mệnh, ai cũng không biết nó sẽ đem chúng ta đến đâu.....

Hết chương 34.

36. Quyển 1 - Chương 35

Cổ Linh giới.

Vương phủ Thước thân vương.

Linh giới từ xưa tới nay có một vương, ba thân vương, Thước thân vương là một trong số đó, Thước cũng không phải một dòng họ, mà là phong hào.

Một thanh âm du dương bay ra từ trong vương phủ, đó là tiểu thể tử đang đánh đàn Không (cùng loại với đàn hạc), tiểu nhi tử của Thước thân vương Mạt Thức còn chưa trưởng thành đã vang danh Linh giới, Linh giới đệ nhất tài tử, đương nhiên Linh giới chỉ tôn trọng những người có tài trong lĩnh vực âm nhạc, Linh giới tôn sùng nhất là âm nhạc Linh tộc tự nhiên cũng cho rằng người có thiên phú âm nhạc cao chính là tài tử, cũng giống như Tu La thượng võ, lấy kẻ sát khí nặng đứng đầu, từng giới tôn sùng mỗi thứ khác nhau.

Mạt Thức lớn lên không xấu, nhưng cũng không thể nói là đẹp, chỉ có thể xem là bình thường không có gì đặc biệt, đừng nói ở sáu giới, cho dù ở Linh giới hẳn cũng chỉ có thể được xem như trên thanh tú một chút.

Mạt Thức gầy nót nót cuối cùng, thở nhẹ một hơi, chậm rãi mở mắt, đôi mắt lam nhạt như bầu trời Linh giới mỗi sáng, làm cho dung nhan bình thường của hắn thêm vài phần diễm lệ.

“Bóp bóp bóp bóp ——” Một hồi vỗ tay vang lên, hắn buông đàn Không quay đầu lại hành lễ.

“Đại bá.” Đại bá hắn là đại trưởng lão Linh giới.

“Tài gảy đàn Không của Mạt Thức càng ngày càng tốt.” Đại trưởng lão mỉm cười nói, cũng giống như nói cho Thước thân vương bên cạnh nghe vậy.

“Đại ca quá khen.” Thước thân vương cười đến không nhìn ra mắt, tuy đã biết tiểu nhi tử không có sắc đẹp tuyệt trần như các ca ca cùng tỷ tỷ của hắn, nhưng lại rất có thiên phú trong âm nhạc, có trở thành Linh giới đệ nhất tài tử cũng không tồi, “Đại ca đến có chuyện gì?” Hắn xem như cũng hiểu đại ca mình, chính là kiểu người không có chuyện không lộ diện.

“Tiểu chủ nhân của Minh giới sắp trưởng thành, Vương muốn chọn người từ các thể gia của Linh giới.” Đại trưởng lão nói xong ánh mắt nhìn về phía Mạt Thức, “Cuối cùng chọn trúng Mạt Thức, Mạt Thức lớn lên rất được, thân thể cũng tốt, vừa vặn xứng với tiểu chủ nhân của của Minh giới.”

“Đại ca, nhưng ta nghe nói.....” Thước thân vương chần chờ, “Hắn nửa Minh nửa Linh, cũng không phải huyết thống tốt, Vương rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?”

“Nửa Minh nửa Linh, kết hợp với Linh tộc thuần huyết không phải sẽ sinh hạ đứa nhỏ thuần Linh sao, đến lúc đó, Minh giới không phải là Linh giới ta sao?” Đại trưởng lão cười đầy gian trá.

“Con không đồng ý.” Mạt Thức đột nhiên mở miệng, làm hai người đều ngây người, đồng thời nhìn lại, chỉ thấy ánh mắt hắn đầy lãnh ngạo, “Tiểu chủ nhân của Minh giới thì sao chứ? Nửa Minh nửa Linh sao có thể xứng với con!” Huyết thống thuần khiết là thứ đã trở nên thâm căn cố đế trong lòng hắn.

“Mạt Thức đừng vội nói sớm như vậy.” Đại trưởng lão chẳng những không nổi giận trách cứ, ngược lại tươi cười hòa nhã nói, “Sáu ngày sau là lễ trưởng thành của tiểu chủ nhân của Minh giới, người cùng ta đi Minh giới một chuyến, nếu đến lúc đó ngươi vẫn không nguyện, đại bá cũng không phải làm khó ngươi, như thế nào?”

Mạt Thức nghĩ thầm chỉ là đi một chuyến mà thôi, có thể có gì khác chứ? Liền gật đầu đồng ý, “Được.”

Nhưng, hắn lại không biết, một chuyến đi này lại khiến cả đời hắn biến đổi, vì người kia.

Minh giới.

Bầu trời Minh giới vĩnh viễn đều là một mảnh tối đen, không có trăng sao mặt trời, Minh giới chỉ có một dòng sông, trước không thấy điểm bắt đầu, sau không thấy điểm kết thúc, sông đó kêu là Nại Hà hay còn gọi là, Cổ Thủy.

Nghe đồn, điểm cuối của Cổ Thủy là đường xuống Hoàng Tuyền, nhưng, Cổ Thủy không bờ bến, Hoàng Tuyền cũng không đường.

Ngày đó lễ trưởng thành của Âm Nhã Diệc vừa khớp với phi triều hai ngàn năm một lần.

Ngàn năm hoa nở, ngàn năm hoa rụng, toàn bộ rừng hoa đỏ tươi bờ đối diện đều lụi tàn, hoa hồng bay lượn trong không trung, tựa như một trận mưa đỏ, cảnh hoa tàn ở Minh giới bất đồng với các giới khác, không phải rơi xuống dưới, mà là hướng lên trên, bay lên không trung hóa làm sương mù, sương đỏ, đó là thành cảnh hai ngàn năm một lần, xưng là phi triều.

Mạt Thức bị cảnh sắc làm cho đó mê mẩn, nhưng, người trong rừng hoa đỏ càng làm hắn không thể chớp mắt.

Người kia cứ thế đứng giữa rừng hoa, nhìn hoa tàn lụi, bay lên hóa thành sương đỏ, bình thản, lạnh nhạt.

Hắn một thân trường bào màu đen viền bạc, đó là loại màu đen dung nạp tất cả, mọi sắc màu, mọi xúc cảm trước mặt hắn đều có vẻ mỏng manh đến đáng sợ, mặt nạ màu bạc đeo trên mặt hắn, phía trên hoa mạn châu sa tỏa ra đầy sức sống, chỉ lộ ra duy nhất mắt trái, đôi mắt xé xanh đen hẹp dài, lông mi lớn lên thật dày hơi cong lên chớp một cái lại tựa như đôi cánh đang vỗ, sắc xanh đen kia dày đặc một màn sương nhàn nhạt, bình tĩnh không hề bận tâm.

“Đó chính là vị Vương tương lai của Minh giới, Âm Nhã Diệc.” Đại trưởng lão ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói.

“Âm Nhã Diệc sao?” Mạt Thức nhìn Âm Nhã Diệc không chớp mắt như đang nhìn một viên ngọc, đột nhiên lúc đó, hắn hiểu ra, tại sao đại bá nói hắn vừa xứng với mình, quả nhiên rất xứng.

Sau lễ trưởng thành, đại trưởng lão mang theo Mạt Thức về mặt tươi cười hướng về phía Âm Nhã Diệc.

“Chúc mừng nha.” Đại trưởng lão trước chúc mừng, Âm Nhã Diệc không tiếp lời, chỉ hơi gật đầu, xem như đáp lại, đại trưởng lão không thèm để ý, giới thiệu Mạt Thức ở bên cạnh với hắn, “Điện hạ, vị này chính là tiểu vương tử của Thước thân vương Linh giới, không biết điện hạ cảm thấy như thế nào?” Mạt Thức đỏ mặt không dám nhìn hắn.

“Cái gì như thế nào?” Âm Nhã Diệc hỏi lại, thanh âm lãnh đạm.

“Là Minh hậu tương lai của điện hạ.” Đại trưởng lão mặt dày nói.

“A!” Âm Nhã Diệc cười lạnh, “Nghe đồn, nam tử Tu La thể chất đặc thù, một số có thể sinh con, lại chưa nghe nói qua nam nhân Linh giới có thể sinh con.” Mạt Thức nhất thời trắng bệch, hắn nói quả không sai.

“Điện hạ có điều chưa biết.” Đại trưởng lão mỉm cười nói, “Linh giới có thiên tuyền, có thể làm người ta cả đời có thể sinh một đứa con, cho dù nam tử cũng có thể, ý điện hạ ra sao?” Đây chính là lí do hắn dám đứng ra làm mai cho Âm Nhã Diệc cùng một nam nhân.

“Chuyện Minh giới ta, không cần Linh giới các người làm chủ.” Âm Nhã Diệc vung ống tay áo, không lưu chút mặt mũi, xoay người bước đi.

Hành động đó khiến đại trưởng lão cũng không khỏi cứng đờ, nhưng dù sao hắn cũng là lão bánh quẩy (khéo léo đưa đẩy), lập tức tìm lại mặt mũi cho mình, kéo tay Mạt Thức nói, “Mạt Thức đừng lo, dù sao tuổi người vẫn nhỏ, vài năm nữa hắn sẽ biết điểm tốt của người.”

Mạt Thức trong lòng vốn khó chịu, nhưng nghe đại trưởng lão nói như thế, tâm trạng tốt hơn nhiều, thậm chí nghĩ chờ vài năm nữa, đợi hắn trưởng thành đầy đủ, Âm Nhã Diệc sẽ thích hắn, chắc chắn trong sáu giới, chỉ có hắn xứng với hắn.

Cứ vậy lại qua sáu trăm năm, sáu trăm năm đối với thế gian là mấy thương hải tang điền, đối với bọn họ bất quá cũng chỉ là cái nháy mắt, một quãng thời gian ngắn ngủi.

Minh vương Âm Nhã Diệc sắp thành hôn, lấy lại là một người phàm, tin tức này truyền đến sáu giới, Mạt Thức vừa nghe dây đàn Không trong tay trở nên đứt đoạn.

“Hắn thể nhưng lại cưới một phàm nhân!” Hắn không thể tin được, không thể là thật được! “Chẳng lẽ hắn không biết phàm nhân không giống với chúng ta sao!”

Phàm nhân sẽ già mà chết, nhưng bọn họ lại không, phàm nhân chắc chắn sẽ chết, chẳng qua là sống lâu được vài thập niên, ngay cả con số lẻ của bọn họ cũng không đến được!

Đột nhiên, hắn nở nụ cười, bất quá chỉ là một phàm nhân!

Rất nhanh Mạt Thức được nhìn thấy phàm nhân kia, tại hôn lễ của Nhã Diệc cùng người đó, hắn tên Nguyễn Ngư Chân.

“Ta còn nghĩ Minh vương sẽ chọn dạng tuyệt sắc gì!” Mạt Thức châm biếm, cũng không thể trách hắn như vậy, Nguyễn Ngư Chân lớn lên thật rất bình thường.

Dáng người béo tròn, gương mặt mũm mĩm trẻ con, mà cặp mắt tím kia của hắn chỉ sợ là ưu điểm duy nhất, nhưng, cho dù như vậy, thì sao chứ? Sao có thể chịu được sự tàn phá theo năm tháng?

Hắn, Mạt Thức không vội, có thể chờ, chờ đến khi phàm nhân kia chết đi, chờ Nhã Diệc hiểu được, chờ hắn yêu mình!

Mạt Thức rất tự tin, vì thể hắn đem tới một mặt gương ngang bằng mặt người được Linh giới chế tạo từ thạch anh, đây không phải một mặt gương bình thường mà mặt gương này có thể làm người nhìn được hắn của mười năm sau.

Hai mươi năm sau, Linh giới trời nắng vạn năm không đổi, Mạt Thức đang đọc sách, hạ nhân đột nhiên đến báo.

“Thế tử, Minh hậu nhảy vào Vong Xuyên, Minh vương điên rồi.”

“Cái gì!” Sách trong tay Mạt Thức trượt xuống, hắn trăm triệu không nghĩ tới một phàm nhân có thể ngông nghênh như vậy, theo bản năng cảm thấy có phải hắn đã biết được chuyện gì, mới dùng phương thức này khiến Nhã Diệc nhớ tới hắn?

Mạt Thức đột nhiên cảm thấy lạnh như nước Vong Xuyên, lạnh đến đông cốt, hắn ôm lấy cánh tay, giống như nghe thấy ai đó ghé vào lỗ tai hắn oán hận nói không ngừng.

‘Ngay cả hồn phi phách tán, cũng sẽ không để ngươi như nguyện!’

Không biết là bị dọa, hay bị chuyện Nhã Diệc đã kích, hắn bị bệnh, khi tốt khi xấu, cứ cách quãng như vậy đến mấy ngàn năm sau.

“Tiểu Mạt cơ thể ngươi khi tốt khi xấu, cũng không nói để gọi đại phu xem, nếu không phải ta trở về thì chắc hẳn chẳng ai biết đâu, phụ thân vậy mà lại mặc kệ!” Nữ tử ôn nhu bắt mạch cho Mạt Thức, “Hàn khí nhập thể, hàn khí trong người ngươi rất nặng, người xem này là chứng bệnh đại hàn, thân thể của mình đến mình cũng không yêu quý!” Nhưng trong lòng nữ tử lại nghi hoặc, âm hàn khi nặng như vậy đến từ đâu?

“Tam tỷ, ta biết sai rồi.” Mạt Thức ngoan ngoãn nhận sai.

“Ta cho người đưa người tiên dược, nhất định phải uống đều đặn.” Mục Nhân vươn tay sờ sờ đầu hắn, “Tiểu Mạt, Tam tỷ cùng người nói chuyện này, người nghe xong cũng đừng kích động.”

“Có phải có liên quan đến Minh vương?” Hắn đoán được điều nàng muốn nói có liên quan tới người kia.

“Ừ.” Nàng gật đầu.

“Nhã Diệc làm sao vậy?” Hắn vội vàng hỏi.

“Tam tỷ phu của ngươi không lâu trước đây tham gia quý thị, nghe được chút tin tức.” Nàng thở dài, “Minh vương đi nhân giới, thích một người.”

“Cái gì!” Hắn kinh ngạc, “Phàm nhân sao?”

Nàng lắc đầu, “Con của chiến thần Nhân giới Long Tinh cùng chiến thần Tu La Thực Dao.”

“Nửa người nửa Tu La?” Trong mắt hần lạnh lùng, một hơi hờn dỗi ngăn trong lòng thở cũng không được, nắm tay nắm chặt, “Bất quá một cái tạp chủng tại sao có thể xứng đôi với Nhã Diệc!”

“Nếu là tạp chủng bình thường tự nhiên không xứng, nhưng hần chính là Thiếu chủ Ngọc trang, trưởng tôn nhà Johnson.” Mục Nhân cười lạnh, nàng sẽ không hiểu được, Minh vương không cần người tốt như đệ đệ của nàng, lại nhiều lần chạy đến nhân giới tìm những thứ rác rưởi đó! Nửa người nửa Tu La, còn không bằng phạm nhân trước kia mà!

“Tam tỷ, truyền tin đến Tu La giới, ‘chiêu đãi’ vị Thiếu chủ kia thật tốt!” Mạt Thức cắn răng tàn nhẫn nói, hần không tin thứ nửa người kia có thể sinh tồn ở Tu La!

Một tháng sau, Mạt Thức bị tin tức từ Tu La truyền đến làm tức khí hộc máu.

Bảy đại gia tộc Tu La, hiện giờ chỉ còn nhà Johnson, sáu đại gia tộc khác đều bị trưởng tôn nhà Johnson diệt, nguyên nhân là đối phương mở miệng khiêu khích, nhưng có lẽ sáu đại gia tộc kia cũng không nghĩ tới, một thứ nửa người như vậy lại có pháp lực cường đại như thế, hơn nữa còn có cả gia tộc Johnson ở phía sau trợ giúp, hiện giờ Tu La chỉ còn nhà Johnson là siêu quần suất chúng.

Mấy ngày nay được Mục Nhân điều dưỡng, thân thể Mạt Thức dần tốt lên, vì thế, đại trưởng lão lại mang hần đi Minh giới, cầu hôn.

Minh giới vẫn không có trăng sao mặt trời, nhưng cũng không còn phi triều đỏ rực kia, quả thực có một phiên hồng, kéo dài ra, làm nhiễm đỏ cả một mảnh thổ địa màu đen, đây cũng là ngày hai ngàn năm một lần, hoa nở ngày bờ đối diện, có lẽ là hoa nở quá bình thường, không giống phi triều đỏ rực đầy trời, ngày này cũng không có cái tên đặc biệt gì, nhưng, nghe đồn Minh vương gọi ngày hôm đó làm ngày Ngự Tịch, không có bao nhiêu người biết được tên này, mà Mạt Thức lại biết, ngàn năm trước, khi Nguyễn Ngự Chân vào ngày hoa nở nhảy xuống Vong Xuyên, mỗi một mùa hoa nở, Nhã Diệc lại không khỏi nhớ tới người kia.

Nhìn biển hoa mênh mông vô bờ kia, Mạt Thức dừng bước, ngồi vào giữa bụi hoa, lấy ra đàn Không, ngón tay khẽ lướt qua, một hồi thanh âm yên ả động nhĩ vang lên, mềm nhẹ như cọng lông chim trong tim, thanh âm tản khắp Minh giới, từng đạo lực lượng vô hình biến ảo rồi kết thúc, trên bầu trời xuất hiện một cái động không lớn, ánh mặt trời chậm rãi chiếu vào, đó là ánh dương quang khó gặp, nhưng, một tiếng kêu thảm thiết, đánh vỡ bầu không khí yên ả đó, tay Mạt Thức ngừng lại, chỉ thấy quỷ hồn bị ánh dương quang mỏng manh chiếu đến đều thống khổ lăn lộn đầy đất, hần ngây người, đây là chuyện gì?

Đột nhiên! Một trận tiêu truyền đến, mang theo sát ý, lộ ra sát khí, tựa như tư thế hào hùng phi nhanh đến, làm cho ai nấy toàn thân đều run sợ, dương quang mỏng manh kia nháy mắt bị thôn tính tiêu diệt, hắc ám lại bao phủ mặt đất, tiếng kêu thảm thiết đình chỉ, mà tiếng tiêu vẫn như trước.

Trong biển hoa có một bóng người, nguyệt sắc trường bào thêu từng mảng từng mảng hoa văn mạn đà la đỏ rực, vạt áo theo gió tung bay, ngón tay thon dài nắm chặt Mặc ngọc tiêu đen như đêm tối, tiếng tiêu như khóc, rất thê lương, người thổi tiêu lại thật sự rất đẹp, tóc dài tím rói tung rơi vào biển hoa, màu da như ngọc, trắng mà sáng, mắt phượng hẹp dài con ngươi màu tím như được làm từ thủy tinh, mày liễu nhập tẩn, mũi thẳng tắp chóp mũi mượt mà, đôi môi kia..... mỏng mà hồng, nói lên tính cách bạc tình, đáng người thiên gầy, dải lụa hoa văn mẫu đơn vàng buộc quanh thắt lưng xinh đẹp, tuy là nam tử lại đẹp khuynh thành, dung mạo cũng không có sự âm nhu như nữ tử, mang vài phần anh khí, có thể nói là mỹ nhân trong sáu giới, nhưng, trên người hần có một cổ hơi thở hỗn độn, làm Mạt Thức một hồi lâu vẫn không nhận ra hần thuộc tộc nào, hơi thở kia mang theo huyết tinh nặng nề, sát khí nồng đậm, so với những người hần từng gặp qua còn nặng hơn, mà trên người người này còn có hơi thở của phạm nhân, nếu hần thật là người đó, huyết tinh nặng như vậy, sát khí kinh khủng như thế, tại sao hần còn có thể sống được? Huống chi vẻ đẹp này của hần, hoàn toàn không thuộc về nhân loại, hần rốt cuộc là ai?

“Đó chính là nửa người nửa Tu la mà Minh vương mang về.” Đại trưởng lão xem thường vì hần giải thích nghi hoặc, hần theo bản năng chau mày, đã thấy mỹ nhân đang đi về phía bọn họ, lúc này hần mới phát hiện, người này so với hần cao hơn nửa cái đầu, không khỏi nghĩ tới Tu La, người Tu La giới so với Linh giới bọn hần đều cao hơn một chút.

“Linh?” Long Ngọc khước môi khẽ động, lộ ra nụ cười cổ quái, ánh mắt quét về phía đàn Không trong lòng Mạt Thức, “Thứ này dùng ở Linh giới các ngươi được rồi, dùng đến Minh giới của ta mà gầy, vong linh chịu không nổi.” Ngón tay thon dài vừa động, trở tay vung ống tay áo xoay người, tay còn ở giữa không trung vẽ một cái chú, một con thiết kỵ từ hư không hiện ra, cười lên thiết kỵ tiêu sái mà đi.

Đó là lần đầu tiên Mạt Thức gặp Long Ngọc, có vài người là như thế, lần đầu tiên gặp mặt đã có thể xác định là làm bằng hữu hay địch nhân, thực rõ ràng bọn họ là cái sau.

Gần ba trăm năm thời gian, đại trưởng lão giạt dây ba vị trưởng lão Minh giới thúc giục Minh vương lập hậu, đủ loại chuyện phá hư cảm tình giữa Nhã Diệc và Long Ngọc, cuối cùng Long Ngọc thể xác và tinh thần mỗi một rời nhà trốn đi, ly khai Minh giới, Mạt Thức cảm thấy cơ hội của hắn đã tới, đến Minh giới nhằm quyến rũ Nhã Diệc, nhưng, hắn đã chậm, Nhã Diệc diệt ba đại trưởng lão xong, đến Nhân giới tìm Long Ngọc, cứ thế liền tìm đến hai trăm năm, lúc đó, nhà Johnson ở Tu La giới phát binh, nguyên nhân vì nhà mình Tôn nhi bị khi dễ cũng không quay về gia tộc khiến bọn họ không biết ăn nói sao với mẫu thân đã qua đời của Long Ngọc.

Hắn sao lại quên, Chân Dao là trưởng nữ nhà Johnson, là người được gia chủ nhà Johnson thích nhất, nữ tử từng được bổ nhiệm dưới trướng gia chủ kia, con trai nàng sao chỉ có thể là mặt hàng đơn giản.

Cuối cùng Nhã Diệc tìm được người trở về, cưới vợ lập hậu, xây lên Mê Di điện xa hoa bậc nhất sáu giới, tất cả những thứ này lẽ ra phải thuộc về hắn! Mạt Thức phẫn hận, lần thứ hai hắn gặp Long Ngọc chính là trong điện này.

Giường ngủ làm từ xương cự thú thời thượng cổ, được trải tấm đệm êm dày, có thể lót cả mấy chục cái giường, người nằm lên tựa như lạc vào một mảnh ấm áp, Long Ngọc ngã lên giường, nhìn bản sách cổ trong tay, trong điện này tất cả đều xa hoa như vậy, từ cơm áo đến từng sự vụ nhỏ nhất, đủ thấy Nhã Diệc đối cậu dễ tâm cỡ nào, nhưng chính điều đó lại càng khiến Mạt Thức tức giận.

“Mê Di điện, không phải nơi loại người như ngươi có thể vào.” Long Ngọc từ trên giường ngồi dậy nhìn Mạt Thức không mời mà đến, trong mắt tràn ngập khinh thường.

“Lời này ngươi nói sai rồi.” Mạt Thức cười cợt nhìn cậu, “Ta đến là để nói với ngươi, điện này ngươi không xứng được ở, bất quá chỉ là thứ tạp chủng nửa người nửa Tu La.” Lời hắn chạm đến điều cấm kỵ của Long Ngọc, hắn hoàn toàn không ngờ, Long Ngọc lại không chút do dự trực tiếp ra tay, “Ặc.....”

Mạt Thức bị bóp cổ từ trên mặt đất nhấc lên giữa không trung, Long Ngọc chỉ dùng một bàn tay bóp cổ hắn, tay chậm rãi buộc chặt, tay cậu không tính lớn, ít nhất là không có khả năng một tay bóp chết một người Linh giới, nhưng, đột nhiên móng tay cậu chợt dài ra, móng tay bén nhọn cắm vào cổ họng Mạt Thức, nhưng không hoàn toàn giết chết hắn, tựa như cố ý làm thế, Long Ngọc buông tay nhìn hắn trượt xuống uể oải co lại trên đất, cứ như vậy nhìn từ trên xuống, đột nhiên vươn tay bắt ra thứ gì đó từ linh hồn hắn, cầm ra thứ gì đó màu lam.

Mạt Thức nhìn rõ thứ cậu lấy ra, là mệnh bàn của hắn, mệnh bàn của Linh tộc là màu lam, hắn đột nhiên vô cùng sợ hãi, chẳng lẽ Long Ngọc muốn hủy mệnh bàn của hắn?

Long Ngọc nhìn hắn, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mệnh bàn của hắn, hơn nửa mệnh bàn liền như vậy nát trong tay hắn, cơn đau bị xé rách từ linh hồn truyền đến nơi sâu thẳm trong Mạt Thức...

37. Quyển 1 - Chương 36

Mười hai chiếc đèn hạc màu xanh làm thành vòng tròn, ở giữa được đặt một chiếc quan tài bằng gỗ mun nằm đơn độc lẻ loi, mặt trên được đặt bằng một tấm thủy tinh trắng được viết những chú văn màu vàng lên trên, đèn sáng, thủy tinh trắng được đẩy ra, đèn tắt.

Trong bóng tối, Mạt Thức mở mắt ra.

Tính mạng của hắn lúc đó bị Long Ngọc phá hủy gần một nửa, cha của hắn đã tìm kiếm nhiều năm, rốt cuộc đã tìm đến một cái mảnh vỡ mệnh bàn khác để liều mạng hoàn chỉnh mệnh bàn cho hắn. không thể không nói, cái mệnh bàn không biết tên kia rất quý, hắn đời đời kiếp kiếp đều dùng không hết, mệnh bàn quý như vậy tại sao lại nát?

Điều này đã không còn quan trọng, quan trọng chính là mỗi một kiếp luân hồi hắn đều quay trở lại cái pháp trận này, khôi phục dung nhan không thay đổi kia, giống như không già không chết.

Hắn đứng dậy đi ra khỏi cửa phòng, có người đã đợi ngoài cửa: “Thiếu gia.”

“Đều làm tốt sao?” Tên đời này của Mạt Thức là Triệu Thanh Phương, người thừa kế duy nhất của Triệu gia.

“Vâng, người đã đến.”

“Bên Long Ngọc thì sao?” Hắn lạnh lùng hỏi.

“Đã chuẩn bị kỹ càng.”

“Động thủ đi.” Hắn dứt lời đối phương đã hành động.

Long Ngọc người nợ ta, ta muốn người phải trả lại!

Văn phòng của Âm giáo sư, Âm Nhã Diệc nhìn người trước mặt, người này bất luận là bề ngoài hay là khí chất đều giống hệt như Nguyễn Ngự Chân, làm cho hắn cơ hồ là bị lừa gạt, thế nhưng hắn biết, người trước mặt này căn bản không phải là Nguyễn Ngự Chân, trước tiên không nói tới việc nhảy vào Vong Xuyên không có cách nào luân hồi, chỉ nói đến việc hèn phách thật sự của Nguyễn Ngự Chân là do hắn từng chút từng chút thu thập lại, hắn làm sao sẽ không biết Nguyễn Ngự Chân thực sự là như thế nào, người trước mặt này chỉ là hàng giả!

Thiếu niên nhìn thấy biểu hiện lạnh nhạt của Âm Nhã Diệc, không khỏi xụ mặt xuống “Nhã Diệc, anh không thương em nữa!” Âm Nhã Diệc không nói tiếp, trong mắt thiếu niên hiện ra oán hận “Quả nhiên, anh đã quên em, vẫn là quên em rồi!” Thiếu niên hồng mắt trừng hắn, hắn đột nhiên cứng đờ, một hình ảnh xuất hiện ở trong đầu.

Ta hận ngươi! Hận ngươi đời đời kiếp kiếp!

Một tia mê man lóe qua, đột nhiên một thanh âm vang lên từ nơi sâu thẳm trong ký ức.

Hì hì, đứa ngốc, đó là lừa ngươi, ta làm sao cam lòng thực sự hận ngươi, yêu ngươi còn không kịp đâu...

Hắn được thanh âm này làm cho tỉnh lại, đúng, người yêu của hắn sẽ không hận hắn, không thể.

“Diễn xong rồi sao?” Âm Nhã Diệc nhìn thiếu niên một chút, không chút lưu tình rời đi, dừng lại ở cửa, không quay đầu lại “Chân xưa nay chưa từng hận ta bao giờ.”

Thiếu niên ngẩn ra, hơi nhướng mày, sau khi hắn rời đi, mở quang điện, sau đó rời đi, lúc đó hắn rất muốn hỏi, làm sao ngươi biết hắn sẽ không hận ngươi!

Rất thông minh không có hỏi ra, nếu như hỏi không phải là hắn không đánh đã khai rồi sao!

Một đầu khác, Phương Giác lôi kéo Long Ngọc một đường né Hồi Mâu, ở trong rừng quẹo trái quẹo phải, làm cho Hồi Mâu chạy đến mê mang, bọn họ lại chạy mất dép, Hồi Mâu đứng một mình trong rừng rậm tức giận chân.

Bọn họ đi ra ngoài rất xa mới dừng lại, Long Ngọc khanh khách cười, Phương Giác tức giận trừng cậu, đưa tới tiếng cười càng to hơn của cậu, đúng lúc này, một đôi tay đột nhiên nắm lấy cánh tay của Long Ngọc.

Long Ngọc quay đầu nhìn lại thì thấy một con chó con...không đúng, một thiếu niên mười năm tuổi cầm lấy cánh tay của cậu, nháy hai mắt thật to, thật giống như cún con bị người vứt bỏ, vô cùng đáng thương nhìn cậu, cậu nhìn lại nhân, rốt cuộc nhìn không được, đuổi ra móng vuốt nắm mặt của thiếu niên, đúng lúc sắp xoa bóp được thì, thiếu niên đột nhiên được người ôm eo kéo đi.

“Xin lỗi, xin lỗi, Tiểu Hàn hẳn không phải cố ý.” Chàng thanh niên ôm thiếu niên vào trong ngực mở miệng xin lỗi, là móng vuốt của Long Ngọc cứ dừng ở giữa không trung, cứ để như thế.

Phượng Giác có một loại cảnh giác, Long Ngọc tám phần mười sẽ nói, để tôi nắm một cái là không sao.

“Để tôi nắm là không có chuyện gì.” Cậu nói xong, mặt thanh niên đen lại, Phượng Giác ôm trán, cậu ta quả nhiên dám làm như thế!

Nhưng, thiếu niên đem mặt đưa tới, Long Ngọc nhanh chóng nhéo nhẹ trên mặt hắn, thanh niên mới tới không kịp ngăn cản, chỉ kịp kéo thiếu niên trở về lồng ngực, cũng tròng Long Ngọc một chút, lôi kéo thiếu niên định rời đi, thế nhưng thiếu niên vẫn tha thiết mong chờ nhìn Long Ngọc.

Long Ngọc cũng nhìn hắn, đưa tay sờ sờ đầu của hắn “Anh đi đây.”

“Họa...họa...họa...” thiếu niên thấy cậu thật sự muốn đi thì cuống lên, lôi kéo cậu nói không rõ, thanh niên sưng sốt một chút, có chút không hiểu ra sao nhìn Long Ngọc.

“Muốn anh vẽ cho sao?” Long Ngọc cười hỏi, thiếu niên nhanh chóng gật đầu, lúc này thanh niên càng kinh ngạc hơn.

“Đây là lần đầu tiên ta thấy Tiểu Hàn nói chuyện với người xa lạ.” Thanh niên cúi đầu.

“Em ấy?” Ngay từ đầu Phượng Giác đã cảm thấy tiểu hài tử gọi là Tiểu Hàn này có chút không đúng, nghe thanh niên nói như thế, rốt cục nghĩ đến điều gì đó.

“Tiểu Hàn phản ứng chậm hơn một chút so với những đứa trẻ bình thường.” Thanh niên uyển chuyển nói, Phượng Giác đã rõ ràng.

“Em ấy không phải là chậm một chút.” Long Ngọc sờ sờ đầu Tiểu Hàn, cậu biết, em ấy chỉ là chưa tỉnh, như vậy cũng tốt.

“Cậu có ý gì!” Thanh niên đoạt lại Tiểu Hàn, hung tợn tròng Long Ngọc một chút, rõ ràng là hắn hiểu lầm.

Tiểu Hàn không cao hứng đánh thanh niên, cánh tay ôm Long Ngọc sụt a sụt, lần này xong rồi, thanh niên tức rồi! Trực tiếp xù lông rồi!

“Cậu! Đến cùng là ai! Dừng yêu pháp gì với Tiểu Hàn!”

“Long Ngọc.” Long Ngọc báo tên, đối phương hừ lạnh một tiếng “Thiếu chủ Khuynh Ngọc.” Con mắt của đối phương trợn to, Long Ngọc lại không để ý đến hắn, sờ sờ đầu Tiểu Hàn “Tiểu Hàn không phải muốn vẽ sao?” Tiểu Hàn gật đầu, lôi kéo Long Ngọc nhảy chân sáo rời đi. Thanh niên tức giận đứng sau lưng, tiểu không lương tâm!

Trong hoa viên, các loại hoa cỏ, ở giữa có một khoảng đất trống, bày mười mấy cái bàn, trên mỗi cái bàn đều đầy màu vẽ, dùng! Một cánh tay nhỏ bé vỗ vào tờ giấy trắng trên mặt bàn, nhuộm đầy màu đen. Phượng Giác cùng Long Ngọc ngồi ở một bên uống trà, nhìn bàn tay nhỏ đập loạn trên giấy, khóe miệng không khỏi co rúm hai lần.

“Tiểu Hàn từ nhỏ không giống những đứa trẻ khác, cha mẹ em ấy sau khi ly hôn ngoại trừ một số tiền lớn thì không để lại cho em ấy cái gì, từ khi biết đứa bé này có khuyết tật thì bọn họ cũng không muốn nuôi Tiểu Hàn.” Thanh niên thở dài “Tiểu Hàn chỉ là phản ứng chậm một chút, không thích nói chuyện, ngoài ra thì không có tật xấu nào, bọn họ tại sao lại nhẫn tâm như vậy?”

“Anh là Lâm Ninh đúng không?” Long Ngọc không tiếp lời, hỏi ngược lại.

“Cậu biết tôi?” Lâm Ninh sưng sốt.

“Đường đệ của anh cùng một hệ với tôi, hẳn đã nói, đường ca của mình quả một người chưa thành niên làm vợ.” Long Ngọc nói trắng ra làm cho mặt Lâm Ninh đen lại, thâm mắng đường đệ của mình, Phượng Giác nhún cười rất khổ cực.

“Cậu biết Tiểu Hàn?” Lâm Ninh luôn cảm thấy Tiểu Hàn đối xử với Long Ngọc không giống người khác.

Long Ngọc không hề trả lời, chỉ là nhìn Tiểu Hàn đang vẽ vời, một đôi mắt phượng đẹp dễ phi thường ôn nhu.

Tiểu Hàn đập xong rồi, cầm lấy bút vẽ, thật lòng ở trên đấy miêu tả cái gì, sau khi vẽ xong, chạy đến trước mặt Long Ngọc duỗi ra cánh tay đầy màu vẽ kéo Long Ngọc, một khắc đó Phượng Giác thực sự sợ rằng Long Ngọc sẽ hất người ra, hôm nay Long Ngọc mặc một bộ quần áo màu trắng xanh, rất sợ bẩn, thế nhưng, mãi đến tận khi Tiểu Hàn cầm vào ống tay áo của cậu, câu đều không có hất ra hoặc vỗ bỏ tay của đôi phượng, cứ như vậy tùy ý hấn kéo mình đi tới trước tranh.

Phượng Giác vốn cảm thấy tranh do Tiểu Hàn vẽ hẳn là lộn xộn, nhưng là, vừa nhìn thấy hẳn liền kinh ngạc, đây thực sự là do thiếu niên trước mắt này vẽ sao?

Đó là một bức tranh sơn dầu vô cùng nổi vật, bầu trời u ám màu lam đậm không có trăng sao mặt trời gì cả, không thể nhìn thấy phần cuối, đóa hoa đỏ tươi nở trên mặt đất, chỉ có hoa không có lá, một đóa rồi lại một đóa, liên kết đến tận chân trời, cùng với bầu trời nối liền thành một chỗ, đó là hoa Bỉ Ngạn. một người đứng ở trong biển hoa, một thân hồng y như nhiễm máu còn hồng hơn hoa Bỉ Ngạn, một cái đai lưng màu vàng buộc quanh cái eo xinh đẹp, mặt như ngọc, mắt phượng dài nhỏ, tóc tím rối tung rủ xuống bên trong khóm hoa, đôi môi đỏ đậm bạc ôm lấy một vệt cười, móng tay sắc bén màu tím đậm dài khoảng một tấc, nhìn một chút liền biết, đó không phải là người, lại làm cho người ta cảm thấy đẹp đến mê hồn. hẳn đứng ở trong biển hoa tay phải nâng trước ngực, một cánh hoa rơi vào trên móng tay sắc nhọn, bị chia ra làm hai hướng lướt xuống hai bên, chính là một bức tranh như vậy.

“Đẹp quá.” Phượng Giác lẩm bẩm một tiếng, nghiêng đầu nhìn Long Ngọc, lại phát hiện mặt cậu có chút âm trầm, cậu cũng không biết, Long Ngọc nhìn thấy bức tranh này thì nhớ lại chuyện sau đó, lúc đó bị tên sắc lang Âm Nhã Diệc đánh gục ở trong biển hoa, tiếng kêu hầu như cả Minh giới cũng nghe được, mất hết mặt mũi!

Tiểu Hàn lôi kéo tay của Long Ngọc “Đưa...”

“Đưa anh?” Long Ngọc nhú mày nghiêng đầu nhìn Lâm Ninh phía sau cậu, quả nhiên mặt đủ đen.

“Ừm.” Tiểu Hàn gật đầu.

“Cảm ơn.” Long Ngọc nói cảm ơn, tự nhiên quên thanh âm nói thầm rất lớn kia của Lâm Ninh.

“Em còn chưa đưa cho anh bao giờ.”

Tiểu Hàn quay đầu lại nhìn hẳn một cái, nháy mắt mấy cái, oan ức mếu máo, hẳn lập tức xua tay “Anh không nói gì!” Tiểu Hàn quay đầu lại nhìn Long Ngọc tiếp, mặt Lâm Ninh đen thêm mấy phần.

“Em ấy có phải là không ngủ tốt?” Long Ngọc cách Tiểu Hàn hỏi Lâm Ninh.

“Đúng, giấc mộng cũ, thường thường nửa đêm tỉnh lại!” Lâm Ninh không có quan tâm là Long Ngọc làm sao biết, hẳn chỉ quan tâm Long Ngọc có biện pháp nào hay không “Có biện pháp sao?”

“Có.” Long Ngọc gật đầu, người Minh giới, thân thể thường dễ dàng dẫn đến ác linh, do thân phận trước kia của Tiểu Hàn lại giao thiệp với những thứ đồ này liền dễ dàng dẫn đến những thứ đó hơn.

Cậu lấy ra một khối mặc ngọc trụ (vòng tay mặc ngọc) từ cái bọc nhỏ bên người, hoa văn đẹp, mặt trên khắc một con Nhai Tí rất sống động (Nhai Xế hay còn gọi là Nhai Tí, Nhai Xả phiên âm tiếng hoa là , Nhai Xế, Nhai Tí hay Nhai Xả là đứa con thứ bảy của rồng trong truyền thuyết Long Sinh Cửu Tử. Nhai Xế, Nhai Tí hay Nhai Xả là loài mình rồng, đầu chó sói mắt luôn trừng to đầy sát khí, cương liệt hung dữ, khát máu hiếu sát, thích chém giết chiến trận), cậu ngoắc ngoắc tay với Phượng Giác, Phượng Giác móc ra một vãi dây thừng đen cho cậu, cậu xuyên qua mặt đá, kéo Tiểu Hàn qua tự tay mang vào cho hẳn, lại từ bên trong mặt đá kết hai cái nút buộc.

Mặc ngọc trụ Nhai Tí, sợi tóc ma phượng, dây đều là đồ vật đại hung, nhưng đối với Tiểu Hàn lại vừa hợp, những thứ đồ đó đều là ác linh, chỉ cần ác linh dám động Tiểu Hàn thì ngay cả hơi cũng không dư lại!

“Tốt....xem....” Tiểu Hàn vượt vòng ngọc ngây ngốc cười, Long Ngọc đưa tay ôm lấy hẳn, vỗ nhẹ lưng hẳn.

“Tiểu Hàn là đứa trẻ ngoan, sẽ hạnh phúc.” Tiểu Hàn nghe được lời nói của cậu thì cười khúc khích, cậu nhìn về phía Lâm Ninh “Cố gắng đối tốt với hần.” Đem người đẩy vào trong lòng đối phương.

“Tôi biết rồi.” Lâm Ninh gật đầu, sờ sờ đầu Tiểu Hàn, nhẹ nhàng hôn xuống.

Sau khi rời khỏi Lâm gia, Long Ngọc dùng một cái phép thuật không gian đưa tranh về nhà, cùng Phượng Giác chậm rãi bước trên đường.

“Là đứa trẻ kia?” Phượng Giác khẽ hỏi.

“Ừm.” Long Ngọc chỉ ừm một tiếng, hai người liền không nói chuyện, chậm rãi bước về phía trước.

Năm đó Hàn Thủy chỉ là một cục nho nhỏ, hồn phách suy yếu như vậy đều không muốn đi đầu thai, cố ý phải đợi người kia xuất hiện. Long Ngọc không giống những người khác, từ khi đi tới Minh giới, không biết nguyên nhân gì, cậu có thể nhìn thấy tương lai của một số hồn phách, vì thế cậu đã biết Hàn Thủy cùng người kia không có kết quả.

“Vì sao không chịu đầu thai.”

“Ta phải đợi một người, ta đáp ứng hần rồi, hần không đến, ta không đi.”

“Chờ người? Nếu như là như vậy, người có thể ở lại Nhân giới làm du hồn, cần gì phải đến Minh giới.”

“Ta nhất định phải tới nơi này, Nhân giới quá lớn, ta sợ bỏ qua hần.”

“Người cảm thấy Minh giới là nơi quy tụ cuối cùng của tất cả hồn phách, vì lẽ đó người đến đây chờ hần, có thể trước tiên được hần nhìn thấy?”

“Vâng.”

“Người không sợ, hần mặc dù đến rồi, cũng không nhận ra người, thậm chí đã sớm đầu thai chuyển thế làm người?”

“Sẽ không, hần đã nói trở về tìm ta, hần đã nói sẽ nhận ra ta.”

“Người tin?”

“Ta tin.”

“Tốt lắm, bắt đầu từ hôm nay, người chính là độ giả ở Vong Xuyên này, độ người chết thiên giới, Tu la giới, Tinh Linh giới nhập Minh giới, tuy rằng người không thể độ hồn phách Nhân giới, nhưng là trên Vong Xuyên này chỉ có một mình người, bất kỳ hồn phách nào muốn quá cầu Nại Hà đều sẽ thấy người.”

Hàn Thủy ở trên Vong Xuyên đợi tám trăm năm, người mà hần chờ đã đến rồi, nhưng hần lại không biết, hần theo Quý Liên đi đến Nhân giới, người kia vì đuổi theo hần mà đầu thai, khi gặp lại ở Nhân giới thì, người kia đều không có như hần nói nhìn một cái là nhận ra Hàn Thủy, trái lại tổn thương hần, bị thương như thế, tình duyên giữa hần và Hàn Thủy trong lúc đó triệt để đứt mất, trước kia là hần phụ Hàn Thủy, hiện nay hần lại tổn thương hàn Thủy, sợi dây giữa bọn họ cứ thế mà đứt đoạn!

Tất cả những thứ này, Long Ngọc đã sớm biết, nhưng mà, cậu phải làm thế nào? Nói với Hàn Thủy rằng không cần đợi, các người không có kết quả, không chân chính trải qua có ai tin? Ngược lại, đứt đoạn cũng được, đối với Hàn Thủy mà nói có lợi vô hại.

Bây giờ Hàn Thủy không phải vừa vụn như ước nguyện của cậu sao.

Long Ngọc đột nhiên dừng bước, “Nếu đến rồi, liền đi ra đi.” Phượng giác đứng ở phía sau cậu đột nhiên vùng bàn tay lên, vùng đến một cái cây gần đó, một vệt bóng đen vội vã tránh ra, lại nhìn cái cây kia đã trở thành một cây băng, răng rắc! răng rắc vài tiếng liền vỡ thành mảnh vụn.

“Bộp bộp bộp!” Tiếng vỗ tay truyền đến, “Không hổ là Phượng công tử, lợi hại!” Thanh âm lạnh lạnh, dung nhan bình thản, thân thể gây gò cho hần thêm mấy phần nữ khí, một đôi mắt màu lam nhạt, trên môi ôm lấy nụ cười lạnh lẽo, giống như rắn độc nhìn chằm chằm Long Ngọc, “Long Ngọc, chúng ta lại gặp mặt.”

“Tại sao lại giả được thân phận Triệu Thanh Phương này?” Long Ngọc hơi ngẩng cao đầu nhìn hần, “Mặt Thức.”

“Không nghĩ tới người còn nhớ ta.” Hấn ngoài cười nhưng trong không cười nhìn thẳng cậu.

“Người đầu tiên chết trong Mê Di điện của ta, ta tự nhiên là nhớ tới.” Long Ngọc cười xinh đẹp, đột nhiên ra tay như năm đó.

Mà hấn, Mạt Thức đã không phải Mạt Thức của năm đó.

38. Quyển 1 - Chương 37

Phượng Giác ôm cánh tay nhìn hai người đang tranh đấu nhẩn lại mi, chiêu thức giống nhau, binh khí giống nhau, không ổn, rất không ổn.

Nếu như nói đến kẻ địch khó chiến thắng nhất trên thế gian này, vậy thì đó chính là chính mình, thế nhưng đối phương một mực không phải là chính mình, Phượng Giác liếc mắt, nhìn thấy người mai phục chậm rãi vây quanh lại, không khỏi cười lạnh một tiếng, tay vẫy một cái, một cái đàn ngọc xuất hiện, bay trước người. Cầm này tên là Phiêu Nhiên (bồng bênh), xuất thân từ Nam Hải, thân là Ô Kim mộc, dây làm bằng tầm ti, phối hợp với phụ hồn Ngọc Bạch tuyết lê của Phượng Giác rất hợp.

Tiếng thứ nhất gió chợt nổi lên, tiếng thứ hai thiên địa biến sắc, tiếng thứ ba hoa tuyết bay xuống, tiếng thứ tư song băng sơn hà, tiếng thứ năm vạn vật hóa sương.

Đây là truyền thuyết của Phiêu Nhiên, ngón tay của Phượng Giác gảy nhẹ một cái, một khúc Vạn dặm tuyết vang ra từ đầu ngón tay của cậu, mọi thứ trong phạm vi mười thước hết thảy hóa thành tượng băng, theo cậu biểu diễn, tuyết càng lúc càng nhiều, những mà, cũng chỉ có một tắc vuông xung quanh bọn họ, chẳng biết từ lúc nào một tầng kết giới mở ra, cách trở thế giới bên ngoài, lúc này mọi người còn hoàn toàn không biết.

Long Ngọc cùng Mạt Thức chiến không phân cao thấp, điều này làm cho Long Ngọc không khỏi nhìn hấn một cái, không nghĩ tới tiểu tử này còn có chút bản lĩnh, chiêu thức của Tu La không phải dễ học như vậy, hơn nữa hấn lại đem chiêu thức của mình học giống như đúc, ngay cả chiêu tiếp theo của mình là gì, đều học đi ra, làm cho cậu nhũn chặt lông mày.

Bên trong tranh đấu tâm tư của Long Ngọc chuyển rất nhanh, Mạt Thức chỉ là toàn tâm toàn ý chú ý chiêu thức của cậu, không có cách nào thân kinh bách chiến như Long Ngọc, thân thể hầu như thành phản ứng tự nhiên, vì lẽ đó thường xuyên trong tay đánh, trong đầu nghĩ đến những thứ khác, có một lần cậu rat ay diệt cả nhà người ta, trong đầu nghĩ thực đơn, thực đơn nghĩ xong cũng giết gần đủ rồi, mà hiện tại cậu đang suy nghĩ Mạt Thức có thể đem chiêu thức của Hư Vô học rất giống không biết học bao nhiêu năm, nếu như đổi một cái đầu?

Nghĩ liền làm, Hư Vô trong tay biến mất, tay thành trảo, lợi trảo dài ba tấc như lưỡi đao đánh tới, quả nhiên Mạt Thức không phản ứng lại, vó vàng rơi xuống đất, chân vừa rơi xuống đất liền lún vào dưới đất, hấn không khỏi sửng sốt, lúc này mới phát hiện, chẳng biết từ lúc nào tuyết lại rơi lớn như vậy, mặt đất đã bị bao phủ cả một tầng. nghiêng đầu nhìn lại, những cái cây vốn rất xanh biếc kia lúc này đã bị đóng thành cây băng Phượng Giác ngồi ở trên một nhánh cây, trên đầu gối đặt Phiêu Nhiên, khẽ vuốt, nhưng cậu cũng không mang dáng vẻ như thường ngày, như là biến thành người khác vậy.

Một thân trường bào lạnh lẽo màu lam tím được trang trí bởi những hoa văn linh vũ màu vàng, mái tóc lam nhạt như trắng rối tung, đuôi tóc hóa thành lông chim bạch sắc, như lông đuôi rất dài, buông xuống, da trắng như tuyết, mắt phượng dài nhỏ, trên môi mỏng vĩnh viễn ôm lấy một nụ cười như có như không, trông rất là lạnh lẽo, con ngươi đen thui đóng băng lạnh lẽo khiến người ta nhìn mà cảm thấy như đông lại, ở giữa trán có một đạo ma ấn đỏ sậm, nếu không phải cái ma ấn kia thì sẽ cảm thấy người trước mắt là thượng cổ thượng tiên, chỉ có cái ma ấn kia chứng minh cậu không phải là tiên, mà là ma!

Bên dưới gốc cây có hơn mười tượng băng, đứng sừng sững ở chỗ đó, giống như đang nghe Phượng Giác đánh đàn, nhưng Mạt Thức biết đó là người mà hấn mang tới, mà lúc này đã đem mạng ở lại chỗ này.

Trước mặt Mạt Thức rơi xuống một người, cũng không có hãm vào bên trong tuyết, trái lại nổi trên tuyết, một thân hồng y như nhiễm đầy máu tươi, hắc tuyết câu dệt thành hoa văn Nhai Tí, một cái đai lưng vàng buộc quanh cái eo xinh đẹp, mặt như ngọc, con ngươi dài nhỏ, tóc tím rối tung rải rác ở trên tuyết trắng, đôi môi đỏ đậm mấp mô ôm lấy một vết cười lãnh ngạo, lợi trào màu tím đậm dài ba tấc, nhìn là biết, đó không phải là người, đó là Long Ngọc! Long Ngọc ở trạng thái Tu La!

Long Ngọc, bóng người Phương Giác, trùng điệp lại ở trước mặt hắn, giống như một người chinh một người phản, một người nhạt một người đậm, một người là băng một người là lửa, dung mạo giống nhau kia làm cho người ta không nhận rõ đến cùng ai là ai, nếu như nói, Mạt Thức hắn đem Long Ngọc học đến chín phần mười, thì Phương Giác kia chính là rất giống Long Ngọc, có thứ gì đó chậm rãi dâng lên ở trong lòng hắn, dù thế nào cũng không thể nói ra được, đó rốt cục là cái gì?

Khi hắn muốn chuyển động thân thể thì phát hiện chân mình hoàn toàn không động dậy được nữa, một cành hoa lê chẳng biết từ lúc nào đã quán lên chân của hắn, trói lại chân hắn, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Phương Giác, quả nhiên thấy một cành hoa lê như ẩn như hiện.

“Ngọc Bạch Tuyết Lê, ca ca cũng thật là hào phóng, không sợ phiền phức.” Long Ngọc nghiêng đầu cười.

“Dù sao cũng hơn Phương La của cậu.” âm thanh trong tay vẫn không dừng lại, Phương Giác cười đáp, cho nên nói bọn họ rất giống, ngay cả phụ hồn đều cùng là thực vật.

Mạt Thức đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to lên, đồng tình nhìn Long Ngọc “Long Ngọc, người cho rằng Nhã Diệc thật sự yêu người sao? Người cũng chỉ là một tên thể thân thôi! Nhã Diệc hắn có Minh hậu! Còn là một phạm nhân!” hắn nói xong liền vung tay lên, một người thiếu niên xuất hiện giữa hắn và Long Ngọc, đó là một thiếu niên không cao hơi mập, trên mặt có chút béo của trẻ con “Đây mới là người mà Nhã Diệc yêu nhất! Long Ngọc người tính là cái gì!”

Long Ngọc bình tĩnh nhìn thiếu niên trước mắt rồi nhìn về phía Mạt Thức hỏi “Người nói ta là thể thân, người nói xem, ta giống hắn ở chỗ nào?”

“Con mắt.” Mạt Thức xác định.

“Nhã Diệc từng có một Minh hậu, ta biết, ta cũng biết hắn chết như thế nào, người mang đến một cái hàng giả như thế không kích thích được ta.” Long Ngọc không để ý nói.

Thiếu niên mở miệng “Ta tự nhảy vào Vong Xuyên mà chết, người là sao biết Nhã Diệc sẽ không nhớ ta cả đời?”

“Người nhảy vào Vong Xuyên hồn phi phách tán, người làm sao có thể đứng ở nơi này?” Long Ngọc cười gằn, đối phương không đáp, cậu cười càng đẹp “Ta đến nói cho người, thu hồn phách đã nát tan, ghép lại, hồn phách này đã không còn ở trong Lục giới, tự nhiên không có mệnh bàn, Lăng Tuấn có phương hoàng, vũ có thể tử mà sinh, ấu vũ có thể làm mệnh bàn, trướng Tu La không hồn không linh, hồn phách, vũ Phương hoàng, trướng Tu La, ba loại này dĩ nhiên mất cả ngàn năm, có thể thấy được tình cảm của Nhã Diệc sâu đến mức nào.”

“Thì ra, người có biết.” Mạt Thức cười nhạo nói, đột nhiên cảm giác có cái gì không đúng.

‘Long Ngọc là người không có mệnh bàn....’

‘Long Ngọc có thể là Long Ngọc của hiện tại, là do cậu ấy lấy được vũ Phương Hoàng của ta, Phương Hoàng sơ sinh sẽ có một đôi ấu vũ, đó chính là sơ vũ của Phương Hoàng, cậu ấy lấy vũ của ta nhiễm vận mệnh của ta, nếu nói thẳng ra, là ta, rồi loạn mệnh bàn của cậu ấy.’

“Người!” hắn kinh hãi, sẽ không giống như hắn suy nghĩ chứ?

“Ta chính là Nguyễn Ngư Chân.” Trên môi Long Ngọc câu ra ý cười, lợi trào vung lên, thiếu niên ở trước mắt không kịp kêu một tiếng, liền bị biến máu nuốt hết.

Cậu mới thật sự là Nguyễn Ngư Chân, người yêu Nhã Diệc, người không muốn bị quên mà nhảy xuống Vong Xuyên Nguyễn Ngư Chân, nước Vong Xuyên có bao nhiêu lạnh đến bây giờ cậu vẫn còn nhớ, Nhã Diệc đã nói cả đời này hắn chỉ có một Minh hậu, Mạt Thức khi đó cười là hắn tự mình dối người, mà chỉ có Long Ngọc biết lời này của Nhã Diệc chính là sự thật, hắn cười chỉ có một người, mãi mãi cũng là cậu.

‘Người đến cùng là yêu Nguyễn Ngự Chân, hay là ta đâu?’

“Có cái gì không giống sao? Không đều là người sao? Chỉ cần là người ta đều yêu.”

Long Ngọc nở nụ cười, đúng nha, yêu đâu có phức tạp, bởi vì yêu thế nên yêu, bởi vì là người, thế nên yêu người, như vậy là được rồi!

Phượng Giác thu hồi Phiêu Nhiên nhảy xuống từ trên cây, đập tuyết đi tới “Bây giờ làm sao? Giết hần?”

“Giết hần?” Long Ngọc lắc đầu “Quá đáng tiếc.” cười khẩy, làm cho Phượng Giác trợn tròn mắt, tiểu Chân lại có ý nghĩ xấu gì rồi!

“Người muốn làm gì!” Mạt Thức cảnh giác theo dõi cậu.

“Ta muốn mệnh bàn của người.” Long Ngọc nói xong, ngay cả Phượng Giác cũng sửng sốt một chút.

“Thập...” Mạt Thức còn chưa dứt lời, thân thể đã cứng đờ, một cái tay xuyên qua thân thể của hần, đem tính mạng của hần đẩy đi ra, hần gian nan nghiêng đầu, nhìn thấy chủ nhân của đôi tay ấy, chỉ cảm thấy nước mắt sắp chảy xuống “Tại sao?”

“Thân ái nhà ta muốn, đâu có nhiều tại sao như vậy?” Âm Nhã Diệc lời lẽ vô tình, làm cho hần nghĩ tới năm đó hần chết thảm, Nhã Diệc ngay cả nhìn cũng không nhìn hần một cái, chỉ nói câu, thu thập sạch sẽ.

Nguyên lai, trong lòng người này thực sự chưa từng có hần.

Mệnh bàn bị lấy ra liền nổi trước mắt Long Ngọc, cái mệnh bàn kia rất kỳ quái, phần lớn là màu lam nhạt, một phần nhỏ là màu xanh, so sánh hai loại màu sắc này, có thể hiểu ra hai người này nguyên lai không phải một cái mệnh bàn mà là ghép lại mà thành, thật bất ngờ, dĩ nhiên liên tiếp tốt như vậy.

“Tiểu Chân, Nhã Diệc nhà cậu đến lúc nào vậy?” Phượng Giác nhìn Âm Nhã Diệc đột nhiên xuất hiện, cũng hoài nghi tên này ngay từ đầu đã ở chỗ đó rồi.

“Sau khi tớ chia tay với Tiểu hàn thì vẫn luôn ở phía sau.” quả nhiên...

Long Ngọc nhìn cái mệnh bàn kia, ngón tay động động, một chiếc bút lông xuất hiện ở trong tay, bút lông khá nhỏ, cán bút màu hắc hồng, không phải mộc không phải ngọc không phải vàng không phải đồng, hoàn toàn không nhìn ra làm bằng chất liệu gì, đầu bút lông mà màu tím đậm, so với màu tóc Long Ngọc thì nhạt hơn một chút.

“Biết đây là cái gì không?” Long Ngọc lắc lắc trước mặt Mạt Thức, Mạt Thức cũng không biết đó là thứ đặc biệt gì nhưng có thể cảm giác được sát khí phủ vào mặt, nồng nặc trước nay chưa từng có, giống như đem tất cả sát khí trên thế gian đều tập trung vào chỗ đó.

“Đây là ‘cuồng rồn’ của ta.” Long Ngọc vừa nói xong Mạt Thức liền cả kinh.

Hần nhớ Tu La sẽ dùng ‘cuồng rồn’ lúc mình mới sinh ra cũng chính là xác trứng luyện hóa vũ khí, Hư Vô chính là do xác trứng của Chân Dao luyện hóa thành, nghe nói, nàng là sinh ở trên chiến trường, áp ở trên chiến trường, ở trên chiến trường phá xác mà ra, hấp thu đủ sát khí mới có thể luyện hóa Hư Vô mạnh mẽ như vậy, mà Long Ngọc là kẻ thừa Hư Vô từ trong tay nàng, xưa nay chưa từng nghĩ tới, Long Ngọc chính mình luyện hóa cái gì.

Gia chủ Johnson gia đã từng nói, tôn nhi này của bà chính là trời sinh đã mang sát khí, đồ vật nào vào tay cậu cũng có thể trở thành vũ khí, cậu không giống như Chân Dao, là mang oán hận của kiếp trước đi đến thế giới này, sát khí không ở ngoài mà ở bên trong, năm đó luyện hóa ra là bút trắng noãn như ngọc, ngoại trừ đầu bút lông dùng chính tóc của cậu làm ra, cán bút chính là trắng trong, những năm nay không ngừng tích góp mới có thể có màu sắc như vậy, màu đen là sát khí, hồng là chết chóc.

Long Ngọc đặt bút viết lên hai chữ ở trên tên của Mạt Thức, Quý Liễn, bao trùm ở bên trên tên Mạt Thức, một tay khác lật ở trong không trung, chồi non Mộng Chi loại dài hai tấc xuất hiện ở trong tay, ném vào mệnh bàn, ngón tay run run, cóc Hoàng ngọc xuất hiện, trước khi tung thì dừng lại, giống như nhớ ra cái gì, ở đầu tình duyên của mệnh bàn viết xuống một cái tên, Thanh Y. Tay run nhẹ một cái cóc nhảy lên, nhảy vào mệnh bàn, tay cậu xoay một cái ở trên khay mệnh bàn, mệnh bàn bắt đầu chuyển động.

Cùng lúc đó, Phù Hoa ở bên trong Ngọc Vô Hà không ngừng chuyển động trong nước, bộp một tiếng nát, có đồ vật gì đó vọt thẳng tới Vân Tiêu, trong phút chốc, trong thiên địa rơi vào mảnh hắc ám, chỉ có vài giây ngắn ngủi mà thôi.

Trong tiệm bánh Vui Vẻ, Quý Liễn đột nhiên hai tay ôm ngực, chỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh muosn hút hẳn đi, không được! Hắn không thể đi, hắn không thể để mặc Thanh Y!

Sau mấy giây hắc ám, Tất Thiện nhìn thấy Quý Liễn thống khổ nhìn về phía y, hé miệng muốn nói cái gì nhưng chưa kịp nói ra y cứ như thế nhìn hắn biến mất ở trước mặt mình.

“Quý liễn ——!”

Răng rắc! Chén thanh hoa chứa Mộng Chi loại kia nát, Tất Thiện ngồi bệt dưới đất, y không thể tin được, y lại một lần nữa mất đi Quý Liễn, nước mắt không ngừng được rơi xuống, gào khóc tan nát cõi lòng, không ngừng kêu tên của người đó.

Mặt Thức trơ mắt nhìn mệnh bàn của mình bị một phần nhỏ màu xanh nuốt, đến khi toàn bộ đã biến thành màu xanh thì, hắn chỉ kịp hồng lên một tiếng “Không!” Rồi trong nháy mắt biến mất.

“Phú quý của người khác là không thể tùy tiện dùng.” Long Ngọc cười gằn, phú quý trên khay mệnh bàn của Mặt Thức vốn là của Quý Liễn, Quý liễn là hồn phách vạn năm hiếm thấy, là quý nhân ngàn thế, ma xui quỷ khiến lại bị Long Ngọc chọn thành U Dạ vương, U Dạ Điệp tự nhiên là không có kiếp sau, cho nên mệnh bàn sẽ nát tan, Long Ngọc xấu tâm dùng mệnh bàn của Mặt Thức nuôi lớn mệnh bàn của Quý Liễn, chính là sợ tương lai sẽ xuất hiện điều gì.

Âm Nhã Diệc đi lên trước ôm lấy Long Ngọc, có chút tức giận muốn cắn cạo, nhưng lại không hạ mồm được, Long Ngọc cảm giác được hắn ôm ấp, cuối cùng không chịu đựng nổi, nhắm mắt lại ngã vào trong lòng hắn.

Lần này cậu dùng ba trăm năm sát khí, một trăm năm giết chóc để trao đổi cùng vận mệnh, mới đổi được một cơ hội cho tiểu hồ điệp, ít đi những thứ này cho dù cậu có là Minh hậu cũng nhất thời không chịu nổi.

Sáng sớm, Quý phủ, phòng ngủ chính.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào trong phòng, nam tử trên giường không thoải mái nhúu mày lại, chậm rãi mở mắt ra, giường lớn thoải mái, gian phòng rộng rãi, còn có tiếng tim đập có lực như vậy, tất cả đều là không chân thật như vậy. Quý Liễn ngồi dậy cúi đầu nhìn tay của mình, đưa ra co lại, nghiêng đầu nhìn ra ánh mặt trời bên ngoài, hắn có thể cảm giác được mềm mại dưới thân, có thể cảm giác được chân, hắn...lẽ nào sống lại?

“Thiếu gia, bữa sáng...” Lời của quản gia còn chưa nói hết, Quý Liễn chỉ mặc áo sơ mi và quần đã tong cửa xông ra, hắn nhất định phải đi nhìn tên gốc kia, hắn đột nhiên biến mất không biết đối phương bị dọa thành cái dạng gì! Tuyệt đối không được làm chuyện ngu xuẩn nha!

Một đường ngồi phi thuyền đi tới trước cửa tiệm bánh Vui Vẻ, bước nhanh vọt vào, đẩy cửa ra “Thanh Y!”

Tất Thiện ngây ngốc ngồi dưới đất, cảm giác có người gọi y, y ngẩng đầu lên liền thấy một nam nhân đẩy cửa ra liên tục thở dốc, con người rút lại, người kia mắt sáng như sao như đuốc, cau mày, một mặt lo lắng, người này là Quý Liễn của y, bất luận biến thành như thế nào, y đều có thể nhận ra người ngay lập tức.

“Quý Liễn...” Âm thanh bị nghẹn lại không rõ, còn có bộ dáng khóc thút thít.

Quý Liễn nhanh chóng đi tới, ngã quỳ trên mặt đất ôm lấy y, vỗ nhẹ lưng y “Anh đã trở về.”

Ngón tay y chậm rãi ôm lại Quý Liễn, ngửi mùi vị trong ký ức một lần lại một lần ghi nhớ tên của hắn “Quý Liễn, Quý Liễn, Quý Liễn...”

“Anh đây...” Mỗi một lần y kêu lên, Quý Liễn lại trả lời một lần, ôm chặt lấy, cũng không tiếp tục buông tay.

Tất Thiện ôm y, nước mắt lại một lần rơi xuống.

Anh trở về thật tốt.

Tất cả những thứ này bọn hắn đã đợi cả ngàn năm.

Nhà chính Johnson.

Trên giường lớn được trạm trổ khéo léo, Long Ngọc ngoan ngoãn nằm ở phía trên, nháy con mắt vô cùng đáng thương nhìn tổ mẫu đi tới đi lui trước giường, ánh mắt rơi vào sợi xích đen bóng trong tay tổ mẫu, không khỏi rụt cổ.

“Hồ đồ!” Tổ mẫu trừng mắt, dây xích hạ xuống, đừng! “Hoang đường!” Đừng “Tùy hứng!” Đừng! Đừng! Đừng! Liên tục đánh ba lần, lần thứ tư đang hạ xuống thì...

“Tổ mẫu...” Long Ngọc đáng thương mở miệng, tổ mẫu quay đầu lại nhìn cậu, cậu bĩu môi nói “Con đói, muốn ăn cháo vịt.”

“Đói bụng cũng không nói sớm, nếu như đói bụng hỏng rồi thì làm sao!” Tổ mẫu vút dây xích trong tay chạy xuống dưới lầu, nấu cháo cho ngoan tôn của mình, đáng vẻ bước đi như bay kia thật sự là không giống như người đã hơn vạn tuổi.

Tổ mẫu vừa đi ra, người trong nhà hầu như toàn bộ kêu lên.

“Tê ——! Đau chết ta rồi!”

“Dây xích kia của mẹ ta là hắc kim, đánh người là tốt nhất!”

“Có thể không sao! Lần trước bị đánh là bởi vì cùng đại tỷ đánh nhau đánh thua, bị phạt.”

“Ta lại là lần đầu tiên bị đánh.”

“Tiểu Chân cháu quá bất công rồi!”

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

Mọi người lập tức thảo phạt Long Ngọc, Long Ngọc hăng giọng, định gọi tổ mẫu, một đám cậu dì trực chấp tay.

“Tiểu tổ tông, cháu đừng gọi nha!”

“Hừ!” Long Ngọc ngạo kiều nghiêng đầu, cậu làm gì? Không phải là khi dây xích sắp đánh tới trên người Nhã Diệc thì gọi tổ mẫu sao, các cậu dì cần phải như thế sao! (chúng cậu dì!!!!)

Thân là người được tổ mẫu thương yêu, Long Ngọc xằng bậy như vậy, bà đương nhiên tức rồi, thế nhưng đây dù sao cũng là thịt trong lòng mình, làm sao có thể hạ thủ được! Vì lẽ đó, ta không nỡ ngoan tôn của ta, còn không nỡ các người sao! (chúng nhi nữ: mẹ nha, ngài là mẹ ruột sao?)

“Còn mệt sao?” Âm Nhã Diệc ngồi ở trên giường kê thêm gối cho Long Ngọc, Long Ngọc lúc này thật sự dọa sợ mọi người, một lần ngủ là ngủ gần nửa tháng, hầu như không có hô hấp, tổ mẫu suýt chút nữa cùng Âm Nhã Diệc liêu mạng, người đây là làm gì ngoan tôn nhà ta a!

Long Ngọc lắc đầu một cái, “Có phải là làm anh sợ?”

“Hừm, dọa anh sợ chết.” Âm Nhã Diệc nghiêm mặt nói, Long Ngọc xấu tâm đưa tay dăm mặt của hắn, bàn tay hắn bao lấy ngón tay Long Ngọc, “Muốn bồi thường.” Nói xong liền đem môi đến gần.

“Đại ca ——!” Cửa bị phá tan, Tố Vân Tố Vũ chen vào, đồng lòng đẩy Âm Nhã Diệc ra một bên.

“Không sao chứ?”

“Còn có chỗ nào không thoải mái?”

Mặt Âm Nhã Diệc nhất thời đen lại, “Hai người các người!” Hai người đồng thời quay đầu lại ngó hắn một cái, hắn đưa tay mỗi tay xách một cái cho xách đi ra ngoài, hai người kia sao có để yên như vậy! Gọi Hoàng Bác ba người cùng nhau tiến lên, đương nhiên như vậy cũng không đánh lại, ba người chỉ có nước bị chinh đồn, trở về thì đã thấy Anh Lộ đã cho Long Ngọc ăn xong cháo, đồ cậu ngủ xong xuôi, Âm Nhã Diệc phun tào, hắn tại sao lại có thể quên nha đầu này chứ!

Cho nên nói, mình Vương đại nhân lại một lần muốn ăn không được nha!

Sau ba tháng, cuối năm, Johnson gia tướng cử hành tiệc rượu, những người được mời đều là quý tộc, những gia tộc nào được mời đều vạn phần vinh quang.

“Mi tại sao lại ở chỗ này?” Long Ngọc đang ngắm phong cảnh thì bị một thanh âm không chút nào che dấu sự ghét bỏ làm kinh động, nghiêng đầu nhìn lại, ần, rất có ẩn tượng, thiếu niên lần trước ra tay giúp Triệu Thanh Phương.

“Vậy người tại sao lại ở chỗ này?” Lạnh lẽo hỏi ngược lại.

“Tiểu gia là Hiên Viên Ngịch tự nhiên có thể đến đây.” Hiên Viên Ngịch đắc ý nói.

“Hiên Viên gia sao?” Long Ngọc cười gằn, “Thực sự là một đời không bằng một đời.”

“Người!” Hắn còn không nổi giận, đại quân gia Johnson gia đi tới.

“Thiếu gia, nên thay quần áo.”

“Được.” Long Ngọc gật đầu theo quân gia lên lầu, Hiên Viên Ngịch nhìn bóng lưng của cậu suy nghĩ thật lâu cũng không nhớ ra được cậu là ai, Johnson gia có người như thế sao?

Tiệc rượu sắp bắt đầu.

“Ồ?”

“Làm sao?”

“Người kia không phải là Vương Tử Triết sao?”

“Đúng nha, hắn làm sao ở đây?”

“Người xem y phục của hắn, thật giống là trang phục của Johnson gia !”

“Không thể nào!”

Cô gái khe khẽ bàn luận.

Georgia cũng nhìn qua, thân là có huyết thống của Johnson gia hắn còn hiểu rõ về trang phục của Johnson gia hơn những người khác, chính trang của người nhà Johnson bất luận nam nữ, đều là âu phục theo phong cách Châu Âu, quần, áo sơ mi, áo khoác, nơ, từ hoa văn cùng bội sức là có thể phân biệt ra địa vị của người này ở Johnson gia .

Kim, ngân, thanh, hô, bạch, cùng với không hoa văn, đây chính là các màu sắc chủng loại hoa văn của Johnson gia, ví dụ như hoa văn màu sắc trên lễ phục của tổ mẫu Anh Lộ của hắn là màu xanh, màu của Vương Tử Triết là màu xám, nhưng mà, người kia lại là người nào của Johnson gia?

Long Ngọc chậm rãi đi xuống, dẫn đến sự chú ý của mọi người, lễ phục theo phong cách Châu Âu thuần đen, áo sơ mi trắng noãn, nơ đơn giản nhưng được khảm trang sức vô cùng quý báu, một khối tử thủy tinh khắc gia huy Johnson gia, tóc dài màu đen của cậu tùy ý bước ở đằng sau, lộ ra dung nhan nghiêng nước nghiêng thành. Khiến người ta để ý chính là hoa văn trên y phục của cậu, đúng là hoa văn nhà Johnson, thế nhưng vấn đề là, đó là màu đỏ, đó là màu sắc chưa bao giờ xuất hiện, khiến người không khỏi muốn hỏi, người này đến cùng là ai?

Cậu từng bước đi xuống phía dưới, ngồi vào ghế thứ hai của Johnson gia, nghiêng thân, nhếch chân lên, câu ra nụ cười tà mị, quét mọi người một chút, hé mồm nói.

“Ta là Long Ngọc, con của Chân Dao, thê của Minh vương, các người có thể gọi ta là Minh hậu.”

=====

Tác giả có lời muốn nói: == chính văn xong xuôi. Có mấy cái phiên ngoại, bất quá ta còn chưa có ghi. ORZ gần nhất tăng ca quá nhiều lần, không có thời gian QAQ

Hoàn quyển 1.

39. Quyển 1 - Chương 38: Phiên Ngoại: Phúc Họa Tương Y (chưa Beta)

Thành thị xa lạ, con người xa lạ, hết thấy đều xa lạ, điều này làm cho Chương Chung không khỏi nhớ đến những ngày phiêu bạt.

Hắn là một cô nhi, từ khi có trí nhớ tới nay đều không có người nhà, đi theo một đám lưu dân đi tới các thành trấn. Thế nhưng, hắn là một người may mắn, năm tám tuổi hắn được trang chủ Ngọc trang Long Tĩnh thu dưỡng, thành một trong bảy người con nuôi của hắn, một năm đó, hài tử thứ chín của trang chủ Long Ngọc còn chưa đầy ba tuổi.

Lần đầu tiên nhìn thấy hắn chỉ cảm thấy thiếu chủ vạn phần đáng yêu nhu thuận, lui ở trong lồng ngực của phu nhân, mồm miệng không rõ kêu “Nương”, cao hứng sẽ cười khanh khách không ngừng, mắt hứng sẽ há miệng khóc đến không biết trời đất đâu, bị làm cho nóng nảy thì sẽ quay mông về phía người khác ai cũng không để ý tới, tóm lại là chơi rất vui.

Mỗi phiên chợ hội, hội chùa, phu nhân mang theo thiếu chủ ra ngoài chơi thì nhất định sẽ có người ôm nam đồng lại nói ‘Khuê nữ nhà ngươi thật đẹp mắt, người xem nhi tử nhà ta cũng rất tuần tú, chúng ta kết thân đi’

Tiểu thiếu chủ chần chẫn sẽ trừng mắt hô ‘người mới là khuê nữ!’

Phu nhân bình tĩnh dỗ thiếu chủ, liếc đối phương một cái ‘con ta còn tuần tú hơn con nhà ngươi, ta không cần con dâu xấu’

Thiếu chủ trước đây chính là bộ dáng phần điều ngọc mài như thế, bất luận là ai nhìn thấy đều sẽ nói đây là tiểu tiên đồng, lần đầu tiên hắn nhìn thấy cũng nghĩ đến đây chính là tán tài đồng tử bên cạnh tài thần, thật sự vô cùng đáng yêu, nhưng mà, thiếu chủ đáng yêu như vậy đã thay đổi vào năm sáu tuổi đó.

Năm đó phu nhân đột nhiên chết bất ngờ, bên người phu nhân lúc đó chỉ có thiếu chủ. Thiếu chủ nằm ở trong ngực phu nhân, đầu gối lên ngực phu nhân, im lặng giống như đang ngủ, nhưng ánh mắt của cậu lại mở to, trống rỗng vô thần, bị ôm đi cũng không nói lời nào. Nhưng mà! Ngày hôm sau có người phát hiện thiếu chủ chết ở trong phòng, đã không còn hô hấp.

Dì hai nói rất có thể là phu nhân không bỏ xuống được thiếu chủ cho nên mới đem thiếu chủ đi.

Cứ như vậy, bên quan tài của phu nhân có thêm một cỗ quan tài nhỏ, trang chủ ở bên cạnh hai cỗ quan tài một ngày một đêm, thẳng đến khi Dì hai không thể không nhấc nhờ

“Trang chủ, thời gian đã không còn sớm, đừng để lỡ canh giờ.”

Trang chủ trầm mặc một lát “Đóng quan đi.” Thợ thủ công tiến lên hành lễ, đóng đinh vào quan tài. Đinh đóng được một nửa thì Tiêu Cảnh vọt tiến vào, nổi điên đẩy thợ thủ công ra.

“Không thể đóng! Không thể đóng! Thiếu chủ còn sống!”

“Kéo hắn xuống!” Trang chủ tức giận, gọi người lôi Tiêu Cảnh đi. Tiêu Cảnh mới mười một tuổi rất nhanh đã bị người giữ lại, hắn giãy dụa, vằn vẹo.

“Trang chủ! Người xem xem! Người mở quan tài ra xem! Thiếu chủ còn sống! Người xem xem! Thiếu chủ còn sống! Còn sống!”

Nhưng mà cho dù hắn có kêu đến như thế nào, trang chủ cũng không mở quan tài, Chương Chung hiểu được trang chủ là sợ lại thất vọng, cho nên thà rằng không tin không xem.

“Đóng đi.” Trang chủ thở dài, thợ thủ công đóng quan.

Bọn họ cũng không biết ngày đó, Long Ngọc cứ như vậy bị bọn họ tưới sống chôn chết ở trong quan tài, Chương Chung cũng không rõ vì cái gì Tiêu Cảnh biết thiếu chủ chưa chết, nếu là người bình thường tuyệt đối không có khả năng sống, thế nhưng bọn họ đều quên Long Ngọc không phải là một đứa trẻ bình thường, trên người cậu chảy máu của Tu La!

Đứa nhỏ chết non không thể hạ táng vào ban ngày. Cùng ngày ban đêm, khi đang chuẩn bị hạ táng, linh đường đột nhiên nổi lên cuồng phong, thổi đến nỗi cửa sổ đập loạn, ánh nến tắt phụt, tiếng gió như quỷ khóc. Trong phút chốc, một khuôn mặt chợt xuất hiện trước mặt mọi người, đó là khuôn mặt của phu nhân, tràn đầy tức giận, có người thét chói tai âm hồn của phu nhân đến lấy mạng!

Quan tài của thiếu chủ động dậy, phát ra tiếng bang bang bang giống như có cái gì muốn đi ra. Phanh một tiếng! nắp quan tài nhấc lên bay ra ngoài, nện ở trên mặt đất, một cỗ sát khí đập thẳng vào mặt. thiếu chủ ngồi dậy trong quan tài, tai nhọn, móng tay sắc nhọn, đôi mắt màu đỏ, con người dài hẹp âm lãnh nhìn vào từng người trong phòng. Dì hai kêu sợ hãi một tiếng ngất đi.

Có người hô một tiếng “Xác chết vùng dậy!” Nhất thời loạn thành một đoàn, khi trang chủ đến thì thiếu chủ đã được Tiêu Cảnh bế ra, ánh mắt lạnh như băng kia giống như đông lạnh cả xương cốt của mọi người.

Chương Chung khi đó biết thiếu chủ trở nên không giống trước kia nữa.

Sau đó, Dì hai tự thú, là nàng hạ độc với thiếu chủ, làm cho thiếu chủ ngất đi, nàng nói phu nhân không bỏ xuống được thiếu chủ nên mang người đi, sau khi đóng quan tài nàng liền yên tâm, lại không nghĩ rằng thiếu chủ thể nhưng có thể sống đi ra, không nghĩ tới người còn có thể sống!

Bắt đầu từ ngày ấy tính cách của thiếu chủ thay đổi rất lớn, cùng với trang chủ thủy hỏa bất dung. Hai người gặp mặt nhẹ thì cãi nhau, nặng thì động thủ, phụ tử mà nháo đến nỗi giống như cừu nhân vậy.

Chương Chung còn nhớ rõ lần cãi nhau ác liệt nhất đó, là ngày thiếu chủ mười lăm tuổi.

Ngày đó, trời vô cùng xanh, ngàn dặm không mây, Chương Chung phụng mệnh trang chủ đi đến Bạch Ngọc Uyển đưa lễ mừng sinh nhật.

Bạch Ngọc Uyển, nơi xa hoa nhất trong Ngọc trang, mỗi một cành cây ngọn cỏ đều vô cùng quý báu, mấy năm trước nơi này còn bay đến một mùi thảo nhiên, nghe nói là hoa cỏ tìm được từ Linh giới, tên là Thanh Bích Châu Tuyết. nhưng hai năm nay thiếu chủ đã sai người chém toàn bộ, vì thế trang chủ đã sinh khí rất lâu, phải biết rằng đó là trang chủ cố ý tìm tới vì thiếu chủ.

Chương Chung đang muốn vào nhà thì bị Hạ Mạc Phàm cản lại “Tại sao Chương công tử lại rảnh rỗi đến đây vậy?”

“Tránh ra, ngươi là cái gì chứ! Công tử nhà ta ngươi cũng dám ngăn đón!” Chương Chung còn chưa nói, Bích Hòe phía sau đã bước lên kêu.

Hạ Mạc Phàm nhìn hấn một cái “Phiền Chương công tử quản tốt cầu nhà ngươi” Bích Hòe đang muốn tức giận, Chương Chung liền quăng tới một ánh mắt khiến cho gã thành thật. Hạ Mạc Phàm tựa tiếu phi tiếu nhìn thoáng qua bọn họ, chỉ chỉ rèm trắng trong viện “Thiếu chủ còn chưa tỉnh lại, Chương công tử nếu không vội thì chờ, nếu gấp thì quay về đi.”

“Canh giờ này?” Chương Chung nhìn trời, giữa ngày, “Có muốn mời thầy thốc lại xem hay không?”

“Không cần.” Hạ Mạc Phàm lắc đầu “Hôm qua bị người của phường thêu làm tức giận, tối đến không ngủ ngon, trời tờ mờ sáng mới có thể ngủ được.”

Chương Chung trầm mặc, nói là bị tức, thật ra chỉ là người của phường thêu đưa đến vật liệu may mặc không đúng, thiếu chủ găm lên với đối phương, đánh hai mươi đại bản, cố tình gây sự như vậy thế mà cậu ta còn bị tức!

Hắn đang nghĩ ngợi Hạ Mạc Phàm cũng không đợi hắn, vừa vặn Tiêu Cảnh bưng một cái bát nhỏ đến đây, thấy hấn ở đây, cau mày lại, không nói câu gì, đi ngang qua người hấn. Hạ Mạc Phàm lấy ra bếp lò nhỏ cùng với hai chiếc ghế, bát nhỏ để lên trên lò. Hai người ngồi ở trên ghế, nhỏ giọng nói chuyện.

“Thiếu chủ còn chưa tỉnh?”

“Chưa, nửa đêm hôm qua có thích khách đến, thiếu chủ giết hấn xong thì gặp phải ác mộng, hừng đông mới ngủ được.”

“Hai ngày nay thường xuyên mất ngủ, thiếu chủ đã bao nhiêu tối không được ngủ ngon rồi a?”

“Mắt thấy thiếu chủ đã sắp thành niên, bọn họ nóng vội a! Ai! Người nấu cái gì vậy! Thật là thơm a!”

“Cháo gà, có cho một ít táo đỏ, tí nữa để lại cho người một bát.”

“Vẫn là Tiêu Cảnh người đầu ta!”

Thanh âm nói chuyện của hai người không lớn, cho dù thanh âm của bọn họ có nhỏ đến thế nào đi chăng nữa thì Chương Chung cũng là người luyện võ, hẳn càng nghe càng nhíu mày, cân nhắc việc này có nên nói cho trang chủ biết hay không.

“Hai tên này thật là không biết quy củ!” Bích Hòe thấy công tử nhà mình còn đứng kia thế mà hai tên này lại có thể ngồi ở mái hiên nói chuyện phiếm.

“Đây là sân của thiếu chủ, người bớt tranh cãi lại đi.” Chương Chung có bất mãn trong lòng thì cũng không nói ra, chỉ đành quát lớn Bích Hòe.

“Tên thiếu chủ kia ngay cả hạ nhân còn quản lý không tốt, còn làm thiếu chủ cái gì!” Bích Hòe còn đang cảm thấy bất công cho công tử nhà mình, thanh âm không khỏi có chút cao.

Đương! Trong phòng vang lên một âm thanh, giống như cái gì bị đập nát vậy, Bích Hòe đột nhiên có cảm giác xấu!

Hạ Mạc Phàm cũng không để ý đến cái bát trực tiếp chạy vào trong phòng. Còn chưa đi vào một cái gối mềm liền ném ở trên mặt hắn, thanh âm dày đặc sự tức giận truyền đến.

“Mạc Phàm! Cái tên bát tài nhà ngươi! Bên ngoài cầu kêu lớn tiếng như vậy ngươi không nghe được đúng không! Viện này của ta từ khi nào lại cho cầu đi vào như thế! Ngươi chán sống rồi có phải hay không! A! Còn không mau đánh đuổi con cầu kia cho ta!”

“Thiếu chủ bớt giận bớt giận, tiểu nhân sẽ đi ngay, đi ngay!” Hạ Mạc Phàm ôm gối mềm đưa vào, khi rời khỏi, chân có chút khập khiễng, xem ra là bị thiếu chủ đập.

“Chương công tử, người xem việc này phải làm thế nào.” Hạ Mạc Phàm goài cười nhưng trong lòng không cười nhìn chằm chằm Bích Hòe. Tên đáng chết! Làm hại hắn bị thiếu chủ đánh!

“Chúng ta là phụng mệnh trang chủ đến tặng lễ mừng sinh nhật! Thiếu chủ thu chúng ta sẽ trở về báo cáo kết quả! Hạ quản sự mau bảo thiếu chủ ra thu đi!” Bích Hòe không yếu thế nói, dù sao dựa vào tính tình của vị thiếu chủ kia cầu xin tha thứ cũng vô dụng còn không bằng nhắc đến trang chủ! Cho hắn biết trong trang này rốt cục ai mới là người có tiếng nói!

Gã không đề cập tới thì thôi, gã vừa nhắc tới Long Ngọc đã mặc áo ngủ đi ra, trên khuôn mặt trắng bệch, có vẻ thực âm lãnh, Long Ngọc liếc nhìn hộp lễ vật trong tay Bích Hòe, “Mạc phàm lấy lại đây.”

Hạ Mạc Phàm nghe lời đưa cái hộp đến trước mặt Long Ngọc, Long Ngọc một tay cầm lễ vật cũng không thêm mở ra xem, trực tiếp vứt xuống đất, không biết bên trong là cái gì, chỉ nghe âm thanh rầm rầm vang lên, “Đồ vật này nọ ta thu, trở về báo cáo kết quả công tác đi.” Nói xong liền đi vào bên trong.

“Thiếu chủ.” Trong thanh âm của Chương Chung không giấu nổi tức giận, “Đây chính là một chút tâm ý của trang chủ, tại sao thiếu chủ có thể làm như thế?”

“Tâm ý?” Long Ngọc cười lạnh, “Quay về nói với trang chủ của ngươi, nếu muốn ta chết cũng không cần bảo người bên gối phải thích khách tới mỗi đêm, chỉ cần một lọ độc dược, Thiếu chủ ta, ” cậu lạnh lùng nhìn Chương Chung, thanh âm như đến từ địa ngục, “Nhất, định, uống!”

Chuyện thiếu chủ thường xuyên bị ám sát tập kích cũng không phải là chuyện bí mật gì ở Ngọc trang, trang chủ đương nhiên cũng biết đến, chính là, biết thì biết, từ chính mồm thiếu chủ nói ra thì lại không giống nhau, Thiếu chủ cho rằng là trang chủ nghĩ muốn cậu chết.

Trang chủ thật sự muốn thiếu chủ chết sao? Đương nhiên sẽ không, chẳng qua, trang chủ muốn cho Thiếu chủ khi gặp được nguy hiểm thì hướng về phía người phụ thân này xin giúp đỡ, nhưng mà thiếu chủ một lần rồi lại một lần làm cho hắn thất vọng, cũng làm cho trang chủ cam chịu hành vi của người bên gối, khiến cho vết rách trong mối quan hệ của bọn họ càng ngày càng không thể khép lại.

Ngày đó, trang chủ giận dữ, mấy vị trác phu nhân, di nương cũng không thể thoát khỏi, tất cả những thứ này lại đổi lại một câu của thiếu chủ, “Diễn trò cho ai xem đâu? Sao không làm từ sớm?”

Quan hệ của thiếu chủ và trang chủ mãi đến khi Chương Chung chết cũng không thể dịu đi, đến bây giờ chuyển thế đều vẫn giống như thấy cừu nhân như trước, trang chủ năm đó không rõ, rốt cuộc là chuyện gì làm cho con hắc lại hận hận như thế? Chương Chung cũng không hiểu được đến tột cùng là vì cái gì?

Bọn họ đương nhiên sẽ không biết, nguyên nhân gây ra chính là ba chữ.

Trong quan tài nhỏ hẹp, nắp quan tài rất nặng, hài đồng chậm rãi tỉnh dậy, vô lực vươn tay, đẩy không ra cái nắp nặng như vậy, mở miệng lại không phát ra được thanh âm nào, nghe được thanh âm của phụ thân từ bên ngoài, muốn gọi hắc, lại nghe tới ba chữ, ba chữ làm cho trái tim của cậu băng giá.

“Đóng quan đi.”

Nghe được cho dù Tiêu Cảnh có cầu xin như thế nào, người kia vẫn nói như trước, “Đóng đi.” Tâm của Long Ngọc càng lạnh, cậu không khỏi nghĩ, nguyên lai Long Tĩnh muốn giết cậu!

Nắp quan tài bị đóng đinh từng chút một, vốn là không có khí lực địch cậu chỉ có thể trơ mắt ở bên trong chờ chết, dự vọng muốn sống làm cho cậu dùng hết sức lực đẩy nắp quan tài ra, nhưng mà, không khí càng ngày càng ít, cuối cùng cậu chỉ có thể vô lực hạ tay, cậu còn có thể cảm thấy hồn phách của mình đã rời khỏi thân thể, còn có thanh âm ở bên tai ôn nhu hỏi cậu, ‘cam tâm sao?’

Như thế nào có thể cam tâm!

Một câu không cam lòng kia làm cho hồn phách của cậu được kéo trở lại thân thể, mở mắt ra, phần nộ không nói ra lời, cũng không biết lấy khí lực từ nơi nào, đẩy nắp quan tài một phát, cuối cùng nắp bị đẩy bay, cậu ngồi dậy nhìn thấy một đám người hoảng sợ, lạnh lùng nở nụ cười.

Ngày đó, máu Tu La trong người cậu tỉnh, cậu không còn là người, mà là nửa người nửa Tu La.

Rất nhiều năm sau, Tiêu Cảnh mới nói cho Long Ngọc, sở dĩ hắc biết Thiếu chủ không chết, là phu nhân nói, nói Thiếu chủ sẽ có một kiếp nạn sau khi nàng qua đời, nếu tránh thoát được, cả đời thiếu chủ chính là một người bình thường, nếu không tránh thoát nổi sẽ trở thành nửa người nửa Tu La, máu chốt ở chỗ, vô luận như thế nào đều phải làm cho Long Tĩnh mở ra quan tài nhìn thiếu chủ một cái, chỉ cần nhìn một cái là đủ rồi.

Nhưng, mặt mũi của Long Tĩnh đổi lại mệnh của Long Ngọc, cũng chặt đứt tình phụ tử của bọn họ, chính là kém một cái liếc mắt như vậy, ngay cả thử hắc cũng không chịu thử một chút, bởi vậy, cũng tạo nên Long Ngọc bây giờ, vừa là phúc lại cũng vừa là họa.

Ngày ấy, đối với Long Tĩnh mà nói là vận mệnh lệch khỏi quỹ đạo, đối Long Ngọc mà nói thì chính là đi vào quỹ đạo! Còn đối với Chương Chung thì sao? Ngay cả chính hắc cũng không biết là cái gì, chính là, có một số việc bắt đầu từ ngày ấy liền trở nên không giống.....

40. Quyển 1 - Chương 39: Phiên Ngoại: Thất Hồn Lạc Phách (chưa Beta)

Angel tỉnh lại từ trong giấc ngủ, thế nhưng nàng lại cảm thấy giống như nàng vẫn đang nằm mơ.

Vì cái gì bầu trời chỉ có một thái dương? Hơn nữa còn là màu trắng? Vì cái gì phòng của nàng lại nhỏ như vậy? Giường cũng nhỏ như vậy? Giường của nàng hẳn là lớn hơn căn phòng này! Vì cái gì không có sát khí? Cho dù chiến tranh đã qua thì sát khí cũng không loãng như thế!

Trong trí nhớ của nàng, trên bầu trời có hai vầng thái dương, đều là màu tím, giống như ánh mắt bảo bối tiểu Chân của nàng vậy. Trong trí nhớ, phòng của nàng phi thường lớn. Trong trí nhớ, không khí có rất dày đặc đích sát khí, một hương vị rất dễ chịu.

Nàng là ai? Nàng là Chân Dao a! Trưởng nữ của gia tộc Johnson!

Nàng là trứng đầu tiên của mẫu thân, cũng là đứa nhỏ đầu tiên, Tu La xấp xếp bối phận không phải là ai có trứng trước, mà là ai ấp trứng trước, nàng thực may mắn, là trứng thứ nhất, cũng là người ấp trứng đầu tiên.

Mẫu thân từng có chín người trượng phu, phụ thân của Chân Dao là trượng phu thứ nhất của mẫu thân. Mẫu thân nói qua, phụ thân của nàng không phải ưu tú nhất, không phải cường đại nhất, không phải tuấn mỹ nhất, nhưng đó là người ôn nhu nhất, đó cũng là tình đầu của mẫu thân. Đẹp nhất chính là mối tình đầu, yêu nhất cũng vẫn là mối tình đầu, phụ thân của nàng năm đó chết trận sa trường, khi đó nàng còn chưa ấp trứng ra, mười năm sau mẫu thân tiếp tục cưới trượng phu tiếp theo, đúng vậy, là cưới!

Gia tộc Johnson của nàng là gia tộc mẫu hệ, căn nguyên có thể ngược dòng về khoảng thời gian mà Tu La giới xuất hiện, là một gia tộc phi thường lâu đời. từ khi ra đời, các trưởng nữ đều là những gia chủ tiếp theo của gia tộc, mẫu thân của nàng chính là gia chủ đời thứ 379 của gia tộc, mà nàng Chân Dao, từ nhỏ đã được bồi dưỡng như gia chủ đời tiếp theo, nếu như không phải gặp gỡ Long Tinh, có lẽ nàng đã sớm là gia chủ của gia tộc Johnson.

Chỉ tiếc, gặp hấn, mà còn hãm sâu đến nỗi không thể cứu vãn nổi, ngay cả mẫu thân phần hận, thương tâm, thất vọng "Uy hiếp" đều nghe không vào, hoài trứng của người kia, dứt khoát kiên quyết rời nhà. Nhưng mà, khi thật sự ở cùng một chỗ với hấn, qua thời kỳ tình yêu mãnh liệt, nàng mới phát hiện ra đủ loại vấn đề.

Nàng biết, trước nàng hấn có rất nhiều nữ nhân, nàng đã nghĩ nàng không cần, thế nhưng, nàng thực để ý.

Nàng biết, với thân phận của hấn ở nhân giới thì chắc chắn hấn không thể có một thê tử, nàng nghĩ chỉ cần nàng là chính thất là được rồi, thế nhưng, trên thực tế, không thể.

Nàng nghĩ, nàng chỉ cần bảo vệ hài tử của bọn họ là đủ rồi, thế nhưng! Không đủ!

Con trai của nàng phi thường đáng yêu cũng rất giống nàng, hơn nữa huyết mạch Tu La vẫn chưa thức tỉnh. Nàng biết, nếu như hài tử của nàng thức tỉnh huyết mạch Tu La thì có nghĩa là gì, nửa người nửa Tu La, khó tồn tại ở trên thế gian.

Khi tiểu Chân ba tuổi, nàng mang theo hấn đến chỗ thầy tướng số bói một quẻ, thầy tướng số nói hài tử của nàng có một kiếp, kiếp nạn này qua hấn sẽ dùng thân phận phạm nhân bình thường sống hết cả đời, nếu không qua, Tu La huyết thức tỉnh sẽ mang đến tinh phong huyết vũ.

Phương pháp hóa giải duy nhất chính là, trước khi đóng quan chỉ cần để cho phụ thân nhìn hấn một cái.

Lúc ấy nàng hỏi, đơn giản như vậy?

Nhưng mà, cái này, cũng không đơn giản!

Năm tiểu Chân sáu tuổi, nàng đột nhiên tim ngừng đập mà chết. Nàng biết từ khi gả cho người kia, tim của nàng luôn đau đớn, nàng một mực nhẫn nại, lại nhìn thấy hấn vì gia tộc vì Ngọc trang thu một người rồi là một người nữ nhân, nhìn thấy những nữ nhân này sinh đứa nhỏ cho hấn, lòng của nàng càng thêm đau! Rốt cục chịu không nổi, nàng là Tu La, không cần cả hai người có thể bên nhau trọn đời, chỉ cần khi hai người ở cùng một chỗ nàng là người duy nhất. mà hấn thì sao? A!

Nàng chết, hồn phách cũng không có rời đi, trở mắt nhìn nữ nhân kia kê đơn cho tiểu Chân của nàng, trở mắt nhìn thấy tiểu Chân của nàng bị chôn sống ở trong quan tài, nàng thực phần nộ! Vì cái gì? Hấn không chịu liếc mắt một cái sao? Đó là hài tử của bọn họ! Tại sao hấn lại có thể đối xử với hài tử như vậy!

Quả nhiên, huyết mạch Tu La của tiểu Chân thức tỉnh, cũng vô cùng cường đại, hấn là ngay cả chỗ của mẫu thân cũng bị kinh động, hấn tuy là bán Tu La thế nhưng pháp lực trong cơ thể còn mạnh hơn rất nhiều Tu La, càng giống con nối dòng của gia tộc Johnson hơn nàng.

Nàng không chịu rời đi, bám vào trong hư vô, nàng phải ở cùng tiểu Chân của nàng!

Nàng nhìn hấn bị xa lánh ở trong tòa nhà rộng lớn này, nhìn thấy bọn hạ nhân làm khó dễ, nhìn thấy con trai của nàng quật cường không chịu ăn đêm dẫn đến bệnh đau dạ dày, nghe thấy những lời đồn thổi vu vơ, nhìn thấy Long Tinh trồng đầy Thanh Bích Châu Tuyết trong Bạch Ngọc Uyển, nhìn thấy con trai của nàng càng ngày càng suy yếu, nàng có chút hối hận, vì cái gì nghiệt do nàng tạo ra lại để cho tiểu Chân phải gánh chịu hậu quả?

Mẫu thân tới lại không nhìn thấy nàng, mang đến Phương La, tiểu Chân không sao cả, rồi vài năm sau đó cậu vững vàng lớn lên, lại bị phát hiện trúng độc, bắt đầu nuôi cở, con trai của nàng càng ngày càng không giống người, tâm lãnh giống như tảng đá, nàng thực sợ hãi! Lại không thể làm bất cứ điều gì cả, chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi chuyện.

Sau đó, qua thật lâu, tiểu Chân gặp gỡ Minh vương, cứ như vậy mà bị lừa đi, phân phân hợp hợp mấy trăm năm, thẳng đến khi tiểu Chân diệt Long gia, quả nhiên, mang đến tình phong huyết vũ.

“Người còn muốn bám vào bên người hắn bao lâu?”

Vẫn không ai nhìn thấy nàng, mà Minh vương lại thấy được.

Nàng chậm rãi hiện lên, nhìn thấy hắn, nhìn thấy hơi hơi kinh ngạc trong mắt hắn, đương nhiên phải kinh ngạc, tiểu Chân lớn lên rất giống nàng.

“Đối xử tốt với con ta, nếu không cho dù ngươi là Minh vương, ta cũng sẽ không buông tha ngươi!”

“Ta không đối xử tốt với hắn thì còn đối xử tốt với ai?”

Nghe đến câu trả lời thuyết phục, nàng rời đi, uống một chén canh Mạnh bà.

“Còn có yêu cầu gì?” trước khi uống canh Mạnh bà hắn hỏi một câu như vậy.

“Kiếp sau, kiếp sau sau nữa, ta vĩnh viễn cũng không muốn có bất kỳ liên quan gì đến Long Tĩnh.” Một chén canh vào người, chua xót cay đắng, giống như cả đời của nàng.

Ngoại trừ người, sinh linh ở mấy giới khác đều không thể luân hồi, nàng, cũng không phải đi luân hồi mà là ngủ say, trở thành người, nhưng không phải người, chỉ là một loại biểu hiện giả dối, thẳng đến khi hồn của nàng tan đi.

Vật đổi sao dời, không biết qua bao nhiêu thế, nàng lại nhìn thấy tiểu Chân thế nhưng nàng lại không nhớ rõ cậu.

‘ Đây là một vật trang trí, gọi là mọi chuyện như ý, nguyện cho ngày sau của cô, mọi chuyện đều như ý. ’

Một viên bạch ngọc như ý nho nhỏ, đích thân tiểu Chân điêu khắc, thật tốt.

Trong mắt Angel hiện lên âm u.

Là ai động Hư Vô của ta? Là ai thương tổn tiểu Chân của ta?

Trên Hư Vô nhiễm máu của Long Ngọc, Chân Dao tỉnh, cường đại đích sát khí phát ra, bao phủ khu vực kia vào trong bóng tối.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-hau-that-tuy-hung-minh-hau-ngan-nham-tinh>